

JANE GREEN

Sziporkázó, szexi,
szókimondó történet
szinglikről, biológiai órákról,
opákról, bébikről, családról...

Nők városa

TRIVIUM

Antikváre
webáruház
web@ny-antikvar.hu

JANE GREEN

Nők városa

Trivium Kiadó

A műi eredeti címe:

Babyville

Fordította

Loósz Vera

ISBN 963 9367 79 6

Copyright ©Jane Green 2001

First published by Michael Joseph 2001

Published in Penguin Books 2002

© Loósz Vera, 2005. Hungarian translation

© Trivium Kiadó 2005

Minden jog fenntartva.

A kiadó címe: 1506 Bp., Pf. 42

www.triviumkiado.hu

Felelős kiadó: Zádor Zsolt

Felelős szerkesztő: Reviczky Béla

Nyomdai előkészítés: P.R.S. Bt

Nyomta és kötötte: Text Print Kft., Győr

Felelős vezető: Csehi Zoltán

*Harrison Burke-nek,
a legeslegpimaszabb majomnak*

Köszönetnyilvánítás

Mint mindig, szerkesztőmnek, Louse Moore-nak és a Penguin csapatának a nagyszerű munkáért.

Az ügynökömnek, Anthony Goffnak az irányításért és a barátságáért.

Karl Murphynek, a szeretetre méltó Triciának és a Lindo Wing
- St. Mary Kórház valamennyi szülésznőjének és nővérének.
Köszönöm.

Az irgalom angyalainak - Randie Pieterse, Danielle Postma és Lindsey McEnvoy -, akik segítettek, hogy ne veszítsem el a józan eszemet.

És David Burke-nek. Aki átélte, és úgy kecmergett ki belőle, hogy még mindig tudott nevetni.

Julia

1

Julia addig izeg-mozog, míg feje az ágy lábához kerül, akkor mindkét lábát égnek emeli, majd óvatosan a fejtámlára helyezi.

- Tudod, röhejesen festesz - horkan fel Mark, miközben kisétál a hálóból, hogy vécépapírt hozzon be a fürdőszobából, ugyanis ez a megállapodás: Julia egészen addig megengedi, hogy az ő részén legyen a friss folt, míg Mark takarítja fel, és egyébként is csak azért engedi meg, mert elragadtatott, boldog és *álmélkodó*, amiért Mark egyáltalán ráállt erre a bébire.

Elragadtatott *volt*. Kilenc hónappal ezelőtt. Kilenc hónappal ezelőtt, amikor először vetette fel a témát, és azt mondta Marknak, hogy iszonyúan szeretne egy babát, hogy harminchárom évesen már gyorsan kifut az időből, meg hogy a mamájának is problémái voltak - két és fél évbe került, mire ő megfogant. Az utolsó félmondat valójában ártatlan hazugság volt. Anyja a nászéjszakáján esett teherbe vele, ám ez volt a perdöntő bizonyíték, és Julia végül is megkapta, amit akart.

A fürdőszobából visszatérő Markot méregeti. Kellőképpen magas, kellőképpen széles vállú, zölde szemű és egérszőke hajú, elragadó gyerekeket fog csinálni. Julia grüberlijét és Mark szemét öröklik majd. Julia haját és Mark termetét. Mark kedvességét és nyugalját, meg Julia szívósságát, agilitását.

Rengeteg mindent örökölnének, ha Mark és Julia egyáltalán képes volna összehozni őket.

Kilenc hónap.

Hát nem ironikus?

Ha sikerrel jártak volna, amikor először döntöttek úgy, hogy a fiókban hagyják a gumit, épp most születne meg a kisbabájuk. Precízebben szólva, Julia jövő csütörtökön hozná világra a bébit. Január 30-án, csütörtökön.

A fiú vagy a lány, vagy ahogyan Julia nevezte a még nem is fejlődő életet, az *Én Babám, Vízöntő* lenne. A *Születésnapok titkai* című könyv az alábbiakat írja január 30-a szülötteiről:

A január 30-án világrajött domináns egyéniségek vezetésre születtek. Nagy tehetségek az irányítás, a szórakoztatás, a tanítás, a gondolatok kifejtése terén, és általánosságban véve világosan kifejezésre juttatják elképzeléseiket.

Julia bébijének ugyanakkor lett volna a születésnapja, mint Franklin Delano Rooseveltnek, Vanessa Redgrave-nek, Gene Hackmannek és megannyi más, állítólag híres, ám újraemlítésre nemigen érdemes embernek.

De Franklin Delano Rooseveltt? Végére is... El tudjátok hát képzelni, mi járt Julia fejében. Azon az első éjszakán tágra nyílt szemmel feküdt az ágyon, s fiára, a jövőendő miniszterelnökre, vagy lányára, az ENSZ majdani vezetőjére gondolt. Nem mintha eltervezte volna, de átvillant az agyán, hogy létezik-e ennél jobb csillagkép az egész galaxisban.

Én Babám ugyancsak szerencsés lett volna, ha nem öröklő Mark Rákra jellemző rapszodikus hangulatát vagy Julia megtévesztő Hal-érzelgősségét. Linda Goodman szerint a Vízöntő fiúk és lányok látszólag lehetnek nyugodtak és megnyerően engedelmesek, csak hogy az északi szél egy csapásra fejtetőre állíthatja őket.

Számíts rá, hogy februári gyermekednek lesz egy álma – mondja -, és erősen ragaszkodik majd hozzá...amíg nem talál egy másikat.A te kis Bolygód kétségtelenül nagyon különleges. Szem előtt tatja az emberiség javát. Szereti az embereket.Tudják, milyen ritkaságszámba

megy ez? Ahogy a társadalom a Vízöntő kora felé halad, az ő előítélet- mentes bölcsessége vezet bennünket. A Vízöntő fiúkat és lányokat arra választotta ki a sors, hogy beteljesítsék a holnap ígéreteit.

Mindent egybevetve, nem rossz kiosztás. Így hát eléggé drámai, hogy Julia bábija úgy határozott, nem lép a színre.

*

Az első néhány hónap nem volt nagy ügy. Csak akkor lett nagy ügy belőle, amikor Sam, Julia legjobb barátnője teherbe esett, pedig még csak nem is próbálkoztak. Julia persze együtt örült vele, nem is lehetett volna boldogabb vagy izgatottabb, de ez valahogy felemelte a tétet, nyomást kezdett gyakorolni rá, és rádöbbsent, hogy ez már nem szórakozás többé, hanem feladat. Életében először kudarcot vall valamiben.

Julia mindig is szépreményű leányzó volt. Az egyetemi évek alatt, azután egy diplomás gyakornoki szerződéssel az első munkahelyén, a London Daytime Television-nél. Kétségtelenül rámosolygott valahol valaki, mert gyorsan előléptették a jobb sorozatokba, most pedig a legnézettebb koraesti beszélgető show szerkesztője.

Ebédidőben a Szórakoztató Osztály kontrollerével találja egy asztalnál magát. A pasi olyan stílusban döfi a villáját Julia csirkéjébe, hogy kóstolót vegyen, ami egyenrangúságot és intimitást sejtet. Sőt, talán többet is, bár Júliát ez nem izgatja. A magazin- és hírműsorok vezetője – legnagyobb ámulatára – felhívja telefonon, hogy elsírja a szerelmi életét. Munka után beülnek a bárba, mikor a kutatók italokat rendelnek nekik, meg irodai pletykákkal igyekeznek a jóindulatukba férközni.

Júliának persze nincs mit elpanaszolnia. A többség azt mondja róla: Szeretnék az ő helyében lenni.

Neki mindig megvolt az, amit mindenki más váltig szeretett volna. Fénylő, sötét hajától – messze a legjobb tulajdonsága – gyöngyökkel kivarrt papucsba vagy szexi, pántos topánkába bújtatott piciny lábáig; reflektorfényben fürdő karrierjétől – rendszeresen szerepelt

azokban a magazinokban, amelyek képes riportokat hoztak le azokról „Akiket figyelemmel kísérünk” - viktoriánus stílusban épült hatalmas házáig Hampstead-ben (tulajdonképpen Gospel Oak, de történetesen a Heath tetején áll, amit az összes ingatlanügynök Hampstead-nek nevez, ezért most Julia is annak hívja). És mindekfölött, az övé Mark.

Julia és Mark négy éve találkoztak. Mark akkor fél éve dolgozott a cégnél, a vállalat jogtanácsosa és az iroda szíve csücske volt. Júliának, javára legyen mondva, szerencsére gőze sem volt erről, mivel épp egy olyan piszok, komplikált pasassal keveredett viszonyba, aki színlegszeret, viszont túlon túl lefoglalják a haverjai meg a saját élete ahhoz, hogy nappal időt szakítson rád.

Talán a „szerencsére gőze sem volt”, mégsem teljesen igaz. Derengett neki valami az új jogtanácsosról, aki megdobogtatja a szíveket, és ködösen azt is tudta, hogy kutató-kolléganői állandóan felrohannak az emeletre, hogy „legalizáltassanak” valamit, ami Julia véleménye szerint minden kétséget kizáróan legális volt, és jöllehet találkozott Markkal, sőt beszélt is vele, nem gondolt rá úgy, mint *férfira*.

És akkor egy ebédidőben Mark odament az asztalához, tálcáján veszélyesen nagy adag spagettivel, és megkérdezte, odaülhet-e. Julia éppen duli-fuli volt, ugyanis a piszok, komplikált pasasról kiderült, hogy piszkosul komplikált - még neki is, Mark azonban percek alatt mosolyt csalt az arcára. Először nevetett hetek óta.

Julia nem vette a fáradságot, hogy rácsörögjön Piszkosul Komplikált pasasra és megmondja neki, hogy vége. Viszont a pasas sem hívta őt. Négy év alatt többször is elfogta Júliát a kísértés, hogy pusztán a móka kedvéért megcsörgesse a számát, és közölje vele, hogy szemlátomást nem működik a kapcsolatuk, de annak dacára, hogy időnként megmosolyogtatta a gondolat, ilyesmit igazából sosem tenne.

Julia és Mark egy ideig barátok voltak. Julia a nap minden órájában dolgozott, olyan nőkről gyűjtött anyagot egy dokumentumfilmhez, akik plasztikai műtétnek vetették alá magukat. Mark ekkor még csak

beosztott jogtanácsos volt. Úgy tett, mint aki szintén sokáig dolgozik, és mindig lement Julia irodájába, hogy rávegye, harapjanak valamit munka után.

De bármilyen szívdöglesztőnek találta mindenki más, Mark egyszerűen nem volt Julia esete. Még most sem teljesen biztos benne, hogy a zsánere. Azt mondja, *szeretembe* esett vele. Mert kedves volt hozzá, gondot fordított rá, és mert olyan jófiú. És talán, de csak talán azért, mert a kellő lélektani pillanatban érkezett, habár Julia ezt csupán egyetlen embernek vallotta be, mégpedig Samnek.

Ám ha valóban így lenne, akkor semmi szín alatt nem volna vele négy éve, vagy mégis?

Vagy mégis?

Még mindig együtt dolgoznak, és még mindig mindenki imádja Markot. A kutatók, bármennyire fiatalok, bizony egyre fiatalabbak, még mindig izgatottan összepusmogznak, ha elmegy mellettük, vagy végigszáguldanak a folyosón az irodájába – üde, szőke csirkék végtelen áradata, akik kegyetlenül jó benyomást akarnak kelteni. Júliát ez mosolyra készíti. Az elejétől fogva így volt. Hál' istennek, nem az a féltékeny vagy gyanakvó típus.

Azt mondják, lassú víz, partot mos, a nyugisakat kell figyelni. Merthogy végül többnyire azoknak van viszonyuk, akikről a legkevésbé gondolnád, és Julia szerint így lesz ez Mark esetében is. De az igazság az, hogy tulajdonképpen nem izgatja. Ha Marknak viszonya lenne, egyáltalán nem biztos, hogy érdekelné őt. Bár meglehet, hogy izgatná. Esetleg jó kifogás volna, hogy pontot tegyen a kapcsolatuk végére.

No, nem, mintha kifejezetten boldogtalan lenne. De nem is boldog. Csak úgy *van*. Az elmúlt két évben Julia úgy érezte, mintha egy közönyfelhőn lebegve élné az életét, és voltaképp bizonytalan a problémáját illetően. Mindenki azt mondogatja, hogy ő a világ legszerencsésebb csaja, és Mark az égvilágon mindent megtesz, *megett* érte, ámbátor most, amikor elkapja a tekintetét, miközben a szófán ülve tévéznek, sokkolja, hogy önmagát látja benne. Elfordul

és pislog, képtelen elviselni a gondolatot, hogy Mark éppolyan fásult, mert ha így áll a dolog, akkor mi értelme van?

Egy bébi az értelme, döntötte el kilenc hónappal ezelőtt, mikor a letargia már azzal fenyegette, hogy legyúri őt. Mert lehetséges, hogy nem tökéletesen boldog Markkal – már nem nevetetik meg egymást, alig szólnak egymáshoz, hacsak nem kapnak össze valamin, és még azt sem csinálják jól –, Mark ugyanaz a gyöngéd, nem konfrontálódó ember... És jóllehet ő, Julia vonakodik tudomásul venni, hogy *ennél* biztosan több van, többnek kell lennie az életben, vannak olyan vonások Markban, amiket *szeret*.

Szereti a bizonyosságot, hogy csodálatos férj lesz. Lélegzetelállítóan jó apa. Hűséges, megbízható és odaadó. Rajong mások gyermekeiért (jóllehet azt hajtogatja, hogy még nem áll készen gyerekekre. Hosszú távon nem. Még nem). Három fiú meg egy lánytestvérével nevelkedett, s a szülei még mindig házasok. Sőt, boldogok. A szófán ülve úgy összebújnak, mint két tinédzser.

- Túl szép, hogy igaz legyen – állította határozottan Sam, miután először találkozott vele, és Mark teljesen elbűvölte őt.

- Gondolod? – Julia fanyalgott, olyan közönyösséget tanúsítva, ami nem nehéz, ha olyasvalaki fut utánad, akiért kivétel nélkül mindegyik kolléganőd ölni tudna, téged viszont nem különösképpen érdekel.

- Túl szép, hogy igaz legyen, és szerelmes beléd! – így mondta Sam. Akár egy filmszöveg. Olyan állítás, amit nem lehet megkérdőjelezni. Tömör és egyszerű, az élet megváltoztathatatlan ténye.

Julia csak megvonta a vállát, Sam azonban nem hagyta magát.

- Ezt ne engedd ki a kezedből – figyelmeztette, és Julia megszívlelte a tanácsát. Végére is, Sam a szakértő. Ő már megtalálta Christ, a férfit, aki feleségül veszi, úgyhogy amikor közölte Júliával, hogy Mark *járomba való* fajta, megfogadta a tanácsát, és befogta.

Samnek bizony igaza volt. Julia nézi, ahogy minden este elmosogat, hallgatja a füttyörészését, amikor hazacipeli a bevásárolt cuccot, s

közben az jár a fejében, hogy Mark jobbat érdemel ennél. Meg arra gondol, hogy ő maga is jobbat érdemelne.

Megtalálták a módját, hogyan éljenek egymás mellett valós kommunikáció nélkül. Kezdetben mókás volt, hogy mennyire különböznek. Nevettek, és azt mondták, milyen szerencse, hogy az ellentétek csakugyan vonzzák egymást, bár Julia már akkor sem volt ebben annyira biztos.

Minden barátjuknak elmesélték, hogy a kapcsolatuk kulcsa pontosan abban áll, hogy olyannyira mások; úgy gondolták, sosem fognak unatkozni, mindkettejüknek megvan a maga saját érdeklődési köre. Julia csak most láthatja meg a köztük támadt rést, ami mindig is ott volt, de eleinte túl nehéz volt észrevenni, akárcsak egy hajszálrepedést.

Mark szeret otthon időzni, Julia szeret eljárni otthonról. Mark szereti a családját, a közeli barátait és Juliát. Ezzel szemben Julia imádja, ha emberek veszik körül, idegenek, bárki – minél többen, annál boldogabb. Mark szeret a ház körül és a kertben szöszmötölni, spirituális boldogságot talál az otthonában, Julia ellenben lármás bárokban érzi elemében magát, néhány pohár Cosmopolitan fölött cseverészve.

Mark akkor esik pánikba, ha kifogy a madáreledel, Julia pedig akkor, ha nincs térerő a telefonáláshoz.

Amikor összejöttek, Mark a Finsbury parkban bérelt egy kis lakást; Juliának kicsi, elhanyagolt teraszos háza volt a kilburni országút közelében. Egyikük sem emlékszik pontosan, hogyan történt, de alig jártak két hónapja, és Mark beköltözött hozzá. Arra se emlékeznek, hogy megbeszélték volna, csak az egyik nap még nem lakott ott, a másikon már igen.

És Julia szerfölött élvezte – kezdetben. Amióta befejezte az egyetemet, egyedül lakott, és hirtelenjében ott volt valaki, akihez szólnia kellett, akit meg kellett hallgatni, akár jó napja volt, akár nem.

Mark egykettőre magára vállalta a házvezetőnő, a séf, a szervező szerepét. Egyik napról a másikra eltűntek az előszobában tornyosuló

felbontatlan levélhalmok, és Mark törődött a *tennivalókkal*. Amolyan felnőtt tennivalókkal, amikre Julia maga sosem talált időt. Megjavította a csöpögő zuhanyrózsát – Julia már megtanult, együtt élni ezzel a kis bosszúsággal. Teraszt varázsolt a csupa szemét udvarból. Otthonná tette Julia házát, s mikor az egy évvel később túl kicsi lett kettőjüknek, Mark hatalmas házat vásárolt valamivel följebb az úton, ami akkoriban határozottan Gospel Oak volt.

Most pedig együtt tengenek-lengenek ebben az óriási házban, amely nagyon, de nagyon nagy Juliának. Ő imádta a pici házat, ő a kicsi, lakályos szobákat szereti, sosem érezte kellemesen magát ebben a házban, sosem érezte odaillőnek magát.

Mark ellenben tüstént beleszeretett. Mivel Juliát nem igazán érdekelte, hol lakik, úgy gondolta, ha Mark boldog, ő is az lesz, és beleegyezett – jóllehet most úgy találja, hogy mindig is megrémítették a tágas terek, a magas mennyezet, a padlótól plafonig érő franciaablakok.

A konyhában találkoztak, az egyetlen helyen, amit Julia szeretett, az egyetlen helyiségben, amely azt az érzetet keltette benne, hogy odatartozik, a ház egyetlen helyiségében, amely tanúja volt azoknak a szórványos eseteknek, amikor Mark és Julia együtt nevetett. Beszélt. Kommunikált.

Mert hébe-hóba fantasztikus időt töltöttek együtt. Még mindketten kapaszkodtak, azt remélve, hogy több is leszidőtöltésekből, hogy képesek lesznek újra átélni valamit abból a varázslatból, ami az elején még megvolt.

Nos, Mark ezért ment bele a babába. Julia tudta, hogy nem túlzottan lelkes, nem áll készen, mégis elhitette magával, hogy ez a bébi a legjobb próbálkozás. Persze helytelen dolog gyerekeket felhasználni egy kapcsolat repedéseinek összeillesztésére, Julia mégis meg volt győződve arról, hogy megváltozna, ha lenne egy közös gyerekük. Megállapodna. Boldog lenne. Igazi család lehetne belőlük.

Kilenc hónappal ezelőtt azt hitték, könnyű lesz. Kilenc hónappal később már tudták, hogy nem az, és a tudat, hogy képtelenek egy

olyan természetes dolgot véghezvinni, amit más emberek olyannyira könnyűnek találnak, szemlátomást még inkább eltávolította őket egymástól.

Eleinte beszéltek róla. Amúgy óvatosan. Feszülten. Egyikük sem akarta bevallani, hogy valami gond lehet, ám bár abban a szakaszban nem is gondolkodtak el komolyan ezen az eshetőségen. Akkoriban még spontán szeretkeztek. Nem volt táblázatellenőrzés, hőmérsékletmérés, vagy gyertyapózban-fekvés, hogy a legkönnyebb, leglustább úton juthassanak el a spermák – remélhetőleg – az őket fogadó petékbe.

A régi időkben minden szeretkezés után, lett légyen az spontán vagy sem, az ágyban heverészve azon tűnődtek, vajon megcsinálták-e, vajon összehozták-e a babát. Julia barátnői azt mondták: *tudták*. Sam azt mondta: *tudta*. Abban a pillanatban, amikor megtörtént, mondta Sam; míg mások, akikkel beszélt, ezt marhaságnak tartották. Azt mondták, nem érzed másként magad, ők csupán azért kezdtek el gyanakodni, mert késett a menstruációjuk.

És Julia még *számtalan* emberrel beszélt. Sok-sok emberrel, mert rögeszméjévé vált a gyerekcsinálás, ennek a sikere lett az élete küldetése. Boldogan csevegett a barátnők barátnőivel, távoli kollégákkal, teljesen idegenekkel, annyira erőlködött, hogy kiderítse, hogyan csinálták, és nála miként működhetne.

Legalább annyira könnyű megközelíteni idegeneket és kifaggatni őket a legintimebb témákról (amit szerencsére nem bánnak a kismamák, alighanem egy adott pillanatban, a szülőágyon, minden titkotés intimitást kioperáltak az életükből), mint amennyire nehéz olyan emberek között lenni, akiből ténylegesen *tudod*, hogy vannak gyermekeik.

Ostoba. Önző. Önmarcangoló. Julia mindezeket érzi, és tudja, hogy képtelen megbirkózni a helyzettel. Nem tudja kezelni a fájdalmat, mikor azokat a drága gyerekeket látja, képtelen leküzdeni az undok oldalát, az egyetlen, ami ilyenkor kibújik belőle.

Samnek bevallotta az igazi érzéseit. Féltékeny és dühös, amiért mások képesek arra, hogy gyerekük legyen. Nem idegenekre;

boldogan elvan idegenekkel meg a gyerekeikkel. Hanem a barátok. A család. Olyan is előfordult, hogy valami gyűlölködő harag töltötte el. Haragvó gyűlölet. És olyan is megtörtént már, hogy képtelen volt megszólalni, úgy túlcordult benne a harag, hogy már attól tartott, szitokáradatként fog kizúdulni a száján.

Ne gyűlöljétek ezért Juliát. Nem rossz ember ő. Féltékenységgel és haraggal teli nő, egy asszony, aki utálja magát ezért, de nem tehet róla.

Gyűlöli önmagát, mert kerüli azokat a helyzeteket, amikor olyan emberekkel találkozhat, akikről tudja, hogy vannak gyermekeik. Kerüli a családi összejöveteleket, mert a sógora húgának tízhónapos kislánya van. Utoljára akkor látta Jessicát, amikor háromhónapos volt a baba, ő pedig még nem fedezte fel, hogy talán gondjai lehetnek azzal, hogy saját Jessicája legyen.

Jessicával a karjában a szíve csordultig telt örömmel. Most azonban nem tudná magához ölelni a kicsit. Nem tud Jessica szüleire nézni, mert annyira haragszik rájuk, hogy a kicsi az övék lehet. Időért könyörög. Biztosan csak idő kérdése, amíg teherbe esik, és neki is lehet saját bébije.

Valamikor nagyon régen Juliának abortusza volt. Évek óta nem is gondolt rá. Nemrégiben azonban borzasztóan sokszor. Leginkább az jár a fejében, hogy *vele* nincs semmi baj. Volt már terhes. Ez tehát nem az ő hibája. És ha nem az ő hibája, akkor vajon kié?

Megpróbál nem sokat tépelődni ezen. Fél, ki tudja, hová vezethet.

És még mindig megállít kismamákat, ötleteket kér tőlük, még mindig kipróbál minden pletykálkodó öregasszonymesét, mert annyira erőlködik, hogy teherbe essen.

*

Az utolsó, az a bizonyos testhelyzet volt, a lábak a levegőben gyertyapozíció. A játszótéren hallotta egy asszonytól (ez is azok közé a helyek közé tartozik, ahová gyakran ellátogat, és könnyes szemmel figyeli a pufók, totyogó apróságokat. Szájuk teli van homokkal,

miközben az anyukák túlságosan belemelegednek a beszélgetésbe, hogy észrevegyék. Csupán a hitelesség kedvéért, Julia úgy gondolja, miközben ott ül a padon, hogy ő nem lesz túlságosan belemelegedve semmibe. És szintén csak a hitelesség kedvéért, ő tökéletes anyuka lesz).

A mellette ülő nőnek négy gyereke volt, és ezt a tippet adta: lábakat legalább öt percre a levegőbe, egy másodperccel sem rövidebb ideig. Julia úgy vélte, az öt perc nem elegendő ahhoz, hogy a spermák elérjék rendeltetési helyüket, így hát egy órán keresztül feküdt ebben a pózban, miközben Mark csöndesen horkolt mellette, ő pedig újraolvasta a „hogyan ess teherbe” könyveket.

A kreatív vizualizáció. Ez egy másik tipp. Időről-időre maga mellé teszi a könyvet, behunyja a szemét és elképzelem azokat a spermákat, amint a petevezetéken át megteszik a petéhez vezető herkulesi utat, és néha olyan erősen gondol rá, hogy azt hiszi, ténylegesen érzi, ahogy megtörténik.

Valójában most történik meg...? Lehetséges volna...? Ez az...? Kérlek, Istenem - imádkozik -, engedd, hogy működjön! Kérlek, Istenem, engedd, hogy kisbabám legyen! Engedd, hogy a *Több van, az Életben Ennél* megfogadjon, épp amikor itt fekszem szorosán behunyt szemmel.

Ha netán csodálkoznátok, Julia senkit sem keresett fel, nem járt meddőségi szakembernél vagy hasonlónál. Isten ments! - mondaná. Még nem. Egy szép napon majd azt mondja magának, hogy mindössze kilenc hónap volt, tulajdonképpen nem is olyan hosszú idő.

Ma este, miközben égnek meredő lábakkal a kreatív vizualizációt gyakorolja, Julia meg merne esküdni, hogy érzi, történik valami. Nem mintha teljesen biztos volna benne, ám ezúttal úgy gondolja, talán tényleg megcsinálták.

2

Julia voltaképp képtelen volna elviselni Sam látványát, Samet a gömbölyödő pocakjával meg a szülésre, vajúdsra, a csokifagylaltra olívbogyóval és garnélarákkal fókuszáló gondolkodását. Ám mégiscsak megbirkózik vele valahogy, mert szereti őt, s noha bevallottan féltékeny rá, ez szemlátomást nem sújtja le annyira, mint mások esetében.

De Sam még csak terhes. Még nincs meg a baba, akire Julia oly kegyetlenül vágyik, s noha igyekezni fog, hogy Sam bébi utáni életében éppúgy jelen legyen, mint a jelenlegiben, nem ígérhet semmit.

Julia útközben megállt a Pizza Hutnál. Két nagy pepperonis pizza extra olívbogyókkal és garnélarákkal, hogy megnevetesse Samet. Mint arra számítani lehetett, Sam nekiül, lecsipegeti a pizzája tetejét, belekeveri a mélyhűtőből kivett fagylaltba, aztán kidobja a tészta kérgét. Mindeközben Julia utálkozó grimaszokat vág.

- Sokkal rosszabb is lehetne - mondja Sam, és tömi magába az undorító kotyvalékot. - Gondolj csak bele, mennyi gusztustalanságnak nem bírnak ellenállni az emberek. Akár négykézláb is görnyedhetnék a kertben, homokot lapátolva a számba.

- Először is, honnan veszed, hogy amit te eszel, az bármennyivel is jobb? - kockáztatja meg Julia. - Különben is, ez az egész nem csak afféle városi legenda? Arra gondolok, hogy nem is csinálnak ilyesmit, vagy igen?

Sam nevet, mint mindig.

- Ja. És szemet. Akár a garázsba is küldhettek volna irdatlan szeneszsákokért a Pizza Hut helyett. Fonák étváagnak nevezik ezt, valamiféle vashiány okozza. Ez benne a fura. Ha terhes vagy, a tested mindvégig megmondja, mire van szüksége.

- És pontosan mit mond neked a csokifagyi, olívbogyó és rákizé?

Sam kicsivel nagyobb adagot lapátol a szájába.

- Valószínűleg azt, hogy fel kell szedjek pár kilót. - Ezen mindketten hangosan nevetnek.

Sam mindig is amolyan *ölelnivaló* volt. Rengeteg göndör, szőke haja van, karcsú dereka és olyan feneke meg combjai, hogy biztosan megihlették volna Rubenst. Ám amit Julia a legjobban szeret Samben az az, hogy a barátnője szereti önmagát. Nyoma sincs benne annak az önbizalomhiánynak, ami manapság, a csontsoványságra törekvés idején olyannyira jellemzi a nőket. Sam soha senkitől nem kérdezi meg, kövérnek látszik-e, előnytelen-e a szoknyája, vagy a túsarok hosszabbnak mutatja-e a lábait.

Sam imádja, hogy érzéki, és jobban szereti a terhességét, mint bármelyik nő, akivel Julia valaha is találkozott. Amikor felfedezte, hogy „gyerekekkel van”, az első dolga volt kirohanni és venni egy „Mire várhatsz, ha várandós vagy?” című könyvet. A második dolga pedig az volt, hogy kitepte a könyvből a „Legjobb kilátásokkal kecsegtető diéta” fejezetet.

- Nyavalyás amerikaiak! - mondta, miközben egyenként tépkedte ki a lapokat, óriási élvezettel galacsinná gyúrta és a sarokban álló szemétkosárba hajította őket. - Ezek mind kajarögeszmések. Istenem, ez az egyetlen időszak az életedben, amikor azt eszel, amit csak akarsz, úgyhogy a picsába ezzel. Ami pedig azt illeti, hogy ne szedjél fel magadra tizennégy kilónál többet, Jézusom, szerintem én már az első három hónapban felszedtem ennyit.

- És mennyit szedtél fel eddig? – tudakolta Julia.
- Gőzöm sincs. Az első hónap után nem is mértem magam. Nem izgat.

És Sam mostanra már szinte széle-hossza egy. Vagyis inkább olyan, mint egy keljfeljancsi, imbolyog, de nem esik el. És még mindig káprázatosán néz ki. Azok közé a szerencsés nők közé tartozik, akik a terhesség alatt nem lesznek májfoltosak, és a hajuknak is megmarad a tartása. Sam bőre sima és tiszta, a haja sűrű, fényes és fékezhetetlenül nő.

- Nem hinném, hogy szerencsés vagyok – mondta két hete a kórházban, mikor a szülésznőre váró másik terhes nő megjegyezte, milyen gyönyörű a haja, és milyen szerencsés, hogy ilyen gyorsan nő.

- Amilyen gyorsan nő a fejemen, éppolyan gyorsan nő az egész testemen – felelte égre meresztett szemekkel Sam. – Már egy egész dzsungel van a lábamon, de csak akkor gyantáztatom le, mielőtt bemegyek a kórházba, mert nem akarom, hogy pletykálkodjanak a szülésznők, ami pedig a szakállamat illeti...

Sam nem természetes szőke, és következetesen azt állítja, hogyha zátonyra futna egy lakatlan szigeten, a történetesen egy hónap múlva arra tévedő hajó simán folytatná az útját, rá se bagózna a pálmafák alatt vadul integető gorillára, aki valójában Sam.

A szakállát azonban sosem látta senki.

- Nézd, csak nézd meg – mondja Juliának szinte már rendszeresen, a nyakát nyújtogatva és odamutogatva, ahol az égvilágon semmi sem látszik.

- Én még mindig nem látok semmit.

- Oké, érezd, csak érezd. – És megragadva Julia ujját végighúzza az álla alatt, amikor is Juliának be kell vallania, hogy igenis érez valamit, de éppen hogy csak valami kis borostakezdeményt.

- Ez az egyetlen dolog, amit utálok a terhességben – sóhajt fel Sam -, ezt a nyavalyás szőrnövekedést.

- És mi a helyzet az aranyérrel? – böki ki ördögi vigyorral Julia.

- A picsába! Elmondtam neked? – Sam zavartnak tűnik, és Julia bólint. – Az még nem is zavar annyira – mondja Sam -, bemegyek a

Boots-ba, veszek egy csomó Anusolt, és azt mondom, hogy a férjemnek lesz.

- Gondolom, Chris be se teszi oda a lábát.

- Csak néha szombaton, de akkor más a személyzet, mint hétköznap, úgyhogy senki sem kérdezi meg tőle, hogy s mint van az aranyere.

- Aha. De Sam, aranyérre számítani lehet a terhesség alatt, ez nem kifejezetten feszélyező.

- De igen, az. Feszélyező és viszket.

- Jól van, jól van. Mára már túl sokat hallottam, köszönöm. Na, mesélj a munkáról.

Sam sikeres tervezőgrafikus. Nagyszerű munkának hangzik, mindazonáltal ő unalmasnak és szürkének találja, cseppet sem kreatívnak, legalábbis nem egy magaforma tehetség számára.

A munkahelyén kívül csupa ihlet. Azok a díszpárnák a szófán? - Sam csinálta. És azok a gyönyörű, egyszerű sötétítők, azokkal az apró levélmotívumokkal? - Sam készítette. És azok a döbbenetes Rothkoszerű* olajcsíkok az előszobában? - úgyszintén.

Jóllehet Sam sosem vallaná be, hogy miközben Julia azért akarja ezt a babát, hogy rendbe hozza a kapcsolatát Markkal, neki kifogásra van szüksége, hogy otthagyhassa a munkáját, de még ennél is inkább azt szeretné bizonyítani, hogy jobb anya lesz, mint a saját-elérhetetlen - édesanyja.

Sam és Julia régóta beszélgettek arról, hogy gyerekeik lesznek. Azt mondogatták, milyen fantasztikus lenne, ha egykorú csemetéik lennének, csak hogy Sam nem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan megtörténik vele; Julia pedig természetesen arra nem számított, hogy ilyen lassan.

*

Egy harmadik kerék is tartozott a bandájukhoz. Bella. Úgy tartják, a hármas sosem működik, de ők valahogy mindig megbirkóztak ezzel. Talán segített, hogy Julia és Sam már azelőtt barátnők voltak, mielőtt

Bella belépett volna az egyenletbe. De sosem volt köztük olyan kicsinyes féltékenykedés, amit oly gyakran fűz hármassfogatokhoz egy ember.

Julia és Sam találkozott először, évekkel ezelőtt egy partin. Julia figyelte, amint Sam felhangosítja a zenét és táncolni kezd a nappali közepén, miközben mindenki más csak cseverészve álldogált, s a szeme sarkából nézte őt, ugyanis ők is táncolni akartak, csak hogy senkinek nem volt hozzá mersze.

*Mark Rothko (1903-1970) az absztrakt expresszionizmus jeles képviselője.

Sam látta, hogy Julia figyel, odament hát hozzá, egy mosoly kíséretében megragadta a karját, és Julia is táncolni kezdett. Hirtelenjében nem érdekelte, hogy ez amolyan felvágós parti, ahol nincs ereszd le vagy el a hajamat, ahol ténylegesen nincs szórakozás. Nem izgatta, hogy itt csak körbe szokás állni bort szopogatva és cseverészve. Sam és Julia annak dacára, hogy még sosem találkoztak, dobálták a karjukat, csavarták a csípőjüket, és amolyan *Szombat estiláz* stílusú ujmutogatós mozgással rázták magukat.

Mintegy két óra múlva lerogytak a pamlagra, és attól fogva egész este be nem állt a szájuk, mindenféléről beszéltek, elmesélték egymásnak az életüket. A parti végén telefonszámot cseréltek, másnap Sam bejelentkezett és javasolta, menjenek el táncolni. Így vetették el a barátság magvait.

Pár évvel később Bella belépett a London Daytime Television-höz. Bella és Julia, mindketten egy hír-magazinműsorban voltak kutatók, szinte azonnal jól kijöttek egymással. Azért mondom, hogy szinte, mert amikor Julia először meglátta Bellát, nem volt egészen biztos ebben. Bella huszonnégy éves létére harmincnek látszott. Valójában ő mindig azt mondta, hogy a harminc fölötti az igazi életkora, és már tizenhat éves korában is sokkal idősebbnek gondolták.

Tömören és velősen, Bella a legmagabiztosabb embereken kívül mindenkit elbátortalanított, s csupán csak akkor kerültek közelebb

egymáshoz Júliával, amikor együtt küldték fel őket Leedsbe interjút készíteni a műsorhoz.

Egy darabig Julia külön-külön találkozott velük. Sammel klubokba jártak, divatos bárókba, vad partikra, míg Bellát a finom éttermekre, sikkes vacsorapartikra tartogatta, no meg teniszpartnernek, bár borzasztóan rosszul játszott.

Bella és Sam össze-összefutottak egymással. Útjaik időnként Julia házában keresztezték egymást, és nem mondhatni, hogy ellenszenvvel viseltettek egymás iránt, de nem is voltak oda egymásért. Csak amikor Bella találkozott Paullal, aki Sam akkori fiújának legjobb barátja volt, és belezúgott, nos, akkor kezdett összebarátkozni Sammel, ám ettől függetlenül még mindig Julia a kapocs kettejük között, aki összefogja mindannyiukat.

Bella most továbblépett. Elméletileg és gyakorlatilag is. Két évvel ezelőtt egy állásajánlatot kapott New Yorkból: egy országos reggelimagazinműsor produceri posztját, amit természetesen nem utasíthatott vissza. Annyira elfoglalt volt, hogy szinte alig maradt ideje búcsúbulira, mostanság pedig Julia szerencsésnek tartja magát, ha havonta egynél többször sikerül visszahívást kapnia tőle egy telefonüzenetre.

A ritka alkalmakkor pedig, amikor utoléri egymást, Bella teljesen túl van pörögve. Mióta Paul összetörte a szívét, eltökélten szingli, és olyan vad féktelenséggel vetette bele magát New York randivilágába, hogy pusztán a pasik száma, akikkel találkozott, elképesztette otthoni barátnőit. „Mennyire meglepő” – mondogatja előszeretettel Sam, mert ő mindig is azt hitte, hogy a manhattani pasik kilencven százaléka meleg. Kétségkívül nem az, legalábbis Bella szerint.

Bella gusztustalan összeget fizet egy kábé cipődoboz méretű lakásért egy igen kapós, portás őrizte házban, a 75. utca és a Second Avenue sarkánál. A Második* nem egészen az Ötödik**, nevetett Bella, de azért még mindig az Upper East Side, és New Yorkban a lakcímed mindent elárul rólad.

Bella olyan könnyen belezökkent Manhattanbe, mintha mindig is ott élt volna. Reggelente munka előtt tornaterembe jár, amit Julia és

Sam merőben röhejesnek talál, lévén Bella részéről a legtöbb, amit fel tudott mutatni, a lötyögős, puha teniszjátéka volt, és az is inkább csak kifogás, hogy fennhangon pletyizzon, miközben rendkívül virtuóznak képzeletét.

Bella mindig is nagyszerűen asszimilálódott, „Rómában élj úgy...”, és ma már szinte második természetévé vált a heti manikűr, az ebédek a Bergdorf'snál, és végiglejteti a Madison Avenue-n egy pár nyaktörő pántos túsarkúban.

Ritkán jön haza. Utolsó röpke látogatásakor Sam és Julia alig ismerték fel. A Sanderson halljában beszéltek meg a találkozót, és simán elmentek a feketébe öltözött sovány lány mellett, aki hatalmas Jackie O-stílusú napszemüveggel takarta el az arcát.

Bella legjobban a munkáját szereti. Szenvedélyesen rajong a műsorért, azért, ahogyan az amerikaiak dolgoznak, és eszeveszetten szereti akollégáit. (Ezt vegyétek szó szerint, ugyanis egy bizonyos ponton történetesen a hálózat egyik nagy kutyájával járt, csak hogy a pasi nő volt, de ez teljesen más történet. Valójában egy egész könyvet megér.)

* Second Avenue

**Fifth Avenue

Itt is fogjuk a műsorát, már amennyiben szerencsés vagy, és van Sky, Cable vagy Digital csatornád. Londoni idő szerint minden nap délután kettőkor sugározzák, úgyhogy Júliának csak akkor sikerül elcsípnie, ha beteg, vagy amikor otthon dolgozik, ami az utóbbi időben egyre gyakrabban fordul elő – a karrierje határozottan második helyet foglal el a kívánsága mögött, hogy kisbabája legyen.

Akkor hát Bella. Aki szeretné megtalálni a tökéletes férfit, ámbátor nem hisz a létezésében. Aki a legkevésbé sem akar gyereket. Legalábbis még nem. Bella, aki őszintén boldog. Ő mindenesetre azt mondja.

Viszont Júliáról is ezt beszéljük, és ki a megmondhatója, mi megy végbe a zárt ajtók mögött.

*

- A meló épp olyan unalmas, mint mindig - mondja Sam nagy nehezen felkászálódva a szófáról, hogy kivigye az üres pizzás dobozokat a konyhába. Juliának megfordul a fejében, hogy megcsinálja helyette, ám ellene dönt, mert tudja, hogy megsértődik a barátnője. „Terhes vagyok - mondaná -, nem tehetetlen.”

Persze csúcsforgalomban a metrón, isten bocsá', hogy valaki átadna neki egy helyet.

- Hahó! - kiálltja kidüllesztve a pocakját, és biztosan elkapja valamelyik üzletemberforma tekintetét. - Nem látja, hogy nyolc hónapos terhes vagyok? - És mindig feláll valaki.

Történetesen nem nyolc hónapos terhes. Csak öt hónapos. De elmehetne akár nyolchónaposnak is. Főleg, amikor kidülleszti a pocakját.

- A melótéma tabu - jön vissza a tízméteres sétától zihálva Sam. - Már alig várom, hogy otthagyjam azt a nyavalyás helyet. Chris azt hiszi, hogy a négy hónapos szülési szabadság után visszamegyek, és nincs szívem megmondani neki, hogy akkor érkezik majd egy következő gyerek. De mi van veled? Semmi hír a terhességfronton?

- Túl korai megmondani, majd csak két hét múlva lesz esedékes.

- Remélem, akkor Angliáért szexelsz, mert épp a legtermékenyebb napokban vagy.

- Ami azt illeti, nem csináljuk. Minden második nap szeretkezünk, mert úgy tűnik, hogy ha minden nap csinálod, a spermák gyöngébbek lesznek, szóval jobb, ha pihennek, és valaki azt mondta nekem, hogy a 13. Nap a fontos, ami viszont tegnapelőtt volt, és akkor csináltuk, úgyhogy már megint a várakozásnál tartunk.

- Jó. A szex. Még emlékszem, milyen volt.

- Sam! Hiszen még csak öt hónapos terhes vagy. Mit akarsz azzal mondani, hogy emlékszel, milyen volt. Az isten szerelmére, még szeretkezhetsz.

- Julia, én nemcsak hogy kefélni nem akarok, pillanatnyilag még azt a nyavalyás szagát sem bírom.

- Mi van?

Sam felsóhajt.

- Így igaz. Az éjszaka legalább harmincszor fordul az ágy közepe felé, én meg minden alkalommal felébredek, szagolom a leheletét, és ki akarom dobni a taccsot.

- És mit csinálsz?

- Rápisszegek, hogy forduljon meg. Többnyire automatikusan visszafordul, még csak fel sem ébred.

- És ha felébred?

- Akkor üvöltözni kezd, én meg elbögöm magam. Ebben a pillanatban a szex rosszabb volna számomra a halálnál. Ez biztosan valami hormonális dolog. Chris teljesen bezsongott, mert a legtöbb ismerős csaj úgy rákapcsolt, akár a nyulak, de a kivétel erősíti a szabályt...én vagyok az egyetlen nyavalyás, akit *kikapcsoltak*.

- Chris legalább *akar* szexelni veled. Mark viszont azt mondja, úgy érzi magát, mint valami gép. Ki nem állhatja, hogy ilyen gépies lett a szex, hogy pusztán csak egy cél eszközévé vált.

- És igaza van? Igen?

*

Julia visszagondol a tegnapelőtti napra. Milyen izgatott volt a 13. Nap miatt, mennyire győzködte magát, hogy ez az este lesz *az az este*. A televízió előtt vacsoráztak, mint oly gyakran ezekben a napokban, hébe-hóba megjegyzéseket tettek, de ez nem volt igazi beszélgetés.

Tizenegykor Julia felment a hálósobába. Mark azt mondta, majd a film után jön, ekkor Julia szelíden emlékeztette, hogy a mai este egy *olyan* este, és szíveskedjék egy kicsit hamarabb feljönni. Mark füstölgött egy kicsit, de nem mondott semmit. Csak összefonta a karját, és tovább bambulta a képernyőt.

Talán nem a legszerencsésebb kezdet, és nem is úgy fest, hogy javulni fog a helyzet...

Egyszer régen, nagyon régen Juliának szexi neglizsói voltak. Fiókokra való csipkés selyemhálóingek, pertlipántosak, amelyek

lecsúsztak a válláról. Most túlméretezett pólókat visel nyáron, és pizsamákat télen. A pólókat rendszerint valamelyik kutatónak küldik, mert valahol valaki úgy gondolta, hogy az élénk színűre megfestett XL-es póló hatalmas lógóval kiváló marketingfogás. Az évek során a számtalan mosástól kifakultak a pólók, amelyeket Julia sehol máshol nem viselne, csak a saját házában.

Ami a pizsamákat illeti... Határozottan nem szexi pizsamákról van szó, mint amilyent Meg Ryan viselne, vagy az olyanok, mint Julia. Nem afféle férfipizsamákról, amelyek a fényes magazinok lapjain, hercigen és szexisen mutatnak a kandalló előtt a lábukat maguk alá húzó modelleken. Ezeknek a férfipizsamáknak rojtozódik a széle. A nadrág a térdéig buggyosodik, és mert a gumi réges-régen elvesztette rugalmasságát, a derekát biztosítótű fogja össze, amely nem kifejezetten biztonságos, és bármily meglepő, még sosem szúrta meg őt. A pizsamák buggyosak, színehagyottak és formátlanok, ám ez tulajdonképpen nem zavarja őt, mert annyira kényelmesek és melegnek.

Az pizsamás este volt. Julia igyekezett kikefélni és úgy szétteríteni a haját, hogy betakarja a vállát, ahogyan Mark mindig is szerette. Felült az ágyban, olvasott, időnként az órára pillantott. Jóllehet, megígérte magának, hogy nem fog veszekedni Markkal, fél óra múlva már kezdett torkig lenni vele. A lépcső tetejéhez viharzott és leüvöltött, hogy jöjjön fel.

Öt perccel később Mark feljött, vészjósló ábrázattal állt az ajtóban.

- Teljesen belemelegedtem valamibe, aminek negyed óra múlva lesz vége, és igazán lehattél volna egy kicsit türelmesebb. Tele van a hócipőm azzal, hogy minden körülötted forog. Az van, amit te akarsz, és amikor te akarod... - Julia kinyitotta a száját, hogy félbeszakítsa, de Mark csak folytatta: - És én most nem vagyok abban a hangulatban. Mindent tudok a 13. Napról, de őszintén, totál képtelenségnek tartom, és az utolsó, amit ebben a pillanatban csinálni akarok, az a szex. - Úgy köpte ki a szót, mintha a világ leggusztustalanabb dolga lenne.

Julia rá abszolút nem jellemző módon lenyelte csalódottságát, de végtére is ez a 13. Nap, és muszáj ragaszkodni az ütemezéshez. Az egót cirógatni kell, másról már nem is beszélve.

- Sajnálom - mondta meghunyászkodva, leeresztett szempillái alól nézve a férfit, ahogy kiszállt az ágyból és feléje lépett. - Önző voltam, nem gondolkoztam, annyira sajnálom. - Lábujjhegyre állt és megpuszilta Mark rezzenéstelen arcát, mivel tudta, hogy egyetlen út vezet csak el ahhoz, amit akar. Miközben térdre ereszkedett, lehúzta Mark nadrágján a cipzárt.

- Meg tudsz bocsátani nekem? - dünnyögte teli szájjal. Aztán tudta, hogy ez már úgysem számít.

Tíz perccel később égnek meredő lábakkal az ágyon feküdt a terhességről szóló könyvet olvasva, Mark pedig utálkozva vécépapírért ment.

Egy szót sem szólt, amikor visszajött a hálószobába. Bánatos fejcsoválással nézett Juliára és bemászott az ágyba. Néhány perccel később azonban megszólalt. Fásult, elgyötört hangon.

- Volt ennél jobb is? Mondd, hogy volt jobb, mint ez. Valamikor nem szeretkeztünk? Nem szokott órákig tartani? Nem volt fenomenális ezelőtt az egész babacirkusz előtt? - Juliára pillantott, mint aki válaszra vár, ő viszont úgy döntött, nem felel, így aztán Mark egy sóhaj kíséretében az oldalára fordult. Perceken belül már csak szelíd hortyogását lehetett hallani.

Mégis mit válaszolhatott volna Marknak? Nem volt mit mondania.

*

Julia a barátnőjére néz és megvonja a vállát.

- Nem gondolod, hogy a szex mindig ide lyukad ki? - kérdi érzelemmentesen. - Kezdetben persze fantasztikus volt, de egy idő után nem válik megszokottá? Mark szerint gépiessé és unalmassá tette a bábipróbálkozás, de én biztos vagyok benne, hogy amúgy is elmúlik a szenvedély, mert mindig ez történik. Már négy éve

vagyunk együtt, és voltaképp nem várható el, hogy négy év után kanfasztikus legyen a szexuális életed.

- De hiszen még csak házasok sem vagytok - mondja hirtelen komoly ábrázattal Sam. - Biztos vagy te ebben a gyerekben? Biztos vagy te egyáltalán...*Markban*? - Sam gondosan válogatja meg a szavait, puhatolózva, hiszen olyan kérdéseknek ad hangot, amikre Julia gondolni sem akar, nemhogy hallani akarná őket. - Én csak annyit mondok, hogy szerintem nem tisztességes világra hozni egy gyereket, ha még abban sem vagy biztos, hogy a megfelelő...

- Jól van, jól van - szakítja félbe a szóáradatot Julia. - Sajnálom, Sam, de ez olyasvalami, amiről képtelen vagyok beszélni. Te igazán tudod, mennyire akarom ezt a gyereket. Hogy is mondhatasz nekem ilyeneket?

Julia pontosan tudja, miért mondhat efféléket Sam. Csupán azokat a dilemmákat mondja ki, amikre ő maga is gondol, mikor az éjszaka közepén zakatoló szívvel felébred, szinte fuldokolva a pániktól meg a meneküléskényszertől, s pusztán azért képes ezt elviselni, mert napvilágnál minden a normális kerékvágásba kerül. És különben is, hogyan lehetne ezeknek a lidércálmoknak? Hogyan adhatna hitelt nekik, amikor reggel eltűnnek? Ha valóságosak lennének, ha oda kellene figyelni rájuk, akkor mindig vele volnának, nem igaz?

- Bocsi - mondja bűnbánóan Sam. Nehéz kimondani ezeket a szavakat. Még a legjobb barátnődnek is. - Csak aggódom érted.

- Tudom - sóhajt fel Julia. - Én is aggódom magamért.

3

Mark, mint mindig, elsőként ébred. Julia felé fordul – ő még süket a világra, szája nyitva, keze ökölbe szorítva, paplanja a fülére húzva, olyan hamvas, olyan ártatlan -, és lehajol, hogy megpuszilja az arcát. Ilyenkor pontosan tudja, miért szereti őt, miért van még mindig vele.

Leteszi lábát a padlóra, kinyújtóztatja a karját és hatalmasat ásít, majd csöndesen kióvakodik a szobából lassan bezárva maga mögött az ajtót, nehogy felébressze őt.

Mark keményen dolgozott, sokáig bent maradt az irodában, igyekezett mindennel elkészülni, még az edzőterembe se ment le, annyi teendője akadt. Már nem ebédelt az étkezdében, hanem fölkapott egy szendvicset, s az íróasztalánál fogyasztotta el. Nagy halom hivatalos irat volt mellé az olvasnivaló.

Fáradtnak érezte magát mostanában. Örökösen fáradt, de annyi mindenen kell gondolkodnia, annyi mindent kell megcsinálnia, hogy egy gyermekágyas kismama nem szerepel a programjában. Nem mintha nem akarna gyereket, csak egyfolytában pörög az agya. Az elalvással nincs gondja, sőt könnyen megy. Hanem majd minden éjszaka már hajnalban felébred. Csak fekszik, Julia légzését hallgatja, tudja, hogy ő is ébren van, mindazonáltal képtelen rá, hogy kinyújtsa utána a kezét, és a munkáról, az életről töpreng.

És annyira hozzászokott, hogy háromnegyed hétkor kel fel, hogy még a hétvégén is automatikusan pontban akkor ébred, ami vicces, ugyanis hétfőtől péntekig ébresztőórára van szüksége. Hétfőtől péntekig több alvásra áhítozva grogyin tántorog ki a fürdőszobába, ám szombaton és vasárnap szinte kipattan az ágyból.

Mark lemegy, bekapcsolja a vízforralót, s miközben a konyhaasztalra teszi a *The Times*-t, kihúz két szelet kenyeret a műanyag csomagolásból és a pirítóba dugja őket. Bumm. Megijeszti a postaládán keresztülcsúszó s a lábtörlőn landoló levelek puffanása. Felnyögve lehajol értük, s miközben visszamegy a konyhába és némi friss kávé t pöcköl a kávéfőzőbe, átfutja, talál-e köztük valami érdeklődésre méltót.

Semmi izgalmas. Szemét, szemét, még több szemét és számlák. Ez a számlák évadja. Kinyitja a Visa kivonatot, gyorsan végigolvassa, megáll, elolvassa ismét, mert nem hisz a szemének.

Nos, Mark tudja, hogy Julia imádja a kozmetikumokat, illatszereket, a *lányos* dolgokat. Tudomásul veszi, hogy képtelen elmenni egy illatszerbolt előtt, amikor pedig már odabent van, órákon keresztül boldogan válogat, és vagyonokat költ olyan pasztellszínű üvegcsékben lévő kencékre, amelyenekről ő sosem hallott. Egyszer pedig egy tucat bársony hajpánttal jelent meg, amelyeknek egyszerűen nem tudott ellenállni. Pedig akkor rövid volt a haja.

Mark viszont azt is tudja, hogy szigorú szabályokat kötöttek ki a közös számlával kapcsolatban. Függetlenek lévén, külön tartják a pénzüket, mint mostanság mindenki. Juliának megvan a maga számlája, onnan veszi le a pénzt bármire, aminek nincs köze Markhoz, és Marknak is megvan a sajátja. És létezik egy közös bankszámla, általában erről fizetik a háztartás számláit, az éttermi-, a bútor-, az élelmiszerszámlákat, a közös barátoknak vett ajándékokat és a vakációkat. Bármit, ami mindkettőjükre vonatkozik. A Boots azonban nem ez a kategória. És ami a lényeg, hogy a pokolba sikerült Juliának mintegy kétszáz fontot elköltenie ott? Mi az ördögöt vásárolt?

*

Julia terhességi tesztekét vásárolt. Megpróbál ellenállni nekik, de minden hónapban, abban a bizonyos menstruációt megelőző időszakban elfogja őt az, amit ClearBlue szükségérzetnek nevez. Sajnos, egy nem elégíti ki a függőségét.

Egyetlen teszttel kezdte. Mindig ez történik. Kilenc hónappal ezelőtt, az első próbálkozások kezdetén, a menstruációja előtt öt nappal vásárolt egy tesztet. Sam kuncogásától kísérvé vette elő.

- Szerintem ez kicsit túl korai - mondta Sam.
- De ha terhes vagyok, a szervezetem már termeli a hCG hormont, és ha így van, akkor talán kimutatja.
- Csakhogy a csomagoláson az áll, hogy várnod kell a menstruációd első napjáig, és te még csak a szimptomáit sem érzed.
- A fenét nem - közölte makacsul Julia. - Nézd csak, mekkorák a melleim. Óriásiak.
- De öt nap múlva fog megjönni, és menstruáció előtt mindig óriásiak - felelte vigyorogva Sam.
- És? - Julia drámai hatásszünetet tartott. - Egész éjszaka a vécére rohángáltam. Esküszöm, megőrült a húgyhólyagom.
- Minden ismerősöm közül mindig is neked volt a leggyengébb húgyhólyagod... De jól van, jól van. Vettem az adást. Csináljuk meg.

Julia arca felderült.

- Nagyszerű! Adnál nekem egy poharat?
- Minek?

Julia hangosan felolvasta Samnek a használati utasítást.

- Helyezzük a tálcát a vizelet sugarába, vagy merítsük a vizeletbe.

Nem láthatta, milyen riadalom ült ki Sam arcára, miközben elmagyarázta, hogy nem bízik a sugárban tartás módszerében, hátha esetleg elvéti.

- Egy nyavalyát fogod az én poharamat használni erre!

Végül Chris egyik dezodoros palackjának tetejében állapodtak meg.

- Az isten szerelmére, el ne mond neki! Esküszöm, ezért elválna tőlem.

- Csak öblítsd ki egy kis fehérítővel, miután végeztem vele - mondta a fürdőszoba felé tartó Julia.

- Tudom, tudom - kiáltott utána Sam, amikor becsukódott az ajtó.- Mégis, mit gondolsz, én mit használtam a *saját* tesztemhez?

A teszt negatív volt. Akárcsak az, amelyet Julia a következő napon vásárolt. Meg a többi hat is, amelyeket azelőtt, hogy megkezdődött volna a menstruációja. Először titokban tartotta, de a £ 8,95 pokoli sokpénz, már amennyiben havonta vagy egy tucatot használsz el ezekből a tesztek közül, és Julia a múlt hónapban úgy döntött, hogy mivel a közös gyerekükért próbálkoznak, a teszteknek is közös költségnek kell lenniük.

Természetesen Marknak fogalma sem volt a törülközők alá rejtett ClearBlue dobozokról. No, nem mintha elvileg bánná őket - ez nem olyan, mint amikor a szüleid felfedeznek egy doboz tablettát az éjjeliszekrény-fiókban, amikor még csak tizenhat éves vagy, és tudod, hogy a falra másznának tőle -, őt csak a rájuk elköltött összeg érdekelné, ugyanis Mark túlonatúl gyakorlatias. Ledöbbenne, amiért Julia az esedékes menstruációja előtti napon csinálja meg a tesztet; azon, hogy nem követi a csomagoláson lévő utasításokat; a türelmetlenségén és a hóbortfüggőségén, amit egyszerűen képtelen volna megérteni.

Főleg azért nem értené meg, mert nem érti meg Juliát. Azok a tulajdonságai, amik kezdetben vonzották, ugyanazok a tulajdonságok, amik most elválasztják őket egymástól.

*

Mennyire szerette az energiáját, amikor megismerkedtek. Szerette a nevetését, az ambícióját és az eredetiségét. A munkahelyen lett figyelmes rá, és már érdeklődött utána, már elhatározta, hogy valahogy megismerkedik vele, megérinti őt, együtt lesz vele, amire végre vette a bátorságot, hogy a közelébe férközzék az étkezdében.

Néhányszor elment mellette a folyosón, amikor egyik-másik barátnőjével beszélgetett, és ahogy a közelébe ért, szinte szuggerálta őt, azt akarta, hogy nézzen rá, hogy vegye észre, de ez sosem történt meg. Minden nap kopogtatott az ajtaján egy-egy szerelemre gerjedt kutató valami rossz kifogással, őt azonban nem izgatták ezek a lányok, mert egyikük sem Julia volt.

Mark nem tudta, hogyan közelítsen hozzá, mit is mondhatna neki, és azzal is tisztában volt, mennyire kínos ez az egész, hiszen egy helyen dolgoztak. Jóllehet mindig is voltak és lesznek munkahelyi viszonyok, ám a vezetőség rossz szemmel nézi azokat. Az apja mindig óva intette, házinyúlra nem lövünk, mondogatta. Az előző munkahelyein meg is szívlelte ezt a tanácsot, ám amint meglátta Júliát, teljesen megfélekedett róla.

Még akkor is, ha Julia szemlátomást észre sem vette őt.

Mark azok közé a jó külsejű férfiak közé tartozik, akik nem rámenősek, és a külseje sosem szolgált különösképpen előnyére. A kevésbé jóképű, ámde macsó barátainak mindig jóval nagyobb sikere volt a nőknél. Több szívet törtek össze, több lelkivilágba tapostak bele, több nő epekedett értük. Markra ráragadt a „helyes-rendes srác” stigma, és lehet bármi is rosszabb ennél? Az iskolában ő volt a lányok legjobb barátja, mert jól nézett ki, következésképp jót tett, ha vele mutatkoztak, viszont túlságosan rendes volt ahhoz, hogy járni akarjanak vele. És annyira helyes, hogy még unalmasnak is tartották.

Csak az egyetemen találta meg önmagát, még ott is beletelt vagy két esztendőbe. Amandával járt, ám alig egy év után véget vetett a kapcsolatnak, mert a lány nem volt hozzávaló, és már csak egy éve maradt arra, hogy kitombolja magát.

És kitombolta magát. Ahogy a barátai tréfásan és nem kis irigységgel mondogatták: megteremtette Markot. Mindmáig híres a „húzóerejéről”, a lányok száma, akiket meghúzott, akár a közmondásos hal, idővel egyre nagyobb és nagyobb lesz. És bármennyire is vicces, még csak próbálkoznia sem kellett. Ő mindig is Amanda jóképű fiúja volt, és abban a pillanatban, amint szingli lett, a legkapósabb férfivá vált a campuson.

Nem volt Mr. Helyes-Rendes Srác többé.

Csakhogy valójában néhány akaratlanul összetört szívtől eltekintve, Mark még mindig az a helyes srác volt, és még mindig meglehetősen szégyenlős a nőkkel szemben, különösképp azokkal szemben, akik igazán tetszettek neki. Mint amilyen Julia. El se tudjátok képzelni, mekkora erőfeszítésébe került azon a napon odamenni az asztalához az étkezdében. Addigra már gondolataiban Julia volt a tökéletes nő, olyan magas piedesztálra helyezve, hogy szinte elveszett Mark képzeletének felhői között.

Imádta az egyéniségét, könnyed, beszédes, aktív természetét. Julia minden volt, ami ő maga nem, minden, ami titokban lenni akart. Amikor Júliával volt, úgy érezte, a lehető legjobbat hozza ki belőle. Mikora közelében volt, nem akart csöndes, mélázó, befelé forduló lenni. Júliával minden olyan pezsdítő és izgalmas, akár egy körhintán, és Mark tudta, hogy ezt akarja érezni mindörökkön- örökké.

Mintha régen lett volna ez a „mindörökre” érzés. Julia többnyire lefárasztja őt, kimerült és értetlen, mert annyira különböző a világuk, és neki be kell látnia: nem csupán arról van szó, hogy nem tud elszökni a valós énje elől, hanem arról, hogy nem is akar. Eleinte megpróbálta. Az első esztendőben. A vég nélküli bulizást, a bármikor csak úgy beeső embereket, azt hogy mindig barátok, a barátok barátai és vadidegenek veszik körül. Egy darabig élvezte is, főként azért, mert feltételezte, hogy idővel mérséklődni fog. Elvégre ki tud állandóan ilyen életet élni?

Julia bizony tudott.

Mark valamikor a második együtt töltött esztendő során eszmélt rá, hogy mégsem csökken, a házon átvonulok szüntelen áradata. Hogy Julia továbbra is egy csapat „elárvult gyerekekkel” jön haza a munkából, és változatlanul elvárja, hogy legyen otthon elegendő kaja.

És Mark tudta, nem volna tisztességes elvárnia tőle, hogy megváltozzék. Végtére is, amikor hozzáköltözött, tisztában volt azzal, mibe száll bele, de ki tudja miért, abban a hitben volt, hogy képes

lesz találni egy középutat, egy módszert, amivel működhet a kapcsolatuk.

Eleinte, amikor csupa szenvedély volt és vad vágyakozás, mikor még fűtötte a középút megtalálásának lehetősége, az is megfordult a fejében, hogy megkéri Julia kezét. Megtervezte a januári utazást Barbadosra, asztalt foglalt egy tengerre néző étteremben, amelyet a világ tíz legromantikusabb étterme közé választottak, sőt a beszédét is megálmodta már.

Két héttel indulás előtt fogta el az a nyugtalanító érzés. Egy szilveszterrel kapcsolatos, balhéval kezdődött. Julia legnagyobb felháborodására egyetlen bulira sem hívták meg őket, Mark pedig megjegyezte, hogy számára az volna az ideális szilveszter este, ha meghívnák vacsorára a hozzájuk legközelebb álló két, esetleg három házaspárt, és éjfélkor felbontanának egy üveg pezsgőt.

Julia teljesen kiborult. Ő partit akart rendezni. Grandiózus, boldogboldogtalan számára nyitott partit, hogy tényleg nagy durranással köszöntsék az újesztendőt. Nem volt hajlandó engedni, így hát Mark adta be a derekát, viszont újragondolta a holtomiglan-holtodiglan kilátásait.

Ellenben már megtervezte Barbadosot. Eltervezte a vakációt. A leánykérést. Még a gyűrűt is. Mindamellet, ahogy a teraszon ülve Julia arcát figyelte a gyertyafényben, tudta, hogy nem volna képes rá. Szerette őt, de bizonytalan volt. Szerette őt, viszont nem volt meggyőződve arról, hogy elegendő-e a szerelem.

Vár még. Nem sokáig, de a zsebében lapuló gyűrű egyelőre a dobozában marad, és ki tudja, talán jövőre másként állnak majd a dolgok, sőt akár már a jövő hónapban is.

Négy év telt el, és semmi sem változott. Mark és Julia megtalálták a módját, hogy ugyanabban a házban és ugyanabban az ágyban mindinkább külön életet éljenek.

Miközben a konyhaasztalnál ülve a *The Times*-t olvassa – a számlakupacot, tetején a meglehetősen kellemetlenül kelletlenül -, Mark elhatározza, hogy szép napjuk lesz ma, jól fogják érezni magukat.

Ma van Adam és Lorna esküvője. Blackheath-ben házasodnak össze, igazi fehérruhás menyegző lesz egy régi templomban.

Adam és Lorna egyébként Julia barátai. Mark kénytelen különbséget tenni, mert oly kevés a közös barátjuk. Sosem voltak. Julia kedvesnek, viszont túlféltve épelméjűnek és színtelennek találja Mark barátait, ő pedig sosem értette meg igazán a nők pletykálódó, titkolódzó, viháncoló barátságát.

Számtalanszor lépett be úgy a konyhába, hogy Júliát és két-három barátnőjét traccsparti közben találta az asztalnál, amelyet piszkos kávéscsészék, borospoharak és csikkel csordultig telt hamutartók borítottak. Olyankor mindig halkabbra fogják, heccelni kezdik Markot, amitől ő feszélyezve érzi magát, még akkor is, ha mosolyogni próbál, és érti a viccet. Igyekszik mindent összeszedni, amire szüksége lehet, mielőtt magukra hagyja őket, és az este hátralévő részére bezárkózik a dolgozószobájába.

- Miért nem erőlteted meg magad egy kicsit a barátnőimmel szemben? – kérdezte Julia, amikor azon az estén sokkal később ágyba bújt.

- Miért nem a barátnőid erőltetik meg egy kicsit jobban magukat velem szemben? – felelte védekezve Mark, jöllehet azt akarta mondani: Miért nem képesek megérteni engem? És én miért nem értem meg őket?

Mark a férfiakra jellemző módon megtartotta iskolai és egyetemi barátait. Manapság inkább többet beszél velük, mint amennyit látja őket, bravúrosan csinálja, hogy mindig megkapja e-mailen a híreket. Hébe-hóba azért össze is futnak, általában olyankor, ha Julia távol van. Az a néhány alkalom, amikor Mark megpróbálta bevonni Júliát az egyenletbe, totális katasztrófa volt.

Julia megpróbált hercig lenni. Igyekezett megkedvelni őket. Ámde tényleg nem volt bennük semmi közös – a semminél is kevesebb -, és

minden összejövotelt fárasztóbbnak talált az előzőnél. Végül közölte Markkal, hogy őt szereti, a barátait viszont nem – találkozzék velük egyedül. Mark úgy tett, mint alá megbántva érzi magát; valójában pedig megkönnyebbült. Ez őt legalább annyira kikészítette, mint Júliát.

Most megvannak a saját barátaik, a saját életüket élik, ám alkalmanként, mint ez a mai, együttműködik a kettő, és az igazat megvallva Mark mindig is nagyon kedvelte Adamet és Lornát. Sam és Chris kivételével voltaképp őket szíveli a legjobban Julia köreiből. Adam és Lorna immár egy éve Brightonban lakik, alig látja őket, de az esküvőre hazajönnek Blackheath-be, ahol Lorna nevelkedett.

Mark szereti az esküvőket, mindig is szerette, akárcsak Julia. Talán nem is annyira irreális a kívánsága, hogy szép legyen ez a mai nap, és a szép nap nyitányaként ágyba viszi Juliának a reggelit.

- Mmmm. - Julia lassan felül az ágyban, lusta mosollyal nyújtózkodik, miközben Mark óvatosan az ágyra helyezi a tálcát. Julia szemügre veszi a teát meg a pirítóst, egyik ujját a mézes csuporba dugja, aztán lenyalja. Olyan régen nem reggeliztek együtt, hogy Mark már el is felejtette, mi a kedvence. Sejtette, hogy a méz, de nem akart tévedni, így hát a biztonság kedvéért a tálca egyik oldalára narancslekvárt, mézet, mogyoróvaját és eperdzsemet is rakott. - Mivel érdemeltem ezt ki?

- Semmivel - mondja Mark, és az újságot a párnára ejtve, mosolyogva mellételepszik. - Csak meg akartalak lepni. Plusz ma van az esküvő, és ha hagynálak aludni, még lekésnének.

- Az esküvő - sóhajt fel Julia. - Alig tudom elhinni, hogy Adam és Lorna valóban összeházasodnak. Istenem! Azt hittem, egyszer és mindenkorra csak együtt élnek. - A szeme sarkából óvatosan Markra pillant. - Ahogyan mi.

- Azt mondod, házasodni akarsz? - kérdi döbbsen Mark. Hónapok óta nem került terítékre a téma. Évek óta. A kapcsolatuk hajnala óta. Julia elmélázó tekintete nevetősre vált.

- A frászt hoztam rád, igaz?

Mark, bár nem fogja bevallani, gondolatban hihetetlenül nagyot sóhajt a megkönnyebbüléstől. Azzal leplezi, hogy fogja a kávéscsészéjét, és iszik egy kortyot.

- De komolyra fordítva, sosem gondoltam, hogy Lorna férjhez akar menni, ahogy azt sem feltételeztem, hogy ilyen sokáig együtt fog élni Adammal.

- Adam tényleg rendes srác.

- Aha, de mondjuk ki őszintén, nem éppen a világ legenergikusabb pasija. Mint aki karizma-bypass műtéten esett át... - Julia elharapja a mondat végét, hiszen gonoszkodóbb pillanataiban pontosan ugyanezt mondta Markról. - Viszont szeretetre méltó - folytatja minden átmenet nélkül, mielőtt Mark felfigyelne rá -, és biztos vagyok benne, hogy boldogok lesznek egymással.

- Akkor folytasd.

- Mit folytassak?

- Tudom, mi jár a fejedben. Na, mennyit saccolsz? - Julia átkarolja felhúzott térdét, és Markra vigyorog, mert az ilyen helyzetek eszébe juttatják, miért van vele. Bár általában kelletlenül vallja be, Mark mindenkinél jobban ismeri őt, tudja, hogyan forog az agya, miként azt is, hogyan ragadja meg a figyelmét.

- Öt év.

Mark felvonja a szemöldökét.

- Ilyen sok?

- Jó, jó. Négy év és három hónap. Szerinted?

- Tudod, hogy én nem szállok be efféle játékokba.

- Szerintem te tíz és fél évet adsz nekik.

- Ez jónak hangzik. - Mark nevet, s ebben a bensőséges pillanatban Juliához hajol és megcsókolja a nyakát. Julia a pirítóst lassan a tálcára téve megfordul, hogy viszonozza a csókot.

- Várj - suttogja Mark gyöngéden eltolva őt magától, és óvatosan a padlóra teszi a tálcát. Julia learaszol ültéből, mígnem hanyatt fekszik az ágyon, Mark pedig ráhajol, csókolja, a haját, a nyakát cirógatja, magába szívja a bőre illatát.

Egyik kezével kigombolja a pizsama legfelső gombját.

- Basszus... rühellem ezeket a pizsamákat - sűgja Julia fűlébe, aki kuncog, majd felnyűg az élvezettűl, ahogy az őt csűkolű férfi, simogatű ujjai alatt megkeműnyedik a mellbimbűja.

- Vűrj! Ez nem...tudod... - zihűlja Julia.

- Mit tudok? - Mark nagyon is tudja, mirűl van szű, s műr őrzi, hogy kezd lelohadni a kedve.

- Ez... - Julia zavarban van, egy pillanatra el is fordítja a tekintetűt, mielőtt űjra Mark szeműbe nűz - ez nem a megfelelű idű.

Mark nem mondja ki, amit rendes kűrűlműnyek kűzt kimondana. Nem csattan fel. Csupűn lehajtja a fejűt, hogy megcsűkolja Juliűt, s keze lejjebb csűszik a testűn.

- Tudom - suttogja, mikűzben nyelve az ujjai nyoműt kűvetve letűr Julia hasűrűl, aztűn nagyon sokűig egyikűk sem szűlal meg.

*

- Hűt ez csodűs meglepetűs volt. - Julia mosolyogva fűszkeli be magűt Mark karjűba, s koműtosan simogatja a férfi mellűt. A mosoly őszinte, valűban elfelejtette, milyen fantasztikus volt egykor szeretkezni Markkűl. Mindig ez tartotta őket össze, az elejűtűl fogva, ez az őrsveszűjtű szenvedűly.

A legűsű alkalommal mindkettűn megdűbbentek. Szinte izzott kűrűlűttűk a levegű. Csak fekűdtek az űgyon, zihűlva, szűhoz sem jutva, hitetlenkedve a szerencsűjuk fűlűtt, hogy megtalűltűk egyműst, mert műg egyikűk sem őrűt űt ehhez hasonlűt soha.

Julia azt hitte, elműlt. Mark azt hitte, csak a kűpzeletűben tűrtűnt meg csupűn.

Most visszaemlűkszik rű.

Talűn itt a hiba - gondolja a fűrdűszobai tűkűrben őrnmagűt szemlűelve, őr jűl őrzi magűt, hűnapok őrta elűszűr igazűn jűl őrzi magűt.

- Műr nem szeretkezűnk. Gyereket csinűlunk. őr kudarcot vallunk. Tűbbet kell szeretkezűnk, hogy helyreűlljon az a kűzelsűg, melegsűg, intimitűs, ami annyira hiűnyzik.

Ha meg tudjuk tenni, talűn rendbe jűvűnk. Talűn jűra fordul minden.

4

- Az kicsoda?

Julia és Mark a templom előtt nyüzsögtek, végül Julia a bagósok felé vette az irányt. A kis csoportba verődött nők éppúgy kicsípték magukat, mint ők, csupán abban különböztek, hogy valamennyien pánikszerűen pöfékeltek, mégpedig azzal az eltökélt szándékkal, hogy annyi nikotint szívjanak magukba, amennyivel kibírják a ceremónia végéig.

Ezeket a nőket a cigaretta köti össze, kis körben állva megcsodálják egymás ruháját, és körbeadják az egyetlen öngyújtót, miközben a járókelők - hozzájuk képest igencsak snasszok - az esküvői vendégseregre mosolyognak, mindnyájan osztozni akarnak egy kicsit a bizakodásban, a siker lehetőségében, no és persze a pompában. Merthogy ez az esküvő nagyon pazar, kalap- és cipősarok méretben mindegyik nő túltesz az előző menyegzőn.

Julia ledobja és pántos Jimmy Choos cipője talpával eltapossa a cigarettáját.

- Gyönyörű cipő - mondja egy magas, vörös hajú nő a dohányzók közül, egyébiránt az egyetlen öngyújtó (élénkrózsaszín Mini Bic) tulajdonosa.

- Kösz - mondja mosolyogva Julia, és máris viszonozza a bókot. - Tetszik a kalapja. - Pillanatnyi feszélyezettség, majd amikor egyikük már azon van, hogy megkérdi, honnan ismeri a másik Adamet és Lornát, Julia sikoltást hall.

- Julia! Édesem! - Megfordul, és Lorna anyja vitorlázik felé. - Csodásan nézel ki! - Mrs. Young szinte rávetődik, hatalmas kalapját fogvaelőrehajol, hogy pusztit fújjon az arcára. A karimák összeütköznek, és mindketten kacagnak.

- Káprázatos vagy! - Julia nem csupán azért mondja, mert ezt várják el tőle, hanem mert igaz. Jóllehet nem volt teljesen képben Lorna házassági terveit illetően, de egyetlen Sandra Youngra vetett pillantás elegendő ahhoz, hogy tudja - ez nem Lorna esküvője, hanem az anyjáié.

- Valóban? - Sandra Young, aki immár nyolcvanadszor pördül meg ezen a napon, felvonja a szemöldökét, miközben Julia elismétli a bókot. Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy Mrs. Young imád a figyelem középpontjában lenni, hogy a ruhája - mélyen dekoltált, gyöngyökkel díszített, üvölt róla, hogy neves tervező kreációja - tudatosan vagy sem, de úgy lett kiválasztva, hogy háttérbe szorítsa a menyasszonyt.

Sandra Young újfent megpördül, majd kiszúr néhány újonnan érkezőt.

- Jimmy bácsi! - kiáltja a tömeg fölött integetve, s miközben könnyű léptekkel elsasszézik, hogy ismét bemutasson egy pördülést, a kalapos nő rámosolyog Juliára.

- Ez nem az az eset, mikor az örömanya megpróbálja lepipálni a menyasszonyt.

- De meg kell hagyni, fantasztikusan néz ki.

- Naná, amennyibe ez a ruha került. - A kalapos nő körülnéz, nincs-e valaki hallótávolságon belül, majd cinkos tekintettel közelebb hajol. - Többe, mint a menyasszonyé.

- Nem! - Julia ledöbben, mert Lornát ismerve a menyasszonyi ruha biztosan egyedi darab, menő tervező csinálta, és egy vagyonba került.

A nő bólogat.

- Maeve vagyok - mondja mosolyogva. - Te pedig, Julia, igaz?

Julia biccent.

- Honnan tudod?

- Felismerlek Lorna régi fényképeiről.
- Honnan ismered Lornát? – Kikerülhetetlen kérdés, és mindketten elnevetik magukat.

- A szomszédjuk vagyok Brightonban.
- Tehát téged kerget az örületbe az „adj kölcsön egy csésze cukrot” szöveggel?

- Inkább óvszert kér kölcsön. Még nem döntöttek Adammal a fogamzásgátlás módját illetően, s mivel én vagyok az egyetlen magányos nő az utcában, én lettem a titkos gumiszállítójuk.

Julia nevet, csöppet sem hozza zavarba a nő nyíltsága. Mindig is megvolt az a képessége, hogy az emberek kellemesen érezzék magukat a társaságában, hogy percekben belül olyan érzést keltsen bennük, mintha öröktől fogva ismernék őt, és elég jól is ahhoz, hogy gondolkodás nélkül bizalmas információkat tárjanak fel előtte.

- Egyedül élsz? Ez meglep.
- Miért? Szükségszerű, hogy egy olyan nőnek, mint én vagyok, legyen barátja? Tehát, ha vonzó vagyok és sikeres, viszont nem tudok szerezni egy férfit, akkor biztosan hibádzik velem valami? – Igyekszik könnyednek tűnni, bár a mondandója nem az, és Julia máris szabadkozik.

- Csak most jöttem rá, hogy úgy beszélek, mint valamelyik öreg rokonom – mondja szerencsétlenül. – A családi összeröffenéseken mindig megkérdezték, van-e barátom, és mikor azt feleltem, nincs, megpaskolták a térdemet és olyasmiket mondtak, hogy: Ne aggódj, még fiatal vagy... Mr. Igazi nincs messze, meglásd, majd rátalálsz. Istenem, el sem hiszem, hogy már én is így beszélek, annyira sajnálom.

- Emiatt ne aggódj. Úgy hangzik, mintha ugyanahhoz a családhoz tartoznánk. És sajnálom, hogy a torkodnak ugrotton. Pusztán arról van szó, hogy azért vagyok szingli, mert így akarom, de úgy látszik, ezt senki nem képes megérteni.

- Ezek szerint boldog lennél, ha egyedül élnéd le az életedet? Maeve vállat von, cigarettával kínálja Juliát, és csak akkor felel, miután rágyújtottak.

- Nem gondolok túlon túl előre, hogy a jelenben élhessek. - Hosszan, hangosan fújja ki a füstöt. - De egészen őszintén... bár nem kimondottan tetszik a gondolat, pánikba sem esem. Nagyszerű az életem. Szeretem a munkámat, van saját otthonom, és nem vagyok biztos benne, hogy hajlandó volnék-e még kompromisszumokra.

- Irigyellek. - Ösztönösen bukik ki Juliából. És rémülten elhallgat. Nem akarta ezt mondani. Még csak gondolni sem akart ilyet, smost tétovázik, mit mondhatna.

- Ugyan. - Maeve megrázza a fejét. - Mindenki másképp csinálja. És tudod, hogy a szomszédé mindig zöldebb. Éveken át gondolkodtam azon, hogy talán egy férfival teljesebb volna az életem, ám amikor ott volt, azt kívántam, hogy ismét szingli legyek. Időnként magányos lehet az ember, igaz, mégis azt hiszem, ez jobban illik hozzám. Ó, Istenem, ez Lorna? Azt hittem, fehér Daimlert béreltek.

Hosszú, fekete Mercedes limuzin áll meg a templom előtt, körülöttük mindenki sietősen tapossa el a cigarettáját, s rohan befelé helyet foglalni, mielőtt a szürkeöltönyös sofőr kinyitja az ajtót.

Julia már azon a ponton van, hogy követi Maeve-t a templomba, ám előbb mégiscsak egy pillantást akar vetni a ruhára, hiszen annak ellenére, hogy a házasság egy ideig náluk feltehetően nem kerül műsorra, nehéz ellenállni a tündérmesének.

Nyílik az ajtó, és a megkönnyebbülés sóhaja hallatszik. Nem a menyasszony az, hanem egy magányos nő élénkrózsaszín kosztümben, kalap gyanánt rózsaszín és fekete túllfelhőt visel, fülében szikrázó gyöngyös aranyfüggő, sötét napszemüvege szinte teljesen eltakarja az arcát, csupán barnáspiros rúzsának csíkja látszik. Kiszáll a kocsiból, felmegy a lépcsőn, és csak akkor, amikor elhalad előtte, Julia felkiált.

- Szent ég!

A nő megfordul, lejjebb tolja a napszemüvegét, hogy jól lássa Juliát, majd mosolyogva széttárja a karját.

- Bella! - visítja Julia, és átöleli barátnőjét, aki olyan feltűnően káprázatos, annyira New York-i, hogy alig ismerte meg. - Mi az ördögöt keresel itt?

- Megleptelek? - Bella kibontakozik az ölelésből, és egymás karját fogva, gyönyörködve fürkészik a másikat. - És tök-kéletesen festesz!

- Mindketten nevetnek

- És mi ez a cirkusz a kocsival...

- Jézusom, el sem fogod hinni. Annyira hozzászoktam New Yorkban, hogy limót rendelek, hogy itt bele se gondoltam, aztán meg egészen idáig azt figyeltem, ahogy megállnak az emberek azt találgatva, melyik híresség ülhet az autóban.

Julia, bár a fejét csóválja, mosolyog.

- Csak te - mondja nevetve. - Csak te.

Bella a templomból ismét kiszállingózó násznépet pásztázza.

- Hol a csudában van Sam?

- Annyira terhes, hogy járni is alig tud - nevet Julia. - Visszaigazolta a meghívást, aztán úgy döntött, a húgyhólyagja nem bírná ki a ceremóniát. Azt hiszem, csak az ebédre jön.

- Istenem, micsoda rémálom! Mondd, hogy nekem sosem lesznek gyerekeim - talán elég egy pillantás Julia arcára, hogy ráébredjen, mit is mondott. - Bocsi, bocsi, bocsi. Tudod, hogyan érzek a gyerekekkel kapcsolatban. A barátaim gyerekei viszont mások. Szóval, hogy megy?

Julia hatalmasat sóhajt. Persze nem bánja a kérdést, valószínűleg sokkal inkább akkor sértődne meg, ha Bella nem érdeklődik, hiszen az egyik bizalmasa, mégis azt kívánja, bárcsak ne mondta volna el annyi embernek, amikor úgy döntöttek Markkal, hogy gyereket akarnak.

Mark szüntelenül óvatosságra intette. Minden eshetőségre fel kell készülni, mondogatta, hátha mégse jönne össze. Ne mondd el senkinek. Ámde ő természetesen elújságolta Samnek. És Bellának. És Lornának. És az összes lánynak a munkahelyén. Hamarosan mindenki tudott róla, s ahányszor csak összefutott valakivel, felvont

szemöldökkel és reményteljes arckifejezéssel azt kérdezték: Van valami? Az igazat megvallva, Julia már kezdett belefáradni az állandó fejrázásba. Azt kívánta, bárcsak hallgatott volna Markra, mert ahányszor csak valaki feltette neki a kérdést, az pusztán csak arra volt jó, hogy hazavigye magával a problémát, és még jobban érezze a kudarcot, mint valaha.

De ez itt Bella, és inkább beszélni fog, mintsem csak szomorú mosollyal a fejét rázza.

- Szarul - feleli. - Egyszerűen nem történik meg. Minden hónapban azt hiszem, talán most sikerült, és minden hónapban óramű pontossággal megjön a menstruációm.

- Gondoltál már arra, hogy felkeress valakit?

- Nos, érdekes módon, épp a múlt héten olvastam egy cikket valamelyik magazinban egy nőről, aki egészen addig nem esett teherbe, míg el nem ment egy gyógyítóhoz. Mindössze egyetlen egyszer volt nála, és bumm...azonnal teherbe esett. Megőriztem a gyógyító telefonszámát, és azt hiszem, fel fogom hívni.

- Én igazából nem így értettem. Orvosra gondoltam. Meddőségi szakemberre. Olyasvalakire, aki valóban meg tudja mondani neked, van-e bármiféle probléma.

- Nem, még nem. És különben is, nem hinném, hogy Mark meg tudna birkózni vele, ha kiderülne, hogy ő, szóval... tudod...

- Vaktölténnyel lő?

- Pontosan. Képzeld el, milyen borzasztó lehet ez egy férfi számára. Más se hiányzik, mint hogy teljesen kiheréltnek érezze magát, de a lényeg az, hogy még nem próbálkozunk olyan régen. Nem hinném, hogy bármelyikünk is készen állna erre a lépésre.

- Szerinted tehát Markkal van a gond?

- Emberi számítás szerint - feleli Julia. - Én már voltam terhes, emlékszel?

- De hiszen az *évekkel* ezelőtt volt. Istenem, azóta bármi megtörténhetett, és nézzünk szembe a tényekkel, a női klinika nem kifejezetten az a hely, ahová rendszeresen ellátogatsz. Mikor volt az utolsó keneted?

- Nem akarok beszélni róla.
- Jól van, jól van. Bocsi. De ismerlek, és komolyan mondom, többször kéne eljárnod oda. Plusz, ha valóban ezt feltételezed, akkor ez rémes. Te nyilvánvalóan Markot okolod, miközben az égvilágon semmi okod nincs rá.

Julia érzi, mindjárt kibuggyannak a könnyei, de itt mégsem sírhat. Nem engedheti meg magának.

- Bella, esküvőn vagyunk. Hónapok óta nem láttalak, és most nem mennék bele ebbe, nem most, és nem itt. Mesélj magadról. - Megerőltet egy mosolyt, és megszorítja Bella kezét. - Hogy sikerült meg-tartanod ezt a titkot, és hogy az ördögbe csinálod, hogy ilyen kurva jól nézel ki?

*

Lorna mindig azt mondta, teli szájjal fog vigyorogni, amikor végigmegy a padsorok között, s most mégis hihetetlenül illedelmesnek látszik, és fenntartás nélkül gyönyörűbb, mint bármikor az életben.

Bármennyire is igyekszik egyenesen előre nézni, ez nemigen sikerül, amikor pedig egy padsor szélén kiszúrja a látványától hüledező Juliát és Bellát, az örömtől tágra kerekedik a szeme.

- Jézus! - Bella a szeme sarkát törölgeti. - Ha nem én volnék, elszántan férjhez akarnék menni csak azért, hogy így nézzek ki.

- Vehetsz egy ruhát, csupán a hecc kedvéért. Tedd félre egy esős napra. És mit akarsz azzal mondani, hogy ha nem te volnál, elszánt lennél? Csak azt ne mondd, hogy már te is házasságellenes vagy.

- Dehogy, viszont a nő s pasinak újra titkos szándékai vannak. Telefonhívások. Csokrok...

- Bella, ne! - Julia határozott és kissé túl hangos. Türelmetlenül simítja le a haját, s bocsánatkérően mosolyog az előttük ülő középkorú nőre, aki hátrafordulva rosszalló pillantást lövell rá. - Később - formálja az ajkával némán Bellának, és mindnyájan nagy csoszogás közepette felállnak, hogy elénekeljék a „Jeruzsálemet”.

- És veled mi van? - suttogja a hálaadó ének elhangzása után Bella, mit sem törődve a középkorú nő félig hátrafordított fejével. - Semmivel sem jutottál közelebb a házassághoz a gyönyörűséges Markkal, vagy netán ez is amolyan ne menjünk bele terület?

- Boldogok vagyunk. - Julia közelebb hajol, hogy a másik oldalán ülő Mark ne hallja. - Ismersz bennünket, boldogok vagyunk.

*

Mark lassan felenged, amihez jelentősen hozzájárul az elfogyasztott bőséges bormennyiség, azzal tetézve, hogy Bella mellett ül, akit mindig is meglehetősen rémisztőnek, egyszersmind meglehetősen vonzónak talált.

Bella nem ostoba. Látja, hogy Julia és Mark nem boldog, és annak dacára, hogy minden kétséget kizáróan Juliához hűséges, és mindig is az marad, nem látja okát, miért ne fordíthatna Markra is egy kis figyelmet.

A munkájáról faggatja, őszinte érdeklődést mutat és okos, célratörő kérdéseket tesz fel, valamint vicces történetekkel szórakoztatja az amerikai hivatali politikában való navigációról, miközben arról is gondoskodik, hogy mindig teli legyen a pohara.

Julia örül, hogy kivételesen valaki más foglalkozik Markkal, más törődik vele, így ő jobban élvezheti Adam egyik különösen csinos barátja, Jason társaságát, aki fél éve szakított legutóbbi barátnőjével, szabadon portyázik, és még mindig az a téves elképzelése van, hogy az esküvő jó vadászterület (ezek az emberek a harmincas éveiket tapossák, és tényleg tudhatnák már mi a dörgés).

- Jason vagyok - mondja, s ahogy helyet foglal mellette, megrázza Julia kezét. - Egyedül jöttem, úgyhogy attól tartok, gondoskodnia kéne rólam.

- Julia vagyok... - Felcsillan a szeme. Egy pillanatig fontolóra veszi, hogy bemutatja Markot, ám annyira belemelegedett a beszélgetésbe Bellával, és különben is, miért kéne magyarázkodnia Markról, ők sosem voltak amolyan *Mark-és-Julia* típusú pár. - Lorna régi

barátnője- folytatja úgy fordulva, hogy némileg háttal legyen Marknak. – És maga? Honnan ismeri őket?

Egy darabig csak ülnek és csevegnek, a szokásos felületes cseverészés, aztán Julia óhatatlanul észreveszi, hogy ahányszor csak a férfi helyet változtat ültében, ha az asztalra rakja a kezét, összefonja a karját, vagy keresztbe teszi a lábát, ő leutánozza. Kétségkívül tudat alatt csinálta, ám amikor Jason a kezére támasztja az állát, hirtelen azon kapja magát, hogy ő épp ugyanazt teszi. Gyorsan felemeli a fejét, és az agyába vési, hogy ne utánozza férfit. Olvasta *A csupasz majomban**, tudja, mit jelent a leutánzott testbeszéd.

Jason egy történet közepén hirtelen elhallgat.

- Ó, hosszú és unalmas sztori - mondja -, és magával sehogy sem tudok felületesen csevegni, túlságosan vonzó.

Julia érzi, hogy elpirul, évek óta nem élt át ilyen kellemes borzongást.

- Inkább azt mondja meg... - Jason cinkosan előrehajol, és Julia nem tudja megállni, az ő teste is előre mozdul, amíg a férfi arca csupán csak néhány centire van az övétől. Jason érzékenyen beszél. Gálánsan. Mélyen a szemébe nézve: - Akarja-e - szünetet tart - vagy sem - újabb szünet -, hogy visszahozzák a *Csengőbongókat**?

Ilyen intim gesztus egy ennyire gyermeketeg kérdéshez. Csakhogy Jason tudja, lapos dumával sehová sem jutsz, sokkal célravezetőbbbedobni a nosztalgiázást, az olyan érzelem, ami kikövezi az utadat egy nő szívéhez.

* Desmond Morris: A csupasz majom

* A BBC nagysikerű bábfilm sorozata 1969-től. A Csengőbongók (Clangers) hosszúorrú, rózsaszínű, szőrös, fura egérszerű teremtmények, akik egy nagyon távoli kék bolygó belsejében élnek. A leves-forrásban élő bizarr Levessárkány látja el őket legfontosabb eledelükkel, a zöld levessal és a kék madzagpudinggal.

Julia elneveti magát. Megkönnyebbült. Egy picit csalódott.

- Szerintem, feltétlenül vissza kell hozniuk őket - feleli kacagva.
- És mit gondol arról, hogy sokkal gyakrabban kellene mutatni a Levessárkányt?

- Ó, Istenem! - Julia szeme tágra kerekedik az örömtől. - Évek óta eszembe se jutott a Levessárkány.

- Azt azért lefogadnám, hogy a locsi-fecsizését nem felejtette el.

Julia kényelmesen hátradől a székén, pár másodpercig gondolkodik, majd néhány Levessárkány hangot produkál.

- Dehogy! - Jason a fejét rázza. - Ez egyáltalán nem úgy hangzik, mint a Levessárkány.

- Akkor tessék, csinálja maga.

- Nem megy. Viszont egész hatásosan tudok utánozni egy csengőbongót. - És máris dudorászva mondja: - Du du? Du du du du du du. Du. Du du.

- Ez vacak! - Julia hangosan nevet. - Ők füttyültek. Így. - És csücsörítve elfüttyül egy párbeszédet, miközben az asztalnál ülők elhallgatnak, és őket nézik.

- Csengőbongók! - kiált fel Maeve, aki ugyancsak csöndesen üldögélt Jason másik oldalán. A terv nyilván az volt, hogy összehozzák Maeve-t és Jasont, viszont Jason sosem volt oda a vörös hajúakért, így aztán Maeve szórakoztatása Charles-ra, a Charles-és-Claudia páros egyik felére maradt.

- Látja? - Julia diadalmasan fordul Jasonhez. - Megmondtam, hogy füttyülés volt.

- De valójában nem füttyülés volt - mondja Maeve.

- Látja? - Most Jasonön a sor, hogy diadalittas legyen. - Megmondtam, hogy az én du dum volt az. - Duduzik még egy kicsit azasztaltársaság kedvéért, akik valamennyien egyetértenek abban, hogy vitán felül nem du du volt, inkább füttyre hasonlított.

- Jól van, jól van - Bella egy legyintéssel félbeszakítja a hangzavart, amikor leteszik elé a fő fogást. - És mi a helyzet a *Hector házával*? Nekem mindig az volt a kedvencem.

- A *Hector háza*! - mondják egyszerre teljes elragadtatással az asztalnál ülők, egy korosztály lévén, mindnyájan ugyanazokon a tévéműsorokon nőttek fel.

- Miről is szólt a *Hector háza*? - kérdezi Jason, mire mindenkiből kitör a röhögés, mert annak ellenére, hogy szerették, senki sem emlékszik rá teljesen.

- Mr. Benn! - kiált fel Julia, ő már rájött, hogy egy általános nosztalgia-vetélkedőbecsöppent.

- Volt valaki, akinek tulajdonképpen évekkal ezelőtt ki kellett volna bújnia a szekrényből - jegyzi meg Jason, és Mr. Bennre emeli a poharát.

Mindenkinek eszébe jut valami. Crystal és Alistair, Mary, Mungo és Midge, aztán a fénypont: a Pipkins.

- Szent ég! - horkan fel Julia. - Imádtam a Pipkinst. Emlékeztek, mekkora sznob volt Octavia?

- És mi van Hartley nyuszival? - Senki sem vette észre az asztalt megkerülve épp a helyükhöz igyekvő Samet és Christ, és mindenkiből újra kitör a nevetés. Hartley nyuszi. Mikor jutott bárkinek is utoljára eszébe Hartley nyuszi?

Bella feláll, hogy megölelje Samet, bár nem egyszerű a folyamatosan növekvő bébivel.

- Ikek? - Bella képtelen ellenállni a kísértésnek, és Sam rácsap egyet.

- Menj a picsába! - Sam nevet, mert Bella nyilván sejti, mennyire elege van abból, hogy azt mondják, egy egész focicsapattal várandós.

- Nyúzottnak tűnsz, Chris - mondja Julia, amikor Sam férje odahajol hozzá, hogy arcon csókolja.

- Kurvára nem lep meg, ugyanis Sam éjszakánként legalább harmincszor kecmereg ki az ágyból a kurva klotyóra, és még csak meg se próbál csendes lenni a fürdőszobában, vagy pedig úgy hánykolódik, hogy az egész kurva ház beleremeg.

Chris szörnyen fest. Kimerült, mégis miközben ezt mondja, szeretettel szorongatja meg Sam vállát.

- Miért csak én szenvedjek? - zihálja Sam, s olyan közel húzódva az asztalhoz, amennyire csak bír, egy óriási palack Gaviscont húz elő a táskájából és levágja a borospohara mellé.

- Hát ez meg mi a fene? - mutat Bella rémült ábrázattal a zöldszínű üvegre, miközben Sam letekeri a kupakot, és hatalmas kortyol belőle.

- Gyomorégésre - magyarázza nyilvánvaló megkönnyebbüléssel Sam, miután a lötyty a rendeltetési helyére kerül. - Mindenki azt mondja, hogyha szörnyű gyomorégésem van... és bizony az van, akkor nagyhajú gyerekem lesz.

- Ez igaz? - kérdezi elhűlve Mark.

- Úgy tűnik, igen, de számomra nem volna meglepetés. Amilyen az anyja, olyan a lánya - elkapja Chris tekintetét. - Vagy a fia. De ebben a vonatkozásban csak azt mondhatom nektek, hogy egy majmot fogok szülni.

Sam és Bella hamarosan behozzák a híreik terén az elmaradást, és Julia kissé mérges, amiért nem velük ül, bár mégis jobb Jason mellett, aki tökéletes esküvői asztaltársnak bizonyul, és remekül szórakozik a társaságában. Olyan szexinek, csábosnak és elevennek érzi magát, hogy néhány pillanatra őszintén azt kívánta, bárcsak szingli volna.

Ámde nem az. Markkal él, és gyerekekkel kísérleteznek. Néhány másodpercre kijózanítja őt ez a gondolat. Jason látja, hogy Julia eltávolodik tőle, új taktikával próbálkozik hát, s miközben megpróbálja felidézni gyerekkoruk egyik-másik sikeres mesefigurájának szövegét, Julia ismét kacag.

- „Ó, ha rózsabimbó lehetnék - éneklí Julia. - Rám szállnának szépen a lepkék. Kicsi szívem vélük dobogna, nem lennék ilyen nagy otromba...” Trallala, trallala, pricc, pracc, prucc.

- Mit jelent pontosan a pricc, pracc, prucc?

- Valószínűleg ugyanazt, mint a dududududu - utánozza a férfi csengőbongók hangját Julia, és mindketten nevetnek. Az avatatlanok azt gondolnák, tökéletes párost alkotnak.

Mark hátradől a székén, Juliát figyeli. Tudja, hogy flörtöl, de nem bánja. Szereti nézni, amikor szórakozik - hiszen megbízik benne - ésszereti, amikor ilyen: felvillanyozott, sziporkázó, eleven. Az a Julia, akivel, négy évvel ezelőtt találkozott. Sajgó szívvel azon tűnődik, neki vajon miért nem sikerül kihoznia belőle többé ezt az érzést?

Amint befejeződik az esküvői ebéd, a menyasszony és a vőlegény birtokba veszi a táncparkettet. *It Had to be You* hangzik fel Rod Stewart dala, mire az asztaluknál ülő férfiak felhorkannak, mert nyálasnak tartják, a nők pedig valamennyien elolvadnak, mosolygó szemükben megcsillannak a szerelem és romantika könnyei...

Aztán Adam és Lorna kedvéért vissza a hatvanas évekbe, s miközben a Jackson Five az *ABC*-t nyomja, Mark feláll, és a táncparketre vezeti Juliát, majd Patti LaBelle *Lady Marmelade*-jére folytatják, aztán a *White Lines* következik a Grandmaster Flashtól, és a Bee Gees kerül a végére a *Night Fever*-rel, ám addigra olyannyira kimerülnek, hogy inniuk kell valamit.

Amikor visszamennek az asztalhoz, Jasonnek már csak a hűlt helyét találják. Rájött, hogy Julia és Mark együtt vannak, és jelen pillanatban a többi asztalnál jár szorgosan megfelelő zsákmány után. Julia és Mark a helyükre ülnek, és egymásra nevetnek.

- Remekül érzem magam – mondja Julia, ám igyekszik palástolni a meglepetését.

- Tudom. – Mark megérinti az orra hegyét, sok-sok hónapja nem csinálta már ezt a szeretetteljes mozdulatot.

*

Vége felé jár az este, már csak a „kemény mag” marad. Lorna szinte mindvégig a menyasszonyi asztalnál lévő székéhez tapadt, kétségkívül attól rettegett, hogy amint elhagyja a trónját, megszűnik a nap királynőjének lenni. Most azonban már elengedi magát, s Adammal összefonódva lejtének a táncparketten egymás szemébe nézve, halkán beszélgetve és csókolózva, azon a tényen nevetgélve, hogy ők immár férj és feleség.

Az idősebb rokonok java korábban távozott, néhányan kifelé menet megállnak, hogy Adamre és Lornára visszanézve a saját menyegzőjükre, arra a nagyon távolinak tűnő napra emlékezzenek.

Ahogy elmennek a vendégek, egyre üresebbnek tűnik a helység. Számos virágkompozíciónak lába kelt, a násznépnek valahogy

sikerült észrevétlenül hazavinnie őket, a friss, fehér damasztabroszok pedig gyűröttek és kicsit szürkének látszanak.

Chris és Sam már órákkal korábban hazament. Sam kifogyott a Gavisconból, és másfél liter tej, meg egy vaníliajoghurt után, amelyet az egyik pincér volt oly kedves megvenni neki valahol, ráébredt, hogy ezt a küzdelmet úgysem nyerheti meg. Elmentek hát. Sam bajosan kászálódott fel a székről, egyik kezével a derekát fogta és nyögdécselt az erőfeszítéstől.

Julia szeretettel figyelte őt. És irigykedve is. Bella, aki most mellette ül, Juliára néz és megfogja a kezét.

- Nehéz lehet neked.
- El sem tudod képzelni. - Julia megerőltet egy mosolyt, majd felsóhajt. - Bármit megadnék, bármit, hogy Sam helyében legyek. Szeretem őt, örülök a boldogságának, de még csak gondolni sem tudok rá, hogy egy élő, lélegző baba van benne. Nem tudom elhinni, hogy nekem nincs. - Mire kimondja, könnyes lesz a szeme, s amikor csalódottan és kétségbeesetten kirohan a helységből, a pezsgő feltüzelt zokogás már ott lóg a levegőben.

Mark feláll, hogy utána menjen, merő aggodalom az arca, de Bella a fejét rázza, mondván inkább ő megy; nincs semmi baj, Julia mindjárt jobban lesz. Mark visszaül, hálás, amiért nem neki kell megbirkóznia az érzelemkitöréssel, amiért nem kell megbirkóznia a váddal, mert természetesen *tudja*, hogy Julia őt hibáztatja.

Mark nem akar mást, csupán csak boldogságot. Ha Juliának gyerek kell, ha az boldoggá teszi, ő is ezt akarja. Ha Julia fel akar keresni egy meddőségi szakembert, ő is azt akarja. Ha Julia egész életében nem akar gyereket, neki az is megfelel.

A gond az, hogy Mark még soha nem ült le, és nem tűnődött el azon, mit akar. Talán itt az ideje, hogy megtegye.

5

Juliának az utóbbi időben nem megy túl jól a munka. Egyre többször merül éber álomba; a kutatóinak meg kell küzdeniük a figyelméért, és úgy kell kisajtolni belőle egy döntéshozatalt.

Hétfőn is álmodozásából veri fel az asztalán megcsörrenő telefon.

- Julia, itt Mike. - Mike Jones, a magazin- és hírműsorok kontrollere, a mentora.

- Szia, Mike. Minden rendben?

- Julia, szeretném, ha átjönnél hozzánk. Van most egy perced?- A régi időkben ettől száguldott volna Julia pulzusa: talán egy izgalmas, új projektet kap. A nagyon régi időkben, amikor fiatal volt, tapasztalatlan és nem tartozott még a régi bútordarabok közé, a pulzusa abbeli félelmében is száguldott, hogy esetleg kirúgják.

Ma azonban még csak fel sem gyorsul a pulzusa.

Nyűgösen feláll és a hajába túr, Johnny pedig, a protezsáltja és jobb keze szomorú pillantást vet rá azon tűnődve, mi történt a ragyogó, vibráló nővel, aki egykor felvette, és küldöncből a produceri munka felé kormányozta őt. Valamikor sokat nevettek együtt, mostanság azonban Julia túlságosan zaklatott ahhoz, hogy akárcsak megeressen egy mosolyt. Johnny tud a bébi ügyről. Istenem, ki nem? Mindazonáltal nem érti, miért engedi Julia, hogy ennyire magával sodorja a dolog.

Néha megfordul Johnny fejében, hogy szólnia kellene Juliának a szóbeszédéről. Azt rebesgetik, neki már befellegzett, nemsokára

megkapja az útilaput, viszont ezek csak folyosói pletykák, és ha mégsem igaz, miért éppen ő legyen a hírvivő, akit lelőnek.

És van még valami. Julia sosem volt indulatos. A csapata valamikor csodálta őt, rendszeresen eljártak munka után, hülyére piálták magukat, és Julia mindig is az élen járt. Manapság sokkal valószínűbb, hogy üvöltözik vagy ócsárol, vagy leereszkedően bánik az emberrel. És ami a legrosszabb, többnyire gőze sincs arról, hogy ezt teszi.

A munkahelyi barátnői ellene fordultak, Johnny csupán a közös múltjuk miatt ragaszkodik hozzá, és azért imádkozik, hogy hamarosan véget érjen ez az ideiglenes állapot, és egy szép napon Julia ismét a régi legyen.

- Mész valahová? - kérdi, amikor Julia lassan kifelé indul. Össze nem hasonlítható azzal a régi dinamóval, áld mindig nyakig ült a munkában, és sehová se ment, hanem száguldott.

- Ó! - Julia megfordul, pislog, hogy visszatérjen a valóságba. - Csak felugrok Mike-hoz. Nem fog sokáig tartani. Valószínűleg meg akarja mosni a fejemet a panaszok miatt. - Az utolsó műsora, a *Nyárikaland* szingliket küldött a Földközi-tengerhez szerelmet keresni, de legtöbbször a piánál és a szexnél kötöttek ki, és a kelleténél többet káromkodtak. Bár a nézettségi mutatók szenzációsak voltak, a panaszok bejárták az épületet.

- Úgy legyen! - feleli Johnny szinte csak a bajsza alatt dünnyögve, ahogy visszafordul a számítógépe képernyőjéhez.

Julia már az ajtóból kérdezi:

- Mi van?

- Á, semmi. Semmi.

Nyílik a liftajtó, Julia gondolataiba mélyedve belép, s ahogy záródik az ajtó, felpillant.

- A francba! Azt hittem, ez megy felfelé - motyogja.

- Julia?

Beletelik néhány másodpercbe, mire nagy nehezen visszaidézi az arcot, majd a nevet is, hiszen nem társítható a munkához.

- Ó, szia! - mondja, miután rájön, hova tegye a nőt. - Mit keresel itt? Ugye Maeve...? - Maeve rábólint.

- Nem fogod elhinni, de épp most voltam egy állásinterjún. Egyébként hívni akartalak, amikor megtudtam, de aztán annyira elfoglalt a felkészülés, hogy nem jutottam hozzá.

- Milyen kicsi a világ. Én még azt sem tudtam, hogy szakmabeli vagy. Te nem Brightonban laksz?

Maeve vállat von, s a mosolya mintha azt mondaná: sok minden van, amiről te nem tudsz.

- Ez az egyetlen dolog, ami miatt fő a fejem. A londoni bérleti díjak. Ha megkapom az állást, vissza kell költöznöm, és örültem felmentek a bérek, amióta utoljára itt laktam.

Júliának átfut az agyán a gondolat, hogy azt mondja, költözzön hozzájuk. Isten a tudója, van helyük bőven, de alig ismeri ezt a csajt, és Mark őrjöngene.

- Megnézhetnéd a hirdetőtáblát - ajánlja végül, és megkönnyebbülten felsóhajt, mikor a földszintre érve kinyílik a lift ajtaja. - Ha megkapod az állást, és bármire szükséged van, csak hívj.

- Még mielőtt becsukódik az ajtó, sikerül hozzáfűznie: - Örülök, hogy újra láttalak. Sok szerencsét!

- Kösz. - Maeve kedvesen mosolyog. - Neked is.

Amint felfelé indul a lift, Julia megpördül és végigméri magát az egyik falat borító tükörben. Jézus, förtelmesen fest! A haja zsíros, a szemei véresek, alattuk pedig akkora táskák éktelenkednek, hogy könnyedén elvihetné bennük a heti bevásárlást. Amikor elkezdődtek az álmatlan éjszakák, megpróbálta ügyesen felvitt sminkkel elkendőzni ezeket, de mostanság csak ritkán vesződik vele. Amint a tizenegyedik emeleten kilép a liftből, nagy levegőt vesz és besétál Mike irodájába.

- Kurva szarul nézel ki. - Csak azért megengedettek Mike első szavai, mert barátok. És mert igaz. - Mi a szar van?

Julia mosolyog.

- Téged is nagy öröm látni, Mike. És hogy vagy mindig?

- Komolyan mondom, Julia, szarul nézel ki - Mike a fejét csóválva felsóhajt, tekintetéből szomorúság és rokonszenv árad.

Mike Jones nem az a fajta férfi, akiről valószínűnek tartanátok, hogy egy jelentős televíziós társaságnál dolgozik, azt pedig még kevésbé feltételeznétek róla, hogy az igazgatói emeleten találjátok meg egy igazgatói irodában, egy hatalmas bükkfa íróasztal mögött.

Ezúttal is farmernadrágot és pólót visel, mint mindig (kivéve persze, amikor az ITC-vel van nagy megbeszélés, és neki kell kimagyaráznia a túlzott szókimondást vagy a műsortervet, mely esetben magára ölti a ruhatárában fellelhető egyetlen öltönyt, amely Hugó Boss, bár Mike Hush Puppies kukoricapogácsával hordja, s ez némiképp tönkreteszi az összhatást). Mike azt mondja magáról: vén szivar. Mások, akik nem ismerik, úgy festenek le, mint egy börtöntölteléket. Alacsony, túskehajú, tagbaszakadt, Julia örökösen azzal hecceli, hogy nem is érti, miért nem szúrta ki őt a legutóbbi futball-huliganizmus videofelvételeken.

Hamisítatlan külvárosi akcentusa, az előszeretettel viselt futballtrikók, no meg az, hogy néhány pintnél* többet iszik meg a fiúkkal, rácáfol a ragyogó kreatív zsenire. Mike-ot mindenki szereti, aki valaha is együtt dolgozott vele, a többi televíziós társaság viszont gyűlöli és tart tőle.

Mike nem járt egyetemre („az élet egyeteme, pajtás, az élet egyeteme. Minden más maszlag, a kibaszott selyemfiúknak való, vili?”), a London Daytime Television-nél kezdte küldöncként, s ahogy mondani szokták, a többi már történelem.

Mike Jones hírhedt az eszéről, az örökös káromkodásáról és arról- bár amíg jobban meg nem ismered, ez felfoghatatlan -, hogy mágnesként vonzza a nőket. Hat évvel ezelőtt, egy karácsonyi bulin, Julia szörnyen berúgott, mégis amolyan nemi vágyat fokozó írnek találva a férfi hatalmát, lefeküdt vele. Sosem került szóba az eset, Mike mégis mindig elfogultan kezelte, és ő az egyetlen, aki ez idő szerint hajlandó beszélni Juliával arról, ami történik.

- Na, halljam, mi ez az egész? Szarul nézel ki, a sminked pedig egy fabatkát sem ér. Naponta állítanak be ide a kutatók, hogy

panaszkodjanak a dühkitöréseid miatt, már azon tűnődöm, mi a fasznak alkalmazlak még. Szíveskednél felvilágosítani?

Julia falfehér lett.

- Komolyan beszélsz? - suttogja. - Idejönnek a kutatóim és panaszkodnak rám?

- Velük ne törődj. Én rólad akarok hallani. Tudom, hogy gyereket akarsz, és tudom, hogy problémáid vannak. - Julia már a falnál is fehérebb, Mike ettől függetlenül folytatja: - Igazán együtt érzelveled, és távolról sem tudom elképzelni azt a szart, amin keresztülmész, viszont találd meg a módját, hogy magad mögött hagyd, amikor bejössz dolgozni.

* 1 angol pint = 0,59 liter

- Azt hittem, így van - Julia a könnyeivel küszködik, és Mike-nak ellágyul, a hangja.

- Nézd, úgy gondoljuk, hogy egy kis szabadságra van szükséged.

Julia felkapja a fejét.

- Tessék?

- Igen. Vegyél ki néhány hónapot, hogy összerázd ezt a szart magad körül. Menj orvoshoz. Menj el egy egészségfarmra. Menj vakációzni. A picsába is, honnan tudjam? Csak csináld azt, amire szükséged van, hogy megint a régi Julia legyél, és amire visszajössz, talán az a mag is szárba szökken a vetésben.

Julia döbbenten ül. Sírni akar, üvölteni, sikítani, de ismeri Mike-ot, tudja, hogy ez nem vezetne semmi jóra. És végül rájön, hogy Mike-nak igaza van. Valóban kimerült, és éppolyan pocsekul érzi magát, mint ahogyan kinéz.

Hirtelenjében egészen jónak tűnik az a néhány hónapnyi szabadság.

Végül felnéz a férfira.

- Rendben. Azt hiszem, talán szükségem van arra az időre. De mi lesz a sorozataimmal? Hol találsz valakit ripsz-ropsz a *Szerelemrefelre*?

- Épp most találtam - feleli diadalittasan Mike. - Annak idején hallottam róla, amikor az Angliának dolgozott, de nem hinném, hogy ismered. Nagyszerű lány. Ír. Vörös hajú - és Juliára kacsint, aki nagyon is tisztában van azzal, hogy Mike mennyire bomlik Gillian Andersonért.

- Maeve az, ugye? - sóhajtja.

- Ezt el se hiszem, a kurva életbe - vakkantja Mike. - Te kibaszottul ismeresz mindenkit! Maeve egyik napról a másikra bejön ide, tud rólad, örül, hogy átveszi a munkádat. A csapatod találkozott vele egy rövid...

- Találkozott a csapattal? Jézus, Mike! Még kint sem vagyok az ajtón, és sunyiskodsz a hátam mögött. Az egész csapatom odavolt érte? Gondolom, Maeve-t nem tartják olyannak, aki *hisztérikus jeleneteket* fog rendezni. - Úgy köpte ki ezt az utolsó mondatot, hogy hirtelenjében árulásszagú lett a levegő.

- Julia, nyugi. Senki nem csinált a hátad mögött semmit. Maeve néhány héttel ezelőtt jött be először egy másik műsorhoz, és ma behívtam, mert a *Szerelemre felen* járt az agyam. Nem volt mit mondanom neked, és a csapatod tulajdonképpen nem hivatalosan találkozott vele. Ámbár Stella látta őt, mialatt te és Johnny terepszemlén voltatok Swindonban.

- Nekem senki sem mondta - nyögi nyomorultul Julia. - Mindannyian utálnak engem, igaz?

- Azért nem szólt neked senki, mert senki sem tudta Maeve-ről, hogy kicsoda. Valószínűleg mindnyájan azt hitték, hogy a legújabb nőm.

Julia megereszt egy mosolyt.

- Már helyben vagyunk - Mike is mosolyog. - És nem, csak hogy tudd, a kutatóid egyáltalán nem utálnak téged.

- Kösz, Mike. Most jobban érzem magam.

- Kibaszottul rettegnek tőled.

- Te csirkefogó - és Juliából kitör a nevetés.

Még beszélgetnek egy darabig, aztán Mike a lifthez kíséri őt, a téma immár az előző esti sörözés. Csak állnak ott, a közelgő lift surrogását hallgatják, és Mike ismét Julia felé fordul.

- Idehallgass - mondja, és ügyetlenül megpusztilja az arcát. - Ha bármire szükséged van, az égvilágon bármire, csak hívj fel. Oké?

- Oké - feleli hálás mosollyal Julia. - Oké.

*

Annak semmi értelme, hogy egész nap az irodában ücsörödjön. Most nem. Nem, amikor az új sorozatán kellene dolgoznia. *Maeve* új sorozatán. Még ahhoz sincs energiája, hogy amúgy tisztességesen elbúcsúzzék. Amikor visszaér, megpróbálja felhívni Markot, nem azért, hogy elmagyarázza a helyzetet, telefonon semmiképp az egyterű irodából, csak azt akarja tudni, találkozhatnának-e a bárban, hogy elmondhassa neki, de Mark nem elérhető. Julia pedig nem veszi a fáradságot, hogy üzenetet hagyjon a rögzítőjén. Majd később elmondja.

Ebédidőben, amikor senki sincs odabent, Julia végignézi a fiókjait, kiválogat néhány régi holmit, amelyeket haza akar vinni. Egy gyors támadás az írószerszekerény ellen, és készen is van.

- Minden rendben?

A francba! Johnny jön vissza az irodába, épp amikor ő menni készül. Ránéz, ahogy ott áll kezében egy hatalmas kartondobozzal, és kiül az arcára az értetlenség.

Julia megtorpan.

- Szünetre van szükségem - mondja lassan. - Hosszan elbeszélgettem Mike-kal. Abban állapotunk meg, hogy alkotói szabadságot veszek ki.

Johnny szóhoz sem jut.

- Semmi gond, Johnny. Tudom, mit beszélnek, meg azzal is tisztában vagyok, hogy az utóbbi időben elég szemét voltam. De Mike szavaival élve, arra van szükségem, hogy összerázzam a szart magam körül.

Johnny teljesen elképed. Julia óvatosan egy közeli íróasztal sarkára teszi a dobozt, majd visszamegy a fiatalemberhez és átöleli.

- Jól meglesztek nélkülem - súgja a fülébe. - Ráadásul egy dögös vörös jön a helyemre. - Ahogy hátralép, elszontyolodva látja, hogy Johnny, még ha csak egy csöppet is, de izgatottnak tűnik erre a hírré. Szemlátomást mégsem olyan rendíthetetlen a hűsége.

*

Csapódik az ajtó, és Julia hallja, hogy Mark káromkodik az előszobában. Gyűlöli becsapni maga mögött az ajtót, retteg, hogy megsérül a keret, viszont ha munkát hoz haza, és úgy kell bajlódnia az ajtóval, hogy a keze teli van dossziékkal, nincs más választása.

- Julia! - kiálltja a lépcső aljáról. Julia lassan lépeget lefelé, a haját szárítgatja egy törölközővel, és a lépcső aljától néhány fokra megáll. Mark leteszi a dossziékat és felegyenesedik, hogy szembenézzen vele.

- Igaz?

Julia bólint.

- Jól vagy?

- Azt hiszem. Feltételezem, már mindenki erről pletykál.

Mark grimaszt vág.

- Ha mindent elhinnék, amit hallottam, akkor arra értem volna haza, hogy téged már el is vittek kényszerzubbonnyban a diliházba.

- Most ugratsz? - Júliának beleborsószik a háta.

- Csak egy kicsit. Komolyan azt hiszik, hogy egy idegösszeomlás kellős közepén vagy.

- A kurva életbe, Mark! Miért kell ilyeneket mondanod? Jézusom, néha olyan kibaszottul szakszerű vagy.

- Nem te kérdeztél, az isten szerelmére? Miért estél nekem? Istenem, a változatosság kedvéért nem tölthetnénk el végre egy civilizált estét, és beszélünk meg ezt a dolgot? Én csak annyit tudok, amit az irodában hallottam, és egész délután próbáltalak elérni.

Johnny azt mondta, hogy ebédidőben eljöttél, a kurva mobilod meg egész nap ki volt kapcsolva.

Julia hallgat, neheztel. Semmiért sem hibáztatja Markot.

Mindenért őt hibáztatja.

*

Ebédidőben távozott az irodából, fogott egy taxit, egyenesen hazament és otthon is maradt. Egyedül ebben a hatalmas házban, amelyet utál, egyik szobából a másikba ténferegve az érzelmeit boncolgatta. Felszabadult vajon? Boldog? Dühös? Csalódott?

Üres. Igen, így érzett. Ez volt *minden*, amit érzett. És minduntalan.

Pusztán a háttérzaj kedvéért bekapcsolta a televíziót, és azon kapta magát, hogy egy problémás gyerekekről szóló műsort néz. Hiperaktív, szófogadatlan, nyughatatlan gyerekek, egyik sem idősebb hétévesnél, és Julia meg akarta ütni a kétségbeesett szülőket. Hogyan merészeltek panaszkodni – gondolta haragosan –, hogyan merészeltek bármit is mondani a gyerekeitek ellen, amikor olyan szerencsések vagytok, hogy egyáltalán vannak gyerekeitek?

Utálkozva kapcsolta ki a készüléket, felkapta a kabátját és neki-rugaszkodott a januári hidegnek. Julia nagyon régen nem sétált már. Valamikor rengeteget mászkált, amikor szingli volt, és telt rá az idejéből.

Felsétált a Heath-re, felszaladt a betonlépcsőkön, és elé tárult a tágas térség, a gyerekklubickoló medence most üres volt, a futópályán néhány magányos futó tréningezett. Jó volt odakint lenni a friss levegőn, jó, hogy pirosra csípte az orrát a hideg, hogy mélyen be kellett csúsztatni a kezét a kabátujjába, hogy melegen tartsa.

Olyan sok mindenen kellett gondolkodnia, oly sok mindent kellett végiggondolnia, hogy valójában egyszerűbb volt nem gondolni semmire. Csak ment, ment és ment.

Kutyások is dacoltak a fagyos idővel. Julia tett egy kört, aztán egy büfé előtt ülve a gőzölgő kávéscsésze mellette a kezét, váltott néhány szót az időjárásról egyik-másik arra járó kutyasétáltatóval.

Már éppen indulni készült, mikor egy nő tűnt fel két gyerekkel. Egy három év körüli kislány volt az egyik, a másik pedig egy kisfiú, nem lehetett több tizennyolc hónaposnál, és az asztal körül totyorászott. A kislány gyönyörű volt. Sötét hajú, hatalmas barna szemekkel, páratlanul sűrű, hosszú szempillával. Pöttöm volt, babaszerű és olyan édes mosolyú, hogy Julia nem tudta levenni róla a tekintetét.

- Ne, Katie! - utasította rendre az anyja, mikor Katie lehajolt, hogy felvegyen egy valaki által otthagyt, félig megrágott süteményt. - Azt nem szabad megenni. Fújj, szemét! - Undorodva felvette és a kislány lelombozódott tekintetétől kísérve a szemétkosárhoz vitte. - Tessék szépségem - az anya a táskájába nyúlt. - Itt van a kedvenced. Nyami, nyami. Az organikus rizsszelet.

Julia mosolyogva nézte őket, az elgyötört anya visszamosolygott rá, mert azt hitte, a mosoly neki szól. A kicsi lány beleharapott a rizsszeletbe, ám amikor észrevette, hogy Julia figyeli őt, tüstént ledobta a földre. Hátat fordított neki, kényeskedve tett néhány lépést, majd félénken hátrafordította a fejét, és ránevetett.

- Szia! - Juliának majd elolvadt a szíve. - Szép a ruhád.

A kislány ránézett, alaposan végigmérte, kétségkívül azon morfondírozott, szóba álljon-e vele.

- Ez a partiruhám - mondta végül. - Látod a nyuszijaimat? - felemelte a szoknyát, hogy megmutassa a ráhímzett nyulakat.

- Gyönyörűek - felelte Julia, és semmit sem szeretett volna, mint felnyalabolni és hazavinni ezt a kislányt. - Nevük is van?

A kicsi lány megrázta a fejét.

- Neked is vannak nyuszijaid?

- Nincsenek, de voltak, amikor kislány voltam. Akkora, mint te.

- És nekik volt nevük?

- A nagy fehér bolyhos nyuszimat Totyinak hívták, és volt egy kicsi barna is, őt pedig Matyinak.

A kislány beharapta az ajkát, emésztette a hallottakat, majd egy lépéssel közelebb ment Juliához.

- Neked is van olyan kislányod, mint én vagyok?

Julia majdnem felszisszent fájdalmában és némán nemet intett.

- Miért nincs?

- Én... tudod... - Julia felnézett az égre és pislogással próbálta visszafojtani a könnyeit. - Nagyon szeretnék egy olyan kislányt, mint te vagy. És egy szép napon talán...

- Katie! - az anya szakította félbe, aki egyik kezével a kisfiát fogva, másik hóna alatt a táskájával odajött hozzájuk. - Hagyd békén ezt a szegény asszonyt - bocsánatkérő pillantást vetve Juliára, kézen fogva elvezette a kislányt. - Nagyon sajnálom - mondta, s úgy tett, mint aki nem látja a könnyeket. - Mindenkit megőrizt.

- Nem, nem, semmi baj... - A nő azonban Julia könnyeit látván továbbment, ő pedig egyedül maradt, hogy bánkódjék a még meg sem fogant gyermekért.

*

Hogyan magyarázhatja el ezt Marknak? Egy olyan embernek, akinek sikerül magában elintéznie bármilyen fájdalmat is érez. Nem beszél róla, nem osztja meg senkivel. Azt képzei, úgy heveri ki a legjobban, ha túllép rajta.

Julia alkalmanként irigyli őt ezért. Ám többnyire dühös miatta. Ha Mark nem osztja meg vele az érzéseit, akkor bizony ő sem, viszont ez a gond, keserűség és fájdalom akkora teherré kezd válni, ami már túl nehéz ahhoz, hogy cipelje, és mindössze annyit tehet, hogy nem üvölt minden csekélységért őrijongve Markra, pusztán azért, hogy kiöntse a mérgét.

Mark azon a napon, amikor Julia otthagyta az állását, mikor állása elhagyására kényszerítették, csak áll ott tétován, nem tudja, mit mondjon, vagy mitévő legyen. Szüntelenül úgy érzi, mintha tojásokon lépkedne Julia közelében. Egyetlen rossz mozdulat, és az egész világa darabokra törik. Átérti Julia fájdalmát, igenis érzi a veszteségét, és semmit sem akar jobban, mint elérni hozzá, épp csak nem tudja, hogyan. Fogalma sincs, hol kezdje.

És azon aggódik, hogy talán már túl késő.

- Julia - könnyörögve nyújtja ki a kezét. - Ne kezd ezt. Ma este ne. Hallani szeretném, mi történt, nem pedig valami semmiségen vitatkozni...

- Ez nem semmiség! - veti oda mérgesen Julia, ám a férfi tudja, hogy ő lesz a nyerő, nem szívből jött ez a felcsattanás.

- Tudom, tudom, sajnálom, nem úgy értettem - nyugtatgatja Mark.

- Miért nem fejezed be a hajszárítást, én pedig töltök neked egy pohár bort. Ez hogy hangzik? És szeretnél curryt enni ma este? Megrendelhetem? Igen, Julia?

Julia a futószőnyeget dörzsölgeti a nagylábujjával, aztán vállat von.

- Oké - motyogja, majd egy féktelen tizenéves stílusában folytatja: - , de nem akarok Korma csirkét. Tikkát akarok.

- Rendben - Mark a lépcsőn visszafelé igyekvő Juliát nézve mosolyog magában. Lehet, hogy ez csak ideiglenes, de „békefenntartó” tehetsége ezúttal működött. A konyhában kihúzza a borospalackból a dugót, tölt egy pohárral és azonnal ledönti az italt, majd gyorsan újratölt arra az esetre, ha Julia besétálna.

Fogja a palackot meg még egy poharat, és beviszi a nappaliba a kandallóhoz. Persze ne gondoljátok, hogy Hampstead-ben fatüzelésű kandallójuk van, csupán gázzal működő utánzat, bár Mark ismerősei igazi kandallóval büszkélkedhetnek. Elég gyakran akad össze olyan alkalom szülte környékbeli cimborával, aki késő este tűzifaportyára tart a Heath-re.

A második pohár bor másodpercek alatt tűnik el. Mark nem nagy ivó, ám Isten a tudója, szüksége van valamire, ami átsegíti ezen a pillanaton, ami könnyít a fájdalmán.

Ha vallásos volnék - gondolja, miközben az asztalra teszi a poharat, s fogja a telefont, hogy feladja a rendelést -, nagyjából most kezdenék imádkozni.

6

- Ó, Istenem, azt hiszem, tényleg szeretem.

- Mi a csudáról beszélsz? – Bella döbbenetesen néz Samre, főleg azért, mert hihetetlenül fest. Igen, hat hónapos terhes. Igen, akkora, mint egy kisebbfajta bálna. De lenyűgözően néz ki. Ha felületes megjelenésről van szó, Sam rendszerint a leglustább közülük. Színezett hidratáló, szempillafesték és halványpiros szájfény a maximum, amit visel.

Ma azonban Sam csaknem annyi sminket kent magára, mint Bella. A bőre sima, kissé napbarnított, ajka telt és fényes, a haját pedig egyenesre szárította, és finoman hullámzik, ahogy mozog. Eltűntek a terhessége kezdete óta előnyökben részesített kezes-lábasok és bő, munkaköpenyszerű ruhák („Tudom, hogy ocsmányok, de kurvára kényelmesek. Csak akkor szakíthattok félbe, ha úgy látjátok, hogy szerelmesen nézek a Birkenstocksra*”). Sam szűk, fekete nadrágot, magas sarkú, fekete csizmát és feszes, narancssárga szvettert visel. Elképesztően mutat.

- Bámulatosan nézel ki – Juliának tátva marad a szája.

Sam beügyeskedti magát a székbe, a szívére teszi a kezét.

- Komolyan mondom, csajok. Azt hiszem, beleestem Mr. Brennanbe.

- A cukrosbácsiba?

A szülésznő aggódott, mert Sam túl sokat hízott, s mint magyarázta, ennek egyik oka lehet akár terhességi cukorbetegség is. Sam

megcsináltatta hát a glükóz-tolerancia tesztet, és kutya baja, de a biztonság kedvéért ellenőrzésre jár Mr. Brennanhez.

*Szójatej márka.

Sam szerint Mr. Brennan igazából nem is a típusa. Nem túl magas, nincs sok haja („De legalább nem fésüli rá a kopasz koponyájára”). Ahogy Sam lefestette: „határozottan ennivaló” és olyan jó hatással van a betegre, hogy még a zoknit is levarázsolhatná rólad.

Sam minden ellenőrzés előtt gyantáztatja a lábát, és szép fehérneműt visel. Kétség kívül ez többé már nem elég.

- Én komolyan, de komolyan bele vagyok zúgva - vallja be és elpirul, akár egy iskolás lány.

- Drágám, ez természetes - jegyzi meg fesztelenül Bella, miközben odaint egy pincért, hogy két üveg szénsavas vizet rendeljen, meg egy nagy pohár tejet Samnek. - Az összes New York-i barátnőm örülten bele van esve a szülész-nőgyógyászába. Ne aggódj, majd túl leszel rajta.

Sam nyomatékosan előbbre húzódik.

- Azt hiszem, ez talán más.

Julia felnevet.

- Ezzel azt próbálsz mondani, hogy Chris szörnyű tévedés volt, és Mr. Brennan lehet az Igazi?

Sam zavartan pislog.

- Ugyan, kérlek - Julia hangosan kacag. - Ugye, ezt nem mondod komolyan? Vagy mégis?

Sam fészkelődik, aztán kelleetlenül bevallja, hogy a ma délelőtti vizit előtti éjszakán, vagyis tegnap éjjel erotikus álma volt, mégpedig Mr. Brennan főszereplésével; vagyis ez nem kispályás belezúgás, és ma, amikor arra került a sor, alig bírta a pasas szemébe nézni.

- Részleteket, részleteket! - Bella szinte kővé dermedve figyel. - Milyen erotikus álom? Mi történt?

- Azt nem tudom, hogy kerültem oda, de valahol külföldön voltam, és azt hiszem Chrisszel együtt kezdődött, az ágyban voltunk,

aztán Chris hirtelen átváltozott Mr. Brennanné, és az egész nem is annyira a szexről szólt...hanem gyöngéd volt és ölelgetett, és... Hát tulajdonképpen ennyi.

- Ennyi? - Bella csalódottnak tűnik.

- Semmi szex? - kapcsolódik a beszélgetésbe Julia, bár az igazat megvallva mostanában ő is inkább a gyöngédségre érez hajlandóságot.

- Érzéki volt és intim, tényleges szex nélkül, világos? De amikor ma beléptem a rendelőjébe, elárasztott ez az egész, és alig tudtam ránézni.

- Észrevette?

- Nem hiszem.

- És aztán le kellett venni a bundabugyidat?

- Bella! - kiáltja Sam.

- Bella! - kiáltja Julia.

- Nos, igen vagy nem?

- Hál' istennek, ma nem. - Sam hátradől a székén. - Esküszöm, halál komolyan zavarba ejtő volt. Orgazmus, miközben a nőgyógyászod rutinszerű belső vizsgálatot tart...Jézusom! El tudjátok ezt képzelni? - Mindhárman heherésznek, majd Sam elkomolyodik. - A másik dolog pedig az, hogy azt mondta, nagyon csinos vagyok.

- Na, nem! - Julia megjátssza a döbbsentet. - Flörtölt veled?

- Nem, határozottan nem. Bárcsak flörtölne! - Sam a fejét rázza, elhallgat, majd gondolkodásnyi szünetet tart. - Tulajdonképpen - mosolyra húzódik az arca, és távolba révült tekintettel, kislányosan babrálni kezd a hajával - meglehet. Ti mit gondoltok? Elképzelhető volna? Ó, Jézus! Úgy érzem magam, mint egy tinédzser. Azt mondta, valami másképp van rajtam, én pedig valahogy elmakogtam, hogy előző nap megcsináltattam a hajamat egy partira, de a parti voltaképp meg se érte, ami persze túl sok információ volt, de képtelen voltam abbahagyni a locsogást, és biztos vagyok benne, hogy tudta. Aztán azt mondta, szép a hajam, én pedig az elmúlt egy órát a hanghordozása elemzésével töltöttem, azt analizáltam, ahogyan

mondta, meg, ahogyan rám nézett közben, és azon tűnődtem, hogy vajon különleges vagyok-e.

- Neked elment az eszed - mondja nem éppen barátságosan Bella.

- Tudom, tudom. - Sam felsóhajt. - Váltunk témát. De azért egyvalamit még hadd kérdezzek meg - mondja a barátnői szemébe nézve.

- De komolyan. Gondoljátok, hogy tetszem neki?

*

Amikor Bella Londonban élt, ők hárman rendszeresen összejöttek vacsorázni egymás házában, bár rendszerint Juliánál, mivel mindig is az ő konyhája volt a legalkalmasabb egy lánybulihoz, ráadásul akkoriban ő volt az egyetlen, aki valójában főzni tudott - Sam még nem fedezte föl kulináris tehetségét, Bella pedig főként méregdrága éttermekben étkezett.

Sam útközben mindig rácsörgött a mobiljáról Juliára, hogy megkérdezze: „Kell valami?” - és változatlanul be kellett ugrania a Sainsbury's-hez egy csomag pitáért, egy doboz Häagen-Dazs fagyaltért, meg két doboz Marlboro Light-ért.

Az elmaradhatatlan borok már ott hültek Julia hűtőszekrényében, a három lánynak pedig be nem állt a szája, miközben szeletelték a salátához valót, keverték a pácokat és tálakba öntötték a mártásokat meg a ropogtatnivalókat.

Mindig a konyhaasztal körül fogyasztották el az ételt, s a hangulatuktól függően még jóval éjfél után is ott ücsörögtek az életükről, a múltjukról, a pasijaikról, a reményeikről beszélgetve, máskor inkább a nappalit választották, hogy tévét nézzenek, vagy a tűzhely mellett kupacba rakott magazinokat olvasgassák. Ilyen volt a barátságuk: könnyed, természetes. Mintha családi kötelékek fűzték volna egymáshoz őket, ám a mesterkedések nélkül.

Most, hogy új szakaszba lépett az életük, talán Juliának hiányoznak leginkább azok az idők. Sam sugárzóan boldog Chrisszel és az első gyermekét várja.

Bella egy teljesen új világba lépett be New Yorkban. Új barátnői nem járnak egymás otthonába, lévén valamennyien cipődoboz méretű lakásokban laknak. Egyikük sem látta a konyháját vagy egy éve, éttermekben és bárókban találkoznak, (képletesen) rágódnak a Cobb salátájuk fölött, amelyből épp csak a rágnivalók maradtak ki, nincs benne ropogósra sült bacon, se sajt, és persze dresszing sincs rajta, a pirított bagelhez pedig semmi vaj. Pardon, egy adag krémsajtot szervíroznak mellé. Zsírsegény! Épp csak egy kenet. Na, kösz.

És Julia? Ő megpróbálta összhangba hozni az életét Markéval, amikor pedig ez nem működött „elengedte” magát. Eleresztette a régi életét. A barátaival, akiket Mark nem tartott megfelelőnek, szinte alig találkozott, és nagy barátságokat sem kötött, mert – legalábbis ezt mondta önmagának – túlságosan lefoglalta Mark, jöllehet ez idő tájt alig mozdultak ki hazulról.

Azt mondta magának: készen áll rá, hogy elkötelezze magát. Marknak. És egy bábura. Kilenc hónapja minden energiája erre megy rá, s csak most, mikor a hármassogat ismét együtt van, még ha egy étteremben is, csupán most ébred rá, mennyire hiányzott ez neki. A bandája. A testvérei. A kebelbarátnői.

Hiányzik a szingli élet. A szavak belépnek a tudatába, és Julia felugrik a rémülettől. Egy korty vízzel próbálja leöblíteni őket, majd megnyugszik kissé. Végére is ezek csak szavak, nem jelentenek semmit. Azt bizonyára nem, hogy lényegesen változtatnia kell az életvitelén.

Ámbátor feltétlenül el kell töprengenie azon, hogy milyen könnyedén kúsztak be fejébe azok a szavak, mennyire őszintének érezte őket, és abban a minutumban tudta, hogy nem a férfiak hiányoznak neki vagy a kaland, a szingli lét izgalma, hanem a szabadság. Kelepcében vagyok – döbben rá hirtelen. Egy kapcsolat

csapdájában egy férfival, akit nagyon szeretek, mégis inkább lennék egyedül.

Ó, Istenem! Valóban ezt gondolta?

Megrázza a fejét, hogy kimoslékolja a gondolatot, és rögvest egy gügyögő, duci kisbaba képét teszi a helyébe. Máris jobb. A pulzusa még mindig szaporán ver a sokktól, mert megvallott valamit, amiről mélyen a bensejében tudja, hogy igaz, de tudatosan mégsem akarja beismerni.

Ahogy fókuszba hozza ezt a képet, egyre lassabban ver a szíve. Dundi kisbaba fekszik egy báránybőr szőnyegen, gyöngyöző kacagással örül a lábujjainak, és felnevet őrá. Gyereket akarok – gondolja, majd gyorsan hozzáteszi – és Markot. Meg egy családot. A szingliséggel kapcsolatos minden kósza gondolatot elhessegetek. Mostantól fogva csakis erre koncentrálok.

*

- Föld Juliának, föld Juliának. Julia, jelentkezz!

Julia megemeli a fejét.

- Istenem, sajnálom, csak a régi szép napok jártak az eszemben, és hogy mennyire hiányzik ez nekem.

- Mit hiányolsz? – sértődik meg Sam. Ő és Julia végül is még mindig összejárnak és alkalmanként, amikor Samnek éppen Julia irodájának közelében van megbeszélése, és Julia nincs behavazva munkával, együtt ebédelnek.

- A hármásfogatunkat. Így együtt. Ez olyan szép. Ilyenkor úgy érzem magam...

- Hogyan? – buzdítja szelíden Sam, mire Julia vállat von.

- Azt fogjátok hinni, hülye vagyok – mondja a barátnőit fürkészsze, -, de ettől teljesnek érzem magam.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy máskor nem érzed magad teljesnek? – Bella és Sam röpke pillantást váltanak, de Julia nem veszi észre.

Julia vállat von.

- Arra gondolsz - közelít óvatosan Sam. hogy talán azért akarsz annyira egy gyereket, mert attól teljesnek érezhetnéd magad? Arra gondolsz, hogy önmagadban sosem találsz meg a teljességet?

- Mit akarsz ezzel mondani?

Sam hátradől a székén, a régi Juliára gondol. A vibráló Juliát idézi fel. Ámbár a nyugodtabb pillanatok is eszébe jutnak. Emlékszik azokra az időkre, amikor Julia zokogva hívta fel, hogy mennyire magányos, amikor napokra eltűnt, és a lakásába bezárkózva lógatta az orrát meg sajnálta magát.

Nem sokan ismerték Juliának ezt az oldalát. Amennyire kemény és megalkuvást nem ismerő volt a munkahelyén, éppannyira volt gyöngye és sebezhető. És Sam nagyon is tisztán emlékezett arra, amikor Julia azt mondta, hogy meg akarja találni a másik felét.

Sam mindig is azt vallotta, hogy mindegyikünk számtalan emberrel lehet boldog, ám Julia nem értett egyet ezzel. Ő hitte, hogy létezik valahol egy férfi, aki majd kiegészíti őt, Sam ennek dacára el akarta mondani neki, hogy téved, hogy örökösen csalódott lesz, ha erre várva éli az életét - de sosem adódott olyan alkalom, ami feljogosította erre.

- Emlékszel, hogyan hajtogattad, hogy meg akarod találni a másik feledet?

Julia bólint.

- És arra is emlékszel, hogy én sosem hittem ebben? Nos, csak arról van szó, hogy amíg másokat keresel, hogy kiegészítsenek téged, nem fogod megtalálni a boldogságot.

- De én boldog voltam - tiltakozik Julia. - Én boldog voltam Markkal. Boldog vagyok Markkal.

- Csakhogy ez nem igazi boldogság - veti közbe Bella. - Egyet kell értenem Sammel. Mark, bármilyen elbűvölő is, nem kelti benned a teljesség érzését, és szerintem egy bébi sem fogja. - A barátnője szeméből sugárzó fájdalommal mit sem törődve, megfogja Julia kezét és folytatja: - Szeretünk téged, Julia, de ha a legcsekélyebb esélye is fennáll annak, hogy ez a bébi egy szörnyű tévedés, egyszerűen nem teheted meg.

Hosszú csönd áll be, majd Julia nevetésben tör ki.

- Miféle bébi? - kérdi. - Ebben a kurva pillanatban, nem hinném, hogy bármi is volna, ami miatt aggódnom kellene.

*

Sam távozik elsőként. Bármilyen élénk volt is, rászokott a délutáni szunyókálásra, s a barátnői - miután negyed órán keresztül megadással túrték az ásítózását - rábeszélést, hogy menjen haza.

Julia és Bella viszont marad. Bella szabadságon van, mondhatni Julia is. Hiányzik neki az elfoglaltság, mindazonáltal nem gondol az irodára. Nem igazán.

Johnny felhívja időnként, hogy ellássa irodai pletykával, aminek, noha kedves tőle, Julia vagy bedől, vagy nem. Maeve kétségtelenül jó választásnak bizonyult, és az a szóbeszéd járja, hogy Mike Jones kipécézte magának, bár ahogy mindenki állítja, nem könnyen kapható.

Újabb capuccinókat hoz a pincér, Bella pedig a táskájában kotorászik.

- Figyelj - mondja, miközben kihúz belőle egy fehér papírdarabot.
- Valószínűleg nem kéne ezt odaadnom neked, de egye fene. Ismerek egy lányt Manhattanben, aki kábé egy évig próbálkozott azzal, hogy teherbe essen, de nem történt semmi. Végül aztán az interneten keresgélt termékenységügyi anyagokat, és valamiféle pogány weboldalon találta ezt a termékenységügyi rítust...

Jiliának hevesen ver a szíve, döbenten és némi félelemmel suttogja:

- Egy termékenységügyi *varázslat*?
- Olyasmi. De azt hiszem, rítusnak nevezik. A lényeg az, hogy a csaj egy hónappal az után, hogy elvégezte, teherbe esett, így aztán megkérdeztem, ideadná-e nekem a varázslatot, úgy értem *rítust*, és magammal hoztam, de nem voltam biztos benne, hogy odaadjam-e neked egyáltalán, vagy tényleg működik-e, hiszen lehet, hogy csak véletlen egybeesésről volt szó...

- Imádlak Bella! - rikoltja Julia kikapva a papírlapot barátnője kezéből, és mindkét karjával átöleli Bellát. - Talán épp ebben a pillanatban változtattad meg az életemet.

*

Együtt olvassák el a rítust. Úgy tűnik, minden „hozzávaló” kapható. Julia természetesen rögtön meg is akarja csinálni. Bella ugyan azt tervezte, hogy bevásárolni megy a West Endre, viszont a világért se hagyná ki ezt a dolgot, és beleegyeznek, hogy erkölcsi támasz gyanánt jelen lesz.

- Biztos vagy benne, hogy ez nem fogja megghiúsítani a varázslatot? Úgy értem a *rítust*? Mármint az, hogy itt vagytok?

- Abban az esetben nem, ha a szándékaid megegyeznek az enyémeikkel - feleli fülig érő szájjal Julia. Hónapok óta talán ez az első őszinte mosoly az arcán.

- Köszönöm szépen, de én bébi nélkül is megvagyok - mondja riadtan Bella, és Juliakineveti.

- Te buta. Amíg engem képzelsz magad elé egy babával, és komolyan veszed ezt az egészet, addig minden rendben. Mit gondolsz, annak ellenére is működni fog, hogy nincs telihold?

- Miért? Teliholdnak kell lennie?

- Nézd, itt azt írja: „Ezt a rítust javasolt teliholdnál elvégezni”.

- Ha a válaszom nem, akkor megvárod a következő holdtöltét?

- Dehogy.

- Akkor meg miért kérdezted meg? - Oldalba böki Júliát, aki grimaszt vág, de a mosolyt azért nem lehet letörölni az arcáról.

*

Hazafelé menet útba ejtik a Covent Gardent. Nem éppen ez a legközelebbi útvonal, igaz, viszont véleményük szerint az egyetlen hely, ahol valamennyi hozzávalót beszerezhetik. Meg is találnak mindent, amit keresnek. Julia először mond köszönetet Istennek a

New Age boltokért, amelyeket mindig haszontalannak tartott. Az efféle hely nem az ő stílusa, a füstölők szagától egyenesen hányingert kap, viszont ott szorongatja kezében a bevásárló listát, és nem valószínű, hogy a Sainsbury's-nél bármit is megtalál a felsoroltakból.

Szükséges hozzá:

Két fehér gyertya (egy az Istennek, egy az Istennőnek. Vagy annak az isteni erőnek, ami a legjobban megfelel neked.)

Egy lila gyertya (meditációhoz)

Egy zöld gyertya (termékenységhez)

Egy madzaggal összehúzzható kis szütyő (otthon készített vagy vásárolt)

Füvek (mák, zsálya és echinaciagyökér a rítus fokozására, de a termékenységgel kapcsolatos bármi egyéb használható)

Mozsártörő és mozsár

Egy rózsaszín kvarckristály

Egy malachit kristály

Teliholdkor ajánlott elvégezni a rítust.

- „Először készítsük el a rituális teret a gyertyákkal, füvekkel, mozsártörővel és mozsárral, valamint a felsorolt egyéb dolgokkal, majd vessük meg a kört. ”

Julia kérdően néz Bellára. Mindketten Julia nappalijában gubbasztanak a szófán.

- Szerinted ez mit jelent... „Vessük meg a kört”?
- Valószínű csak annyit, hogy körben kell elhelyezni a gyertyákat, a füveket, meg a többi cuccot.
- Meglehet, de mi van akkor, ha azt jelenti, hogy állj a szoba közepére és rajzolj magad köré egy képzeletbeli kört?
- Gőzöm sincs. De ha biztosra akarsz menni, megcsinálhatod mindkettőt.

Arrébb viszik a dohányzóasztalt, majd a nappali közepén egy körben ünnepélyesen elhelyezik az összes holmit. Egymásnak háttal

állnak a körben – átöltöztek fehérbe, mert Julia szerint ez a tisztaság szimbóluma, következésképp nagyobb átéléssel csinálhatják, és ki tudja, még jótékony hatással lehet a varázslatra, bocs *rítusra*.

Csakhogy Juliának egyetlen fehér nadrágja van, ezért Bella a vállán tógyszerűen megkötött fehér lepedőt visel.

- A francba! – Julia kilép a körből. – Nekem is lepedőt kell fölvennem.

- Mi van?

- Csak az, hogy te sokkal hitelesebb vagy, pedig nem is érted van a varázslat. Itt várj meg, elszaladok átöltözni. – Felrohan a lépcsőn, és néhány perccel később egy ugyanolyan lepedőben jelenik meg.

- „*Opcionális: most vessünk egy zöld színű gyertyába termékenységű punát.*” – olvassa hunyorogva Bella. Mivel Julia úgy határozott, hogy csak a gyertyák világítsanak, a papírdarab pedig a körön kívül van, igencsak előre kell hajolnia, hogy lásson is valamit.

- Mi a fasz az a termékenységű puna? – Nyújtogatja a nyakát, megint hunyorog. – Bocsi. *Rúna*.

- Az más – nevet Julia. – Akkor folytassuk. Csináld meg.

- Mégis honnan veszed, hogy én tudom, mi az a termékenységű *rúna*?

- Nem tudnád felhívni a barátnődet és megkérdezni? – sopánkodik Julia.

- Nincs nálam a száma. Figyelj, ne aggódj, itt az áll, hogy ez csak opcionális, tehát feltehetően e nélkül is működni fog.

Julia egyáltalán nincs meggyőződve róla. Aztán hirtelen felcsillan a szeme.

- Megvan! Mi volna, ha egy felálló farkat vésnénk a gyertyába?

Bella heherészni kezd, aztán rájön, hogy Julia komolyan gondolja.

- Nem viccelek – makacskodik Julia. – Ismered azt a hatalmas agyagóriást a masszív szerszámjával?

Bella hitetlenkedve néz rá.

- Mi-ről be-szélsz?

- Tudod, a Cerne Abbasi Óriás. Dorsetben*. Egy férfi óriási körvonala, állítólag termékenységi jelkép. Mi lehet termékenyebb egy merev pénisznél?

- Sperma? – mondja felvont szemöldökkel Bella.

- A rajztehetségemet ismerve, ha spermákat vésnék ebbe a zöld gyertyába, a felső hatalmak azt hinnék, ebihalakat rajzolok, és végén lesz egy kertre való varangyos békám.

- És miből gondolod, hogy jobban rajzolsz le egy merev péniszt?

- Én is voltam tizenöt éves, és még emlékszem, hogyan kell lerajzolni.

*

Pénisz bevésve, gyertya a helyén, és mindkét nő ismét egymásnak háttal áll a kör közepén.

- Nekem ez nem megy. – Bella kiugrik és összefonja a karját. – Én nem akarok terhes lenni, és mi van, ha működik ez az izé? Inkább kívül maradok a körön, és mondom, hogy mit csinálj.

Julia beleegyezik, mert valóban ki tudja, mi fog történni, és Bella kiugrik, hogy elkezdődjék a szertartás.

- „Gyújtsuk meg Isten gyertyáját. Mondjuk: «Szólítom az Istent, az Urat, az Atyát, az Életadót. Kérlek, őrizd ezt a kört és én, aki benne vagyok, és védj meg engem a bajtól»”

- Nem azt akarod mondani, hogy „engem”? – suttogja Julia.

- Mi van?

- Nem azt akartad mondani, hogy „engem, aki...” vagy az áll ott, hogy „én, aki...”.

- Itt ez áll. Nekem egyik sem hangzik jónak. Csitt, csak csináld.

„Most gyújtsuk meg az Istennő gyertyáját. Mondjuk: «Szólítom az Istennőt, a Hölgyet, az Anyát, az Életadót. Kérlek, őrizd ezt a kört és én, aki benne vagyok, és óvj meg engem a bajtól. »”

Bella szünetet tart, majd folytatja:

- „Most mondjuk: *«Szólítom a természet erőit, az Életet magát. Kérlek, őrizd ezt a kört és én, aki benne vagyok, és óvj meg engem a bajtól.»*”

* A Nagy-Britanniában található domboldalba vésett legnagyobb figura, hatalmas hímtaggal. Az Óriás mészkőbe vésett körvonala 5,5 m magas, és egy 3,5 m hosszú bunkósbotot tart a kezében. A legenda szerint Herculest ábrázolja, és Commodus császár (i.e. 180 - 193) csináltatta. A termékenység szimbóluma lett a népi mágiában.

Bella ünnepélyesen olvassa:

- „*Gyűjtsuk meg a lila gyertyát... Nem! Nem a zöldet. A lilát - kiáltja.*

- A francba! - mondja szinte alig hallhatóan Julia. - Alig látok valamit. Meggyűjtanál néhány gyertyát a körön kívül?

- Nem. Ne zökkenj ki a hangulatból. *„Most ülünk le a földre és kezdünk meditálni, miközben azt mondjuk: «Tisztítsd meg a testemet, tisztítsd meg a lelkemet, tisztítsd meg az elmémet. » Legalább tíz percig.”*

Húsz perccel később Julia rápisszeg az abszolút ellazult Bellára, hogy talán nem is olyan rossz ötlet ez a transzcendentális meditáció.

- Bocs. *„Gyűjtsuk meg a zöld gyertyát. Helyezzük a madzagos szütyőt és a kristályokat a zöld gyertya elé. Morzsoljunk szét egy keveset valamelyikfűből a mozsártörővel a mozsárban, miközben termékenységgel kapcsolatos dolgokra gondolunk.”*

- Miféle termékenységi dolgokra? - kérdezi riadtan Julia.

- Mindjárt ott tartok. *„Vizualizáljuk, hogy várandósok vagyunk, hogy az újszülött gyermekünket tartjuk. Miután mindegyik fűvel végeztünk, tegyük azokat a szütyőbe, és mondjuk: «Egy gyermek fejlődik majd bennem, miként az Isten az Istennőben»”*

Némi hatásszünet, és Bella tovább olvassa:

- *„Végül kössük meg szorosán a szütyőt, és hordjuk mindig magunknál, amikor pedig «babatánc» van, helyezzük a pocakunkra.”*

Julia megáll, riadtan néz Bellára.

- Babatánc? Mi a csuda az a babatánc?

- Talán valami érzéki tánc, amit kinyomott pocakkal lejtész.

Mondjuk így - Bella a lehető legkomolyabb ábrázattal hastáncba fog a körön kívül, óvatosan fogva a lepedőt, hogy ne essen le és hasra se vágódjék benne. - Van valami zenéd?

Percekkel később Julia ismét a körben van, belefeledkezve az Air zenéjébe - mindketten ezt az egyetlen CD-t tartották többé-kevésbé spirituálisnak az egész gyűjteményből. Fejét hátravetve, lehunyt szemmel csábosan hajladozik, élvezzi a szabadságot és a szabadosságot, miközben Bella karját és csípőjét csavarva a körön kívül csetlik-botlik.

- Hm! - Mark a torkát köszörüli, s közvetlenül az ajtónál leteszi a táskáját. - Remélem, nem bánjátok, ha megkérdezem, mi a fasz folyik itt.

7

- Bánom is én - Mark felsóhajt. - Röhejesnek tartom, de hogy mérges volnék? Nem. Elhiszem-e, hogy fog rajtad? Nem. Azt gondolom, hogy könnyen elveszítheted a józan eszedet? - Juliára pillant, és úgy dönt, ezt az utolsó költői kérdést megválaszolatlanul hagyja.

Julia a pamlagon ül, még mindig egy szál lepedőben, a félig leégett gyertyák meg a füvek a szoba egyik sarkában hevernek, a dohányzóasztal pedig még idejében visszakerült a helyére.

Bella elsomfordált a szállodába.

- Te mondogatod állandóan, hogy tegyek valamit a dolog érdekében - duzzog Julia.

- Igen. Arra gondolok, hogy menj el egy meddőségi szakemberhez. Nem pedig arra, hogy félmeztelenül táncolsz, mert valami röhejes izét találtál az interneten.

- Honnan tudod, hogy röhejes?

- Julia! Ez röhejes.

- De Bella ismer valakit, aki terhes lett, miután ezt megcsinálta, pedig hosszú évekig problémái voltak.

Mark utálkozva felhorkan.

- Mégis, mi mást kéne tennem? - könyörög Julia. - Te vagy az egyetlen ok, amiért nem mentem el meddőségi szakemberhez, mert nem akarlak elkészeríteni.

- Elkészeríteni? Engem? Mi a faszért keserítene el éppen engem? - Lassan leesik nála a tantusz. - Te komolyan engem hibáztatsz, igaz?

Azt hiszed, hogy én vagyok a probléma. Már hónapok óta várandóslehetnél, ha nem én tehetnék róla. Jézusom! Ezt el se hiszem. Honnan a francból veszed, hogy te nem vagy legalább annyira hibás? Honnan tudod, hogy nem veled van gond?

- Onnan, hogy én már *voltam* terhes - böki ki Julia. - Hát ezért. Huszonkét éves koromban volt egy abortuszom. Hát ezért. Most már tudod. Nekem nem kell elmennem semmiféle kibaszott meddősségi szakemberhez, mert *velem* nincs semmi baj.

Hosszú csönd, végül Mark könnyes szemmel Juliára néz.

- Te ribanc - szinte alig hallani a szavát.

- *Jaj istenem, sajnálom. - Julia ráébred, bár túlkésőn, hogy elvetette a sulykot, és abban a tévhitben, hogy Mark a terméketlensége fölötti fájdalomtól könnyezik, feláll és odamegy hozzá. Át akarja ölelni, de a férfi eltolja magától.*

- Te kibaszott ribanc - mondja ismét. - Most már tudom, miért olyan szar a kapcsolatunk. Már tudom, miért van az, hogy alig szólunk egymáshoz, kivéve, ha veszekszünk. Te engem hibáztatsz. Te azt hiszed, hogy tökéletes vagy, én pedig nem, és gyűlölsz ezért. Igaz?

- Nem... - Juliának elcsuklik a hangja. - Dehogy. Csak nem akartam, hogy tudjál róla. Úgy gondoltam, idővel majd csak megtörténik.

- Én csak egy valamit tudok - mondja Mark, és felkapja a kabátját.- Kurvára magabiztosan vádolsz engem. Szóval tíz évvel ezelőtt volt egy abortuszod. És akkor mi van? Éppen olyan valószínűséggel veled is lehet a gond. - Julia riadtan nézi, ahogy felveszi a kabátját.

- Hova mész?

- El. - Mark sarkon fordul és bevágja maga mögött a bejárati ajtót.

*

A kurva életbe! Mit tettem? Julia idegesen járkál a nappaliban. Felhívja Samet, kétségbeesetten beszélni akar valakivel, de az

üzenetrögzítő válaszol, Bella bérelt mobiljának pedig alighanem vonalhibája van.

Tölt magának egy pohár bort, megdöbbenve tapasztalja, hogy remeg a keze. Mit tettem? Mit tettem?

Túl késő volna?

Nem szándékosan mondta ezeket a dolgokat. Vagy mégis? Bármennyire megrémíti az igazság, hogy talán eltaszítja az emberét, a biztonságát, az elmúlt négy évet, ki kellett adnia magából ezeket a dolgokat.

Kuktafazék. Ez az. Egy kukta volt - lassan fokozódott benne a nyomás, de visszafojtotta, a haragja, a neheztelése erejével próbálta fenntartani a kellemetlen helyzetet, és most, amikor hirtelen kiengedte a gőzt, megrémült. Ámde nagyszerű érzés is volt egyben.

Jó, hogy nem kell magába fojtania többé. De biztos, hogy rendbe tudja ezt hozni? Mark kétségkívül visszajön az este, még mindig sebzetten, sértett önérzettel, de ő vajon képes lesz megbirkózni vele, és helyreállítani az egyensúlyt?

*

Markot hívja. Újra meg újra. A mobilja ki van kapcsolva, Julia pedig túlságosan ideges ahhoz, hogy bármi más csináljon, mint a telefon mellett gubbasztva az újrahívás gombot nyomogassa. Ó, istenem! Mi tettem? Ahogy múlik az idő, egyre pocsékabbul érzi magát.

És egyre hosszabbra nyúlnak az órák. Nyolc óra. Kilenc. Tíz.

Tizenegykor egy kicsit megkönnyebbül, mert hova máshova mehetett volna, mint a kocsmába, az pedig bezár, és Mark hamarosan itthon lesz.

Fél tizenkettőkor sírva fakad, ezúttal végre eléri Bellát a szállodában.

- Hol voltál, az isten szerelmére? - robban ki belőle sírós hangon.
- Julia, te vagy az? Mi történt?

- Lehet, hogy Mark elhagyott – és kimondva valóságos lehetőséggé válik. Lehetséges valósággá. Julia most már zokogásban tör ki.

- Átjövök – mondja Bella, de Julia leállítja.

- Nem, nem. Nem kell átjönnöd. – Bella titokban megkönnyebbül, hiszen a Metropolitanben lakik, és nincs hangulata visszamenni a világ végére, Gospel Oakba. Mára épp elég volt, köszönöm.

Julia elmeséli mi történt azt követően, hogy Bella – meglehetősen zavarban, miután Mark azon kapta őket, hogy lepedőbe burkolózva babatáncot járnak – elhagyta a házat.

- A francba! – mondja Bella. – Mit gondolsz, hol lehet?

- Gőzöm sincs – hüppögi Julia. – Bárcsak ki se nyitottam volna a számat, bárcsak meg se történt volna ez a mai nap!

- Tudod, szerintem mire van neked szükséged? Vakációra.

- Azt tervezzük, Mallorcára utazunk a nyáron. *Terveztük*, mielőtt Mark elment – újabb zokogás következik, és Bella türelmesen kivár a hüppögésig.

- Én nem úgy értettem, hogy te és Mark. Én rólad beszélek. Miért nem jössz vissza velem New Yorkba? Épp most hívtak az irodából, és sürgősen vissza kell mennem. A holnap déli járatra foglaltak nekem helyet. Lefogadom, hogy van még hely.

- New York? – Juliának már száradnak fel a könnyei. – New York?

- Érdekes ajánlat, és Bella tudja, hogy Julia már szemezget a csalival. Még ha nem is éhes, kétségtelenül érdeklődő. Kezdetnek megteszi.

- Akár rögtön telefonálhatsz és lefoglalhatod a helyet, szállodára vagy más egyébre nem kell költened, hiszen boldogan vendégül látlak, alhatsz a kanapémon, és fantasztikus időt tölthetnénk együtt, és Isten a tudója, hogy szükséged van vakációra, és...

- De mi lesz Markkal?

- Mi lesz Markkal? Mindketten boldogtalanok vagytok, mindketten szörnyűségeket vágtatok egymás fejéhez, és mindkettőtök számára jelen pillanatban az lesz a legjobb, ha kaptok egy kis időt. Majd beszélsz vele, amikor hazajön, megmondod neki,

hogy a kapcsolatokat megmentése érdekében teszed, aztán kijössz és szórakozol egy kicsit. Jézusom, Julia! Mikor szórakoztál utoljára?

- Nem lehet. Úgy értem, nagyszerűen hangzik, de egyszerűen nem mehetek. Túl sok a dolgom, és...

- Mi az a túl sok dolog?

Julia felsóhajt.

- Jól van, nem mintha különösképpen elfoglalt volnék, de a holmim fele a szennyesben van, és semmim sincs, amit felvehetnék, és...

- Az isten szerelmére, Julia! New York a világ bevásárló-fővárosa. Olcsó és egyszerű. Csak dobj be néhány fehérneműt egy táskába, és gyere. Minden mást, amire szükséged van, ott is megkaphatsz.

- Évek óta nem voltam New Yorkban – mondja elmerengve Julia.

- Helyes. Akkor jössz. Most leteszem a telefont, és megpróbálom rávenni az irodámat, hogy megszervezze az utazásodat. Visszahívlak.

Julia túlságosan összezavart ahhoz, hogy bármit is csináljon, ám fél órával később, amikor Bella visszahívja, ötödik sebességbe kapcsol. Félresöpri a Markkal kapcsolatos aggodalmait, és nekilát a csomagolásnak.

Szinte alig gondolkodik, csak úgy örvénylik a hatalmas házban, szétválogatja a sötét mosnivalót a fehértől, pulóvereket vasal, észre se veszi az idő múlását, sőt azt sem, hogy Mark még mindig nem jött haza, és te jó ég, mi ez az érzés a gyomrában?

Nem bébi. Abban még csak nem is reménykedhet, hiszen éppen most jött meg a menstruációja. Hanem a...lehetséges volna... lázas nyugtalanság? Miközben szépen hajtogatja össze a kardigánokat és bedugdossa a cipőit a bőröndbe, Julia megdöbbenően tapasztalja, hogy vigyorog.

Pusztán annyi időre áll meg, amíg vizet forral, és egy kis kávét készít magának, mert miközben szédületesen forog az agya, a szemei kezdenek leragadni. A kávé teljesíti trükkös hatását. A bőrönd bepakolva, Julia pedig a szófára roskad.

És a zárban megfordul a kulcs.

Julia az órára pillant. Reggel negyed hét van. Egy mukkot sem szól, amikor Mark bejön a szobába és vele szemben leül a szófára. De nem néz a szemébe.

Förtelmesen fest. Olyan, mintha szörnyen részeg vagy rettentően másnapos lenne, és Julia feltételezi, hogy másnapos. A ruhája gyűrött, a nyakkendője csalén áll, és kócos.

Valamikor régen Julia kérdéseket tett volna fel neki, hogy tudja hol járt, és kivel, de hosszú volt az éjszaka, és Mark láttán túlságosan megkönnyebbült ahhoz, hogy vallassa őt.

- Elmész? - kérdezi végül nagyon halkán Mark, és Juliaelérzékenyül. Mark látta az előszobában a bőröndöket, és biztosan azt feltételezi, hogy elhagyja őt.

- Nem. Nem egészen. Bizonyos értelemben... - Mark zavartan néz fel rá. - Ne haragudj azért, amit korábban mondtam, mindenért bocsánatot kérek. Tudom, hogy az utóbbi időben nem voltunk boldogok, tudom, hogy szórakoztató sem voltam, és teljesen tisztában vagyok vele, mennyire nehéz lehetett neked, hogy teljesen az agyamrament ez az egész babaügy. Ebben a pillanatban, egyvalamiben vagyok teljesen biztos. Némi időre van szükségem. És abból kiindulva, hogy ilyen sokáig eltúntél - az órájára pillant -, reggel negyed hét van, neked is. Nem úgy megyek el, hogy elhagylak, csak úgy döntöttem, egy rövid időre elutazom Bellával New Yorkba. Egy kis magányra van szükségem, hogy elgondolkozzam az életemen, a közös életünkön, és meg kell próbálnom, nem is tudom... Istenem, olyan hülyén hangzik azt mondani, hogy újra meg kell, találjam önmagam, de hát így érzek.

- Valóban boldogtalan vagy? - kérdezi Mark, és Julia egy pillanatig eltűnődik a válaszon. Hazudhatna, mondhatná, hogy tulajdonképpen jól van, és nem is volt annyira rossz, meg majdcsak túl leszünk ezen, de torkig volt már a hazugsággal.

- Igen - feleli -, és te is. Abban már nem vagyok biztos, hogy azért- e, mert nincs gyerekünk, vagy önmagunk miatt. Azt viszont tudom, hogy egyikünk sem fog rájönni soha, ha itt maradok, és tovább folytatjuk a régi módon.

- Ezek szerint hamarosan elmész?

Julia bólint.

- Kérsz egy kávét? - kérdezi, és Mark éppen akkor áll fel, mikor a konyha felé igyekezve hozzáér, és abban a töredék másodpercben összenéznek, és átölelik egymást. Mark megszorongatja Júliát, aki viszonozza az ölelést, mintha a pusztáért kapaszkodnának a másikba. Mindkettejüket sokkolja ez a szenvedélyesség, mindketten megpróbálják leplezni, hogy tudják, az ilyen ölelés csupán egyet jelent.

Elválást.

*

Mark ragaszkodik hozzá, hogy kivigye őt a Heathrowra. Julia ugyan azt tervezte, hogy eltaxizik Bella szállodájához, és vele megy ki a repülőtérre, de tudja, mindketten sebezhetőek, és a szokványoshoz hasonló együttlét - még ez után az éjszaka után is, még akkor is, ha ez nem szakítás, csupán vakáció - valahogy megnyugtató.

Útközben nincs túl sok mondanivaló, ráadásul most üt vissza az átvirrasztott éjszaka, és Juliának alig forog az agya a kimerültségtől.

- Folyton ezt csináltam - ásítózik. - Akkor most miért érzem úgy, mintha kupán vágta volna egy kötőrő kalapáccsal?

- Ez történik, ha betöltöd a harminchármat - feleli Mark, aki nem érzi annyira pocsekul magát, viszont hálás, amiért nem kellett még magyarázatot adnia a távollétére.

- Emlékszem, amikor klubokba jártunk - idézi fel Julia. - Éjfél el se indultunk hazulról, másnap reggel tíz óra előtt nem kerültünk haza, és legtöbbször még csak le se feküdtem aludni. És sose volt semmi bajom.

- És nem kellett rásegítés, egész éjjel fent maradtál táncolni minden... öö, illegális anyag nélkül?

- Na, igen - Julia megmosolyogja szelektív memóriáját. - Azt hiszem, az besegített.

Mark bekapcsolja a rádiót, hogy kitöltse a csöndet, miközben Julia az ablakon kibámulva legutóbbi New York-i látogatásán mereng. Évek óta eszébe sem jutott, és ahogy visszasodródnak az emlékek, önkéntelenül elsomolyodik.

*

Huszonhárom éves volt. Istenem, már majdnem tíz éve! Hová tűnik az idő? Egy dokumentumfilmen dolgozott a női privát kopókról, akik főként hűtlen férjeket kapnak el. Még sosem járt Amerikában, és Mike egy másik kutatóval, egy Caroline nevű lánnyal együtt küldte ki.

Julia már hetekkel korábban betért egy W. H. Smith'sbe, és jóval azelőtt, hogy a Kennedy repülőtéren kiszállt volna a gépből, a *New York dióhéjban* lapjain számárfülek jelölték az összes helyet, ahová el akart menni, valamennyi bárt, amelyet fel akart keresni, a múzeumokat, amelyeket ha törik, ha szakad, látni akart.

November vége volt. Amint megérkeztek, hunyorgásra készítette őket az éles napsütés, és az arcukba csapó jeges szél. Julia szorosra fogta magán a kabátját, Caroline pedig reszketve nyöszörgött, hogy legeslegelőször a Bloomingdale'sbe menjenek meleg fehérneműt venni.

Minden olyan izgalmasnak tetszett, pedig még csak ki sem léptek a repülőtérről. A taxik valóban sárgák voltak, a sofőrök pedig éppolyan bunkók, mint a filmekben. Rettenetes volt az útjuk. Mustafa (mert így hívták) óriási élvezettel nyomta a gázpedált, szinte rámászott az előttük haladó kocsira, aztán hirtelen a fékre taposott.

Caroline és Julia hátul ültek hányingerrel küszködve és azon imádkozva, hogy véget érjen az utazás – a tiltakozáshoz mindketten túlságosan angolok és udvariasak voltak.

A Triborough-hídon áthaladva kirajzolódott az égre a város sziluettje, s nekik elállt a lélegzetük, és előre is beleborzongtak abba, ami itt vár rájuk.

Miközben végigrobogtak a Lexingtonon, keresztül Harlemen, egyik lány sem szólt egy mukkot sem, hanem orrukat az ablaküveghez nyomva vizslatták a tűzlépcsőket, a lépcsőkön ücsörgő kölyökbandákat, a rengeteg embert.

- El sem hiszem, hogy itt vagyunk - mondta vigyorogva Caroline, csak egy szemvillanásra, Juliára nézve, nehogy bármit is elszalasszon.

- Olyan érzésem van, hogy bármelyik percben megpillanthatjuk Cagney-t és Lacey-t.

Végigrepesztettek a kilencvenes és nyolcvanas számú utcákon, majd az üzleti negyeden, és figyelték, mint változik a környék. Aztán megérkeztek a Gramercy Parkhoz, és bejelentkeztek a Gramercy Park Hotelba.

- Azt hiszem, szerelmes tudnék lenni New Yorkban. - Caroline eldobta magát az ágyon, és álmodozva felsóhajtott: - Egész életemben nem láttam ennyi jó pasit.

- Kit érdekelnek a pasik? Én azt hiszem, New Yorkba tudnék beleszeretni. Szédületes ez a hely!

Keményen dolgoztak. Még nem forgattak, csak terepszemléztek, és a megfelelő alanyok felkutatásával foglalkoztak. Napjaik javarészt telefonálással teltek, vagy magándetektíveket követtek nyomon, hogy belekóstoljanak ebbe a munkába.

Az első szombaton elsétáltak a Central Parkba, korcsolyát béreltek, és a Wollman jégpályán csetlettek-botlottak. A kocsikázás a parkban legalább annyira elengedhetetlen volt, mint a Hotel Plaza halljában elfogyasztott forró csokoládé.

A második héten sikerült beiktatniuk az Empire State Buildinget, a Guggenheimet, a Modern Művészetek Múzeumát és a Szabadság szobrot.

Esténként bementek a belvárosba. Csatangoltak a SoHóban, az embereket figyelve ücsörögtek a Greene Street meg a Prince Street padjain, majd betértek a bárókba és élvezték a meleget meg a szívélyességet úgy általában.

Vagy a Village bohém kávéházaiban szürcsölték hajnalig a capuccinókat, szóba elegyedtek a szomszédos asztalnál ülőkkel, és

bárokban, klubokban lyukadtak ki teljesen ismeretlen emberekkel, mégis olyan volt, mintha régi barátok lettek volna.

Amilyen gyakran csak lehetett, moziba mentek, már csak azért is, hogy odahaza amúgy mellékesen megjegyezzék: „Ó, *A bárányok hallgatnak?* Még nem láttad? Jaj, én már hónapokkal ezelőtt megnéztem. Hogy majd csak négy hónap múlva fogják bemutatni? Megéri a várakozást. Szenzációs.”

Sikerült beülniük az *Irány Coloradó*ra, látták a *Sült zöldparadicsomot*, a *Thelma és Louise*-t, a *Madonna: Truth or Dare* dokumentumfilmet, és természetesen, az *A bárányok hallgatnakot*.

Naná, hogy mindketten flörtöltek. Semmi szex, Julia esetében semmi áron, a legutóbbi HIV- és AIDS-reklámok még nagyon is ott csöngtek a fülében, és abban a tévedésben leledzett, hogy míg Angliában biztonságban van, Amerikában nagy veszélyben, de azért élvezettel húzta el a mézesmadzagot széles vállú, vastag nyakú és még vastagabb pénztárcájú emberhegyek előtt.

Julia teljesen odavolt Manhattanért, pedig csak egy apró szeletét látta csupán. Bárcsak két hetet ott tölthetne turistaként, végigcsinálhatja mindent, amit egy turista szokott, és az volna élete legjobb időtöltése! És tessék, most visszamegy, és Bellánál fog lakni! Az Upper East Side-on! Itt az esély, hogy úgy kóstolgassa New Yorkot, akár egy bennszülött. És tudjátok mit? Már alig várja.

Julia kinyitja a szemét és az órája után tapogatózik. Kísérteties csönd van Bella nappali szobájában, és cseppet se lepődik meg azon, hogy 3:02-t mutat az óra. Angliában reggel nyolc van. Épp ilyenkor szokott felkelni. Négyórányi alvás határozottan nem elegendő a számára, és visszafészkélődik a takaró alá, hogy megpróbáljon elaludni. Negyven perccel később – negyven percig pörög az agya az izgalomtól, hogy hol is van valójában – ledobja magáról a takarót, és nesztelen léptekkel a konyhához oson.

Bella nem viccelt, amikor azt mondta, hogy egy cipődobozban él. A lakása alapvetően két kicsi szobából állt, a nappali egyik végében egy teakonyha-beugróval, a hálósobája pedig L alakú volt, a hiányzó „darabból” apró fürdőszoba lett.

– De nézd a kilátást – mondta előző este Bella az ablakhoz vezetve Júliát. – Hát nem páratlan? – Julia egyetértett vele, amikor lenézett Manhattanre a harmincötödik emeletről, bár nem teljesen értette a manhattani kilátás árfolyamát. – Tudok olyanokat, akik fele ekkora lakást bérelnek a duplájáért – magyarázta Bella. – Egyszerűen, mert fantasztikus a kilátás.

Julia nyitogatja Bella konyhaszekrényét, ennivalót keres, esetleg kávé, és megdöbben a polcok üressége láttán. Egészen egyszerűen üresek, ő viszont megszokta, hogy Mark bármilyen eshetőségre felkészülve, teljesen feltankolja a konyhát.

Marokkói csirke fenyőmaggal és darált kardamomhüvellyel. A fenyőmagot a jobb oldali második szekrényben találod, a kardamomhüvelyeket a többi fűszerrel együtt a kamrában, a mozsártörő és a mozsár a kenyérpíró mellett van a pulton.

Házi készítésű szusi? Misiki rizs a kamrában (a sáfrány, a kömény- és a koriandermagok alatt), nori a harmadik szekrényben jobbra, a pálcikák a mélyhűtőben, a wasabi pedig a frizsiderajtóban. Bambuszalátétek valahol az alsó fiókban vannak, és mindig, *mindig* van avokádó a zöldséges rekeszben.

Bella szemlátomást nem csak azt nem tudja, hogy mi fán terem a mozsártörő meg a mozsár, hanem úgy tűnik, még a legelemibb dolgokkal sem rendelkezik. Nincs paradicsomkonzerv, *csak azért, hogy legyen*. Nincs agyagkorsó ötéves fűszernövény-keverékkel. Nincs kukorica-, se gabonapehely, se müzli. Julia végül egy árva tonhalkonzervet talál, de négy hónapja lejárt, és a tonhal mögött... hál' istennek... egy doboz kávé.

De nincs forraló.

Julia ekkorra már igencsak elkeseredett, és keres egy lábost, amelyet megtölt vízzel, majd az elektromos főzőlapra teszi. Keres egy csészét, alátét sehol, előblíti a mosogatónál, és majdnem elsírja magát, amikor rádöbben, hogy a kávé nem instant.

Kezdi előlről az egészet, bekukkant mindegyik konyhaszekrénybe, ám be kell látnia, hogy ez nem nyerő helyzet, és talán sikerül a kávézemcsék javarésztét kihalásznia a csészéből, mielőtt megissza. Legalább egy kávéskanalat talált.

A kávé, undorító. Szürke (a hűtőben talált tej kifejezetten gyanús volt, de Julia már kicsire nem adott), fekete kávémagok lebegnek a felszínen, más körülmények között ihatatlan volna. Julia grimaszolva issza, miközben a faltól-falig érő hatalmas ablakhoz megy, ám a Chrysler, meg az Empire State Building láttán elmosolyodik.

Istenem, az emlékek.

Azon tűnődik, hogy beveti az ágyat, és a pamlagra kuporodva tévézik, de inkább visszamászik a takarók alá a förtelmes kávéval, és leveszi a hangot, hogy szörfözessen a csatornák között.

- Mit csinálsz? - Bella bizonytalanul betámolyog a nappaliba, *lila* kimonó van rajta, és Julia elmosolyodik, hogy még hajnali négykor is milyen tökéletesen fest.

- Nem tudtam aludni, túlságosan fel vagyok pörögve. Felébresztettelek? Szörnyen sajnálom, túl nagy zajt csaptam?

- Ugyan, ne aggódj, nem a te hibád. Azt hiszem, papírból vannak ezek a falak. - Ásítózik, nyújtózkodik, majd döbbsen megtorpan. - Julia, mi az a szar, amit iszol?

- Kávé.

Bella óvatosan közelít a csészéhez, fölé hajol és beleszagol.

- Ez nem kávé, ez kutyapisi.

- Tudom - Julia elkecseregetten néz immár langyos csészéjébe. - Épp olyan gusztustalan az íze, mint amilyennek látszik.

- Drágám, az lehetetlen, hogy olyan gusztustalan legyen az íze, mint ahogy kinéz, különben a világ minden kincséért se innád meg. Miért nem használtad a kávéfőzőt, az isten szerelmére? Még filtereket is vettem.

- 1976 óta még nem is hallottam a „kávéfőző” szót - nevet Julia, és elég ostobán érzi magát, amikor Bella egy hatalmas üvegkannás főzőre mutat a konyhapult kellős közepén.

- Mégis mit gondolsz, mi ez? - Fejcsóválva veszi elő a filtereket, és vizet tölt egy kancsóba. - Reszteltnáj?

Julia heherészik.

- Bocs, de ha már itt tartunk, te mi a frászt eszel, amikor itthon vagy? Kriminális a konyhaszekrényed. Mark infarktust kapna.

- Annak ellenére, hogy nagyon szeretjük Markot, elmehet a picsába - Bella bekapcsolja a kávéfőző gépet, és a pultnak dől. - Ami pedig a kaját illeti, ebben a városban senki sem étkezik otthon.

- Soha?

- Soha. Na, ezt kapd ki. - Lenyitja a sütő ajtaját, és olyasmi tűnik elő, ami gyaníthatóan egy kupac pulóver. - A tökéletes hely kasmír számára. - Bella hangosan nevet, Julia pedig döbbsen csóválja a fejét.

- Tehát semmi mást nem tartasz itthon, csak kávé?

Bella rábólint.

- Alapvetően és rendszerint még azt sem. Reggelenként munkába menet felkapok egy zsírszegény tejet a Starbucks-nál a Second Avenue-n. Már évek óta nem élek ezzel a rémséggel.

- Nagyszerű - Julia felemeli a szardíniásdobozt. - Akkor feltételezem, nem lepődsz meg azon, hogy ez tavaly februárban lejárt.

- Kit érdekel? - Bella előblíti Julia csészéjét a csap alatt, hogy előkészítse az új kávéra. - Mivel meg akartad *azt* inni az örölt kávéval, a savanyú tejjel meg mindennel, ez drágám - Julia kezébe adja a gőzölgő kávéval teli csészét - olyan érzés lesz, mintha meghaltál volna, és a kávémennyszágba kerülnél. Jól van. Most pedig visszamegyek az ágyba.

- Ne menj - könyörög Julia, ám Bella a fejét rázva eltűnik a hálószerobában.

- Korán fekszem, korán kelek, energiát s karcsú combot ezzel nyerek. Reggel találkozunk! - Csókot fúj Julia felé, s már ott sincs.

*

- Mi a franc? - Julia arra nyitja ki a szemét, hogy Bella bíborvörös macskanadrágban és rövidre vágott, fekete topban zajosan húzza szét a sötétítőket.

- Kelj fel és ragyogj, kelj fel és ragyogj! Emlékszel, mit mondtam a karcsú combokról? Te meg én, kedvesem indulunk az edzőterembe.

- Te ugratsz! - horkan fel Julia, és a szobába áramló napsugár ellen a párnába rejti az arcát. - Jézus! Hány óra van?

- Fél hét. Épp a megfelelő idő egy óra edzéshez.

- Fél hét? Csak egy félórája aludtam el.

- Miért, mit csináltál?

- Tévét néztem.

- Találtál valami érdekeset?

- Aha, az E! csatornát. Lebilincselő műsort néztem egy gyereksztárról, akiről még sosem hallottam, arról szólt, hogy lezüllött, iszik és drogozik.

- Gary Carlucci?
- Honnan tudod?
- A város összes talk show-jában szerepel.
- A tiedben is?
- Persze.
- És különben is kimerült vagyok, és az egyetlen hely, ahová ebben a pillanatban visszamegyek, az ágy. – Julia befordul a fal felé.
- Szó sincs róla. – Bella lerántja Juliáról a takarókat, és addig dögönyözi, amíg nincs más választása, mint lekászálódni az ágyról. – Amikor New Yorkban vagy, cselekedj úgy, mint a New York-iak. És egyébként is rád fér az a kis testgyakorlás.
- Köszí.
- Nem mintha kövér lennél, hanem azért, mert fel kell szabadítanod némi endorfint, hogy jobban érezd magad. Az életemre esküszöm, ha komolyan szörnyen fogod érezni magad, nem cipellek el még egyszer.
- Megesküszöl, hogy csak most az egyszer?
- Csak akkor, ha szörnyűnek találod. – Bella az órájára pillant.– A francba! Tíz percünk van. Az edzőruhát és a tartalék tornacipőmet kikészítettem neked a hálóban. Én a fürdőszobában leszek.

*

Tíz perccel később Bella művészién kifestve kerül elő a fürdőszobából. Lenyűgözően néz ki. Ha az arcát nézed olyan, mintha premierre indulna. Ha a frizuráját, akkor vagy egy 1982-es divatbemutatóra vagy az edzőterembe.

- Bella! El se hiszem, hogy kifestetted magad a tornához.
- Kedvesem, neked is ezt kéne tenned. Én mondom neked, igazi buli.
- Ugyan már – Julia a régi fekete pántjával fogja össze a haját. – Röhejesen érzem magam. Készen vagy?

Kisétálnak az ajtón és vagy fél percet várnak a liftre, amely aztán tizenegy perc és huszonnégy másodperc alatt ér le velük a földszintre,

mivel szinte minden szinten megáll, hogy felvegye az edzőteremfüggőket.

- Ezt hogy lehet kibírni? - kérdi fogcsikorgatva Julia, és ölni is hajlandó, ha még egyszer megáll a lift.

Bella vállat von.

- Ez New York, a harmincnegyedik emelet ára.

- Hengegő - horkan fel egy apró termetű, sovány öregasszony, hóna alatt egy miniatűr dakszlival. Aztán elmosolyodik, akárcsak Julia.

- Rosszabb is lehetne - mondja Bella. - Jöhetnénk a penthouseból is.

*

- Kávé? - kérdezi reménykedve Julia, miközben kabátját testéhez szorítva igyekeznek a Third Avenue-n az edzőterem felé.

- Kávét edzés előtt? Te megőrültél? - Bella sürgeti őt, végül megérkeznek az edzőteremhez.

És Julia megdöbben.

Elképed.

Még hét óra sincs, és merő zsidongás a hely. Mindenütt, amerre csak néz, sorban állva váraкоznak a gépekhez, mindenki hangosan cseveg, fúj és liheg, formálják már amúgy is tökéletes testüket.

No, nem mintha Londonban valaha is komolyan járt volna edzőterembe, de az évek során azért eljárt egyikbe-másikba. Csakhogy az álmos hazai edzőtermekben sosem tapasztalt ilyen hangzavart. Londonban az emberek legfeljebb suttogtak egymáshoz, nem merték megszólítani a gyakorlatokat végző társaikat, és semmiképp sem csaptak ekkora lármát sorbaállás közben.

Itt Sisko bömböl a hangszórókból, és Julia hirtelenjében olyan energiát érez, amit hónapok óta nem tapasztalt. *Évek* óta. Bella mögött szökdécselve vár a sorára a LépcsőMesterhez, szinte viszket a türelmetlenségtől, hogy sorra kerüljön és mozoghasson.

- Hé, Bella! Hogy s mint? - Egy magas, sötét hajú, kimondottan veszélyes lép oda Bellához, és az arcára cuppant.

- Remekül, Joe. És te?

- Nem panaszkodhatom.

- Ő a barátnőm, Julia. Londonból.

Joe megfogja Julia kezét, és felvillant egy tökéletes mosolyt.

- Orvendek a találkozásnak. Jó edzést, hölgyek. - És ezzel távozik.

- Tyúazanyját! - sóhajt fel Julia. - Ez fenomenális volt.

- Itt volt, megvolt - hörren fel Bella. - És bízz bennem, nem az.

- Tényleg? Mi a baj vele?

- Papíron isteni. Csinos, elbűvölő, kurvajó állással a Wall Streeten, de édesem, az egyénisége...akár egy fal.

- Egy micsoda?

- A pasi tök üres. Egy Kuka. Sokkal több hal ficánkol ebben a tengerben, csupán annyit kell tenned, hogy bedobsz néhány csalit. - Megriszálja magát és rácsücsörít egy mellettük elhaladó verítékező figurára.

- Micsoda combok - jegyzi meg a férfi, Bella pedig fülig érő szájjal visszafordul Juliához. - Na látod?

*

Egy edzéssel és két zsírszegény tejjel később, Bella és Julia nagy léptekkel iparkodik a Fifth Avenue-n Bella munkahelye felé.

- Tudod, tényleg elfelejtettem, hogy New York ennyire felvillanyozza az embert - Julia mélyen beszívja a levegőt, ahogy kilépnek a Central Park mellett. - Újra elevennek érzem magam. Istenem, már nem is emlékszem milyen volt élni.

- Óriási, nem igaz? - nevet Bella. - Hát én ezért nem fogok hazamenni.

- Te komolyan örökre itt akarsz maradni?

- Nézd meg az életem. Imádom. Imádom azt a függetlenséget és nyüzsgést, amit New York nyújt nekem. Imádom, hogy itt sosem vagyok magányos, hogy napi huszonnégy órán keresztül

megszerezhetem, bármit akarok. Nem tudnék visszamenni Londonba, most nem.

Julia felsóhajt.

- A múlt héten még azt mondtam volna, bediliztél, hiszen London annyi mindent kínál, ám az a gyanúm, hogy nem is olyan sokára úgy fogok gondolkodni, mint te.

Bella megáll, felvonja a szemöldökét.

- Egyetlen nap, és máris elhatároztad, hogy maradsz?
- Nem ezt mondtam. Csak azt, hogy megértem, te miért maradsz.
- Tudod, mi az, amire neked igazából szükséged van? El kell kezdened randizni.

Rémület suhan át Julia arcán.

- Bella! Mark meg... én. Tudod, hogy nem szakítottunk. Ez csak szünet. És én nem tudnék... nem leszek képes arra, hogy... ez egyszerűen nem helyes. Nem tisztességes vele szemben.

- Nem arról beszélek, hogy viszonyod legyen. Csak vigyenek el a pasik vacsorázni és kényeztessenek. Mikor kezelték utoljára úgy, mint egy hercegnőt?

- Évekkel ezelőtt.

- Pontosan. Nem azt mondom, hogy dugj velük, csak azt, hogy mozdulj ki és érezd jól magad.

- Talán igazad van.

- Nekem mindig igazam van - nevet Bella. - És ha már szóba került Mark, azt tervezed, hogy beszélsz vele, vagy csak közhelyeket akarsz hagyni a rögzítőn, amikor tudod, hogy nincs otthon?

- Már hagytam olyan üzenetet, de ebben a pillanatban szerintem komolyan arra van szükség, hogy távol legyünk egymástól, ami azt jelenti, hogy nem is beszélünk. Magam mögött akarom hagyni az életemet, amíg itt vagyok, nem akarok azokra a lehangoló dolgokra gondolni.

- Helyes, vettem - Bella elhúzza tökéletesen manikűrözött ujjait a szája előtt. - Cipzár behúzva. Nem beszélünk többet az otthoni dolgokról. Tehát, mit tervezel mára? - A tévéstúdió előtt állnak toporogva a hidegben, miközben elbúcsúznak egymástól.

- Arra gondoltam, talán kirakatot nézek.
- Kirakatnézés? New Yorkban vagy. Költeni, költeni, költeni!
Julia végigméri Bellát és nevetve rázza a fejét. Szemügyre veszi a Ferragano cipőjét, Prada kabátját, J.P. Tod táskáját.
- Ha költekezhettek, bízz bennem, fogok is költeni. Ma azonban csak kinézem magamnak az üzleteket.
- És mi lesz az ebéddel? Az 50. és az Ötödik sarkán a Saks étterem, hetedik emelet, tizenkettőkor. Legyen jó a délelőttöd! - Puszkizkodva elbúcsúznak, és Julia mélyen a kabátzsebébe süllyesztve kezét, elsétál. Csupán a negyedik háztömbnél járva veszi észre, hogy egyfolytában vigyorog.

*

- Ezt el sem hiszem - Bellából kitör a nevetés, amikor Julia annyi bevásárlótáskával megrakodva, hogy mozogni is alig bír, odatámolyog az asztalához. - Látom, sikeres volt a délelőtti kirakatnézésed.

Julia leroskad egy székre, a csomagok ott hevernek körülötte a földön, és fájdalmas képet vág.

- Megpróbáltam, de komolyan. Ezekkel a fantasztikusan előnyös nadrágokkal kezdődött a Banana Republic-ban, aztán olyan volt, mint egy lavina.

- Nem mondd? - Bella megpróbálja összeszámolni a csomagokat.
- És az egész Saksot megvetted, vagy csak a negyedik szintet?
- Nem tehettem róla. Hihetetlen ez a hely. Bármerre fordultam, töméntelen ruhaállványt láttam kiárulás táblával, és csak miután megvettem két zakót, akkor jöttem rá, hogy a mai napon még további harminc százalékot adnak.
- Így hát természetesen, vissza kellett menned újra átböngészni az egészet.

- Naná! Mégis mit gondolsz, mi vagyok? Férfi?
Mindketten kacagnak.

- Várj csak, amíg meglátod, mi van itt! - Julia elkezdi kihúzni a ruhákat a zacskókból, és egyenként felmutatja őket. Egy Gucci kabát 1000 dollárról 150 dollára leértékelve. Egy Armani zakó, egy falat az egész (legalábbis Julia így minősítette), 195 dollárért. Egy Donna Karan blúz 59,99 dollárért.

- Jó vásárt csináltál, de nem hiszem, hogy mindet össze kéne számolnunk - mondja Bella.

- Naná, hogy nem. Ha nem adom össze, nem okoz fájdalmat - és vigyorogva hátradől a széken, miközben a pincér drótból font kenyereskosarat meg rágcsálnivalót tesz az asztalra, és jeges vízzel tölti meg a poharaikat.

- Ránk - emeli fel Bella a poharát.

- Ránk - Julia belekortyol a vízbe és megrázza a fejét. - El sem tudom hinni, milyen másként érzem itt magam.

- New York ezt teszi az emberrel. Megmondtam neked.

- Nem, nem csak erről van szó. Istenem, nem akartam Markról beszélni, de ez az első alkalom, amikor igazán távol vagyok tőle... - Elhallgat, az asztali alátétet fürkészi, és nagy levegőt vesz.

- Jól vagy?

- Igen, csak arról van szó, hogy ha kimondod, valóságossá válik, ami igencsak félelmetes. Tudod, ha gondolsz valamire, amíg csak gondolat, nincs gond, mert eljátszhatod, hogy valójában nincs is a fejedben, és néha valóban eltűnik. Ám abban a pillanatban, amint kimondod, valóságossá válik, és már sosem szívhatod vissza.

- Tudom - feleli szelíden Bella. - Csak a rend kedvéért, bármi legyen is, amiről beszélni akarsz, ha bármiképp kínos neked, ne beszélj róla. Ha nem akarod, hogy valósággá váljék, talán jobb volna kétszer is meggondolnod, mielőtt kimondod.

- Dehogy, ez nem valami szörnyűség. Nem arról beszélek, hogy vége van köztünk Markkal. De Bella, úgy éreztem, *csapdában* vagyok. - Julia tekintetében kétségtelen a fájdalom, és Bella megfogja barátnője kezét. - Hónapokon keresztül olyan bénának éreztem magam, és nem sikerült teherbe esnem, és... megáll. Istenem!

Amióta itt vagyok, még csak eszembe sem jutott a terhesség. El tudod ezt hinni?

- Mi olyan különös? Még huszonnégy órája sem vagy itt.
- De Bella! Hónapok óta megszállottan teherbe akarok esni. Ezen járt az agyam. Fekszem az ágyban, a bébiről fantáziálok, amikor felébredek, Markot hibáztatom, és az egész napot azzal töltöm, hogy felváltva érzélgős vagy dühös vagyok, ha csecsemő- vagy gyereküzletek mellett megyek el.

- New Yorkban sem nagy kunszt ez az érzés, ugyanis elképesztő a „bébifellendülés”, minden második ember, aki mellett elmész, harminc centi magas és babakocsiban trónol.

- Pontosan! Ez itt a lényeg. Ma különösen észre kellett volna ezt vennem a városban mászkálva, mégsem úgy gondoltam rá, mintha bármi köze lenne *hozzám*. - Julia izgatottan hadar. - Úgy érzem, Bella, hogy a fekete felhők, amelyek hónapokon keresztül a nyomomban voltak, végre eltűntek.

- Szerintem - mondja komolyan Bella - azokat a felhőket depressziónak nevezik. Én Prozacot javasoltam volna, de ha a bevásárlás-terápia megtette a magáét, akkor legyen az.

- Nincs rajtam vásárlási láz - jegyzi meg Julia.
- Persze, persze. - Bella végigpásztázza tekintetével a barátnője lábánál heverő csomagokat. - De komolyra fordítva a szót, azt hiszem, időre van szükséged, hogy kimoslékold az agyadat. Ez az egész én, én, én és megint én dolog annyira tipikus. Bezárkózni és haragudni a világra, mert nem tudod irányítani, nem kifejezetten abnormális, ha depressziótól szenvedsz.

- Honnan tudsz te ilyen sokat erről?
- Nappali tévéműsorokat gyártok. Félelmetesen sok dologról tudok nagyon keveset. Hogy is szokták mondani? Mindenhez konyít, de semmihez sem ért. Hát, ez vagyok én. Ne kérdőjelezd meg. Ez a munkám.

- Imádlak, Bella.

- Tudom, drágám. Én vagyok a te jó tündéred. Én is szeretlek, és rettentően örülök, hogy jobban érzed magad, mert ma este, Hamupipőke bálba mész.

*

Nem éppen bál, privát parti a SoHo egyik nagy bárjában. Juliának sikerült leküzdeni az időeltolódás okozta álmoságát. Tizenegykor érkeznek oda, Bella ellenállhatatlan egy vörös sifon- és tollkreációban, s noha Julia hagyományosabban öltözött fel, mindazonáltal gyönyörű a fekete ruhában és a gyöngyökkel kivarrt, rövid kardigánban.

Átnyomakodnak a tömegben a bárpulthoz – alig tíz perc leforgása alatt mindketten két-két italt ittak, amiket különböző férfiak rendeltek nekik.

Julia egész este ordít, hogy meg lehessen őt hallani a tömegben, no meg flörtöl. Három férfinak adta meg a telefonszámát – vagy inkább Belláét -, és káprázatosán érzi magát.

Ezen az estén:

Hét almamartinit iszik meg, bár lehet, hogy nyolcat. Hatnál abbahagyta a számolást.

Öt férfival elegyedett beszélgetésbe, és abszolút biztos benne, hogy legalább további háromtól kapott elismerő pillantásokat.

Vadul bedobja magát a táncparketten, évek óta nem táncolt így, és tudja, hogy átkozottul jól néz ki, miközben csinálja (bár lehet, hogy a martini az oka).

Ahogy átvág a helységen, elmegy Sarah Jessica Parker mellett, sőt, hogy elférjen, megérinti a karját.

Később összefut vele a mosdóban. Valójában nem is Sarah Jessica Parker az, csak nagyon hasonlít rá, mindazonáltal az SJP-hasonmás egyenesen hozzálép, és halkán azt mondja:

- Nagyon tetszik a kardigánod, gyönyörű, hol vetted? – Juliának megfordul a fejében, hogy azt felelje, a Whistles-nél, de rájön, hogy

ez itt nem mondana semmit, ezért aztán bocsánatkérő arckifejezéssel csak annyit mond: – Londonban.

2:25-kor Bella az ajtóhoz rángatja a tiltakozó Juliát, így is csak akkor sikerül kivonszolnia, amikor megígéri, hogy újabb partira mennek az este. Bár miközben betuszkolja Juliát egy taxi hátsó ülésére, azt dűnnyögi:

- Isten tudja, képes leszek-e bármire.
- Bocsika – motyogja boldogan Julia, ahogy a kimerültségtől lecsukódó szemmel hátradől az ülésen, mert végül csak leteríti őt az időeltolódás. -, de nem ez volt életed legdögösebb estéje? – Elmosolyodik és elalszik.
- Hát biztosan nem olyan dögös, mint a tiéd – mondja Bella, ám ő is mosolyog, ahogy előrehajol és megadja a sofőrnek a címet.

9

- Halló, beszélhetnék Juliával, kérem?
- Mit mondhatok neki, ki keresi? – Bella a legszabályszerűbb angol stílusában felel.
 - Jack Roth.
 - És Julia tudja, milyen ügyben keresi?
 - Igen.
 - Egy pillanat. – Bella letakarja a mikrofont, és a szófán ücsörgő Júliára néz. – Valami Jack Roth – formálja az ajka. – Ki az?
Julia vállat von, majd a telefonért nyúl.
- Halló!
- Julia?
 - Igen.
 - Itt Jack. Jack Roth.
 - Igen?
 - Jack, akivel a Hudsonnél találkozott egyik este. A bárban. Megadta a telefonszámát, és azt mondta, hogy amint visszajöttem Argentínából, hívjam fel.
 - Nahát, minő elbizakodottság a részemről. És épp *most* érkezett vissza Argentínából? – Juliának fogalma sem volt, kivel beszél, ám ennek ellenére igencsak élvezte a beszélgetést.
 - Épp most szálltunk ki a gépből a JFK-n, és azon vagyok, hogy beüljek egy taxiba.
 - Hogyan? Nem limuzin veszi fel? Ez kiábrándító.

- Számomra is - nevet a férfi. - Ezért valaki el fogja veszíteni valahol az állását.

- Remélem, csak viccel.

- Tudom, az angolok azt képzelik, hogy az amerikaiaknak pocsék a humorérzéke, de igen, viccelek. Még mindig viseli az Armani zakóját?

Julia padlót fog. Istenem, ki ez az ember, és ami még fontosabb, mi mást mondott még neki?

- Ő, ö... nem, jelen pillanatban nem. - Már nem annyira élvezetes a dolog, az emlékezetkihagyás kezdi kibillenteni a magabiztosságából.

- És a Prada kabátot?

- Tulajdonképpen igen. Ma azt viselem.

- Milyen kár, hogy nem láthatom magán. Talán felveszi, amikor velem vacsorázik.

Julia nem válaszol. Nem mehet el vacsorázni ezzel a pasassal, semmiképp, hiszen még annyira képlékeny a helyzet Markkal. Vagy mégis?

- Magával fogok vacsorázni?

- Úgy van, ahogy mondom. Megesküdött a kutyája életére, hogy velem vacsorázik, amikor visszajövök az utazásról.

- Nincs is kutyám.

- Talán a bátyjáé. Nem emlékszem a részletekre.

- Nincs bátyám, aki egyébként igen szerencsés, mert azt hiszem, most veszélyben lenne az élete. - Julia nevet, Bella pedig mellette kuncogva a pamlagon azon erőlködik, hogy kitalálja, mi folyik itt.

- Akkor tehát szabad a holnap estéje?

- Nem tudom, tartsa a vonalat, megkérdezem a társasági titkárnőmet. - Julia befogja a mikrofont, Bella pedig odanyúl és rácsap a hívástartás gombra. - Szabad vagyok holnap este? - kérdezi ártatlan képpel Julia.

- Azzal ne törődj. Ki ez a Jack Roth, és miért flörtölsz vele?

- Nem is flörtölök, vagy igen? - Julia megpróbál riadtnak tűnni, de szánalmasra sikerül. - Bella, nekem halvány gőzöm sincs, ki ez a

pasas- mondja türelmetlenül. – Ha emlékszel, teljesen ki voltam ütve azon a partin, csak annyit tudok, hogy odaadtam a számomat, de Isten tudja, kinek. Mellesleg kedves a hangja, el akar vinni, vacsorázni... és nem te voltál, aki azt mondtad, hogy randizásra van szükségem?

- De igen. Igazad van. Azért tudj meg róla valamicskét, az isten szerelmére.

- Az étteremben fogok találkozni veled, Bella. Nyilvános helyen. Nem megyek fel a lakására, nem követek el semmi hülyeséget. Nyugi, mégsem tehetek fel neki egy millió kérdést telefonon.

- Mondtam neked, hogy amikor New Yorkban vagy...

- Csakhogy én nem vagyok egy rámenős férjvadász New York-i. Ez az utolsó, ami megfordulna a fejemben. Viszont nagyon is tetszik egy Mágikus, Misztikus Este gondolata.

- Jól van, jól van. De én is ott leszek, láthatatlanul a bárpultnál, hogy ellenőrizhessem, kivel van dolgod. Nehogy valami örült legyen.

- Esetleg. De csak akkor, ha megesküszöl, hogy nem jössz oda, és nem leszel feltűnően nyilvánvaló.

- Esküszöm. – Bella újra megnyomja a hívástartás gombot, és Julia a füléhez emeli a telefont.

- Halló!

- Halló, vakációzni ment?

- Elnézést kérek, a szociális titkárnőm egy csomó kérdést tett fel.

- Mondja meg neki, hogy a Goldman'snél dolgozom a fejlődő piacokkal, ezért utaztam Latin-Amerikába. Száznyolcvanhat magas vagyok, a hajam fekete, a szemem barna, amire nyilván emlékszik, és az Upper West Side-on lakom. Ez kielégítő?

Julia nevet, s közben némán formálja Bellának a szavakat: „Goldman Sachs”. Bella helyeslően bólint.

- Tehát, mit szólna a holnap estéhez? – folytatja a férfi.

- A fenébe! Elfelejtettem megkérdezni. Tartsa a vonalat. – Röviden értekeznek Bellával, a másnap este kilőve, mert Bella barátaival vacsoráznak, úgyhogy visszatér Jackhez, és a következő csütörtök estében állapotodnak meg.

Julia közli velem, hogy az étteremben fognak találkozni, és felírja az Orsay címét. Már majdnem megkérdezi, miről ismeri fel a férfit, de eszébe villan, hogy ez nem vakrandi, legalábbis ami a pasit illeti, és úgy dönt, egy kicsit később fog megjelenni, amikor a pasas már biztosan az asztalnál ül.

- Szóval? - kérdezi sűrgetően Bella, amikor Julia leteszi a kagylót.- Tényleg az Orsay? Tényleg a Goldman Sachs? Mondhatom, nagyon csábító lehetett a család.

- Aha. Egy életre szóló szopást ígértem be neki, meg ingyenes előfizetést az Esquire-re. Melyik férfi tudja ezt visszautasítani?

- Ezt kétségkívül nem.

- Bella, halvány gőzöm sincs, ki ez a pasi. Komplet hülye vagyok?

- Ugyan már. Talán ez a legnormálisabb dolog, amit valaha is műveltél. Na, menjünk és érezzük jól magunkat.

Azért nagyszerű egy New Yorkban-élőnél lakni - elmélkedik pár nappal később Julia -, mert ily módon esélyed nyílik megtapasztalni, milyen ebben a városban élni. Ha szállodában laksz, turista vagy.

New Yorkban még a járása is más. Londonban nem siet, szemlélődve lépked, itt azonban szaporán szedi a lábát, a tekintetét előre szegezi, úgy fest, mint aki pontosan tudja, hová tart és mit akar. Tősgyökeres New York-i van születőben.

Tegnap teljesen odavolt, kétszer is megállították turisták a belvárosban. Az első társaság azt kérdezte, merre kell menni a Rockefeller Centerhez, a második pedig a FAO Schwartzot kereste. Örült, egyszersmind zavarban volt, hiszen abban a pillanatban, amint kinyitotta a száját, elárulta, hogy éppannyira idegen itt, mint az útbaigazítást kérők.

Már kialakított valamiféle rutint. Reggelente elkíséri Bellát edzésre, majd gyalog mennek az irodájáig. Visszafelé felsétál néhány saroknyit a 77. és a Lexington kereszteződésénél lévő Pick-a-Bagelhez, becsomagoltat egy fahéjas-mazsolás bagelt meg egy nagy mogyorós kávét, felviszi a lakásba, s miközben a CBS meg az NBC reggeli műsorainak befejező szegmensei közt szörfözik,

megreggelizik. Azután Bella programját nézi a BCA-n, majd késő délelőtt nekivág a városnak.

Néha átvág a Central Parkon. Máskor a múzeumokat veszi célba. Újralátogatta a régi kedvenc helyeket a SoHóban, és rábukkant néhány újra is. Szemezett a kirakatokkal a Madison Avenue-n, és szép apránként mindent megvett a Gapben, amire csak rátehetette a kezét.

A legkevésbé sem zavarta, hogy egy szál magában evett, és amikor nem Bellával ebédelt, bekapott egy szalonnás tojást az EJ'snél, friss szusit az Atlantic Grillben, egy óriás burgert a Hamburger Heavenben.

Már rájött, miért nincsenek soha otthon a New York-iak. Olyannyira sok a látnivaló, annyi mindent lehet csinálni, hogy mindig csalódással jár hazamenni késő délután.

Eddig mindössze egyetlen estét töltöttek odahaza. Julia ragaszkodott hozzá, hogy kínai étteremből rendeljenek. Homályosan emlékezett rá, hogy Cliff a Dallasban mindig kartondobozkákból ette a kínai ételeket, és akkor neki mindig összefutott a szájában a nyál, és arra gondolt, hogy biztosan sokkal finomabb a kínai kaja, ha úgy eszik.

Az étel annak rendje és módja szerint megérkezett azokban a bizonyos dobozokban, és a negyedét sem volt olyan finom, mint amilyennek látszott. Ennek dacára az utolsó szemig elpusztítottak mindent, miközben a *Seinfeld* ismétlését nézték.

*

Csütörtök délután Julia, miután néhány órát a jegesmedve „becserkészésével” töltött a Central Park állatkertjében, beesik a lakásba, és rohan felvenni a telefont, amely abban a minutumban szólalt meg, amint átlépte a küszöböt.

Felkapja a készüléket, közben letekeri a sálját, és megkönnyebbülten, hogy végre melegben van, leveszi fejről a gyapjúkalapot.

- Szia, drágám! Én vagyok az, milyen volt a napod?

Julia elmosolyodik, mert Bella úgy beszél, akár egy kötelességtudó kis feleség.

- Hideg van. Elmentem az állatkertbe.

- Nagyszerű. – Julia hallja, hogy Bella nincs éppen csevegős kedvében.

- Figyelj, van egy ajánlatom a számodra. Mit szólnál egy munkához?

- Mit értesz munka alatt?

- Egy új téma kerül a műsorba, a „Bébiváró”, amihez egy hetet kell forgatni. Hétfőn kezdik felvenni ezt a kurva anyagot, és Lisa, a producer maláriagyanyával kórházba került.

- Szent ég, a szerencsétlen! Szóval, mi ez a „Bébiváró”? – Julia öblös és meglehetősen gunyoros amerikai akcentust vesz fel.

- Az elmúlt néhány hónapban partikon készítettek anyagokat. Minden héten változik a téma, voltak már leánybúcsúk, édes tizenhat éves partik, bar micvák, szalagavató bált megelőző bulik és hasonlók. Valami flancosra és amerikaira gondolj. És most jönnek ezek a bébivárók, ami alapvetően arról szól, hogy szülés előtt az összes ismerősödmegjelenik az otthonodban, és ajándékot hoz a babának. Okos dolgokat keresnek parti-émléknek, hoppá, ezek azok az ajándékok, amiket a vendégek kapnak. Jövő héten forgatunk, két hét múlva megy adásba, úgyhogy nagy szarban vagyunk, ha nem mondasz igent.

- Vagyis azt akarjátok, hogy legyártsam?

- Nagyon akarjuk, hogy legyártsd, Julia, csak szörnyen félttem megkérdezni tőled, mert nem akartalak erre a bébidologra emlékeztetni, de tényleg nyakig ülünk a szarban, és óriási szívességet tennél nekünk, ha elvállalnád. Minden elő van készítve, csupán szükség van valakire, aki levezényli.

- Nem kell állásinterjúra mennem? Nem akar egy szenior találkozni velem? És nincs szükségem zöldkártyára vagy valamire ahhoz, hogy dolgozhassak itt?

- Állásinterjúra nincs szükség, mert szabadúszó munka, a felelősség pedig az enyém. A formáság kedvéért küldj egy önéletrajzot, de mindnyájan pánikolnak, úgy rohangálnak, mint a töketlen kutyák, és teljesen el lesznek ragadtatva valakitől, aki annyi tapasztalattal rendelkezik, mint te. Ami pedig a zöldkártyát illeti, rendes körülmények között természetesen szükséged lenne rá, de a BCA nemzetközi cég, úgyhogy biztosan meg tudom környékezni az angol irodát, hogy ők fizessenek ki téged. Miután ilyen hirtelen jött ez az egész, nem hinném, hogy bárki is felelősségre vonna bennünket, amiért angol producert alkalmazunk. Tény, hogy itt vagy és kapható vagy rá. Nézd, ha akarsz, verj le egy önéletrajzot a komputeremen, küldd el nekem e-mailben, én pedig odadugom az orruk alá, de a munka alapvetően a tiéd. Már amennyiben akarsz.

- Oké.

- Mi oké? Akkor tehát akarsz?

Julia mély lélegzetet vesz. Csak egy hét, mondja magában. Az egész jövő hét elő van készítve, neki csak annyi a dolga, hogy menet közben lecsillapítsa a felborzolt kedélyeket, és gondoskodik róla, hogy minden a tervek szerint haladjon. A rázós dolgokat már elintézték, és ő aligha amatőr. Egyébként is, mennyire különbözhet Amerika?

- Megcsinálom – mondja végül.

- Igeeeeeeeen! – vonítja Bella. – A laptopom az ágy alatt van. Csináld meg azt az önéletrajzot, és estére küldd át. Holnap már be is kell jönnöd velem. Rendben?

- Jaj, nem is tudom – feleli Julia, nyugodt hangja leplezi a gyomrából felbugyogó izgalmat. – Meg kell néznem a naptáramat.

- Hahaha. Később találkozunk. Várj csak, nem ma lesz *az az este*?

- Miféle este?

- A Jack Roth-féle.

- Ja, de igen, még jó, hogy emlékeztetsz rá, majdnem megfeledkeztem róla.

- Ezért mentél el tegnap és vetted meg azt a csillámló rózsaszín ruhát a Scoop!-nál?

- A francba! Semmit sem tudok eltitkolni előled?
- Így igaz. Van egy pár káprázatos Manolóm, ami fantasztikusan megy hozzá. A hálósobában keresd, a gardrószelekrényben hátul, balra. Kutass csak nyugodtan, megtalálod.
- Fantasztikus vagy, Bella!
- Naná, hogy az vagyok. Később találkozunk, drágám. És ígérem, inkognitóban maradok az Orsay-nál.
- Legalább találkozol ott valakivel?
- Persze. Russel Crowe-val randizom. Álmodik a nyomor. Erről jut eszembe a ráadás csald, jövő csütörtökön híres sztárokkal forgatsz.
- Hadd találjam ki. Carol Vorderman és Anthea Turner amerikai megfelelőjével?
- Mondhatni. Bár ezúttal Elle MacPhersonnal és Uma Thurman-nel forgatsz.
- Elle MacPherson! Húha! - Julia le van nyűgözve. - Uma Thurman!
- Bizony, Elle és Uma! Talán összejöttek majd Elle-lel, és ő lesz a legjobb barátnőd. Vagy Umával. Nem aggódom különösebben.
- Elle MacPherson, Uma Thurman. Király!
- Jól van, látom, hogy semmi értelmes dologra nem számíthatok most tőled. Majd holnap elmondom. Felejtsd el Elle-t és Umát, és gondolj Jackre. Kezdj el készülődni, világos?
- Te már találkoztál a legújabb barátnőimmal, Elle-lel és Umával? Bella nevet.
- Javíthatatlan vagy. Később találkozunk.

*

Julia annyira izgatott az Elle MacPhersonnal és Uma Thurmannal való találkozására miatt, hogy alig gondol a Jackkel való találkozására. Akár egy holdkóros tinédzser, úgy ténfereg ábrándozva a lakásban, nyoma sincs rajta a profizmusnak.

Képzeld el, hogy összebarátkozol Elle-lel és Umával. Elle annyira szeret, hogy meghív magához vacsorára néhány barátja társaságában.

Csak a szokásos banda: Cindy és Rande, Brad és Jennifer, és talán Ben Affleck neked. Elképzeli, amint az oldalán Umával besétál egy étterembe, mindenki dermedten őket bámulja, miközben ő, Julia úgy tesz, mint aki magasról lesajnálja az érdeklődésüket.

Az isten szerelmére, Julia, szedd össze magad! Megrázza a fejét, de azért vidám táncot lejtve indul Bella laptopjáért, hogy előhúzza az ágya alól. Végtére is ez volt az utolsó, amire számított. A néhány napos New York-i vakációból már közel kéthetes lett, és most még munkája is akadt. Hazamegy valaha?

Mert ugye Markot sem lehet kihagyni a számításból, és Julia hirtelen rádöbben, hogy napok óta nem is gondolt rá. Túlságosan elfoglalt voltam, gondolja, az órájára pillant és felhívja az otthoni számot, mert tudja, hogy csütörtökönként Mark a munkahelyén van, és beszélni nem akar vele.

- Szia, én vagyok. Csak jelentem, hogy minden rendben, remekül érzem magam, és tudod, mi történt? Ajánlottak egy kis munkát, és jövő csütörtökön Elle MacPhersonnal meg Uma Thurmannal fogok forgatni - igyekszik blazírtnak hangzani, de sehogy sem sikerül. - Azt nem tudom pontosan, mikor jövök haza - folytatja -, de valószínűleg itt maradok még néhány hetet. Remélem, minden rendben van, és hamarosan beszélünk. Szia! - Leteszi a telefont, egy darabig csak ül és bámul rá, Markra gondol, a londoni házra, az életre, amely elől elmenekült, és tudja, hogy nem hiányzik neki.

Alig gondolt rá.

Egészen mostanáig. Most viszont itt ül a küszködésén merengve, hogy teherbe essen. A számtalan éjszakán, amikor égnek meredő lábakkal feküdt, vagy boróka bogyókkal tömte meg Mark zsebét, vagy - és nevetésben tör ki az emléktől - valamilyen röhejes termékenységi rítust mutatott be.

Mi történne, ha most gondolna egy babára, hiszen amióta itt van, eszébe sem jutottak a bábik vagy a terhesség. Maga elé képzei egy gügyögő gyerek képét, a képet, amitől hisztérikus könnyekre fakadt, és nemigen érez semmit.

Se haragot. Se fájdalmat. Se félelmet. Valamiért tudja, hogy egy hétig csecsemőket és bébi partikat forgatni afféle perdöntő isteni jelzés. Bizonyságot kap, hogy jól van. Hogy fontosabb dolgok vannak az életben a teherbeesésnél, és egy terhesség semmiképp sem lett volna elegendő ahhoz, hogy összekovácsolja a kapcsolatát Markkal. Ám még akkor is, ha elfogadja ezt, jól tudja, hogy sokkal jelentősebb kérdésekre kell csakhamar választ adnia.

Kérdésekre Markról. A kapcsolatukról. A dolgairól. Kérdésekre a gyökereiről. Londonról. Munkáról. De ebben a pillanatban nem tud ezekre gondolni.

Végtére is fel kell készülnie egy randevúra.

*

Nyolc óra húszkor Julia és Bella közelítenek az Orsay-hoz.

- A terv tehát a következő: te méysz be elsőként, majd öt perccel később bejövök és egyenesen a bárpulthoz megyek - magyarázza a sarokhoz érve Bella. - Húsz perc múlva találkozunk a mosdóban, és hozom a mobilomat, ha netán förtelmes a pasi felhívhassalak, hogy vészhelyzet van, és el kell jönnöd.

- Oké, oké, bemegyek.

Bella maga felé fordítja Juliát, megragadja a vállát, és a lehető legkomolyabb arckifejezéssel a szemébe néz.

- Jól fogod érezni magad - mondja rémes amerikai akcentussal. - Lazíts - teszi hozzá gondterhelten -, és jó szerencsét.

Julia nevet, odahajol hozzá és megpuszilja.

- Kösz. Találkozunk a klotyón.

Bella fölfelé mutat a hüvelykujjával, Julia pedig bemegy az étterembe.

*

Az étterem dugig van. Minden asztalnál ülnek, a nők elegánsak makulátlan frizurával, a férfiak gazdagok és befolyásosak.

Közvetlenül azajtóban sokan várnak az asztalukra, a bárpultnál is rengeteg gyönyörű ember sorakozik már. Julia átnyomakodik az ajtóban állók között, és keres egy pincért.

- Elnézést, Jack Rothal találkozom.

A pincér ellenőrzi a füzetét, biccent.

- Természetesen. Szíveskedjék követni. - Keresztülvezeti Júliát az éttermen, aki érzi, hogy minden nő alaposan végigméri. Hál' istennek ezért a ruháért, tökéletes egy efféle étteremhez.

Kicsit felgyorsul a szívverése, mikor egy magányos férfit pillant meg az egyik asztalnál. Háttal ül neki, a vele szemközt álló szék üres, a pincér pedig oda vezeti őt, és azonmód ott is hagyja.

A férfi feléje fordul, széles mosolyra húzódik az arca. Julia viszonzásul szintén mosolyog, részben a megkönnyebbüléstől, mert a pasas egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy örült, amire Bella gyanakodott, másrészt viszont a döbbenettől, amiért nem emlékezett egy ilyen férfira.

- Julia! - A férfi feláll, megfogja a kezét, a székéhez vezeti, és Julia örül, hogy nem annyira ön telt, hogy megpuszilja az első randevún.

- Mennyire örülök, hogy újra látom, Jack - Julia leül és mosolyog.

- Magának halvány fogalma sem volt róla, ki vagyok, igaz? - Jack Roth mosolyogva megcsóválja a fejét, és Julia egy másodpercig zavarban van. Tiltakozna, de aztán elneveti magát.

- Igaza van. Fogalmam se volt róla.

- Tudtam, hogy részeg volt. Egyfolytában azt mondogattam, hogy nem fog emlékezni rám, amikor felhívom, maga pedig esküdözött, hogy csont józan, és sose felejtene el olyasvalakit, mint én vagyok.

- Ha merev részeg vagyok, mindig azt mondom, hogy csont józan vagyok. Az viszont nagyon is meglep, ezt be kell vallanom, hogy elfelejtettem olyasvalakit, mint maga. Valóban száznyolcvanhat centi magas?

- Ülve alacsonynak látszom?

- Alacsonynak nem, de annyira magasnak sem.

Jack hátratulja a székét, és lassan feláll, miközben a környező asztaloktól felé fordulnak és megbámulják. Julia kihasználja a

lehetőséget, tetőtől talpig végigméri a férfit, komótosan, elismerően.

Aztán Jack vigyorogva helyet foglal.

- Úgy gondolom, elnyertem a tetszését.
- Igen. Úgy mondanám, határozottan előnyére válnak az edzések.
- Tehát mégiscsak emlékszik valamire arról az éjszakáról.
- Öö... nem. Csak ráhibáztam. A gyúródeszka gyomra arról árulkodott, hogy komolyan veszi az edzőtermi munkát.

- Ha ez bók volt, köszönöm. És ha már bókolunk egymásnak...
- Bókolunk volna? - Julia ugyancsak igyekszik letörölni a vigyort a képéről, de egyszerűen nem sikerül. És csöppet sem segít rajta, amikor felfedezi Bellát, aki körbejárja a helyiséget, hogy lássa Jack arcát, majd olyan szögből, hogy a férfi észre ne vegye, a szívéhez kapva „elalél”, amin remekül szórakoznak a szomszédos asztaloknál.

- Úgy bizony. Ki kell jelentenem, hogy gyönyörű.

Julia elpirul.

- Köszönöm. Tehát másmilyen vagyok, mint ahogyan emlékszik rám?

- Ha bókokra vadászik, nem kap szükségszerűen többet - mondja homlokát ráncolva a férfi. - Jó, rendben van. Úgy emlékeztem magára, hogy csinos, szórakoztató és sziporkázó. Arra viszont nem emlékeztem, hogy ennyire gyönyörű vagy elegáns lett volna, mint amilyen ma este.

Julia felvonja a szemöldökét, majd átnyúl az asztalon és megtapogatja a férfi homlokát.

- Ha nem túl személyes a kérdésem, mi az ördögöt csinál? - kérdezi mosolyogva Jack.

- Csak ellenőrzöm, valódi-e.
- Az egyetlen tartozékom, ami fából van, az a ceruza a noteszomban.
- Lefogadom, hogy minden lánynak ezt mondja.

Harmincnégy perccel később Julia leveszi végre a szemét Jackről, és megpillantja, a dühödten gesztikuláló Bellát.

- A francba! - motyogja.
- Nem tetszenek a szórakoztató anekdotáim? - kérdi fanyarul Jack.
- Elnézést, megbocsát nekem?
- Ha még visszajön.
- Csak a klóra megyek.
- A mire?
- A női mosdóba, pihenőszobába, fürdőszobába, bárminek nevezi is.
- Púderszoba - mondja a férfi és feláll. - Örömteli púderozást.

*

- Drágám - Bella melléje ül, kezébe adja a vécépapírt, majd amikor Julia befejezi az orrfújást, határozottan megfogja a kezét. - Először is, nem voltál hűtlen. Az isten szerelmére, csak egy csók volt, nem dugtál vele. Ami pedig a lényegét illeti, épp ideje szembenézned azzal a ténnyel, hogy Mark és te nem...hogyan is fejezzem ki magam... nincs jövőtök?

Julia felnéz rá és szipog.

- Évek óta röhejesen boldogtalanok vagytok, és ez az egész bébi örület csak azért volt, mert annyira elégedetlen voltál, és kellett valami, amire fókuszálj, és úgy gondoltad, hogy egy gyerek valamiképpen mindent rendbe hoz, miközben a helyzet az, hogy te és Mark teljesen...inkompatibilisek vagytok.

Julia alig kap levegőt.

- El se hiszem, hogy ezt mondod.
- Tudom - Bella döbrentnek tűnik. - Magam se hiszem. Julia, te vagy az egyetlen, aki nem képes észrevenni, milyen különbözőek vagytok, és mennyire boldogtalanok lettetek.
- Ez csak átmeneti periódus.
- Hároméves átmeneti periódus?

- Nem tart olyan régóta... vagy igen?

Bella bólint.

- Talán nem kéne ezt mondanom, de amióta itt vagy, a régi Juliát látom megint, aki nagyon hiányzott már nekem. Valamennyiünknek hiányzott. Mindig te voltál a bulik szíve-lelke, mindig boldog voltál, mosolyogtál. De amióta együtt élsz Markkal, nagyon boldogtalan vagy. Én nem hiszem, hogy Mark rossz ember, komolyan nem. Te viszont csak ide-oda csattogsz abban a röhejesen nagy házában, és tudom, hogy nem érzed otthon magad, és szemlátomást nincs bennetek semmi közös. Ahányszor csak felhívlak, azt mondod, otthon ülsz, és tévét nézel, pedig valamikor sosem maradtál otthon. Istenem, a lakásod csupán az üzenetrögzítő bázisa volt és egy hely, ahol lehajthatod a fejed, bár azokban a napokban még azt sem nagyon gyakran.

Juliát mosolyra készíti az emlékezés, aztán vállat von.

- Akkor még fiatal voltam - mondja. - Mindannyian fiatalok voltunk. Most teljesen más az élet. Bizonyos felelősséggel tartozunk...

- Ez *baromság* - közli határozottan Bella. - Nézz csak rám. Én minden este elmegyek valahova, saját lakásom van, remek barátaim, egy csokorra való pasim, aludt felhívhatok, ha prütykölnékem támad. Harminchárom éves vagyok, mindig a legjobbakkal bulizok, és tudod mit? Szeretem az életemet. Az égvilágon semmit se változtatnék rajta.

- Tehát egész életedben boldog lennél egyedül? - döbben meg Julia.

- Valamikor régen azt feleltem volna erre a kérdésre, hogy félelmetes gondolat. De tudod mit, most nem vagyok annyira biztos benne. Senkivel sem kell megalkudnom, nem kell abbahagynom, amit csinálni akarok, pusztán azért, mert a partneremnek éppen ahhoz nem fűlik a foga. Tudom, hogy önzéssel vádoltak, hát aztán? Tökéletesen elégedett vagyok az életemmel úgy, ahogy most van. Te elmondhatod ugyanezt?

- Ebben a pillanatban elégedett vagyok - feleli Julia. Vonakodik szembenézni a valósággal, ám Bella nem hagyja annyiban.

- Ebben a pillanatban igen. New Yorkban vagy és egy szingli életét éled. De vajon boldog vagy-e Markkal Londonban? Boldog vagy-e abban a házban? Valóban egy bébi az, amit akarsz? Valóban Mark az, akit akarsz?

Julia nem felel.

- Jól van. Fogalmazzuk meg így. Ha egyáltalán nem lehetne gyereked, akkor is az egész életedet Markkal akarnád leélni?

Julia még mindig nem válaszol, de néhány másodperc múlva megrázza a fejét. Még mindig túlságosan fél attól, hogy hangosan kimondja, hogy bevallja Bellának, hogy valósággá tegye.

- Julia, én tudom, hogy te házasságot és gyerekeket akartál, de gondoltál-e arra valaha is, hogy talán még nem állsz készen rá? Talán meghoztál egy döntést, és úgy érezted, muszáj ragaszkodnod hozzá, még akkor is, ha teljesen más arányba haladt az életed.

Julia Bellára néz, fájdalom sugárzik a szeméből, hangja csupán halk suttogás.

- De én annyira rettegek az egyedüllétől.

- Ó, Julia! - Bella egyik karjával átöleli, megszorongatja a vállát.- Biztosan félelmetes is lehet, miután évekig együtt voltál valakivel, de nézd csak meg, mennyire eleven vagy mióta idejöttél, hogy mennyire boldog vagy. Újra ilyen lehetne az életed. Nem is olyan rossz, igaz? - Addig böködi Juliát, míg az megereszt egy mosolyt.

- Érted? Lehetnél az új büntársam. Már úgyis elkövetted az első vétséget Jackkel.

- Jack - mondja panaszosan Julia. - Mi a csodát csináljak Jackkel?

- Mit *akarsz* csinálni Jackkel?

Julia megvonja a vállát.

- Meséld el újra, miben maradtatok.

- Megkérdezte, láthatna-e ismét, én pedig azt feleltem, hogy hívjon fel.

- Akkor hát nincs értelme olyasmin aggódni, ami még meg sem történt. Akkor menjünk át a hídon, ha odaértünk. De kérdeznék valamit...*akarsz* újra találkozni vele?

Julia habozik, majd halványan elmosolyodik.

- Az a csók a lábujjam hegyéig megborzongatott - vallja be szabódva.

- Ez épp olyan jó ok, mint bármi más. Vagyis, amikor felhív, igent mondasz.

- A te szádból olyan egyszerűen hangzik.

- Azért, mert egyszerű - mérgelődik Bella. - Erről szól a szinglilét. Egyébként meg hajnali egy óra van, és reggel állítólag velem jössz az irodába, úgyhogy mindkettőnknek szüksége van némi alvásra. - Odahajol Juliához, puszit nyom az arcára. - Örülök, hogy ilyen különleges estéd volt. Aludj jól, reggel találkozunk.

- Muszáj elmennünk az edzőterembe? - nyögi Julia épp, amikor Bella becsukja a hálósobája ajtaját.

- Naná, hogy muszáj - kiabálja vissza Bella a bezárt ajtó mögül. - Az ég szerelmére, ez az új vallásunk.

*

- Gratulálok, drágám - Bella magasra emeli a pezsgőspoharát. - Isten hozott a BCA-nál!

- Olyan nevetséges érzés - mondja Julia. - El sem tudom hinni, hogy pihenni jöttem, lazítani, meg vásárolni, most pedig dolgozom.

- Ne feledd, ez a lehetőségek földje - nevet Bella. - A kitalációk földjéről már nem is beszélve. Itt bárki lehetsz, aki csak akarsz. Mit gondolsz, én miért szeretem annyira?

- De te nem találtad ki újra magad, igaz?

- Julia, itt mindenki azt hiszi, hogy én *Lady* Bella Redford vagyok.

Julia kuncogni kezd.

- Mondd, hogy csak ugratsz.

- Egyáltalán nem ugratlak. Ha tudtam volna, hogy egy cím előtt mennyire kinyílnak az ajtók, már egy évvel ezelőtt kiagyaltam volna.

- Nem hiszek neked.

- Miért nem? Te is lehetsz *Lady*.

- Azt hiszem, én megmaradok a szolgálattevő udvarhölgyed státuszában.

- Valójában nem hiszem, hogy bárki is komolyan venné - Bella lehalkítja a hangját, és bizalmasan közelebb hajol. - Összekaptam egy másik producer csajjal, mire azt mondta azon a nazálisan lekezelő hangján, hogy: „Bella!”, erre én gondolkodás nélkül rávágtam: „Neked Lady Bella.” És máris azon kaptam magam, hogy az egész kurva iroda Lady Bellának hív. Két hetem ment rá, amíg mindenkinek kegyesen elmagyaráztam, hogy a „Lady Bella” megszólítás nagyon erőltetett, csupán formális célokra használom, és nagyon is megfelel, ha egyszerűen Bellának hívnak.

- Rettenetes vagy - kacag Julia.

- Tudom, csak azon imádkozz, hogy senki ne tegye rá a mocskos mancsát a Debrett's* egy példányára. Nos, milyenek találtad a mai napot? Mit gondolsz az irodáról, és főleg mit gondolsz az irodában lévőkről? Már alig vártam, hogy kivesézzem veled a mai napot.

- Istenem, hol is kezdjem? - Julia mosolyog, fáradtan hajtja a kanapé támlájának a fejét. Hosszú volt ez a nap, kimerült, és sosem gondolta volna, hogy ennyire jó érzés lesz ismét egy irodában dolgozni.

* 1769-től a brit arisztokrácia névsorát tartalmazó kiadvány

*

Azon a reggelen épp akkor érkeztek a BCA-be, amikor megkezdődött az élő műsor. Az épület előtt festett ablakú, fekete limuzinok sorakoztak egyenruhás sofőrökkel. Ifjú segédszerkesztők csapatokba verődve ácsorogtak walkie-talkie-val láthatatlan kollégáknak utasításokat böfögve, ám tüstént elbűvölőre kapcsolták magukat, mikor egy új limuzin húzott az épület elé, és a műsor valamelyik fontos vendége szállt ki belőle.

Bella szemlátomást mindenkit ismert, akik mellett elhaladtak a folyosókon. Hatalmas, egyterű irodákon vágtak keresztül, ahol az emberek arcáról eltűnt a mosoly, integettek vagy egy kurta hellót

kiáltottak oda. Bella időnként megállt és bemutatta Juliát, akit kedvesen üdvözöltek, mielőtt továbbmentek.

Az épület másik szárnyán beszálltak a liftbe, amely a tizenkilencedik emeletre röpítette őket.

- Itt készül az összes dögunalmas anyag - vallotta be Bella a liftből kilépve, és egy szemétládába hajította a kávéspoharát. - A stúdiók a földszinten vannak, hamarosan leviszlek majd, hogy legyen fogalmad róluk - az órájára pillant. - Tizenegykor egy VT slot lesz, úgyhogy addig lemegyünk, és megismerkedsz Carryvel meg Billel.

Julia bólint, némán követi Bellát és megpróbálja eltárolni a látottakat, hallottakat. Bella kerített egy üres irodát, amelyben délelőtt az előző parti-adások összes videóját megnézheti, ám előbb még beviszi őt a műsor szerkesztőjének, Rob Friedmannek az irodájába.

A pasas elbűvölő, szeretetre méltó és félelmetesen fiatal. Szívélyesen kezét ráz Juliával, üdvözli a fedélzeten, elmondja, milyen nagy hatással volt rá a szakmai önéletrajza, és hogy nyugodtan jöjjön csak hozzá, ha bármire szüksége van. Bármire.

- Ennyi? - suttogja Julia, miután fél perccel később Bellával elhagyják az irodát. - Nem akart többet beszélni velem? Nem akarja megtudni, ki vagyok, hogy jó vagyok-e egyáltalán?

- Drágám, nem ajánlottalak volna, ha nem lennél elég jó. Mondtam már, hogy nincs ok aggodalomra.

Beülteti Juliát az irodába, és amikor tizenegy óra előtt tíz perccel visszamegy, hogy lekísérje a stúdiókba, Julia úgy érzi, legalább száz videót nézett meg. Ásítzik, nyújtózkodik, és fejcsóválva fordul Bellához.

- Ha valaha is leáldozóban lesz a karrierem, ezeknek a kurva anyagoknak köszönhetően, amit itt megnézettél velem, átkozottul jó partiszervező lesz belőlem.

- De kaptál valami képet arról, a mit csinálunk?

Julia nevet.

- Naná. Ez gyerekjáték. Csak látnom kell a jövő heti forgatási tervet, és találkozni akarok a stábbal. De ha rá kell néznem még egy szusira, sikítani fogok.

Késő délután találkozott a stábbal, elolvasta a forgatási tervet, újraegyeztette az időt és a vendéglistát azzal a nővel, aki az első „Bébiváró” partit adja, amit felvesznek, és beszélt a különböző tanácsadókkal.

Kimerült volt és felvillanyozott. Egész nap méregerős feketét tankolt magába, és el volt ragadtatva attól, hogy stressz nélkül bírja ezt a munkatempót.

Este fél kilenckor a háztömb végében lévő bárban pezsgőzött Bellával.

És Julia hirtelen megértette, miért annyira más érzés itt dolgozni, mint odahaza. Nem a munkáról van szó, még csak nem is New Yorkról.

Egyszerűen visszatért a szenvedélye.

A munkaszenvédélye és az élet iránti szenvedélye. Újra felfedezte az élet örömét, és ahogy Bellának mondja, ez olyan kanfasztikus érzés.

- És mi a helyzet a Jack iránti szenvedéllyel? - ugratja Bella.

Julia tökéletesen utánozza Bella hangját.

- Drágám, majd akkor megyünk át a hídon, ha odaértünk.

*

A hétfő, a kedd és a szerda szinte elrepült. Julia annyira elfoglalt, hogy szinte gondolkodásra sem jut ideje. Hétfőn egy takaros New Rochelle-i házban vették fel a Bébivárót. A terhessége vége felé járó Jodie alig tudta visszatartani az izgatottságát, hogy a BCA-ben szerepel. Még akkor sem, amikor Julia szakértői megjelentek, és minden egyes bútordarabot máshová helyeztek a házban.

- Jodie, édesem - mondta Sally, a belsőépítész, akiről köztudott volt, hogy a legkisebb lakásban is képes stílusos és lakályos atmoszférát teremteni -, a falaid nem igazán működnek nekem. Nem

bánod, ha gyorsan átfestjük őket? – Jodie vállat vont, Sally pedig biccentett két festőnek, akik máris elkezdtek lerakni a padlóra a porvédőket. Egy órán belül kifestették az egész szobát, és Sally-nek igaza volt, tökéletesen más lett.

Julia sosem gondolta volna, hogy a televízióban ilyen nyugodtan és hatékonyan történhetnek a dolgok. Délután háromra Jodie összes barátnője megérkezett, és a filmezés alig volt több mint szórakozás.

Csütörtökön kimentek River Dale-be, hogy megbeszéljék a recepteket George-dzsal, a séffel, aki tele volt okosabbnál-okosabb ötletekkel: rózsaszín és kék szív alakú sütik; tápláló tavaszi tekercsek, amelyek úgy vannak összehajtvva, mint egy bölcsőtakaró; marcipánból készült cuclik és lekvárral összeragasztott „úszógumi” masnival átkötve.

Szerdán egy szép penthouse-ban forgattak a 68. és a Park Avenue sarkán. A feleség „Wall Streeti özvegy” volt, és a kétségtelen öröme ellenére, hogy az első gyermekét várja, Juliának olyan érzése támadt, hogy a nő sosem látja a férjét. A világ összes pénze – kétségkívül jó sok volt nekik – sem tudja enyhíteni ezt a mély boldogtalanságot. Pálcikasovány, fokhagymagerezd fenekű barátnői, akik tökéletes frizurával és utolsó divat szerinti ruhákban jelentek meg, és üvöltött róluk, hogy rettegnek akár egy dekát is meghízni, hátha a férjük nem találja őket elég csinosnak, és faképnél hagyja egy fiatalabb, soványabb modellért, csak igazolták Julia gyanúját.

Csütörtökön volt Elle és Urna, mindketten profik és elbűvölők, ám egyikük sem amolyan legjobb barátnő típus. Mindazonáltal óriási izgalom volt Elle MacPherson lakásának ablakpárkányára támaszkodva nézni, amint a kisfiával játszik, miközben a saját „Bébiváró” partijáról mesél.

Péntek volt a forgatás utolsó napja. Great Neckben, Long Island-en egy harmincöt éves nőnél, aki könyvet jelentetett meg a barátai ötleteiről, amiket a „Bébiváró” partija alkalmával kapott, és a mások partiján szerzett anyagokkal egészítette ki. Az ő babája, Alicia már tizennyolc hónapos volt. Julia első látásra beleszeretett.

A forgatás alatt mindenhová követte Juliát, odatotyogott hozzá, felé nyújtotta piciny karját, és kikövetelte, hogy vegye fel őt. Ha Julia leült, Alicia átfogta a lábát, a combjára fektetve a fejét, s a hüvelykujját szopogatva az anyja házában folyó zűrzavart figyelte.

Tündéri volt a kicsi. Julia felkapta és megdögönyözte, össze-vissza csókolta, a kicsi pedig visongott és kacarászott.

- El se hiszem, mennyire odavan magáért - Alicia anyja, Jackie szelíden mosolygott, miközben Julia a lányával játszott. - Mintha azt mondta volna, hogy nincsenek gyerekei, de úgy látom, igazán készen áll rá.

Julia gyöngéden letette Aliciát a földre, és Jackie-re mosolygott.

- Tudja, én is azt hittem. Közel egy évig próbáltam teherbe esni, de nem sikerült.

- Ó, nagyon sajnálom - Jackie szomorúnak látszott.

- Ne sajnálja, én sem vagyok szomorú. Akkoriban úgy gondoltam, az egyetlen dolog, ami számít, hogy gyerekem legyen. Most azonban tudom, még nem jött el a megfelelő idő. És a férfi sem volt az igazi.

Jackie bólint.

- A férje?

- Nem, a barátom. Régóta együtt élünk.

- Úgy veszem ki a hangjából, hogy már nincsenek együtt.

- Nem igazán. Éppen azért jöttem New Yorkba, hogy egy kis időt kapjak, de rájöttem, hogy nem működik már a dolog. Ő is tisztában van ezzel, tudom, már csak le kell ülnünk és hangosan kimondanunk egymásnak a megfelelő szavakat.

- Ez kemény - bólogat elgondolkodva Jackie. - De tudja, mikor már gyerekei vannak, nem becsülheti alá egy erős kapcsolat jelentőségét. Túl sok olyan embert ismerek, akik a gyereket próbálták felhasználni egy zűrés kapcsolat rendbe hozására, és csak annyit értek el vele, hogy teljesen elvesztették a lábuk alól a talajt.

- Magának erős kapcsolata van a férjével?

- Hál' istennek, igen, máskülönben nem éltük volna túl. Igazából senkivel sem lehet megértetni, mit jelent az első év, amikor gyereke van az embernek. Elmesélik, de csak akkor érted meg, amikor te

magad mész keresztül ezen. Az álmatlan éjszakák, a kelepcebe esettség érzése, önmagad elvesztése. Az első évben *gyűlöltem* a férjemet. Nehezteltem rá, mert nem értette meg, mit csinálok. Ő minden nap elment dolgozni, amikor pedig hazajött, nem akart mást, csak újságot olvasni, én meg bedühödtem, mert egész álló nap és szinte egész éjszaka a babával voltam, és tudtam, hogy sosem lehet annyira kimerült, mint amilyen én vagyok. Túlfáradt voltam a szexhez, egy éven keresztül csak civódtunkés undokok voltunk egymással. Minden este úgy feküdtem le aludni, hogy a váláson törtem a fejem.

- Ez borzalmasan hangzik.

- Az volt. De tudja, mit mondok? Szinte minden kismama, akit ismerek, keresztülmegy ugyanezen. Valamennyiüknek borzasztó volt az első év, és egyikük sem volt felkészülve rá. Csak annyit mondhatok magának, hogy mi majdnem szétmentünk, pedig nagyon szoros a kapcsolatunk. Biztosan nem tudtunk volna megbirkózni vele, ha eleve problémák lettek volna a házasságunkkal.

- És mi történt?

- Csodák-csodájára, valamikor az első év vége felé eljött egy fordulópon. Azt hiszem, segített, hogy Alicia elkezdte átaludni az egész éjszakát. Mindketten kezdtük kialudni magunkat, és arra is találtunk időt, hogy leüljünk és beszélgessünk. Annyira igyekeztünk meggyőzni a másikat arról, hogy kinek volt nehezebb, hogy meg sem hallgattuk egymást.

- És most?

- Most újra szeretem a férjemet. Eszembe jutott, hogy miért mentem hozzá, és a világ minden kincséért sem változtatnék ezen.

Julia néhány másodpercig csöndesen ült, az elhangzottakat emésztette. Végül felnézett.

- Azt hiszem, a maga lánya a legtündéribb baba, akit valaha láttam, és a pusztá látványától megfájdul a szívem. Mindazonáltal tudom, hogy igaza van. Az nem elég, ha készen állok egy bébire, az életnek kell jól működni, és kell hozzá a megfelelő férfi. És az az

igazság, hogy még abban sem vagyok biztos, hogy *jómagam* készen állok-e rá.

- Igen - bólint Jackie. - Úgy látom, a nagyszülő szindrómától szenved.

- Nagyszülő szindróma?

- Aha. Elképzeld egy bébit, a közelségére, a kedvességére gondolsz, és hogy milyen csodálatos lenne, ám nem gondolsz a ténnyel, hogy a nap végén nem lehet csak úgy egyszerűen visszaadni. Hát, ez az. Hello, bébi. Isten veled, élet.

- Igaza van - nevet Julia. - Határozottan nagyszülő szindrómában szenvedtem, de magát hallgatva már tudom, hogy sosem akarok gyereket.

Jackie-nek leesik az álla.

- Kérem, mondja, hogy csak viccel.

- Ne aggódjék - kacag Julia, miközben Alicia odatotyog hozzá és kinyújtja felé a kezét. - Csak viccelek.

*

Hamisítatlan New York-i nap van. Hideg és ragyogó, már készülődik a tavasz. Julia csizmája csikorog az ösvényen, kezét mélyen a zsebébe süllyeszti, ahogy a parkon át a Csónakházhoz lépked.

- Nem feltételeztem, hogy újra látom - mondja Jack felé közeledve, aki lezseren egy fának támaszkodva áll a bejáratnál.

- Olyan rosszul érezte magát az Orsay-ban? - A férfi felvonja a szemöldökét, zavarba hozza Julia ilyen direkt megközelítése, hiszen közel két héten keresztül próbálta elérni őt és boldog, hogy egyáltalán itt van.

Számtalan üzenetet hagyott neki odahaza és a munkahelyén is, végül pedig ma reggel letanyázott a házánál, és addig nem volt hajlandó elmenni, amíg Julia nem jön le, és nem beszél vele.

Nem jött le - másnapos volt, és szörnyen nézett ki -, abba azonban beleegyezett, hogy délután találkozzanak a Central Parkban. Hála a

jó öreg brit rántothús-kúrának (tulajdonképpen egyáltalán nem brit, már csak azért sem, mert ma délelőtt az étteremben több volt a zsír Julia fogai között, mint a tányérján) rendbejött a másnaposságból. A haját sima lófarokba fogta, a szemét hatalmas, teknőckeretes napszemüveg árnyékolta.

Julia nagyot sóhajt. Még mindig büntudata van Mark miatt. Még csak gondolnia sem szabadna más férfiakra, addig semmiképp, amíg vele nem rendezte el a dolgokat. De ő megpróbálta távol tartani magát Jacktől, és tulajdonképpen nem az ő hibája, hogy a férfi ennyire makacs.

És az sem segít, hogy történetesen magas és csillagszemű és szexi. Nem bizony. Egy csöppet sem segít.

- Csodásan éreztem magam az Orsay-ban.
- De még mennyire - jegyzi meg Jack. - Ezért viszonzta az összes telefonhívásomat. - Julia mentegetőzni kezd, de Jack megállítja. - Menjünk, keressünk egy asztalt.

Átvágnak az éttermen és kimennek a vízpartra. Néhány bátor lélek pettyezi a partot, de ahhoz túlságosan hideg van, hogy sokan legyenek a Csónakházban, és Jack a bárpult és a folyópart között félúton választ egy asztalt.

- Megyek és hozok innivalót - mondja anélkül, hogy megkérdezné Juliát, mit szeretne, és pár perccel később két csésze, gőzölgő forralt borral tér vissza.

- Tessék - Juliának nyújtja az egyik csészét, aki mindkét kezébe fogja. - Ez majd távol tartja a hideget. - Egy ideig az italt szopogatva ülnek, végül Jack szólal meg: - Ha olyan nagyszerűen érezte magát az Orsay-ban, miért nehezítette meg ennyire, hogy újra lássam, és ami lényegesebb, miért nem *feltételezte*, hogy viszontlát?

- Nekem... - Julia a férfira néz, majd elfordítja a fejét, tudván, hogy el kell mondania az igazat, de még nem biztos benne, hogyan mondja el. -...van egy megoldatlan ügyem.

- Ó - Jack lassan bólint. - Nos, éreztem, hogy valami ilyesmiről lehet szó. Férjnél van, igaz?

- Isten ments! - Julia vehemenciája meglepi a férfit.

- Hát akkor?

És kikívánkozik az egész történet.

*

Két órával később, Julia abbahagyja. Mesélt Jacknek a Mark előtti életéről; arról az időről, amikor összeköltöztek, és tudta, hogy formát ölt az élete: házasság, gyerekek, még akkor is, ha nem szükségszerűen ebben a sorrendben. Beszélt neki az egyre növekvő boldogtalanságáról; Markról, és arról is, hogy annyira eltávolodott tőle, hogy már lehetetlen megtalálni a visszautat. Mesélt a gyerekekkel kapcsolatos megszállottságáról; arról, hogy a kapcsolatuk helyrehozásához kellett volna egy gyerek, és arról is beszélt, hogy New Yorkba jött, és itt újra megtalálta önmagát. Meg arról is, hogy megértette, valóban vége van Markkal, de még nem tudja, hogyan mondja meg neki.

Most hátradől a székén, a férfit nézi, a válaszára vár, mert jóllehet, alig ismeri őt, csak háromszor találkozott vele, Jack olyasvalaki, akit szeretne jobban megismerni.

Bár annak ellenére, hogy épp most öntötte ki előtte a lelkét, ezt nem érzi lehetségesnek.

Jack egy darabig nem szól. Pár percig a vizet nézi, majd Juliához fordul.

- Szóval, mi a helyzet New Yorkkal? Itt marad?

Julia bólint.

- Egy darabig. A múlt héten a vágószobában voltam, a szerkesztők belenéztek a leforgatott anyagba, és tetszik nekik. Újabb munkát ajánlottak szabadúszóként, és úgy gondolom, nem fog ártani az önéletrajzomnak, ha a BCA-nek dolgoztam. És bármilyen hülyén hangzik is, boldog vagyok itt. Talán csak azért, mert ez az a hely, ahol újra felfedeztem, ki vagyok, de bármi legyen is az oka, nagyon kiegyensúlyozottnak érzem magam. Jól megvagyok. Bella épületében felszabadul egy kéthálósobás lakás, és közösen kivesszük. Úgyhogy, igen- megvonja a vállát -, pillanatnyilag maradok.

- Mindabból, amit elmondott, úgy vélem, egy kapcsolat a legutolsó dolog, ami ebben a pillanatban megfordul a fejében. Viszont azt is gyanítom, hogy tudna mit kezdeni egy jó baráttal.

Julia egy bólintással leplezi csalódottságát.

- Jó barátok. Ez tökéletesen hangzik.

- Helyes - mondja mosolyogva Jack, ahogy feléje nyújtja a kezét.

- Barátok. - Julia a férfi tenyerébe csap, és egymásra mosolyogva keményen kezét ráznak.

Aztán csak nem engedik el egymást. A mosolyuk elhalványul, ahogy Julia szíve egyre hevesebben ver.

- Tekintve, hogy barátok vagyunk - mondja közelebb hajolva csöndesen Jack, és szabad tenyerébe fogja Julia állát -, mit gondolsz, rendben van, ha ezt csináljuk? - Lágyan megcsókolja az ajkát. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Kicsit elhúzódik tőle, hogy tesztelje, rendben van-e, látja, hogy Julia szeme csukva marad, ő pedig miközben feléje mozdul, elmosolyodik, és újra megcsókolja.

- Igen - sóhajtja Julia, amikor szétválnak, és fülig ér a szája. - Pontosan erről szól a barátság.

Maeve

Fura, milyen fordulatokat hoz az élet. Épp, amikor már kezdtem begyepesedni Brighthon-ban (és igen, tudom, mennyire trendi, igen, én is láttam Zoét és Normant időnként sétálni a városban. És nem, nem vagyok őrült, engem szörnyen bosszantott, hogy milyen kicsi, és hogy mindenki tud mindenkinek az ügyeiről) és épp akkor érkezett egy ajánlat Mike Jones-tól.

Torkig voltam Brightonnal. Torkig voltam a munkával. Torkig voltam a férfiakkal. Az idő javarészában kedvem volt megcsalni az összes független brightoni férfit. És néhányat a nem függetlenek közül is. Olykor-olykor belém szerettek, de nagyon gyorsan ki kellett másznom a dologból, mert engem ahhoz túlságosan lefoglal a munkám, hogy esélyt adjak egy kapcsolatnak.

Bár megesik néha, amikor valaki nagyon gyöngéden félre akarja simítani a hajamat a szemem előtt, hogy a legszívesebben elbőgném magam, és sutba akarom dobni a színlelést, és a karjába akarok kucorodni, biztonságot, melegséget érezni és megmenekülni. Ám olyankor figyelmeztetem magam: nem bonyolódsz viszonyokba.

Egyszer régen igen. Még akkor, amikor lemorzsolódtam a főiskoláról, minden vágyam egy erős férfi volt, aki majd értem jön és elnyargal velem fehér paripáján egy kastélyba, ahol életem végéig szerető luxusban töltöm napjaimat, sosem kell dolgoznom többé. Ez most nevetségesen hangzik és feszélyez, hogy bevallom, de

olyannyira meg voltam győződve arról, hogy az életem jó fordulatot vesz, hogy még azzal sem törtem magam, hogy megfelelő állást keressek.

Ugye hihetetlen?

Istenem, milyen rémes. Egy kötöttáru boltban tunyultam, mint eladó, Hove egyik mellékutcájában, és azért fohászkodtam, hogy eljöjjön végre a hercegem. Órákon keresztül szórakozottan pulóvereket hajtogatva ébren álmodoztam életem nagy szerelméről.

Ám akkor, ahogyan az újjászületett keresztények megtalálták Jézust, találtam munkát. A kötöttáru bolt csődbe ment (nem meglepetés, hiszen a közel egy év alatt, amíg ott dolgoztam, legfeljebb tíz vevőnk akadt), én pedig utcára kerültem, és nyoma sem volt a mesebeli hercegnek.

Egy munkaközvetítő ügynökség kiközvetített egy helyi rádióállomáshoz. Tíz hónapig iratokat rendeztem, teát és kávét főztem, bekísértem a vendégeket a stúdióba a zöld szobából, amely egy zsúfolt, levegőtlen lyuk volt egy L alakú mocskos szófával, bár esküdni mernék, hogy valami szövettel letakart nagy szivacsdarabokból állt az egész; aztán volt benne egy üveg dohányzóasztal a Billboard magazin régi számaival, meg egy pállott csikkektől állandóan búzló hamutartó. Nagyon, de nagyon ritkán akadt valaki híres és izgalmas, többnyire egyetemi turnén lévő, feltörekvő zenekarok jöttek, vagy belterjes vitába keveredett városi előkelőségek.

Tíz hónap után az egyik producer a szárnyai alá vett. Robert. Segített, hogy lefeküdtem vele, és jöllehet egy hónap múlva már szörnyen fárasztott a pasas, folytattam a dolgot, mert az embernek elvégre gondolnia kell a karrierjére.

Őszintén. Mindig is azt vallottam, hogy a régi módszerek a legjobbak, és mi lehet régebbi vagy jobb a szereposztó díványnál. Mindenes lóti-futiból hamarosan Robert délutáni műsorának producer-asszisztense lettem. Néhány hónappal később, Robert átment egy rivális rádióállomáshoz azzal a feltétellel, hogy majd én is odamegyek, tovább folytatom az asszisztensi tevékenységemet és a

prütyköléseinket az íróasztalon. Elbúcsúztam tőle – a terv szerint csak egy hónap múlva mentem volna utána, hogy senki se fogjon gyanút -, és azonmód végigrobogtam a folyosón a főnök irodájába.

Nem hiszem, hogy bárkit is meglepetésként ért volna, hogy elfoglaltam Robert helyét, kivéve Robertet, aki érthetően kiborult, bár hallottam, hogy nemsokára talált egy újabb, kiképzésre való ivarérett lóti-futit.

A rádiótól könnyű volt átnyergelni a tévéhez. Bevallom, megint szinte alulról kellett kezdenem, de akkorra már volt mögöttem néhány év és néhány áskálódás a kutatótársaim ellen, úgyhogy ismét nem tartott soká. Ezúttal még csak ágyba sem kellett bújnom senkivel.

Ámbár valószínűleg megtettem volna. A televízióállomás vezetője-maradjon névtelen – végzetesen vonzó volt, végzetesen jópofa és végzetesen házas. Épp az esetem, persze a nő voltát kivéve. Talán meglepődtek ezen. Némelyik barátom is így van ezzel. Szerintük én „príma szeretőanyag” vagyok, főként, mert averzióval viseltetek mindenféle emocionális kötődés iránt.

Ugyanis azt végigéltem anyám mellett. Megtapasztaltam a válással járó fájdalmat, és csakugyan azt hiszem, én nem tudnám ezt egy másik nővel megtenni. Persze megvolt a kalandom egy Nem Függetlennel, hazudnék, ha angyalként festeném le magam, de általában nem tudtam a feleségről. Mindig később jöttem rá, de akkorra már odébb álltam egy házzal.

Látjátok, én nem futtatok zátonyra házasságokat. Soha nem akartam semmit olyan férfiaktól, akikkel lefeküdtem, de tartoztak valakihez, és sosem voltam olyan ostoba, hogy beleessek valakibe, és arról álmodozzam, hogy az én két szép szememért otthagyja a savanyú, slampos hitvesét.

Se annyira ostoba, se annyira önámító nem vagyok. Én csak a vörös hajam miatt tűnök olyan ragyogónak, és még az sem – hmm – teljesen természetes, bár erről nem szokásom beszélni, egyébiránt a dédnagymamám Corkból származik, úgyhogy elhiszik nekem. Még ír akcentust is bedobtam hébe-hóba, jóllehet, Nyugat-Sussexben nőttem

fel, de ezt csak akkor adom elő, ha egyetlen ír sincs a közelben, mert nem csinálom túl jól, és nagyon hamar megcsípnének.

Viszont elképesztő, milyen gyorsan haladhatsz fölfelé a karriered létráján, ha a hajad „élénk-rozsdavörös” és majdnem a derekadig ér; ha feszes nadrágkosztüm és észvesztő túsarkú az egyenruhád; ha lemondasz a veled egyenrangúak barátságáról az irodában, és az igazi hatalommal rendelkezőkre koncentrálsz.

Persze, nagyon hiányzott a hasonszőrűek barátsága. Pontosan tudtam, mit beszélnek rólam. „Golyótörő” voltam. Kemény, megalkuvástnem ismerő ribanc. Akit csak önmaga érdekel. Persze ennek java része igaz volt. Arról viszont soha senki nem beszélt, hogy tudom használni az eszem. Senki sem mondta, hogy egyenes vagyok és becsületes. Senki sem beszélt arról, hogy mennyire szeretem a barátaimat és a családomat. A korrektség megköveteli, hogy kijelentsem, miszerint talán sosem látták ezt az oldalamat. Talán túlságosan el voltam foglalva a karrierem egyengetésével ahhoz, hogy odafigyeljek a jobbik oldalam megmutatására.

Igen gyorsan megtanultam, hogy rendes-kedvesnek lenni sehová sem vezet. Ha rendes-kedves vagy, lesznek barátaid, viszont senki előtt sem lesz tekintélyed. Én sokkal inkább a tekintélyre vágytam, mintsem barátokra, ám többször előfordult, hogy arra gondoltam, inkább a barátokat akarom: amikor beléptem az irodába, és hirtelenjében olyan csönd támadt, mintha egy vadnyugati kocsmában volnék; amikor mindenki elment a helyi pizzériába megünnepelni valamelyikük születésnapját és engem nem hívtak meg; amikor egyikük sem ajánlotta fel a segítségét vagy a közbenjárását, amikor mondjuk valamelyik vendégem az utolsó pillanatban kiesett.

Azt bizonygattam magamnak, hogy megéri, hiszen annyi előnnyel jár. Miközben *ők* pizzát ettek, én a helybéli menő borozóban voltam a részlegvezetőkkel. Miközben *ők* sörrel meg olcsó fehérborral mulattak valakinek a lakásán, *én* gyönyörű nyaralókban szopogattam a pezsgőt, és más tévécsatornák embereivel csevegtem.

Nem az számít, hogy mit tudsz, az számít, hogy kit ismersz – mondogatta anyám és amint felfedeztem, ez sehol sem nagyobb igazság, mint a médiában.

Kivétel nélkül minden munkám, minden műsor, amelyben dolgoztam, minden előléptetésem, amit valaha is kaptam, közvetlenül vagy közvetve annak tudható be, hogy keveredtem a magasabb hatalmakkal.

És ebbe beletartozik Mike Jones, a London Daytime Television magazinműsorainak kontrollere, merthogy az Angliánál addig nyújtózkodtam, ameddig csak lehetett, és valamivel magasabbra tekintettem.

London Daytime Television.

Természetesen, mindent tudtam Mike Jones-ról. Ki nem, az isten szerelmére? Éveken keresztül hallgattam Mike Jones legendás csajozásainak történeteit, úgyhogy be kell vallanom, szinte sokkolt, amikor meghallottam a hangját a telefonban. Nem egy asszisztens hívott, nem valami lakáj. Maga Mike Jones.

– Szükségünk van egy producerre – mondta –, az utolsó pillanatban vagyunk. Kibaszottul sürgős. Ide tudna jönni holnap? – mintha lett volna bármin is gondolkodni.

Az egyik jellegzetes nadrágkosztümömet akartam felvenni, végül mégis egy könnyedebb összeállítás mellett döntöttem – kevésbé erőt sugárzó, inkább flörtölős legyen. Kevesebb Cindy Crawford, több Pamela Anderson.

Természetesen némi komolysággal fűszerezve. Térdig érő bézsszínű, csipkeszegélyes szoknyát vettem fel, halványpiros kardigánt egy olyan csodamelltartóra, amely ott is dekoltázst csinál, ahol valójában nincs, és az elmaradhatatlan észveszejtő túsarkú cipőt. Természetesen karamell színben. Csillámló harisnyanadrágot, hiszen ahhoz még túl hideg volt, hogy mezítláb menjek, végül a gyönyörű piros, rojtos galléros télikabátomat. Elkészültem.

Tüstént megértettem, miről beszél mindenki, amikor Mike Jones kerül szóba. Minden kétséget kizáróan a hatalma teszi őt vonzóvá, és

nem kerülte el a figyelmemet, hogy amint beléptem a szobájába lassan és arcátlanul végigmért.

Egy darabig a munkáról beszéltünk. Felvázolta előttem a helyzetet: a kérdéses producer alkotói szabadságot vesz ki, gyereket akar szülni, és az ő helyére keresnek valakit.

Az nem volt kétséges, hogy meg tudom csinálni, akár fejen állva és csukott szemmel is.

- Valójában még nem beszéltük meg az alkotói szabadságot a producerrel - mondta nyilvánvalóan feszélyezetten Mike -, gyakorlatilag jobban örülnék, ha minden, ami ebben a szobában most elhangzik, szigorúan kettőnk között maradna.

- Természetesen - mondtam, sőt rá is bólintottam a nyomaték kedvéért. - És mi van akkor... ha úgy dönt, hogy nem tart igényt a szabadságra?

Mike Jones indiszkrét volt. Ámde a televíziós ipar a pletykán tenyészik, és ő nem tudott ellenállni.

- Szeretem azt a lányt - mondta. - Évek óta dolgozom vele, és kurvára tehetségesnek tartom, de elvesztette a lába alól a talajt. Akár tetszik neki, akár nem, kiveszi a szabadságot, mert az egyik legjobb emberem, és nem engedhetem meg magamnak, hogy véglegesen elveszítsem. Viszont - tette hozzá gyorsan - ez a sorozat egy évig tart. Ha tetszik, amit csinál, és maradni akar, tőlünk lehetőséget kaphat, és ha rajtam múlik, itt a határ a kibaszott csillagos ég.

Nos, ez valóban zene volt füleimnek.

- Akkor most meséljen nekem - mondta váratlanul előre hajolva és sokkal tovább a szemembe nézve, mint a legtöbben. Olyan soká, hogy valójában megtörtem egy kardinális szabályt, és én szakítottam meg elsőként a szemkontaktust. Ilyet sosem teszek.

- Egy rádióállomásnál kezdtem dolgozni - mondtam, és elmeséltem gyors előmeneteletem az első saját műsorom produceri székéig, természetesen kihagyva Robertet.

- Ugyan - mondta pár perc múlva Mike -, *önmagáról* meséljen nekem. Mi az, amitől *Maeve* beindul? Tudnom kell, hogy illik-e a csapatba - az arckifejezésem láttán nevetni kezdett. - A picsába! Alig

hiszem, hogy ezt mondtam, *mitől indul be Maeve*. – Olyan grimaszt vágott, hogy mindketten neveltünk. Megtört a jég. – Ekkora marhát.

- Örülök, hogy *maga* mondta – kockáztattam meg merészen időt nyerve, mert utálok, ha kész helyzet elé állítanak. Sosem tudom, mit mondjak.

- De komolyan – folytatta vigyorogva Mike. – Például melyik a kedvenc filmje?

Visszamosolyogtam, és először lazítottam.

- A nagy menekülés – vágtam vissza.

- Érdekes választás. – Felvonta a szemöldökét. – Sokkal inkább egy pasis filmet gondoltam volna, hacsak nem Steve McQueen miatt...

- Steve McQueen az egyik tényező. De én sokkal inkább brandós csaj vagyok. Persze a fiatal korára gondolok.

- No, igen – Mike mosolygott, élvezte a beszélgetést. – Akkor tehát nem George Clooney.

- Jaj, kérem! – utálkozó grimaszt vágtam, hogy ez miért olyan kézenfekvő. – És magának melyik a kedvenc filmje? – használtam ki az alkalmat.

- A szerelem hullámhosszán – válaszolta nagyon komolyan, miközben nekem leesett az állam és padlót fogott. – Jól van, jól van – élvezte a reakciómat Mike. – Hazudtam. Az én örök kedvencem a Szelíd motorosok.

- Jó választás. Gondolom, van motorja – Mike bólintott. – Hadd találjam ki. Harley-t mondanék, de az nem egészen maga.

- Tehát mi illik hozzám?

- Egy Nortonra szavaznék...

Megcsörrent a telefon. Mike felállt és a kezét nyújtotta.

- Maeve – mondta -, maga kétség kívül a szívem szerint való. – Felvette a kagylót, miközben kezét ráztunk. – Köszönöm, hogy benézett hozzánk. Legkésőbb péntekig jelentkezem, de annyit mondhatok, nyugodtan bizakodhat.

Nyugodtan bizakodhat? Én ennél már tovább tartottam. Amikor személyessé fordul a beszélgetés, mondhatni viccelődéssé egy állásinterjú, akkor tudod, hogy bent vagy. Ehhez kétség sem férhet.

Kifelé menet Lorna barátnőjébe, Juliába botlottam, akivel az esküvőn ismerkedtem meg. Akkor tetszett nekem, azt hiszem, ő az a típus, akivel össze tudnék barátkozni, de Jézusom, milyen rémesen nézett ki. Alig ismertem rá. Rövid, erőltetett beszélgetést folytattunk, én azt mondtam, hogy fel akartam hívni (tulajdonképpen meg is tettem volna, ha egyáltalán eszembe jut, hogy ott dolgozik, bár ez nem hangzik túl jól), de olyan távolságtartó volt, szinte alig reagálta le, amit mondtam.

Már a metrónál jártam, amikor főbe kólintott a felismerés, hogy talán Julia az, akinek a helyére kerülök. Végére is egy olyan nő volt, aki szemlátomást elvesztette lába alól a talajt.

Amint hazaérek, fel kell hívnom Lornát – gondoltam.

*

A kezdés előtt egy héttel leköltözöm Londonba. A London Daytime televízióval kötött szerződéselem megengedi, hogy jóval többet költsék annál, mint amennyit Brightonban fizettem, ami nagy szerencse, tekintetbe véve, hogy a brightoni házam béréből Londonban, egy borsóméretű odúban lakhatnék.

A Belsize Parkban kötöttem ki egy lakásnál. Egyik barátom barátján keresztül találkoztam Fayjel, egyedülálló, korombeli és egy évig utazgatni fog. A lakása nem is lehetne tökéletesebb: egy apró hálósoba, amiért bőven kárpótol a tágas nappali közel négy méter magas mennyezettel, meg egy lapos tetőre nyíló ablakfülkével, ahová épp elfér egy asztal és két szék.

Fay bútorai is tökéletesek számomra: Conran stílusú minimalizmus, némi Habitat-tal és nagy adag IKEA-val fűszerezve (kockakönyvespolcok: IKEA, tévéállvány: IKEA, ebédlőasztal: Habitat). Minden natúr színű, a falak fehérek, a parketta pedig olyan,

amit szemlátomást imádnak az építési vállalkozók, még akkor is, ha gyakorlatilag műanyagból készült.

A szobák dugig vannak ruhákkal, dobozokkal és bőröndökkel. Fay elmondja, hogy valójában talált már valakit, aki kiveszi a lakást. Egy másik barátjának a barátja, de az utolsó pillanatban az illető lemondta. Ő három nap múlva utazik, és pánikban van. Elnézést kér a kupiért, a ruhák meg a dobozok miatt, de ettől el tudok tekinteni. A mennyezetnek és az ablakoknak hála, valóban látom, hogy gyönyörű lakás. Nagyon is megfelelne egy Londonban élő sikeres tévéproducernek.

- Én most nem vesződöm azzal, hogy azt mondjam, majd felhívlak, ha az összes jelentkezővel beszéltem - mondja Fay, amikor mindketten kiisszuk a kávékat, és óvatosan letesszük a csészét a dohányzóasztalra. - Tetszel nekem. El tudlak itt képzelni, és megbízom benned, úgyhogy ha akarod a lakást, egy évre a tiéd.

- Kiveszem - felelem mosolyogva, és három nappal később már itt is vagyok. Egy hetem van a kicsomagolásra, a berendezkedésre meg arra, hogy felfedezzem a Belsize Parkot.

Lorna megadta Julia számát „Olyan rendes - mondta - muszáj felhívnod”. De képtelen voltam rávenni magam, hiszen akkorra már tudtam, hogy az ő helyébe lépek, és fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Bármilyen kemény és ambiciózus vagyok is, a konfrontáció nem az én stílusom. És akárhogy is, dolgozni jöttem ide, nem társasági életet élni.

*

Egy hét, és imádom. Nekiláttam a munkának, találkoztam a stábbal, ellenőriztem a forgatási terveket, átbeszéltem a költségvetéseket, eligazítottam a kutatókat, rugalmasan ebédeltem, és máris régi bútordarabnak érzem magam.

- El se tudom hinni, hogy csak egy hete vagy itt - mondja Johnny. Ő volt Julia jobb keze, amíg el nem kezdtem megdolgozni őt. Azt hiszem, elértem némi haladást, mivel jelentősen kevesebbszer hívja

fel telefonon (tudom, mikor hívja, mert akkor nagyon halkán beszél, lehajtja a fejét és gyors, óvatos pillantásokat vet minden felé, hogy biztos legyen benne, senki sem hallja, ahogy továbbadja a pletykákat).

Különböző fejesek invitáltak az asztalukhoz az étkezdében vagy a bárban munka után, és legalább annyiszor elfogadtam, mint visszautasítottam a meghívást, mert a kor – végül is – megtanított rá, hogy nem mindig bölcs dolog semmibe venni a veled egyenrangúakat. Hát még a saját stábodat.

Határozott, de rendes voltam a stábommal. Noha a lehető legkedvesebb vagyok velük, arra is vigyáztam, hogy tudják, hol a határ. És respektálok őket. Örülök, hogy összejárok velük, hogy az irodán kívül barátok vagyunk, ám odabent tudniuk kell, hogy nem vagyok a pajtásuk. A hibákra nem szánok sok időt, viszont jutalmazom a jót, és a szakmában eltöltött évek megtanítottak arra, hogy így lehet a legjobbat kihozni az emberekből.

Nos, pénteken este, köszönetképpen, amiért ilyen szívesen fogadtak, amiért ennyire élvezetessé tették az első hetemet, (Politikából? Önmagamért?) elviszem a stábomat munka után. Vacsorát javasoltam, s mivel fiatalok, jókedvűek és roppantul örülnek a hétvégének, úgy döntöttünk, kiadósan alkoholizálunk, mielőtt megcéloznánk egy olyan amerikai stílusú grillezett-báránybordás helyet a Covent Gardenben.

Sose vádoljatok meg azzal, hogy nem ismerem az utat egy fiatal szívéhez.

Közbevetőleg, ez az egyik előnye annak, ha a London Daytime Television-nél dolgozik az ember. Elképesztő társasági élet jár vele. Ezen a héten minden áldott este a szomszédos bárban kötöttem ki, órákig beszélgettem, majd legalább két kollégával elmentünk vacsorázni.

Bármilyen kimerült vagyok is, számos előnnyel jár. Kezdem nagyon kellemesen érezni itt magam, már ismerkedem a kollégáimmal, az összes használható ember látta a képes feletem, és engem bizony látni kell ahhoz, hogy valaki elkötelezze magát

mellettem. Ráadásul sokkal jobb kilátásokkal kecsegtet, mint hazamenni az üres lakásba, és egy szál magamban meginni egy pohár bort a díványon.

Ma este Nat, Niccy, Stella, Dan és Ted jönnek velem. Johnny nem érezte valami jól magát, és korábban hazament, amiért hálás vagyok, mert bármennyire is szeretem őt, könnyebben lazulok el, ha nincs a közelben. És ne kérdezzétek, miért rövidítik le mindenkinek a nevét. Gőzöm sincs, de erősen elterjedt. Én biztosan bárkit lelőnék, aki *May*-nek szólítana.

Néhány runddal kezdjük az esténket a cég melletti bárban, két összetolt asztal mellett cigarettafüstbe és nevetésbe burkolózva.

- Tony Nolan - nyögi Niccy. - Ó, Istenem! Muszáj?
- Igen! - kiabálják kórusban a többiek, és dőlnek a röhögéstől.
- El se tudom hinni, hogy ezt meg kell mondanom. Tony Nolan? - Stella szünetet tart, mielőtt kimondja az ítéletét, s még én is közelebb hajlok, mert Tony Nolannal már találkoztam. Ő a hírszerkesztő. Végtelenül helyes, viszont még sose láttam annyira rémes fogsort, mint az övé. Váltakozva szürkék, sárgák, görbék és nagyok a fogai, kissé savanykás illatot árasztanak, ami arra kényszerít, hogy hátrahőkölj, vagy megkínáld őt egy rágógumival. Csakhogy nem szereti a rágógumit.

A többiek várakozva hajolnak előre, miközben Stella komótosan iszogatja a sörét.

- Szex!
- Na, ne - Dan és Ted majdnem kiköpik a sörüket, és parázs vita kerekedik Tony Nolan fogáról, meg arról, hogyan tehetné ezt Stella. *Szex vagy halált* játszunk, aminek látszólag nincsenek szabályai és nem is különösebben elmés, legfeljebb csak annyi derül ki belőle, hogyan adnak hangot az egyes emberek a véleményüknek.

- Mark Simpson? - kérdezi aztán Ted egymás után a lányokra nézve, én pedig csak fülelek, nem tudok bekapcsolódni, hiszen a legtöbb jelölt a cég alkalmazottja, akikről többnyire még csak nem is hallottam, nemhogy találkoztam volna velük.

- Nat?

- Akurvaéletbe! Szex.
- Niccy?
- Örült szex.
- Stella?
- Szíves engedelmetekkel. Országomat e szexért.
- Ki ez a Mark Simpson? - nevetek a játék groteszk voltán, de felkelti a kíváncsiságomat, hogy mitől olyan kívánatos ez a Mark Simpson.

- *Mark*, tudod, a jogász. - Még mindig értetlenül nézek, Stella pedig égre mereszti a szemét. - Tegnap lett volna megbeszélésed velem, de áttetted a jövő hétre.

Vagy úgy. Már emlékszem.

- Persze - nevetek. - Annyi új nevet kellett megtanulnom ezen a héten, és annyi arcot kellett kapcsoljak hozzájuk, hogy nem is emlékezhetek mindenkire. Szóval, mi olyan különleges ebben a Mark Simpsonban?

- Egyszerűen mellbevágó - sóhajt fel Nat.
- Halálosan cuki - nyögi Niccy.
- Káprázatos - Stella cigarettára gyújt,-, de nem is ettől annyira vonzó. Van benne valami eltévedt kisfiú sebezhetőség, ami nem jellemző az ügyvédekre. Senki sem hiszi, hogy különösebben boldog a kapcsolatában. Ezen nincs is mit csodálkozni, ha belegondoltok, mik történtek ott, és feltételezem, hogy mindnyájan a „mentsük meg Markot” szindrómától szenvedünk. Egyszerűen meg akarod csókolni őt és jóvátenni mindent.

- Nyam, nyam - kuncog Nat. - Megcsókolni rajta mindent.
- Jézus, milyen szájalmasak vagytok - mondja utálkozva, és hacsaknem tévedek, nagyon irigykedve Ted.
- És ki a partnere?
- Te nem tudod? - Ted meglepetten néz rám. - Hát Julia.

Visszagondolok Adam és Lorna esküvőjére. Hát persze, hogy emlékszem Markra, csak azt nem tudtam, hogy ugyanarról az emberről van szó, arra pedig végképp nem számítottam, hogy ő volna

ez a „szívecsücske”. Jóképű? Igen. Helyes srác? Igen. Szexuális fantáziaanyag? Határozottan nem.

Szex vagy halál? Nos, ez már egy teljesen más lapra tartozik.

12

- Nem csuklottál? - ahogy átnéz a vállam fölött, Stella felvonja a szemöldökét, aztán a csodálkozó arckifejezése amolyan flörtölősre vált. Megfordulok. Na, ki áll ott? Hát a Mark Simpson. Az a Mark Simpson. És teljesen másként néz ki, mint az esküvőn, amikor először láttam.

Ez a Mark Simpson falrengető. Veszélyes. Szerfölött teli van a hócipője. Más szóval, igazi kihívás, nagyon is szexi kihívás, és amint meglátom az arcát, érzem, hogy volna kedvem hozzá.

Nem. Állítsd le magad! Meglehet, hogy olyan szexuális kisugárzása van, mint aki épp most megy ki a divatból, de ez a pasi évekig Juliával volt. Hogy boldogok vagy sem, az nem rám tartozik, azt viszont tudom, hogy ez semmiképp sem lehet mentség.

És még akkor is, ha ráhajtanék, egy ilyen férfi nem az a hűtlen típus. És nem is volnék az esete. Juliában megvan az a csinoska lány a szomszédból magatartás. Még akkor is, amikor szarul néz ki, a férfiak istápolni akarják - és engem? Engem senki sem nevezne amolyan csinoska szomszéd lány típusnak.

- Csatlakozhatok? - Mark elvesz egy széket a szomszéd asztaltól és odahúzza Johnny meg az én székem közé. Hozzám fordul.

- Mark Simpson. Örvendek.

Mosolygok, miközben kezét fogok vele.

- Valójában mi már találkoztunk.

- Sejtettem, hogy ismerős az arca. Hol?

- Adam és Lorna esküvőjén. Én szóltam hozzá a *Csengőbongók* vitához. - Mosolyra számítok, de Mark arca kifejezéstelen marad, nyilvánvalóan más dolgokra koncentrálni. - Hmm...jól van?

Akkor rám néz. Megnéz.

- Elnézést - mondja, és tüstént látom, hogy ezt az embert tényleg bántja valami. Lehet akár a kapcsolata is, nem tudom.

Sosem voltam nagy híve az irodai pletykának, és bármennyire is szeretek lépést tartani a dolgokkal és hallani, hogy miről beszélnek, megtanultam, hogy ne vegyem teljesen komolyan.

A puzmogás elferdíti, és ripsz-ropsz tényé változik, s noha még ma este is szóba került, hogy Mark boldogtalan, magamnak kellett meggyőződnöm róla.

És most magam is meggyőződök róla. Ez az ember boldogtalan. Mark megvonja a vállát.

- Csak egy... izé. Családi ügy. - Felsóhajt, és... Mi a csuda folyik itt, mi a csudát érzek? Ez...lehetséges, hogy együttérzés? Egy idegen iránt? Milyen nevetséges.

- Van kedve velünk vacsorázni? - kérdem, mivelhogy nem jellemző rám az együttérzés, és messzemenően szeretnék biztonságosabb vizekre evezni. - A Chuck's Nagy Amerikai Borda- és Marha Extravaganciába megyünk. Úgy hallom, manapság van olyan jó, mint az Ivy*.

Legnagyobb megkönnyebbülésemre, Mark felnevet, és az egész arca megváltozik. Istenem! Ez a pasi sokkal vonzóbb, mint ahogy emlékszem rá.

- Csak akkor jövök, ha egyedül megehetek egy egész hagymáscipót.

- Kaphat egy egész hagymáscipót, sőt egy egész adag fokhagymás kenyeret is, ha valóban ezt akarja.

- Hát ennek az ajánlatnak nem lehet ellenállni.

Felpillantok és látom, hogy Stella minket néz, és megértem, hogy tényleg bele van esve a pasiba, de én nem azért hívtam el, mert érdekel, és kétségkívül nem én kértem, hogy üljön mellém. Mellesleg

én aligha flörtölök, pusztán csak meghívok egy boldogtalan kollégát, hogy tartson a stábommal. Ez a heti jó szamaritánus cselekedetem.

* London kedvelt, elegáns étterme.

A Chuck's Nagy Amerikai Borda- és Marha Extravagancia hatalmas pinceétterem, lármás és dugig van a miénkéhez hasonló társasággal: kollégák, akik egy kemény hét után kieresztik a gőzt; isznak, táncolnak az apró táncparketten, és alighanem – miként az a nagyon szorosan együtt dolgozó emberekkel megesik – jóval tovább is mennek ennél.

Fontolóra vesszük, hogy keresztülvágjuk magunkat az embertömegen a bárpulthoz, de egy röpké terepszemle bebizonyítja, hogy ehhez az egyszerű procedúrához át kéne nyomakodnunk több tucatnyi férfi között. A szemük, akár a sólyomé, és úgy tesznek, mintha a cimborájukhoz beszélnének, ám eközben a palackozott sörük iszogatójának ürügyén a helységet fürkészik, no meg a benne lévő nőket. A bejáratnál állok Stellával, Nickel és Nattel, a közelemben Markkal, egy lépéssel mögöttem a fiúkkal, és máris egy tucat szempár levetkőztetett minket, lányokat, és jóllehet a leszólítás együtt jár a gőzkieresztés péntek esti fajtájával, nem vagyok biztos benne, hogy részt kívánok venni ebben. Nem, amikor a stábommal vagyok és Markkal.

Egy asztalhoz kísérnek bennünket az étterem hátsó fertályába, mégpedig egy túlontúl kedélyeskedő pincéernő, aki mondhatni bratyizik, de végül is mit várhat az ember egy effajta étteremben? Én csikorgatom a fogam, mert állandóan nyavalygok, hogy ebben az országban nincs kiszolgálás, és noha ez egy kicsit túl sok az ízlésemnek, mégiscsak jobb, mint egy savanyú képű, mész csaj, aki szívességet tesz, hogy nagykegyesen kiszolgál. Az érdektelenségtől a nevetségesig. Sebaj, nem számít.

Az asztalnál állok a többiekkel, mindnyájan azon tűnődünk, hová is ülünk. Az összes lány Mark mellé akarna, de szemlátomást egyik sem annyira, mint Stella, aki egyszerűen odatolakszik mellé. Én

egyébként a másik oldalán vagyok, nem annyira manőverezésből, mint kényelemből: egymás mellett mentünk az asztalhoz, így ez tűnt a legegyszerűbbnek.

- És mit hozhatok inni? - megint itt van Shelly, a pincérnő az ő sugárzó mosolyával.

- Tequilát - mondja kórusban összekuncogva Nat és Nick, már mindketten kicsit becsíptek, hiszen a bárban is iszogattak.

- Jó választás - vágja rá a pincérnő, és mielőtt megrendelhetnék egy gin-tonikot, már el is tűnik. Utána fordulok, és Markot látom, amint valami mosolyfélével az arcán engem néz.

- Egy üveg Tequilával fog visszajönni és... - megszámlálja a fejeket- ...hét stampedlis pohárral. Ezt tudja, vagy nem? - Vállat vonok.

- Oda van érte? - folytatja kérdő tekintettel, ahogy szembenéz velem.

- Oda vagyok... pontosan miért? - dorombolok. Állj le, Maeve! Azonnal válts hangnemet, csak semmi flörtölés.

Mark meglepettnek tűnik. A francba! Ő nem flörtölt. Hát ezt elcsesztem. Hívősnek kell lennem. Komolynak. Nem kezdek többé olyan férfiakkal, akikkel együtt dolgozom, olyanokkal pedig főként nem, akik tartoznak valakihez.

- Mire gondolt? - kérdezi lassan Mark, és most zavarba jövök, mert nem tudom kivenni a hangjából, hogy flörtöl-e vagy halvány gőze sincs arról, hogy mi rejlik a szavaim mögött.

- Semmire - felelem tömören, majd hozzáhajolok, és halkán a fülébe súgok.

- Csak azon tűnődöm, hogy magának és nekem a felelős pozícionkból adódóan szabad-e berúgnunk a stábbal.

Mark nevet, és megérkezik Shelly, természetesen *egy* üveg Tequilával, egy tányér lime-mal és egy tálka sóval. Mark tölt magának, le is dönti az italt, amúgy citrom és só nélkül.

- Tudja, mit gondolok? - megtörli a száját, és újabb adagot tölt. - Úgy gondolom, hogy amilyen napom ma nekem volt, megérdemlem, hogy berúgjak. Igazából azt érdelem, hogy királyhoz méltóan rúgjak be. - Újabb pohárral tölt, ám ezúttal odatolja elé. -

Szerintem magának is arra van szüksége, hogy lazítson és szórakozzék egy kicsit- és mélyen a szemembe néz, én pedig fogom a poharat, és amilyen gyorsan csak lehet, ledöntöm az italt a torkomon.

Stella figyel bennünket, ahányszor csak elfordítom a tekintetem, szinte éget a szeme, és megpróbálok úgy helyezkedni, hogy ne láthassam az arcát, amikor Markhoz beszélek, de nem könnyű.

*

Kétségbeesetten igyekszem nem flörtölni Markkal, úgy kezelni őt, mint egy távoli kollégát, de szemlátomást van köztünk valami intimitás, és meg mernék esküdni rá, hogy nem csak képzelődöm. Márcsak azért sem, mert heves vitát folytatunk a királyi családról, és Mark meg én vagyunk az asztal körül az egyetlen királypártiak.

A királypártiság azért túlzás. Viszont ellene sem vagyok, nem úgy, mint az összes kutatóm, akik azzal vádolják őket, hogy túl sokat fizetnek nekik, meg idejét múltak, és azon kívül, hogy nevetség tárgyai, semmi szerepük sincs a társadalomban.

- De az anyakirálynőt igazán nem utálhatod - mondja egy adott pillanatban Mark. - Csupán egy kedves, idős hölgy.

- Csak nem mutatható ki egy csöppnyi érzelgősség a kemény jogász álarca alatt? - Nat olyan mosollyal hajol előre, ami az itálnak köszönhetően határozottan több egy sokatmondó pillantásnál.

- Ez alatt a kemény jogászárc alatt arany szív dobog - feleli mosolyogva Mark.

- Lefogadom, ezt mondja minden lánynak - flörtöl Nat, én pedig egy villanásnyi bosszúságot érzek, de gyorsan elnyomom magamban. Nagyon is tudatában vagyok annak, hogy Mark mellett ül. A karja véletlenül súrolja az enyémet, és hirtelen nehéznek, mozdíthatatlannak érzem a karomat, odébb akarom vinni, de valahogy nem megy. Csak ülök, és érzem, amint a könnyű, szőke szőrzet súrolja a bőrömet, és megpróbálok elfordítani a tekintetemet, mert annyira mindent elemésztő az érzés, és amikor az egymáshoz

érő karjainkra nézek, nem vagyok biztos benne, hogy képes leszek végigcsinálni ezt az estét.

Mellesleg nem új számomra ez az érzés. Szerelem? Ugyan már! Ez az érzés, a felcsigázott érzékeim, a tény, hogy tudatában vagyok minden mozdulatának, az asztalon doboló ujjának, a szeme minden rezdülésének. *Szenvedély*. A jó öreg, hamísítatlan szenvedély. Istenem, imádom ezt az érzést! És már el is felejtettem, mennyire jó.

De én nem kavарok házас emberekkel. Én nem kavарok házас emberekkel. Én nem kavарok házас emberekkel.

De ő nem házас... Számít ez?

Büntetlenül megúszhatom? Mark végtére is boldogtalan, nekem pedig nincsenek „boldogan éltek, míg meg nem haltak” illúzióim, úgyhogy megéri a kockázatot?

Kiszállok a beszélgetésből és félreteszem a szenvedélyemet, miközben a rizikót mérlegelem. Egy hete dolgozom a London DaytimeTelevision-nél. Eddig nagyon jól érzem magam. El tudom képzelni, hogy nagyon-nagyon sokáig dolgozom itt. A pokolba is, ami engem illet, el tudom képzelni, hogy a munkások leveszik az ajtóról a *Mike Jones* névtáblát és kicserélik egy másikkal, amelyen az áll: *Maeve Robertson*.

Itt az egekig kapaszkodhatok a számárlétrán. És Mark az ügyvéd. Nem csak benne van a jogászcsapatban, ő a jogászok *vezetője*. Mint mondtam, *az* ügyvéd. Olyasvalaki, akivel kénytelen vagyok rendszeres kapcsolatban lenni, de ennek dacára is tudom, hogyan kezelhetem a dolgot. Lehetséges volna?

Mark viszont együtt él Juliával, és gyereket akarnak, Julia pedig nagyon népszerűnek és megbecsültnek tűnik. Istenem, én magam is kedvelem. Hm. Mark karjára pillantok: erős, napbarnított, épp a megfelelő mennyiségű napszíttá szőrzet. Szexi.

Ma este nem, Josephine.

Felemelem a kezem és jelzek Shellynek, egy nagy üveg buborékos kristályvizetrendelek.

- Látom, vége a lazításnak - mondja fanyar mosollyal Mark. - Kétségkívül nem annyira jó a rábeszélőképességem, mint gondoltam.

Vállat vonok.

- Egy másik alkalommal működhetett volna, de még új vagyok.

Szükségem van rá, hogy jó benyomást keltsek.

- Nem gondolja, hogy már megtette azt a jó benyomást?

- Nem tudom. Maga mit gondol? - Jaj, Istenem, bizonytalanság. Sose jó kimutatni egy férfinak, hogy bizonytalan vagy. Mert a férfiak alapvetően nem állhatják a bizonytalankodást.

- *Énrám* nagy hatást tett - Mark nem néz rám, miközben ezt mondja, én pedig sóhajtok, mert nagyon könnyen bekerülhetnék ennek a férfinak a hálójába, de nem akarok. Nem lehet.

- Én pedig távozom. - Rámosolygok és remélem, hogy a mosolyom közvetíti a sajnálkozásomat.

- Ez jó ötlet - mondja Mark a hajába túrva. - Nekem is haza kell mennem.

*

- Hol lakik? - A St. Martin's Lane sarkán állunk, mindketten reménytelenül taxira vadászunk. Fölösleges mondanom, hogy az egyetlen kocsit, amelyet megláttunk, az orrunk előtt vitték el, és mintha délibábot látnék a sivatagban, egyfolytában azt képzelem, hogy narancsszínű fény közeledik felém. De tévedek.

- A Belsize Parkban. Maga?

- Gospel Oak. Fent, az út végén. Megosztozhatunk egy taxin.- Nem kérdés, kijelentés. Aztán csönd.

- Nem sétálhatnánk el odáig? Ígéretesebbnek tűnik. - Mark egy másik utca felé mutat, épp amint egy taxi, alighanem foglalt, eltűnik a távolabbi sarkon. Jó jelnek veszem, bólintok, és elindulunk. A szenvedély, amióta elhagytuk az éttermet, hál'istennek határozottan kihűlt. Fázom és fáradt vagyok, ebben a pillanatban másra sem tudok gondolni, mint összegömbölyödni egy csodásan fűtött taxi hátsó ülésén, és hazamenni az ágyamba.

Szorosabbra ölelem magamon a kabátot, s miközben a járdára szegezett tekintettel billegve azt kívánom, bárcsak kényelmesebb

cipőt viselnék, észreveszem, hogy Mark megállt. Én is megállok. Ránézek, épp csak fogom a szeméből sugárzó vágyat, amikor – és esküszöm, még mindig nem tudom pontosan, hogyan történt – a karjai közt találok magam, és úgy csókolom, mintha az életem volna a tét.

Ó, ha jobban le tudnám írni: a szenvedélyt, a gerjedelmet, a tüzet! Olyan érzés, mintha egygé olvadnék vele, rátapadok, hogy bele ne örüljek, mindkettőnket beszippant ez a hihetetlen energia.

Szétválnék, döbbenettől tágra nyílt szemekkel nézzük egymást.

- Sajnálom - mondja, én pedig azon vagyok, hogy megnyugtassam, hogy azt mondjam: „Ne sajnáld”. De újra megcsókol, és ezúttal, amikor szétválnék, behúz egy sikátorba.

Hadd szögezzem le: nem olyan csaj vagyok, aki sikátorokban szexel. Sose gerjesztett fel a rajtakapás izgalma, vagy, hogy meglátnak, és egyetlen más hely sem, csak a nagyon is lakályos hálószoba. Netán nappali. Kényelemszerető teremtés vagyok, aki annak rendje és módja szerint megtervezi a dolgokat. Sok férfit csábítottam el selyemsimaságú lábakkal, fekete harisnyával és harisnyatartóval (bármennyire klisé, hatásos), meg pezsgővel és hízélgéssel (garantáltan eljuttat szinte bárhová, ahová menni akarsz).

Amit viszont sosem csináltam, hát az bizony az, amit most művelek. Egy téglafalnak nyomva egy sötét sikátorban, amelyet egyetlen tompa fényű lámpa világít meg a végében. A másik végén. Mark ajka csókol, ahol ér. Az arcomon, a nyakamon, a kulcscsontomon. Heves, nedves csók, alig kapok levegőt, üveges tekintettel a zakója alá csúsztatom a kezem, kirántom az ingét, kétségbeesetten húzom fölfelé, míg megérezem tenyerem alatt forró bőrét.

Szétszakítja a blúzomat, felszisszenek, amint szája a mellemre siklik, letolja a melltartóm kosarát, mígnem kibuggyan fehér húsom, a mellbimbóm kemény csúcs lesz a szájában, a varázslatos szájában, és becsukom a szemem, és felnyögök a kéjtől.

Leengedem a kezem, a nadrágján keresztül cirógatom a farkát, keménységét tapintva érzem, már nem bírom soká, és akkor bennem

van, mélyen belém hatol, a nyakamba zihál, egyik lábamat a derekáig felhúzza, s én a nyakába csimpaszkodva együtt mozgok vele és nyögdecselek a gyönyörtől.

Utána Mark nem néz rám. Kisétálunk a sikátorból, s az elhaladó embereket nézve azon tűnődünk, vajon észreveszik-e. Vajon bárki meglátja-e rajtunk. Egymás mellett lépkedve és vigyázva, nehogy megérintsük egymást, minden gondolatunk egy rég elfeledett taxi, és amikor elérünk az utca végére, Markhoz fordulok, hogy megpróbáljak mondani valamit. Bármit, ami megtöri ezt a csöndet, és amikor ránézek, elsírja magát.

- Jaj, Mark, mi baj? - Ez a pár perccel korábban megesett gyors, dühödt kefézés biztosan valaki mással történt. Én ismét egy idegennek érzem magam, és félszegen átölelem a vállát, hogy megnyugtassam.

- Sajnálom - tör ki Markból. - A picsába! Annyira sajnálom. Én nem akartam... Jézusom! - és egyikünk sem tudja, mit mondhatna.

Egyvalamit azonban tudok. Ezt az embert ilyen állapotban nem küldhetem haza.

- Az életemre esküszöm, nem akarok kikezdeni magával - mondom szelíden, annyira irreális ez az egész szituáció -, és megértem, ha esetleg nagyon kínosan érzi magát, de azt hiszem, beszélnie kéne valakivel. Miért nem jön fel a lakásomra, hogy elbeszélgessünk? Főzök egy kávé, aztán hazamehet.

Mikor belépünk a lakásom ajtaján, már egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy valóban bármi is történt közöttünk. Hazafelé tartva, a taxi ablakán kinézve (egy örökkévalóságig tartott, de végül elcsíptünk egyet) azon tűnődtem, vajon elaludtam-e az íróasztalnál, és csak álmodtam életem legszenvedélyesebb kefélését Markkal egy sötét sikátorban? Komolyan azon tűnődtem, hogy nem vágyálom volt-e csupán.

Kávé főzök, a szófán ülünk, egy utcahossz van közöttünk, egyikünk sem akar először megszólalni, egyikünk sem tudja igazán, miért vagyunk most itt.

- Ez röhejes - mondja Mark. - Mindenekelőtt nem ismerem magát, csak úgy, hm... - illedelmesen elpirul, és rádöbbenek, hogy egyáltalán nem álom volt. Kétségtelenül prütyköltünk, különben nem pirult volna el.- ... és ugyanannál a kurva cégnél dolgozik - folytatja -, és én el sem tudom hinni azt, ami ma este történt, miként azt sem, hogy egyáltalán itt vagyok és...

- Mark - szelíden megfogom a kezét. - Tudom, hogy ez bizarrnak hangzik, de néha jóval könnyebb idegenekkel beszélni, mint olyanokkal, akiket ismerünk. Engem sok mindenért elismernek, de amiről igazán híres vagyok, az ágyban nyújtott mesés teljesítményemen kívül - ezt csak azért dobtam be, hogy lazítsak a hangulaton, és bár egyáltalán nem helyénvaló, működik, és Mark megereszt egy mosolyt, jóllehet szomorú mosolyt -, az a diszkréció. Talán semmi közöm ehhez az egészhez, de maga nem látszik boldognak, sőt olyannak tűnik, mint aki súlyos terhet cipel a vállán. Semmit sem kell megmagyaráznia nekem, de... És nem azért mondom ezt, mert repetázni akarok, hanem mert segíteni szeretnék, és azért mondom, mert úgy gondolom, maga rendes srác, és szemlátomást tudna mit kezdeni egy jó baráttal.

Visszafojtom a lélegzetemet.

- Nem is tudom, hol kezdjem - mondja Mark, majd keserűen felnevet. - Ha a ma este eseményeivel kezdeném, valószínűleg nem hinne nekem.

- Folytassa. Mi történt ma este?

Elmeséli, hogy hazament, és a kedvesét meg a barátnőjét fehér lepedőbe öltözve találta, amint szinte transzban valamiféle okkult körbentáncoltak, s a szobában szétszórt gyertyák lángja szinte nyaldosta a lepedők szélét.

- Tulajdonképpen gyönyörű látvány volt - meséli Mark -, de végül szörnyen összebalhértünk, mert maga az ötlet teljességgel nevetséges. A kedvesem már régóta kétségbeesetten szeretne gyereket, és egyszerűen nem sikerül, nem esik teherbe, ám ahelyett, hogy gyakorlati lépésre szánná el magát az ügyben és felkeresne egy szakembert, olyan nevetséges dolgokat művel, mint például

borókabogyót dug a tárcámba, mert állítólag növeli a férfipotenciát, meg ilyen idióta, kurva gyertyák körül táncol, amelyekbe pénisz van karcolva.

Óhatatlanul kitört belőlem a nevetés.

- Micsoda?
- Mi micsoda?
- Mit akar azzal mondani, hogy pénisz volt a gyertyákon? - Bele sem akartam kezdeni, hogy milyen kép villant át az agyamon.
- Fogalmam sincs - Mark megvonja a vállát. - Volt ott egy nagy gyertya, és egy felálló fark volt belekarcolva.

Hirtelen eszembe jut valami.

- Akkor tehát van magánál borókabogyó?

Mark a belső zsebébe nyúl, kinyitja a tárcáját és vagy egy tucat borókabogyót szór sóhajtozva a dohányzóasztalra. Mindketten felveszünk egyet, és tanulmányozni kezdjük.

- Ez úgy hangzik, mintha a kedvese meg volna rémülve - mondom végül.

- Naná, hogy meg van rémülve. Én is rémült vagyok. De a rémüldözéstől még nem fog teherbe esni. Gyakorlatiasabbnak kell lennie.

- Ezt értem, Mark. De a lehető legrosszabb érzés lehet a világon, ha valakinek nem sikerül teherbe esnie. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy megértem, mert gyerekek igazán nem szerepelnek a terveimben, de abban biztos vagyok, hogy a meddőség nagyon is tönkreteheti egy asszony életét.

- És mi van énvelem? - kérdezi Mark. A szemembe néz, félelmetes a tekintetéből sugárzó fájdalom. - Azt mondta, az én hibám. Ő már volt terhes, következésképp csakis én lehetek magtalan.

- Istenem! - hosszát füttyentettem. - Tényleg ezt mondta?
- Lényegében igen.
- Ez durva. - Egy darabig csöndben ülünk. - Mark, kérdezhetek valami mást? - Rám emeli tekintetét, és még nem is vagyok biztos benne, hogy feltehetem-e azt a kérdést, de képtelen vagyok rá, hogy

ne kérdezem meg tőle. Túlságosan izgat. - Maga tényleg akar gyerekeket?

- Igen, természetesen. Imádom a gyerekeket, mindig is akartam gyereket.

- Jó. Akkor hadd közelítsem meg egy másik oldalról. Biztosan *Juliával* együtt akar gyereket?

Ez súlyos kérdés, Mark szinte levegő után kapkod.

- Mit kérdez?

- Azt, hogy boldogok-e. Elég boldog-e ahhoz, hogy vele élje le az egész életét. Hogy mellette ébredjen minden reggel, hogy ő legyen az, akinek minden este puszit ad, mielőtt elalszik. Azt kérdezem Mark, hogy valóban azt kapná-e, amit keres. Azt akarja-e, hogy Julia legyen a gyerekei anyja. A társa egy egész életen át. Ezt kérdezem. Ez minden.

Hosszú csönd áll be, miközben Mark a tenyerébe temeti az arcát. Először azt hiszem, sír, de egy idő múlva felpillant, és száraz a szeme.

- Valamikor igent feleltem volna. Határozott igent. Most azonban már semmiben sem vagyok biztos.

Imádom az anyámat. Komolyan, igazán szeretem az anyámat. A legeslegjobb barátnőm az egész világon, és sosem értettem meg, hogyan lehetett a barátnőimnek megannyi problémájuk az anyukájukkal – elvégre nem ez a legfontosabb kapcsolat egy lány számára?

Talán azért van így, mert a szüleim elváltak, és anyámmal csak mi ketten voltunk egymásnak, de tizenéves koromban, mikor a barátnőim mindig dúlva-fúlva állítottak be, hogy mennyire utálják az anyjukat, milyen korlátoltak a szüleik, és megengedjük-e, hogy nálunk aludjanak, azt gondoltam, az én anyám fantasztikus.

Igazából olyan volt, mint egy nővér. Segített, hogy igencsak hasonlítottunk egymásra, és nem látszott nagyon öregnek, mert valójában nem is volt az, hiszen húszévesen szült engem, tehát amikor én tinédzser voltam...istenem, ő kábé annyi idős lehetett, mint most én.

Ez bizony kísérteties. Lehetne akár egy tizenkét esztendő lányom. Mindig látok ilyen asszonyokat. Velem egykorú nők, örökösen gondterhelt, elgyötört ábrázattal babakocsit tolnak, magyaráznak a totyogós kicsiknek, kiborult tizenkét évesek lépdelnek mellettük, akik alig várják már, hogy felnőjenek és lelépjenek.

Gyerekek sosem szerepeltek a terveimben.

Ha az utcán sétálva kiszúrtam egy Mothercare-t, biztosan elfordítottam a fejem. Engem sose hatottak meg a babákat és a popsijukat mutogató, úgynevezett „cuki” reklámok. Ezek csak az

érzelmeik cinikus manipulációi, és én szerencsére nem születtem bébi-génekkal.

Engem hidegen hagynak a kisbabák, és a velük kapcsolatos trécselés sem érdekel. Mondanám, hogy nem részei az életemnek, de pechemre befolyásolják az életemet, hiszen ahányszor csak egy barátnőm felhív, hogy lelkesedve bejelentse, terhes, elvárja tőlem, hogy ugráljak az örömtől, miközben padlón van a szívem.

És megint kihúzok egy embert a karácsonyi üdvözlőlap listámról, hiszen pontosan tudom, mi fog történni. Az épelméjű barátnők még találkoznak velem a terhességük idején, és sikerül normális beszélgetést folytatnunk. Beszélünk a munkáról, a barátokról, az életről meg a férfiakról, bár nem szükségszerűen ebben a sorrendben. Én megkérdem, hogy érzik magukat, ők azt felelik jól, és ennyiben maradunk. A kevésbé épelméjű egész este ott ücsörög és feltételezi, hogy alig várom, hogy halljak az ultrahang-vizsgálatairól. Úgy gondolják, lenyűgöznek a reggeli émelygésről szóló történeteik, amiket szórakoztató anekdotákkal fűszereznek a megdagadt lábaikról, hogy kellemesebbé tegyék a történetet. Megállás nélkül csak mondják és mondják a terhességről, a babákról meg a gyerekszobadekorációról, én pedig lélekben már nem is vagyok jelen, és azon tűnődöm, milyen gyorsan léphetek le anélkül, hogy udvariatlanságnak tűnjék.

Bár ezen a ponton már abban sem vagyok biztos, hogy különösebben érdekel.

Mindazonáltal a végkifejlet az érzékeny barátnőnél is egy és ugyanaz. Elküldöd a kötelező üdvözlő kártyát és a virágokat, amikor a bébi megszületik, aztán elvárják tőled, hogy látogasd meg őket. Csak ücsörögsz ott, halálra unod magad, miközben ők egy bömbölő bébit dajkálnak, és megpróbálsz érdeklődőnek látszani, miközben végighallgatod, ahogy azon a héten immár századjára elmesélik a szülés történetét.

És amikor hazamész, tele vagy szomorúsággal, mert bármennyire közel álltok is egymáshoz, jól tudod, hogy egy újabb barátnő, akivel

nem találkozol többé. Nem lesz már közös témák, lévén téged nem érdekelnek a gyerekek, őket pedig nem érdekli az élet.

Még a gondolatába is beleborzongok.

Amatőr pszichológus barátaim (akiknek nincsenek gyerekei) azt állítják, hogy ez nálam valamiféle védekező mechanizmus, nehogy megsérüljek. Az elkötelezettséget, a gyerekeket a szüleimmel társítom, a szüléimét pedig a fájdalommal, amit akkor éreztem, amikor elhagyott az apám. Azt mondják, azért nem akarok férjhez menni, vagy gyerekeket szülni, mert rettegek.

Én viszont azt mondom, hogy fontosabb dolgaim vannak ennél.

És nem arról van szó, mintha olyan rémes gyerekkorom vagy rettenetes szüleim lettek volna, és nem akarom a saját gyerekeimet ugyanerre a sorsra ítélni. Az első év persze kemény volt, anyámat finoman szólva feldúlta a válás. Amikor sírt, mindig elvittem Ribenába, mellé gömbölyödtem a szófára, és a haját simogattam, mert ő is ezt csinálta, amikor én voltam szomorú, és nem tudtam, mi más tehetnék.

Végül egyre kevesebbet és kevesebbet sírt, aztán hirtelenjében egy sor barát jött és ment a házukban, egyik sem volt állandó, viszont valamennyien hozzásegítették anyámat ahhoz, hogy többnyire mosolyt lássak az arcán.

- Nem „bácsik” - mondta nekem, amikor megkérdeztem, hogy a barátnőimnek miért szabad az anyjuk barátait „bácsinak” szólítani, az ő barátai pedig miért csak Bob, Michael, vagy Richard. Most már persze megértem. Anyám nem akart férjhez menni. Nem akart elkötelezettséget. Ott lenni, megtenni, és boldogan nevetni. Szórakozni akart. Azt akarta, hogy gyönyörűnek érezze magát, és jól bánjanak vele. Természetesen szex is volt a dologban, de sokkal inkább a figyelemről szólt. Amikor pedig úgy érezte, csökken a figyelmük, továbblépett.

A „bácsi” tehát burkoltan családiasságra és állandóságra utalt, amit anyám nem akart, és nem is volt rá szüksége. Családias ebéd, állandóság sosem jöhetett szóba, még akkor sem, ha némelyikük igazán nagyon rendes volt. Emlékszem, Bobot különösen szerettem.

Kétségkívül úgy gondolta, hogy anyám szívéhez a lányán keresztül vezet az út, és hála Bobnak, sokkal több kenceficém volt, mint bármelyik barátnőmnek. És nemcsak, hogy sokkal több, hanem az én kenceficéim igaziak voltak, és magunkra is kenhettük azokat.

Minél idősebb lettem, annál közelebb kerültem anyámhoz. Akadtak olyanok, akik szerint ez nem volt egészséges, hiszen legyenek határok a szülő és a gyerek között, de én imádtam, hogy Vivinek hívhattam, és ő csöppet sem bánta; hogy kölcsönkérte a szoknyáimat, én pedig a lovaglónadrágját; azt, hogy amikor tizenöt évesen eldöntöttem, hogy tablettát szedek (nem mintha ténylegesen bármit iscsináltam volna, hanem csak azért, mert reméltem), anyám kísért el a családtervezés-klinikára.

Imádtam, hogy az esedékes randijaink után hazatérve, lett legyen éjszaka vagy másnap reggel, mindig leültünk a szófára és kuncogva felidéztünk minden egyes kis részletet. Ha boldogok voltunk, vodkával és tonic-kal, ha pedig szomorúak, egy nagy tál gyümölcsös-magvas müzslivel.

Anyám most Lewesben lakik. Még mindig szingli. Néhanapján arra gondolok, meg kéne állapodnia. Na nem azért, mert boldogtalan, hanem mert minél idősebb lesz az ember, annál inkább magára marad, és mert úgy gondolom, megérdemel valakit, aki a gondját viseli. Persze vannak barátai, ott a kutyája és immár a bridzs, és azt mondja, nincs is másra szüksége az életben. Ja, és persze énám. Ezért jön meglátogatni a hétvégén.

- Na, folytasd, te szűkszavú! - Vivi lakástúrán vett rész (mindössze öt percig tartott a Belsize Park-i lakásban), majd becipelt a városba vásárolni. A Swiss Cottage-nél felpattantunk a buszra, s épp a Wellington Roadon igyekszünk a Selfridges felé, amely anyám számára Mekkaként is ismert.

- Mit folytassak?

- Láttam a lakást látom, mennyire a kedvedre van London, hallottam a munkádról is, de egy mukkot sem a szerelmi életedről.

- Miféle szerelmi életről? - motyogom keserűn, mivel ez az egyetlen terület, ami nem megy túl simán. Tény, hogy a Mark-féle

sikátorbeli epizódtól eltekintve, nem történt semmi. És azt valójában nem is vehetem számításba. Igen, hihetetlenül szexinek találtam őt azon az estén, de szintiszta egyéjszakás kaland volt, ha volt egyáltalán, és nem olyasvalami, amit bármelyikünk is megismételne.

- Mintha említettél volna valakit a munkahelyedről. A...mi is volt... könyvelőt? Nem! Az ügyvédet. Nem volt egy kis kiruccanás a vállalati ügyvéddel? Mi történt vele? Nagyon helyesnek írtad le.

A kurva életbe! Teljesen kiment a fejemből, hogy másnap beszéltem Vivivel, és mindent elmeséltem neki.

- Nincs semmi. - Felsőhajtók és kinézek az ablakon. - Kedves srác, de barátnője van, meg egy helyen is dolgozunk, szóval mindenképpen komplikált volna, és feltehetően úgysem hozzám való.

- Milyen fura. Én mindig is azt hittem, ha Londonba költöznék, kétségkívül találnék magamnak egy férfit. Úgy gondoltam, az utcák pasikkal vannak kikövezve. Bár feltételezem, bárhová is mész, az életed a te életed marad, és te is az maradsz, aki vagy. Mindazonáltal mindig is úgy képzeltem, hogy Londonban másképp mennek a dolgok. Minden elegánsabb, izgalmasabb.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy „találnék egy férfit”? Te sosem akartál senkit, nem igaz?

Anyám mosolyog.

- Ezt mondtam volna? Inkább sose találtam egy olyan férfit, aki megfelelt volna az igényeimnek.

- Mit akarsz ezzel mondani?

Megvonja a vállát.

- Minél több időt töltöttem egyedül, csak te meg én, annál nagyobbak lettek az elvárásaim. Nem volt elég, ha valaki szerető, hűséges vagy jó hozzád. Arra gondoltam, legyen fess, szellemes, okos és kreatív, és annak idején úgy véltem, a pénz is fontos.

- De ezek a dolgok valóban fontosak – mondom zavartan.

- Meglehet, de nem elengedhetetlenek. Csodálatos férfiakkal volt kapcsolatom, de túl sokat vártam el tőlük, és mindig továbbléptem, mégpedig abban a hiszemben, hogy majd megtalálom a tökéletest.

Olyasvalakit, akibe szenvedélyesen beleszeretek, alá a lelki társam, a másik felem.

- Még mindig megtalálhatod.

- Azt hiszem, hogy sokszor megtaláltam - mondja szomorúan -, csak hogy nem voltam felkészülve a kompromisszumra. Emlékszel Bobra? - bólintok. - Néha találkozom vele a Beach klubban. Elragadó ember. Végtelenül rendes volt. De tudod, úgy gondoltam, nem elég jó nekem, mert csak egy építési vállalkozó. Imádott téged, velem úgy bánt, akár egy királynővel, és nagyon jól éreztük magunkat együtt, ám fiatal voltam, arrogáns, és eldobtam magamtól az igazi boldogság esélyét.

- Megnősült azóta?

- Ó, igen. Hillary Stewartot vette el. - Értetlen képet vágok. - Emlékszel Josephine Stewartra? Együtt jártatok iskolába. Pár évvel Rodney halála után Bob és Hillary járni kezdtek. És úgy hallom, nagyon boldogok.

- Nem semmi. - Füttyentek, ugyanis Josie Stewart a leggazdagabb lány volt az osztályban, hatalmas fehér házban laktak, és egy sötétzöld Rolls-Royce hozta reggelenként iskolába.

- Tehát Hillarynek nem voltak ugyanolyan elvárásai?

- Könnyebben megy, ha nem szoktad meg, hogy a magad ura légy.

- El se hiszem, hogy ezeket mondod. Én mindig úgy gondoltam, hogy azért vagy egyedül, mert ezt akarod, azért, mert egyedül boldogabb vagy.

- Hazudnék, ha azt mondanám, boldogtalan voltam. Ott voltál nekem te is, csodás életet építettünk együtt, de talán boldogabb lettem volna, ha egy férfi is van az életünkben - szomorúan vonja meg a vállát. - Gondolom, ezt már sosem tudom meg.

- De hisz te vagy a szerepmodellem. - Zavarban vagyok, és nem egészen tudom, miért. - Veled indokolom meg, hogy miért nem akarok férjhez menni. Rólad beszélek mindenkinek, meg arról, hogy neked nincs szükséged senkire, és boldog vagy, amíg segítő barátok, és család vesz körül.

Anyám némi szünet után válaszol.

- Maeve, kincsem - mondja - jársz te társaságba Londonban? Vannak barátaid? Boldog vagy? Én nem azt állítom, hogy feltétlenül szükséged van egy férfira ahhoz, hogy boldog legyél, azt viszont tudom, milyen magányos lehet az élet, ha egyedül vagy, és azon aggódom, mi lesz veled, amikor én nem lakom a szomszédban. Tudom, mennyire önálló vagy, és tudom, azt hiszed, jól megvagy egy férfi nélkül, viszont ne tedd azt, amit én. Ne áldozz föl egy csodálatos férfit az elveid miatt, bármik legyenek is azok.

- Pff - horkanok fel. - De szép is volna a lehetőség. London, mint látod - a Baker Street felé mutatok - határozottan nincs partiképes férfiakkal kikövezve. Még akkor sem, ha a tévénél dolgozol.

*

Tetszik, hogy anyám még csak oda se néz a Jaegerre. Egyenesen a Selfridges második szintjére tartunk - a mosdón keresztül, mert mindjárt szétdurranok - és a funkysabb, fiatalosabb cuccoknál kötünk ki. Perceken belül már próbálni viszek egy zöld, testhezálló, kardigánt, egyélénkvörös stretch topot, meg egy tengerészkek egyenes szárú, szűk nadrágot. Anyám kezében fekete csipkeblúz van, túl fiatalos a korához, mindamellett fantasztikusan néz ki, meg egy szűk fekete szoknya.

Megosztozunk egy próbafülkén, úgy döntünk, felváltva próbálunk, hiszen nem elég nagy mindkettőnknek, de jó móka mindent párban csinálni, úgyhogy anyám egy zsámolyon csücsül, mialatt én felpróbálom a topot.

- Hát ez fura - mondom, mert a kardigán, a rendes tizenkettes méretem, alig megy össze rajtam, a gombok között jócskán kilátszik a fehér hús.

- Meghíztál?

- Nem hinném, ámbár... - ahogy belegondolok, rádöbbenek, hogy határozottan szűkebbnek érzem a ruháimat. Épp a minap, ebéd után ki kellett gombolnom a nadrágomat, hogy kényelmesebb legyen. És

meglehetősen furcsa, mert tinédzserkorom óta alig változott a súlyom. Tizenkettes méret vagyok, se nagyobb, se kisebb.

Csakhogy nyilvánvalóan mégsem vagyok az. Már nem.

Felpróbálom a nadrágot, és látom, anyám zavarban van, mert még csak össze sem ér. Annyira sem kerül közel egymáshoz a gomb és gomblyuk, hogy köszönhetnének egymásnak.

- Biztosan rossz méret, rosszul címkézték fel. - Úgy fordulok, hogy lássam a címkét. - A kurva életbe! Tizenkettes. Mit gondolsz, Viv? Meghíztam volna? - Pánikot érzek, amelyet még soha, hiszen sosem voltam hízásra hajlamos, még csak foglalkoznom se kellett a súlyommal, ez teljességgel új probléma a számomra.

- Hát egy kicsit, egy parányit erősebbnek tűnsz. De épp csakhogy, alig észrevehető.

Mindketten a ruhákra és az alakomra nézünk.

- A cicid viszont meglehetősen nagy - mondja közelebbről szemügyre véve Viv. - Nem fogsz te véletlenül menstruálni?

Kitör belőlem a nevetés.

- Látod, ezért szeretlek Mami. - Átölelem őt, a gombok majdnem lepattognak a kardigánról. - Teljesen megfeledkeztem a kurva menstruációról. - Lehajolok, kiveszem a táskámból a naplót és átlapozom, mert teljesen hülye vagyok, ha arról van szó, hogy fejben tartsam a menstruációs periódusaimat, ezért arra a napra, amikor meg kell jönnie, nagy nyomtatott *ME*-t - menstruáció esedékes - írok a naptáramba, bár legtöbbször elfelejtem beírni.

- A fenébe!

- Mi baj?

- Már megint elfelejtettem. - Visszalapozok az utoljára bejegyzett menstruációhoz, ami egy hathétrel korábbi dátum. Ez viszont azt jelenti, hogy két hetet késik. Nem, ez nem lehet jó.

- Ez nem lehet pontos. - Hátralapozok és megpróbálom újra kiszámolni.

- Akkor hát, mikor esedékes?

- Nem tudom. - Odaadom anyámnak a naptárt. - Te dolgoztad ki. Nézd, február tizenkettedikén jött meg, úgyhogy a következőnek

március kilencedikén kellett volna, ami viszont azt jelenti, hogy április harmincadikán esedékes, csakhoggy akkor miért most vannak menstruáció előtti tüneteim?

Viv a naptárt nézi, aztán maga elé mered, miközben az ujjain számol, majd visszatér a naptárhoz.

- Március kilencedikén menstruáltál? – kérdezi lassan.
 - Hát persze. Vagy mégsem? – hirtelen ráébredek, miről beszél, és lehuppanok a támlátlan székre. – Vagy mégsem? Ó, a picsába! Nem tudom, Viv. Nem emlékszem, hogy menstruáltam-e, vagy sem.
 - Figyelj, ha visszaemlékszel, mit csináltál akkoriban, talán arra is emlékezni fogsz, hogy volt-e menstruációd, vagy sem. Rendben?
 - Jó – bólintok, és megpróbálom figyelmen kívül hagyni, hogy örülten kalapál a szívem.
 - Március kilencedikén délután három órakor találkozód volt Mike Jonesszal. – Viv várakozóan tekint rám, de megrázom a fejem. Millió megbeszélésem van Mike Jonesszal, az egyik olyan, mint a másik. – Este ittál valakivel, akit Johnnynak hívnak.
 - Na, arra emlékszem! – Egy bárba mentünk Gabriels Warfban.– Arra viszont nem, hogy menstruáltam-e.
 - Tizedikén egy vágószobában volt dolgod.
 - Ugyan már...
 - Este Stellával találkoztál?
 - Gőzöm sincs. Semmi nem jut eszembe. És arra sem emlékszem, hogy menstruáltam-e vagy sem.
 - Szerintem, kicsim – mondja a fogát összeszorítva anyám, és arcára óhatatlanul kiül a szomorúság -, ezek után legjobb lesz, ha csinálunk egy terhességi tesztet.
- A szívem majd kiugrik a helyéről.

*

Hazafelé tartva nem sokat beszélünk. Viv hihetetlenül aranyos és együtt érző, egyfolytában a karomat dörzsöli, és igencsak aggodalmasan pillantgat rám. Otthon kiküld a fürdőszobába, mialatt

o a konyhában sűrög-forog, teát készít, és össze-vissza locsog, mindent megtesz, hogy fenntartsa a hétköznapi látzatát.

Én mindeközben úgy érzem, mintha egy fölöttébb szürreális álom kellős közepén ébrednék fel. Nem rémálom, mert még semmi sem történt, hanem olyan érzés, mintha valamiféle megfigyelő volnék, mintha ez az egész valaki mással történne meg, engem pedig csak úgy félvállról érdekelne a kimenetele, hogy lássam, vajon ez az ember, aki úgy néz ki, mint én, olyan a hangja, mint nekem, és úgy beszél, mint én, mégis mit csinál.

Amikor kulcsra zártam a fürdőszobaajtót és kivettem a Boots táskából a tesztet, észrevettem, hogy remeg a kezem, jóllehet még azt is csak amolyan felemás érdeklődéssel konstatáltam. Még sosem csináltam terhességi tesztet. Sosem volt szükség rá. És noha reszketek, abszolút bizonyossággal tudom: nem vagyok terhes. Hogy is eshettem volna teherbe az egyetlen alkalommal, az első alkalommal, amikor hagytam, hogy elragadjon a pillanat heve, és nem használtam óvszert?

Sőt, itt van Mark is, elvégre nem ő mondta, hogy Julia azért haragszik rá, mert magtalan? Hát nem ült a szófámon az istenverte affér után - amire emlékezni se akarok többé -, hát nem arról beszélt, hogy a kapcsolata azért szar, mert Julia őt hibáztatja? Azt mondta, hogy hónapokon keresztül próbálkoztak, de Julia nem lett terhes, és minden kétséget kizáróan ővele van a gond.

Kihúszom a csomagot a dobozból, egy darabig bámulom, aztán előveszem a használati utasítást, és elejétől a végéig elolvasom. No, nem mintha halogatnám a dolgot, hiszen én nem vagyok terhes.

- Hegyes csúcsával lefelé tartsuk a mintavételi készüléket...
- Maeve, jól vagy? Szükséged van rám? - Viv az ajtó előtt áll.
- Oké, Mami. - Furcsa, hogy szükség idején mindig visszatérek a „Mami” megszólításhoz. No, nem mintha most szükségem volna rá, de igazán megnyugtató a tudat, hogy itt van. Arra az esetre, ha netalántán...

Miféle esetre?

Én ugyanis semmi esetre *sem lehetek terhes*. Kizárt dolog. Kibaszottul nincs rá semmi esély.

Végül megint pisilnem kell, ami nem lep meg, mert ezekben a napokban elképesztően sokat rohangálok a vécére, de ezt okozhatja a víz is, amit megiszom. A Daily Mail méregtelenítő diétája szerint legalább két litert kell meginni naponta, úgyhogy én annak rendje és módja szerint le is döntök annyit, aztán meg a fél napot a klotyón töltöm.

Visszatartom a lélegzetemet, kicsomagolom a tesztet és kigombolom a nadrágomat.

Adás indul.

*

Viv mosolygó arcomra pillant, és tüstént fülig ér a szája.

- Ó, hála istennek! - nevet, odajön hozzám, átölel és megszorongat.
- Egy hosszú, rettenetes órán keresztül komolyan azt gondoltam, hogy állapotos vagy.

Elengedem őt, a mosoly ráfagy az arcomra és feltartom elé a tesztet. Két ablak. Két vastag kék vonal. Viv zavartan néz rám.

- Hiszen ez azt jelenti, hogy negatív. Vagy nem?
És ekkor kitör belőlem a zokogás.

Sokk.

Totális, mérhetetlen sokk.

Ennek nem szabadott volna megtörténnie. Ez nincs a játéktervemben. Nem akarok gyerekeket. Sose akartam, és a gondolattól, hogy növekszik bennem valami, émelygés fog el.

De talán mégsem. Hátha csak tévedésről van szó. Ha léteznek hibás negatívok, és Isten a tudója, léteznek, akkor biztosan vannak hibás pozitívok is.

Viv elmegy, hogy vegyen egy másik tesztet – látom a szemében, hogy éppannyira megrendült, mint én, és csak úgy képes megőrizni a nyugalmát, ha elfoglalja magát valamivel. Először egy csésze teát készít nekem, aztán ragaszkodik hozzám, hogy elmosogasson, és amikor megemlítem a hibás pozitív ötletet, kapva kap az alkalmon, hogy kiszaladjon a patikába.

Csakhogy az a szörnyű érzésem támadt, hogy hibás pozitív nem létezik. Olvastam valahol, hogy a hormonok, amelyektől megkékül a teszt, csak terhesség esetén vannak jelen a szervezetekben, nélkülük semmiképp sem kékülhet meg.

Mindazonáltal Viv visszajön egy terhességi teszttel meg egy zacskó Malteserrel (kiskoromban ez volt a kedvencem), és – bár még jobban aggódom – amint meglátom a csokit, sokkal inkább a Malteser bekapásával foglalkozom, mint egy újabb terhességi teszttel, pedig tulajdonképpen már nem is eszem csokoládét.

- Maeve, kicsim - mondja Viv nyugtalan tekintettel, miközben tömöm magamba a Maltesert. - Szerintem csinálnod kéne még egy tesztet.

Indulok tehát a fürdőszobába, és néhány perccel később vállvonogatva kerülök elő ismét.

- Hoppá! - lerogyok a szófára. - Változatlanul terhes.

- Ezt meg kell beszélnünk, Maeve. Beszélnünk kell arról, hogy mit teszel.

- Nem akarok beszélni róla. - És csakugyan nem akarok. Csak azt akarom, hogy ez az egész izé tűnjön el, mintha meg sem történt volna.

- Nem fog elmenni - mondja a kezemet szorongatva gyöngéden Viv. - Állapotos vagy, és el kell döntenünk, mi legyen a következő lépés.

- Mit értesz következő lépés alatt? Csupán egy dolgot tehetek, az isten szerelmére! - Kemény a hangom. Vivinek megvonaglik az arca, komolyan meghökken. Mintha volna választásom.

- Mami - melléülök, nézem, ahogy összeszedi magát -, szeretlek, és tudom, hogy bármilyen döntést hozzak is, támogatni fogsz. Viszont azt is tudom, hogy imádod a gyerekeket, és nagyon szeretnél unokát.- Megborzongok. - Ez most nem a megfelelő idő - mondom a lehető legszelídebben. Anyám szeme megtelik könnyel, ostoba ribancnak érzem magam, de muszáj megértetnem vele. - Nem állok készen az anyaságra, én nem vagyok te. Tudom, hogy egyedül neveltél fel, és tudom, hogy amikor a legnehezebb volt a helyzeted, még akkor sem csináltad volna másképp, de annyira különbözőek vagyunk. Nekem karrierem van, Mami, számomra az a legfontosabb, és nem akarok gyereket. Egy bébi tönkretenne mindent.

Viv szeméből kicsordulnak a könnyek, végigcsorognak az arcán, én pedig átölelem, hogy megnyugtassam, és arra gondolok, milyen bizarr ez az egész. Én vigasztalom anyámat, miközben én vagyok terhes. Nekem lesz abortuszom.

Viv végül rám emeli a tekintét.

- Ó, Maeve - sóhajt fel -, szeretlek téged, és igazad van, rám mindig számíthatsz, ám mégsem hozhatsz ilyen hirtelen döntést. Ez

már nem csupán terólad szól. Egy új élet fejlődik benned, kicsim, egy bébi, az én unokám... – és újra elsírja magát.

- Ez nem bébi – éles a hangom. Metszőbb, mint gondolnám. Felállok, odamegyek az ablakhoz, egy ideig az autókat figyelem azon tűnődve, miként lehetséges, hogy mindenki más úgy éli tovább az életét, mintha semmi szörnyűség nem történt volna, miközben az enyém ép most fordult a feje tetejére.

Bár voltaképp csak egy abortusz, az Istenért! Gyakorlatilag mindenkinek, akit ismerek volt már abortusza. És őszintén, kész csoda, hogy korábban nem történt meg velem. És mindenki túlteszi magát rajta. Nem nagy ügy.

- Nem nagy ügy – még mindig Vivnek hátat fordítva mondom, tekintetem a szemközti ház egyik lakásának kivilágított ablakára szegezem. A hatalmas tolóablaknak köszönhetően tisztán belátok a nappalijukba, és a helyzet iróniája, hogy természetesen egy fiatal párra bámulok, mindketten a padlón fekszenek, s imádattal játszanak egy babával, aki épp mászni próbál. Nézem a bébit, négykézláb állva hintáztatja magát, aztán elterül, a szülei pedig össze-vissza csókolják.

És nem érzek az égvilágon semmit.

Az anya felpillant, észreveszi, hogy figyelem őket, és lehúzza a redőnyt. Nem nézhetem tovább.

És az égvilágon semmit nem érzek.

- Ez nem bébi, Mami. – Visszamegyek a szófához, leülök, s csodálkozom, miért nem érzem rosszul magam. Azon tűnődöm, hogy a pusztán fáradtságon és némi zsibbadtságon kívül, miért nem érzek semmit? – Ez egy... semmi. Semmi. Nem egy baba, nem az én gyerekem, és nem a te unokád. Hagyj fel ezzel a gondolkodással, máskülönben nem leszek képes végigcsinálni.

Hallom, hogy Viv összeszedi magát, végül szipogva azt mondja, megérti.

Úgy teszünk, mint egy szokványos este lenne. Vacsorát készítünk, a tévé előtt fogyasztjuk el a dohányzóasztalon pihentetve a lábunkat, miközben tömjük magunkba a pasta primaverát*. Az este hátralévő részében egyetlen szó sem esik a terhességről, és valahányszor olyan

reklámot adnak, amelyben bébi szerepel, Viv vagy én tüstént egy másik csatornára ugrunk a távirányítóval. Kimerítő, de ezt kell tennünk. Mintha az nem is létezne.

* Tavaszi tészta (tavasszal, friss zöldségekkel készült spagetti).

- És mi van az apával? - Épp a pirítósomat készítem, s amikor felpillantok, Viv az ajtóban áll, szeméből még nem szökött ki teljesen az álom.

Vasárnap szeret lustálkodni, úgyhogy amikor felébredtem, lábujjhegyen osontam el a dívány mellett, amelyen mélyen aludt, és szaladtam a konyhába teát meg pirítóst készíteni. És még egy pirítóst. Aztán egy újabb szeletet. Jézus, hogy én milyen éhes vagyok!

- Hogyan *mi van* az apával?

- Elmondod neki?

- Nem tudom. Még nem gondolkodtam rajta, de nem. Nem hiszem, hogy tudnia kell róla.

Vív sóhajtozva kávéfőzőt főz magának, és az apró konyha reggeliző pultja mellé telepszik az egyik bárszékre.

- Maeve - megacélozom magam, mert a hangjából tudom, hogy nem fog tetszeni, amit mondani készül -, nem fogsz elcsépelet dolgokat hallani tőlem, olyasmit, hogy joga van tudni, vagy tartozol neki ennyivel, vagy hasonlót. Mert nem hiszem, hogy ez szükségszerűen igaz, főképpen, mivel egy futó kalandról volt szó.

Megkönnyebbülten felsóhajtok.

- Csakhogy - folytatja anyám - ez a férfi... még egyszer, mi is a neve?

- Mark.

- *Mark*. Nem azt mondtad, hogy magtalannak hiszi magát? Mintha azt mondtad volna, hogy szörnyen boldogtalan a kapcsolatában, mert a barátnője őt hibáztatja, amiért nem esik teherbe.

- Hogy a csudába emlékszel erre? - lenyűgöz, egyben megrémít a memóriája. Értem, hová akar kilyukadni, és azt is tudom, hogy igaza van. Elvégre hogyan tagadhatnám meg Marktól ezt az információt.

Nem mintha bármilyen módon, mértékben vagy formában bele akarnám vonni a dologba, azt viszont mégsem hagyhatom, hogy sterilnek gondolja magát, amikor kétségtelenül nem az.

- Órákig feküdtem nyitott szemmel az ágyban - folytatja Viv -, nem tudtam elaludni, és fel akartalak kelteni, hogy kikérdezzek felőle, de szükséged volt az alvásra. Ugye tudod, mit fogok mondani?

- Igen.

- Joga van tudni, hogy képes gyerekeket nemzeni. Ez minden. Ha nem akarod, hogy bármi mást tegyen, megfelel, de nem hagyhatod, hogy ez a szegény ember továbbra is azt higgye, hogy ő a hibás a barátnőjével kapcsolatban. Még mindig azzal a lánnyal van? - Viv hangja hirtelenjében reménykedőre vált, én pedig hihetetlenül elszomorodom. Jézus! Ez egyáltalán nem jellemző rám.

Jaj, Mami! Ez annyira átlátszó. Megértem, hogy minden tőle telhetőt megpróbál, de pontosan tudom, mire gondol. Imádkozik, és azt reméli, hogy Mark meg Julia szakítanak, Mark pedig így vagy úgy rábeszél engem, hogy gondoljam meg magam, és a baba, Mark meg én boldogan élünk édes hármásban, míg meg nem halunk.

Táplálhatnék hamis reményeket benne, mert az a szóbeszéd járja, hogy Julia valóban kirepült a fészekből, és jelenleg New Yorkban éli a világát, de ki tudja, valóban így van-e. És bevallom, tegnap délután még elfantáziálgattam azon, hogy újra együtt legyek Markkal. Végtére is életem legelképezetőbb villámnumerája volt. De ez csak képzelgés. Egy kapcsolatra van a legkevésbé szükségem.

*

Néhányszor láttam Markot a bárban. És az étkezdében. Udvariisan, kurtán biccentettünk egymásnak, jöllehet néhányszor valamivel tovább kapcsolódott össze a tekintetünk a szükségesnél, és nem tagadom, gyönge áramütés futott végig rajtam.

Mark azonban tényleg nem az a néhány gyors kefézésre való típus. Már tudom, hogy hosszú lejáratra utazik. *Férjanyag*. Aki eltart. És ez az, amit én nem akarok. Volt már dolgom korábban is Mark-félékkel.

Azt hiszed, hogy mindketten pontosan ugyanazt akarjátok. A szex óriási, és remekül szórakoztok.

Aztán mielőtt észbe kapnál, felajánlják, hogy vacsorát főznek neked, majd készpénznek veszik, hogy amikor csak talákoztatok, náluk töltöd az éjszakát, és játsszák a sértettet, mikor az ágyban felülve azt figyelik, hogy hajnali egykor felveszed az alsóneműdet. Te viszont tudod, hogy akkor van csak igazán vége az ügynek, amikor azon kapod magad, hogy szombaton délelőtt együtt toljátok a bevásárlókocsit a Sainsbury'sben. A Mark féle pasik ugyanis ezt követelik meg. Ezt az együttlétet. Ezt az intimitást. Ezt a páros létet, ami számomra maga a kárhozat.

Nos, hallottam a pletykát Julia távozásáról, és úgy döntöttem, hogy az égvilágon semmi közöm hozzá, és máskülönben sem folytatom a dolgot. Mark nem a típusom. Nat, Niccy és Stella persze el vannak ragadtatva tőle. Többször is előfordult már, hogy beléptem az irodába, ők pedig éppen Mark Simpsonról fantáziáltak.

Olyan érzésem támadt, hogy Stella sejti. Tudja, hogy történt valami azon az éjszakán. Stella olyan, mint én vagyok. Flegma és okos. Ha nem bíznék annyira a produceri képességeimben, nos, ő volna az a nő, aki fenyegetést jelenthetne számomra. És „nőből van”. Nat és Niccy, noha jó eszűek és határozottak, még csak kislányok. Stella azonban már megtapasztalt egyet, s mást. Azt látja az ember.

Akárcsak jómagam.

Nat és Niccy ugrattak a Chuck's Nagy Amerikai Borda- és Marha Extravaganciában eltöltött este utáni héten, de nevetéssel leráztam a dolgot.

Stella egy szót sem szólt, csak később, egyik este a bárban. Azon az estén Mark meg én tovább néztük egymást egy szemvillanásnál. Éppen Johnnynak és Stellának meséltem valamit, és Stella válla fölött elkapva Mark tekintetét, belegabalyodtam a mondókámba. Elhallgattam, azt se tudtam, hol vagyok, ki vagyok, miről beszélek. Megráztam a fejem, és azt kérdeztem: „Mit is mondtam?” – Johnny pedig nevetve emlékeztetett rá, hogy éppen a legújabb nézettségi mutató háborúról meséltem. Összeszedtem magam, folytattam a

mondókámat, Stella azonban lassan elfordította a fejét, hogy lássa mi, vagy ki miatt vesztettem el a fonalat, és amikor ismét rám nézett, már tudtam, hogy tudja.

Csak később hozta szóba a dolgot, jó néhány pohárral később. És épp az a helyzet Stellával, hogy azt hiszed, iszik, de az este végén mindig józannak látszik. És szemlátomást mindig emlékszik mindenre.

Más szóval, pontosan azt teszi, amit én.

Mindketten a bárpult fölé hajoltunk, amikor rám mosolygott.

- Tehát? - kérdően nézett, miközben elnyújtva mondta ki a szót. - Mark Simpson, igaz?

- Mark Simpson mi? - nyugodt voltam.

- *Szex vagy halál?* Sosem mondtad.

Tudja. A picsába! Tudja, tudja, tudja.

- Hm - úgy tettem, mint aki gondolkodik, mielőtt kipréseltem magamból egy remélhetőleg természetes mosolyt. - Azt hiszem, szexet mondtam volna.

- Vicces. Nem is tudom, miért nem lepsz meg. - És ahelyett, hogy egy okos válasszal visszavágtam volna, csak feszélyezetten álltam, ő pedig néma köszöntőre emelve a poharát mosolygott, majd elsétált, én pedig némiképp lealázva ott maradtam.

Mindazonáltal kedveltem Stellát. Kedvelem. Önmagamra emlékeztet, s noha tudom, hogy tudja, azzal is tisztában vagyok, hogy nem fogja kipletykálni. Legalábbis remélem. Nem olyan lánynak tűnik. Túlságosan flegma. És bár továbbra is együtt fantáziál Nattel és Niccyvel Markról, már kihátrált, és pusztán azért csinálja, hogy ne lógjon ki a sorból.

És Stella mostanában szüntelenül figyel, amikor Mark is jelen van, őt lesi, hátha akad még valami egyéb tudnivaló, mert én olyan óvatos vagyok, hogy tőlem nem tud meg semmit. Egyetlen kefézés volt - ezt szeretném megmondani neki. Egyetlen éjszaka, és nem fog megismétlődni. *Mark nem az én típusom.* És ezért nem fogok, barátaim, hamis reményeket táplálni anyámban. Mert még nem állok készen rá, hogy megállapodjak.

*

- Fogalmam sincs, mi van a barátnőjével - mondom szelíden Vivnek.- De Mami, hisz' tudod, milyen keményen dolgoztam azért, hogy eljussak idáig. Jobban ismersz mindenkinél, nekem az első a karrierem. Mindig is az volt. Tudom, nehéz ezt elfogadnod, de a házasság, a bábik, meg ez az egész, egyszerűen nem nekem való. - Aztán hogy enyhítsek a sokkon, még hozzáteszem: - Talán majd egyszer. De tudom, hogy a jelen pillanatban azt teszem, ami helyes.

Viv megerőltet egy mosolyt, majd szorosan magához ölel.

- Szeretlek, kincsem - mondja -, és bárhogyan döntesz is, én mindig támogatni foglak.

- Tudom, Viv, és én is szeretlek.

*

Már fel kellett volna hívjak egy klinikát, egy orvost, vagy bárkit, de valahogy azt remélem, ez csak úgy elmegy majd magától. olvastam, hogy a nők nevetséges arányban úgy vetélnék el, hogy nem is tudtak a terhességükről, és ahányszor csak kimegyek a vécére azért imádkozom, hogy vért lássak, hogy a természet valahogy közbeavatkozzék.

És különben is csak... mennyi is? Hathetes vagyok. Még van időm, töménytelen időm van. Ráadásul tökéletesen jól érzem magam, legfeljebb egy kicsit fáradtnak, de hál' istennek, nyoma sincs a reggeli émelygésnek. Azt biztosan nem bírnám ki.

*

- Hol a faszban voltál? - a szokásos reggeli stábértekezletet tartjuk és Johnny késik. Negyed órát késik. Tizenöt kurva perccel később sétál be kezében egy capuccinóval, mintha az égvilágon semmi dolga nem volna, és még annyi jóérzés sincs benne, hogy bocsánatot kérjen.

Johnny megdöbben, és valójában nem is tudom, miért vagyok annyira dühös, de hirtelen szörnyen haragszom rá. Hogy merészel ilyen sokat késni? Hogy merészel olyan lezseren besétálni, amikor mi többiek megtiszteltük egymást azzal, hogy pontosan érkezünk.

- Ezt nem fogom eltérni - mondom egyre emeltebb hangon, és tudom, hogy már kiabálok, ami kész röhej, de képtelen vagyok visszafojtani a dühömet. - Mi a frászt képzelsz, ki vagy te? Azt hiszed, különb vagy, mint mindenki más? Te megengedheted magadnak, hogy kihagyd az értekezletet?

- Én... igazán sajnálom - hebegi döbbenten Johnny. - A metrót... Én azonban bosszús vagyok, és őszintén nem érdekelnek a hülye kifogásai.

- Mindenkinek sikerült időben ideérni, és nem fogom hagyni, hogy tiszteletlenül viselkedjenek velem szemben a stábom tagjai.

Kitör belőlem a sírás.

*

Mi az ördög folyik itt? Mi a baj velem? Kirohanok a szobából, úgy bömbölök, mint egy gyerek és pokolian zavarban vagyok. Berontok a női mosdóba, lerogyok a vécére, és ráz a zokogás.

- Maeve? - Szelíd kopogtatás az ajtón, tudom, hogy Stella aggódik, de képtelen vagyok abbahagyni a sírást. Bömbölök, akár egy gyerek, és abba akarom hagyni, mert a legrosszabb rémálmom vált valóra. Kiborultam az embereim előtt; leégettem magam az embereim előtt, most meg nem tudom abbahagyni a bőgést.

És ami a legrosszabb: azt sem tudom, miért bőgök.

- Maeve? Jól vagy? - Újabb lépések kopognak, és a sírásom fölött hallom, amint Nat megkérdi Stellától, mi a baj.

- Menj vissza az irodába - mondja Stella, és attól, hogy Nat szót fogad, jobban érzem magam. Van valami hihetetlenül megnyugtató Stella hangjában, és egy idő után a zokogásom hüppögésbe fordul, majd azt is abbahagyom, és már majdnem rendben vagyok. Letépek egy kis vécépapírt a tekercsről, megszáritom a szemem, aztán

kinyitom a fülke ajtaját, és ott áll velem szemben Stella, arca merő aggodalom.

- Minden rendben? - kérdezem mosolyogva, majd megfordulok és kisétálok az ajtón. Abszolút jól érzem magam.

*

- Kurvára tudtam - mondja Ted, amint belépek az irodába, csak megállok, mert még időben eszembe jut, hogy letöröljem a szemem alól az elmaszatolódott festéket.

- Már olyan, mint Julia. Esküszöm, ez a kibaszott szék. Minden nő, aki beleül, először dögös és szexi, ez a szék pedig elmeháborodott szukát csinál belőlük.

- Johnny - szólalok meg, mire Ted felpattan, és büntudatosan papírokat kezd rendezgetni az íróasztalán. - Beszélhetnék veled?

Johnny jön utánam az ajtóhoz, mindkettőnk léptei visszhangoznak a szobára hirtelen rátelepedő csöndben, és némán követ az italautomatához, ahol bedobok néhány érmét, és kétszer megnyomom a gombot két csésze teaért.

És csak amikor feléje fordulok, akkor veszem észre, hogy mennyire kiborult, és szörnyen érzem magam.

- Nagyon sajnálom - odaadom neki az egyik csészét, de Johnny még mindig nem tud rám nézni. - Nézz rám, Johnny - vonakodva rám emeli a tekintetét, én pedig a sértettségétől ijedten folytatom: - Rémisztően viselkedtem. Nem tudom, mit mondhatnék. Ennek az egésznek semmi köze hozzád, de rajtad töltöttem ki a mérget, mert te voltál a legkönnyebb célpont. Nincs bocsánat arra, ahogy beszéltem veled, és ígérem, nem fog többé előfordulni. - Látom, hogy célt értem. - Johnny, van valami baromság a magánéletemben. Nem olyan természetű, amiről beszélhetnék, de nehéz idők járnak rám. Sosem szabadott volna behoznom az irodába, és nem szabadott volna, hogy rajtad csattanjon. Meg tudsz nekem bocsátani?

Johnny épp csak elmosolyodik és bólint.

- Helyes. Menjünk vissza. Ja, melleleg megkérnéd Tedet, hogy tudja meg, ki foglalkozik ebben az épületben a bútorokkal, és tüstént cseréltesse le a széket? - Ettől Johnny őszintén elmosolyodik.

Most már csak az a dolgom, hogy mindenki mástól is bocsánatot kérjek.

*

Hazafelé menet beugrók a patikába. Minden este egy másikba, nehogy azt higgyék, teljesen begolyóztam. Amint hazaérek, egyenesen a fürdőszobába sietek egy terhességi teszttel, és azon imádkozom, hogy tűnjenek el a kék csíkok. Nem tűnnek el.

Viv naponta telefonál. Felhív, tudni akarja, hogy vagyok, és amikor elmondom, mi történt ma, mert még mindig sokkol a viselkedésem, elmeséli, hogy ő is éppen így viselkedett, amikor terhes volt velem.

- Egy percig sem volt hányingerem - mondja gyöngéden -, de a hormonjaim betöltötték a teret. Szinte mindenben bőgtem, és a haragom... Kimondottan dühöngő voltam három hónapig. Ha nem ordítottam, bömböltem. Te épp olyan vagy, mint én - mondja, aztán megtorpan, mert eszébe jut, hogy én nem vagyok olyan, mint ő.

Nekem nem lesz gyereke. Nekem abortuszom lesz.

Amint alkalom nyílik rá, hogy kérjek egy időpontot.

Szexcicából dundivá – öt perc alatt könnyedén.

Drabális vagyok. Hogy is lehetek ilyen óriási, amikor csak... hol is? A nyolcadik- vagy kilencedik hétnél tartok. Jól van, jól van, talán a csokoládé iránti oldhatatlan vágyam az oka. Éticsokik, mogyorósak, töltött csokik. Johnnyt küldtem le az automatához, hogy megvegye, amelyik épp az eszembe jutott.

És a tegnapi kisebb hisztéria oka? A gépből kifogyott a Bounty. Ki gondolta volna, hogy egy kókusszal bevont tejcsokoládé-szelet bárkit is könnyekre fakaszthat? Én biztosan nem. Legalábbis a tegnapi napig. Ám, ha nem ehetem pontosan azt, amit akarok, a hormonjaim megkerülnek, és nagyon is jól tudom, hogy óriási röhögések közepette ismételtetik Ted megjegyzéseit az Elmeháborodott Szuka Székről.

Bassza meg!

Viv állandóan hívogat, hogy jól vagyok-e. A múlt héten pedig egy csomag érkezett, egy évre való Pregnacare vitaminpótlóval.

- Miért küldted az irodába? – sziszegtem halkán a telefonba.
- Tudtam, hogy úgysem vagy otthon, hogy átvedd. – Majd némi szünet után: – Maeve, kicsim. Tudom, hogy megcsináltatod az...nos, tudod mit – képtelen volt kimondani a szót -, de mindenképpen szedned kéne folsavat. Nem csak a baba...úgy értem, neked magadnak van szükséged plusz vitaminokra és ásványi anyagokra, hogy egészséges maradj.
- Jól vagyok.

- És jót tesznek a hormonoknak is – mondta Viv, és ezen a ponton feltéptem a csomagot, és tüstént három tablettát nyeltem le egy nagy korty hideg cappuccinóval.

Ja, igen, cappuccino. Olvastam, hogy a terhesség első három hónapja alatt a kávé megkétszerezi a vetélés esélyét, következésképp attól a pillanattól fogva, amint beértem dolgozni, egészen addig a pillanatig, amíg kijöttem az irodából, méregerős cappuccinókat ittam. Ennek csak egyetlen szerencsétlen mellékhatása volt, mégpedig az, hogy az idő javarészét a vécéülőkén töltöttem, ami nem kifejezetten nevezhető konstruktív tevékenységnek.

Ma reggel épp a tizenharmadik pisiszünetemről jöttem vissza (10:34 volt), éskit látok az irodám előtt ácsorogni? Nem mást, mint Mike Jonest, aki úgy tesz, mintha bizalmas beszélgetést folytatna Stellával, de kétségkívül énám vár.

- Szia, Mike! – a legflörtölősebb mosolyomat villantom rá, bár a dögös mosolyom csak dögös nadrágkosztümben és dögös túsarkúban működik. Egy bő ing az M&S férfiosztályáról, egy tizennyolcas méretű madzagos nadrággal kombinálva nem épp a világ legszexisebb öltözéke, ezt be kell vallanom (bár a cicijeim fantasztikusak...).

Mike zavartnak tűnik, de bejön az irodámba és helyet foglal, jelzi, hogy üljek le én is.

- Hm, minden rendben?

- Igen. Minden remek. Nálad is minden oké?

Mike szórakozottan bólint, majd nagyot sóhajtva végül a szemembe néz.

- Maeve, nekem déjà vu érzésem van. Nem hiszem el, hogy ez újra megtörténik, de kénytelen vagyok megkérdezni tőled, hogy mi a fasz folyik itt?

- Mi a faszfolyik itt? – mosolygok, igyekszem megtartani a könnyed hangvételt, a szívem azonban kalapál, mert kérlek Istenem, ne engedd, hogy veszélybe sodorjam az egyetlen munkát, amit egész életemben akartam.

- Az emeleten azt rebesgetik, hogy te...

- Hogy Elmeháborodott Szuka lett belőlem? - felvonom a szemöldököm, látom, hogy Mike meglepődött. Azt hitte, nem hallottam.

- Hogy kezdek olyan lenni, mint Julia? - folytatam megkockáztatva egy vigyort, amit zavart vállrándítással viszonzoz.

- A picsába, már azt hittem, hogy velem is üvöltözni kezdesz - óvatosan ránéz a székre, amelyen ül. Az íróasztalom mögötti székre, az én székemre.

- Igen - mondom szelíden. - Ez az Elmeháborodott Szuka Széke, és nem hiszem, hogy bármi hatással lenne rád, mert ad 1 főnök vagy, ad 2...

- Már úgylis egy örült strici vagyok? - Mike élvezzi a helyzetet.

- Hát - megvonom a vállam. - Ezt beszélnek az emeleten.

- Na, ki vele Maeve! Mi ez az egész? Én egyfolytában csak azt hallom, hogy hisztériázol, és mindenki be van szarva a félelemtől. Azért kellett szabadságra küldenem Juliát, mert nem engedhettem, hogy a stábja így érezzen, most pedig átalakultál Juliává, és tudni akarom, miért.

Kihúzómagam, és egyenesen a szemébe nézve megvárom, amíg teljesen rám figyel.

- Terhes vagyok.

- Tessék? - kiül arcára a rémület, és jól tudom, mi jár a fejében. Először is: mi a faszért, miért adtam a munkát egy hülye libának, aki seperc alatt bekapja a legyet? Másodszor: ki a faszt keríték a helyére? És harmadszor... na álljunk csak meg... Hiszen szingli. Ki a gyerek apja?

- Vicc volt - mondom erőtlenül. Bárcsak ne mondtam volna semmit, bárcsak ne éreztem volna szükségét, hogy próbára tegyem! Hallom, ahogy megkönnyebbülten felsóhajt.

- Baszd meg! Már azt hittem, infarktust kapok. - Miközben Mike magához tér a sokkból, nekem gyorsan jár az agyam. Mégis, mi a csudát mondjak? Hogy a fenébe magyarázzam ki magam? Családi gondok? Tudni akarja, mi az. Mike Jones nem az a típus, akit ki lehet

elégíteni egy zavaros magyarázattal. „Nem tetszik? – mondaná. – Akkor hagyd ott a picsába.”

- Elmondom neked az igazat, ha nem adod tovább senkinek – mondom, mire közel hajol, és tüstént rám összpontosít. – Akadt néhány problémám.

Mike tekintete merő együttérzés.

- Valójában nőgyógyászati gond, az egyik petefészkekben golflabda méretű fibróma van, és a hormonszintem... – Nem is kell többet mondanom. Mike már felállt, és feltartott kézzel jelzi, ne is mondjak többet.

- Semmi baj, Maeve. – A magyarázatom pontosan elérte a kívánt hatást. Női dolog, nőgyógyászati, következésképp nem akar többet hallani róla. – Tökéletesen megértem. Szükséged van szabadidőre? Tehetünk érted valamit?

- Nem, kösz – felelem magamban vigyorogva. – Bár meglehet, hogy szükségem lesz néhány napra, de időben jelezni fogom. Valószínűleg akarnak majd csinálni egy laparoscopiát, a...

- Persze, persze – már félúton van az ajtó felé. – Csak vegyél ki annyit, amennyire szükséged van – és ezzel eltűnik, igyekszik vissza a saját irodája biztonságába.

*

Nat születésnapja van, mindnyájan ebédelni indulunk, hogy megünnepeljük. Szólok a többieknek, menjenek előre, mindjárt jövök én is, csak még el kell intéznem valamit az irodában. Percig tétlenül ülök az íróasztalom mellett és összeszedem magam, mielőtt felemelem a telefont.

- Viv, én vagyok.

- Hogy vagy, kincsem?

- Idegesen. Most készülök felhívni a klinikát. Csak előbb veled akartam beszélni.

- Úgy gondolod, hogy talán nem cselekszel helyesen? – Ismét remény bujkál a hangjában.

- Nem, Viv, helyesen cselekszem. Csak olyan félelmetes... megtenni. Nézd, jól vagyok. Ne haragudj. Jobb lesz, ha most megyek, hogy letudjam és túllegyek rajta.

- Sok szerencsét - mondja Viv, de szomorú a hangja. - Jól leszel, meglátod. Én eljövök veled.

- Tudom, Viv - mondom. - Szeretlek.

- Én is téged.

*

- Well Női Klinika, tessék.

- Jó napot kívánok. Az iránt érdeklődnék, hogy kérhetek-e önöktől egy időpontot.

- Természetesen. Kenetről van szó?

Leeresztem a hangom. Nem tehetek róla, olyan szégyenteljes érzés valaki másnak bevallani.

- Nem, abortuszról.

- Természetesen. Megkérdezhetném hány hetes terhes?

- Úgy hiszem, nyolc. Talán kilenc.

- Rendben. Először be kell jönnie konzultációra. Mit szólna a péntekhez, délután három órakor?

Gyorsan odalapozok a naptáramban.

- Igen, az jó lesz.

- Tudja, hol vagyunk?

- Persze - az ujjam keresi a címet a Yellow Pages-ben: Station Road.

- És ha felvehetném az adatait.

Megadom az adataimat. Olyan érzésem van, mintha a fogorvoshoz jelentkeznék be, hiszen annyira sablonosnak tűnik az egész, aztán leteszem a kagylót, megfordulok a székeyen, és a nap első igazi mosolyára húzódik az arcom.

Ekkor látom meg Stellát.

*

Egy ideig csak bámulunk egymásra.

- Sajnálom - Stella a földre szegezi tekintetét. - Csak a mobilomért szaladtam vissza. A beszélgetésed közben léptem be, igyekeztem nem odafigyelni, de...

Gőzöm sincs, mint mondhatnék. Kicsit szédelgek, úgyhogy ülve maradok, és csak nézem Stellát, aki történetesen engem néz.

- Gondolom, ez magyarázatot ad az Elmeháborodott Szukára.

Stella mosolyogni próbál, én pedig hirtelen el akarok mondani neki mindent azt akarom, hogy valaki mást is a bizalmamba avassak, ne csak Vivet, és valami azt súgja, Stellában megbízhatok.

- Nem mondd el senkinek? - suttogom. - Kérlek, esküdj, hogy senkinek nem szólsz.

- Ó, Istenem! Hát persze, hogy megesküszöm. Az életemre esküszöm. De jól vagy, hogy érzed magad?

Egy pillanatig tétovázom, de muszáj beszélnem erről, ki kell beszélnem magamból.

- Azon kívül, hogy hisztérikus vagyok meg rosszkedvű, jól érzem magam. Ja, és harapós meg sírós. És úgy általában véve teljesen elveszítem a lábam alól a talajt. De ezen kívül jól vagyok.

Mindketten nevetünk.

- Neked volt már abortuszod? - kockáztatom meg a kérdést, és Stella bólint.

- Régen történt. Még egyetemre jártam, buták voltunk, és muszáj volt elvetetnem a gyereket. Visszajöttem Londonba, a szünidőben csináltattam meg.

- És milyen volt?

- Oly régen történt, és azt hiszem, másképp dolgozod fel ezt, amikor fiatal vagy. Tizennyolc éves voltam, még gyerek. Most valószínűleg jobban zavar, mint annak idején. - Stella elhallgat, nyilván átfutott az agyán, hogy nem kellett volna ezt mondania.

- Mondd csak el nyugodtan az igazat - biztatgatom -, szükségtelen cenzúráznod magad.

- Nem könnyű. Mostanában gondolkodom rá. Sokszor. De tudom, hogy tizennyolc évesen nem voltam még felkészülve a gyerekvállalásra. Gyanítom, te is így vagy ezzel.

- Igen. Nem állok készen egy gyerekre. Én nem akarok gyereket. Sose akartam. Én karriert akarok. Függetlenséget. Szabadságot. Nem akarok egy bébi kelepcejébe esni. És persze ne feledkezzünk meg arról a tényről sem, hogy valójában nincsen társam, tehát még az se jöhet szóba, hogy érzelmi, pénzügyi vagy bármilyen más támogatást kapnék.

- Mark Simpsoné, igaz? - kérdezi egyszerűen Stella, és tudom, hogy meglepetést kellene mutatnom, de egyszerűen nem megy. Bólintok.

- Sokkoltalak? - kérdezem, mert Stella egyáltalán nem látszik megdöbbentnek.

- Nem. Tudtam, hogy történt valami azon az estén. Olyan erős vibrálás volt köztetek, hogy szinte érinteni lehetett a feszültséget.

- A francba! Gondolod, hogy más is észrevette?

- Nem, dehogy. Én szeretem figyelni az embereket, de a többieket sokkal inkább az érdekelte, hogy lebeszéljék őt, vagy egymással dumáljanak, mintsem hogy érzékeljék a dolgokat. Aztán egyik este a bárban láttam, ahogy ránéztél...

- Szex vagy halál? - mondom bánatos mosollyal.

- Naná, hogy szex - Stella visszamosolyog rám, és bizalmasan közelebb hajol. - Ne haragudj, de muszáj megkérdeznem. Milyen...?

- Kibaszottul jó! - bármilyen fura is az adott körülmények között, de nevetek, mert olyan jól esik valakivel beszélni erről.

- A kurva életbe! - Stella ingerülten dobbant a lábával, majd a mennyezetre mereszi a szemét. - Tudtam. És megmondod neki?

- Azt hiszem. Nem mintha bármit is akarnék tőle, egyáltalán nem, hanem... Hallottam a pletykát...

- Hogy vaktölténnyel lő?

- Nos, igen. És kétségtelenül nem így van.

- Mindenképpen meg kell mondanod neki.

- Tudom, de azóta még csak nem is beszéltem vele. Hogyan mondhatnám el neki? Mégis mit mondjak?

- Mit szólnál ahhoz, hogy: „Bébi, úsznak a fiaid”.

Kitör belőlem a nevetés.

- Komolyan - mondja Stella -, miért nem hozol össze vele egy ebédet. Hívd fel most.

- Most? Jézusom! Tulajdonképpen nem akarok beszélni vele.

- Ez a lényeg. Épp most mentem el mellette az előcsarnokban, ebédelni indult. Telefonálj és beszélj meg egy időpontot a titkárnőjével. Ő majd beírja az ebédet a naptárjába.

- Remek ötlet - felveszem a telefont, és rövid csacsogás után Sheilával a jogügyi osztályról, befirkantok a naptáramba egy csütörtöki ebédet.

- Istenem - nevetek -, el tudod képzelni, milyen képet vág majd, amikor délután visszajön, és látni fogja, hogy velem ebédel csütörtökön?

- Talán arra gondol majd, hogy újabb vad szexre van szükséged.

- Aha, mert éppen akkor akarna prütykölni velem, amikor így nézek ki - a bő blúzomra és a sátorméretű nadrágomra mutatok.

Stella hirtelenjében komoly arcot vág.

- Maeve, bámulatosan nézel ki. Kicsit teltebb vagy a megszokottnál, de ez nem baj. És különben is azt mondják, hogy a férfiak jobban szeretik azokat a nőket, akiken van mit fogni.

- Ami igaz, az igaz. Az új cicim fantasztikus.

- Na, látod? - Stella saját lapos mellére mutat. - íme, a jutalom, ha annak lehet nevezni.

- Köszönöm, Stella - legszívesebben átölelném őt.

- Mit köszönsz?

- Azt, hogy most káprázatosan érzem magam. Olyan, mintha egy hatalmas súlyt emeltek volna le a vállamról.

- Bármikor. Ha akarod, hogy elmenjek veled, szívesen.

- Kösz. Anyám mondta, hogy eljön, de ha szükségem van rád, felhívlak.

- Indulás - Stella az órájára pillant. - Ha igyekszünk, még a kávénál utolérjük őket.

*

Ideges vagyok az ebéd miatt. Ideges vagyok, hogy mit mondjak, mert Stellával átvettük ugyan a megfelelő szöveget, de Mark reaklására nem tudott felkészíteni, miként arra sem, hogy mit tegyek, ha nem érti meg az álláspontomat.

Én érek előbb az étterembe. Tíz perccel korábban, és amennyire csak lehet, igyekszem megnyugtatni magam, mielőtt Mark megérkezik. Rendes körülmények között italt rendelnék, de alighanem a terhességem egyik mellékhatásaként undor fog el az alkoholtól és a cigarettafüsttől, úgyhogy egy pohár szénsavas ásványvizet hozatok.

Nem éppen ugyanaz.

Mark belép az ajtón, egy másodperc múlva ott áll az asztalnál, zavart és óvatosságot olvasok le az arcáról.

- Hogy vagy? - kérdi, miközben helyet foglal, és naná, hogy kínos, hiszen az óta az éjszaka óta most váltunk először szót egymással.

- Jól. És te?

- Jól.

És megszakad a beszélgetés.

Egy pincér hozza az étlapot, mindketten túlságosan érdeklődünk a választék iránt, egyikünk sem pillant fel, amíg - egy emberöltőnek tűnő idő után - ismét előkerül a pincér, hogy felvegye a rendelést.

- Hogy mennek a dolgaid?

- Jól. És neked?

Remekül.

- Hallom, Julia New Yorkban tölti a szabadságát.

- Aha. New Yorkban.

- Istenem, imádom New Yorkot. - Jézus, én tényleg küszködöm.

- Aha. Én is. - Ezzel mindketten kifogyunk a mondanivalóból. - Maeve? - gyorsan felpillantok. - Miért is ebédelünk együtt?

Leteszem a vizespoharat, mert ez képtelenség. A kellemes közös ebédről alkotott minden tervem, melynek során a kávé mellett lezseren bedobom, hogy terhes vagyok, most szertefoszlott. Nincs választásom. Most, vagy soha.

- Azért, mert terhes vagyok.
- Gratulálok.
- Ennyi?
- Nos, nem tudom, mit kéne még mondanom.
- Én sem, Mark, de valamifajta érzelemnyilvánítás szép lenne.

Nézd, én nem várom el, hogy magadra vállald a felelősséget, és nyilvánvalóan nem akarom, hogy fizess. Csak úgy gondoltam, tudnod kell róla, hisz te magad mondtad aznap este, hogy terméketlen...

- Hogyan? - suttogja falfehéren Mark.
- Mi az, hogy hogyan?

Mark a fejét csóválja, szemlátomást megrendült.

- Mégis miről beszélsz?
- Ter-hes-va-gyok - artikulálok szótagolva. - És te vagy az a-pa.

Mark szeme tágra kerekedik, eltátja a száját és - szörnyen bűnösnekérezem magam emiatt - ragyogó öröm terül szét az arcán. Ám csak egy pillanatra.

Hátradől, és gyanakvóan fürkészik.

- Biztos vagy benne?
- Mark, hónapok óta senki mással nem voltam együtt. Biztos vagyok benne.

És akkor, még mielőtt tudnám, mi történik, felugrik, megkerüli az asztalt és átölel.

- Ó, Istenem! - suttogja a hasamra téve a kezét, én pedig a terhességem óta először émelnyezni kezdek. - Édes Istenem! Ez az én gyerekem. Az én gyerekem növekszik itt.

Miközben ezt mondja, a szeme megtelik könnyel, az örömkönnyek azzal fenyegetik, hogy végigcsurognak az arcán, és pislogással próbálja visszafojtani őket.

Honnan a csudából sejthettem volna, hogy így reagál?

Szelíden lefejttem magamról a karját, és ahogy visszamegy a helyére, örömtől sugárzik az arca, és nem tudom, hogy tehetem meg ezt egy férfival, aki ilyen nyilvánvalóan, minden kétséget kizáróan jó.

De meg kell tennem.

- Mióta tudod? - Mark képtelen letörölni a vigyort a képéről. - Miért nem szóltál korábban?

- Kilenchetes terhes vagyok - felelem -, és azért mondtam el neked, mert jogod van tudni, hogy nem vagy magtalan. De - tétovázom, ám folytatom - Mark, én nem állok készen az anyaságra.

Szünet.

- Miről beszélsz?

- Azt mondom, hogy nem tarthatom meg ezt a babát. Nem lett volna tisztességes eltitkolnom előtted, viszont tudnod kell, hogy abortuszt tervezek. - Megrándul az arca, de folytatom. - Holnap megyek konzultációra egy klinikára, de úgy gondolom, az operációra majd csak a következő néhány hét során kerül sor. Mindenképpen azt szeretném, hogy a tizenkét hetes választóvonal előtt meglegyen.

Mark hallgat.

- Mark? Mark? Ugyan már Mark, gondolj csak bele. Te meg én alig ismerjük egymást, és nem tisztességes világra hozni egy gyereket, ha nincsenek szerető szülei. Ez nem helyes.

- Együtt lehetnénk - vágja rá Mark. - Alig ismerjük egymást, ez igaz, de azért megpróbálhatnánk. Ahhoz eleget tudok rólad, hogy tudjam, kedvellek, és talán volna esélyünk rá, hogy jól süljön el a dolog.

- És mi van Juliával?

- Azt hiszed majd, hogy csak a baba miatt mondom - máris kínosan érzem magam, amikor „a baba”-ként utal rá -, de Julia távozása volt a legjobb, ami valaha történt velem. Úgy érzem, a felhő, amelyik követett és körülvelt, eltűnt. És ez nem Julia hibája volt, hanem mindkettőnké. Nem voltunk boldogok és nem illettünk össze, többé már nem. Talán sosem.

Szomorúan felsóhajt, egy ideig az emlékein mereng, majd folytatja:

- Olyannyira eltávolodtunk egymástól, hogy már nem találhattunk visszautat, csakhogy ezt egyikünk sem volt hajlandó tudomásul venni.

- Julia tudja, hogy vége?

- Azt hiszem. Felhívott párszor vagy üzenetet hagyott a rögzítőn, amikor nem voltam otthon, vagy akkor csörgetett rám, amikor éppen valami találkozóra rohant. Sokkal gondtalanabbnak hangzott, boldogabbnak. Amilyen a régi Julia volt - Mark rám néz. - De ennek semmi köze mihozzánk. Megpróbálhatnánk.

- Mark - szelíd a hangom, ahogy a keze után nyúlok és megszorítom, hogy nagyobb hangsúlyt adjak a mondandómnak, hogy megértessem vele -, én nem akarok gyereket. Nem szeretem a bábiket. A madártejtől csalánkiütést kapok, és már a gondolattól is, hogy egy bömbölő csecsemő legyen a házamban, meghűl az ereimben a vér. Én ezt nem tudom csinálni. Én a karrieremet építem, egyszerűen nem vagyok anyatípus.

- De ez az én gyerekem is - mondja Mark. - Évek óta várok erre a gyerekre.

- És még várnod kell egy kicsit, hogy valaki mástól legyen gyereked.

- Te ezt nem érted. Az én gyerekem itt van. A mi gyerekünk. Te a mi *gyerekünket* hordod. Nem hozhatsz döntést, hogy megöled, mert nekem vagy sikerül, vagy nem valaki mással gyereket nemzenem.

- De ez az én testem! - Kezdek stresszes lenni, szentimentális, és már érzem felbuggyanni a reményvesztettség könnyeit. - Ez az én testem, és nem vagyok hajlandó lemondani róla. És arra sem állok készen, hogy megbirkózzam a gyerekkel járó felelősséggel.

- És mi van, ha én vállalom a felelősséget? Mi van, ha nálam van a gyerek, ha én nevelem fel? Te továbbra is csinálhatnád azt, amit csinálsz. Jézusom, hiszen néhány hét után visszamehetnél dolgozni.

Annyira fáradt vagyok, nincs több energiám vitatkozni vele, Mark pedig meglátja a rést a pajzson, és bedobja magát.

- Nézd, én csak annyit mondok, hogy gondolkodj rajta. Legalább mond le a holnapi időpontot, hogy mindketten kapjunk még egy

kisidőt. Akár csak egy hetet. Néhány hetet. Szánjunk rá némi időt, hogy amikor végleges döntést hozunk, tudjuk, hogy az a helyes. Ha nem adsz magadnak esélyt, hogy fontolóra vedd a többi lehetőséget, életed végéig fájlahatod, hogy az abortuszt választottad. – Túlfáradt vagyok ahhoz, hogy vitatkozzam veled – sóhajtok fel, amikor kihozzák az ételt. – Lemondom a holnapi időpontot, de egy hétnél nem várok tovább. Azt akarom, hogy újra normális kerékvágásban menjen az életem.

Mark felemeli a vizespoharát, rám villant egy mosolyt, és boldogság sugárzik a mosolyából. Izgatottság, várakozás, öröm.

- Mondhatok egy pohárköszöntőt? – kérdi tétován.
- Akkor nem, ha a bébire koccintasz – vágok vissza védekezőn.
- Nem. Kettőnkre.
- Kettőnkre – ismétlem óvatosan, finoman koccintva poharamat az övéhez.

Mark elbűvölő, szórakoztató és védelmező. Az ebéd alatt nagyon is úgy bánik velem, mint egy beteggel, és jóllehet rendes körülmények között ez már önmagában elegendő volna ahhoz, hogy dühösen kivonuljak, jelen pillanatban törékeny állapotomból adódóan pontosan erre van szükségem.

És Viv imádni fogja. *Imádja* őt.

Jézusom! Mi a csudába kevertem magam?

Hát ez hogyan történt? Három hét telt el az első közös ebédünk óta, három hete közöltem Markkal, hogy nem vagyok hajlandó egy hétnél tovább várni az abortuszra, és kimondott szükséghelyzetben várok a tizenkettedik hétig, de legkésőbb a tizenkettedik hétre „babátlan” leszek.

És tessék, itt vagyok. Tizenkét hetes terhesen. És csökken az eltökéltségem.

Hogyan történt ez?

Elmesélem nektek.

Péntek délután – egy nappal azután, hogy elmondtam Marknak a hírt– az íróasztalomnál ülve a *Szerelemre fel*, gyártási tervét véglegesítettem. Az irodában csönd honolt, ami nem megy ritkaságszámba péntek délután, mert a kutatóim terepszemléket és interjúkat elővarázsolván vidám integetéssel háromkor lelépnek. Tudom, hogy mindnyájan a kocsmába tartanak, de a népszerűségem érdekében megtanultam, elnéző lenni, és Isten a tudója, most a népszerűség minden morzsájára szükségem van.

Befejeztem a gyártási tervet és hátradöntöttem a széket. Néhány percre becsuktam a szemem, mert hullámokban jön rám a fáradtság, és ámbár csak az alvásra tudok gondolni, ha néhány percig

pihentetem a szemem, képes vagyok végigcsinálni a nap hátralévő részét.

És számomra nincs több időzés a bárban, az egyetlen dolog, ami ezekben a napokban felszínen tartja a hajómat, egy nagy tál tészta, egy vaskos csokoládészelet, egy forró fürdő meg az ágy. Előző éjjel a hálószoa ajtajába rángattam a tévét, és minő gyönyörűség volt negyed kilenckor bemászni az ágyba, és a meleg takaró alatt magamhoz ölelni Jackie Corkhill kellemes hangját.

Tehát pénteken délután itt voltam az irodámban, becsukott szemmel, átadva magam a fantáziálásnak egy adag fagyfaltról, meg egy elektromos takaróról, amikor kopogtatás ébresztett fel álmodozásomból, bár az irodám ajtaja nyitva állt. Kinyitottam a szemem, és Mark állt ott egy *Books Etc*-ás zacskóval.

- Szia! - félszegen ácsorgott, amíg elmosolyodva helyet mutattam neki egy széken, aztán becsukta az ajtót, mielőtt leült.

- Neked is, szia. - Meglepett, hogy ennyire örültem neki. Akárcsak Stella, úgy találtam, hogy valami mélységes nyugalom és jóság volt, van a megjelenésében. Bár a Chuck's Nagy Amerikai Borda- és Marha Extravagancia estéjén ezt nem mondtam volna. Nem a nyugalom volt az a szó, amivel leírhattam volna őt azon az estén. A fogantatás estéjén.

Istenem! Erre még nem is gondoltam. Képzeljétek el, ha megszülném a babát. Képzeljétek el, hogy megkérdezi, hol fogant meg, és el kell magyaráznom neki, hogy nem, nem a Ciprianiban, Velencében vagy Párizsban, a George V-ben, hanem egy mocskos, nyomorúságos sikátorban a SoHóban, és alig öt percig tartott az egész. Fantasztikus öt percig, de mégiscsak öt percig.

Ez is amellet szól, hogy ne tartsam meg ezt a bébit.

- Csak kíváncsi voltam, hogy érzed magad. - Mark lerakta a zacskót az asztalra, én pedig kíváncsian fürkésztem. - Lehet, hogy most valóban mérges leszel rám - homlokát ráncolva nézte, ahogy gyanakodva figyelem a csomagot -, tulajdonképpen azt hiszem, nagy hülyeséget csináltam, és talán jobb volna, ha visszavinném a könyveket, és tüstént elhúznék innen. - Már mozdult is, hogy

megfogja a zacskót, de én voltam a gyorsabb. Elkaptam és két könyvet húztam ki belőle.

Kérdések és válaszok a terhességről, valamint Milyen ma a babám?

Ó.

- A francba! Sajnálom - mondta halkán Mark. - Csak arra gondoltam, hogy mivel nem hoztunk döntést, ha esetleg úgy határoznál, hogy megtartod a babát, talán tudni szeretnél néhány dolgot.

- Például miféle dolgot?

- Olyasmit, hogy mit nem szabadna enned.

- Például? - azt se tudom, egyáltalán miért kérdeztem meg.

- Szusit. Nem pasztörizált húst és sajtot, májat...

- Látom, te már nagy szakértő lettél.

- Tudtam, hogy nem kellett volna... - sóhajtott. - Visszaviszem őket.

- Ne, várj! Meg szeretnék mutatni neked valamit. - Belelapoztam a *Milyen ma a babámba*, és megtaláltam azt, amit kerestem. Egy kilenches baba fényképét. Egy maszat. Egy semmi. - Ezt - megfordítottam a könyvet és áttoltam az asztalon Mark elé. - Így néz ki a bébi.

Nem értem el a kívánt hatást. Mark a fejét csóválta.

- Káprázatos! - álmélkodott, én pedig sóhajtozva azon tűnődtem, hogy is tarthat egy alaktalan maszatot, ami semmire sem hasonlít különösebben, káprázatosnak.

- Megnézed a könyveket? - kérdezte végül Mark. - Csak az elején lévő dolgokat, hogy egészséges maradj. Ha netalán...

- Rendben - bólintottam, tudván, hogy úgyis bedobom őket a legközelebbi szemétládába a metróállomásnál. - Persze, annyit megtehetek.

- És mit csinálsz a hétvégén? - nekem ez túlságosan *műlezesnek* hangzott.

- Ma este parti lesz, holnap délután kocsmázás a haverokkal, este klub, vasárnap azt hiszem, nem erőltetem meg magam, és otthon maradok néhány sörrel.

Mark rémulten nézett rám.

- Ugye ugratsz?
- Naná, hogy ugratlak. Kimerült vagyok. Egy jó estéről manapság egy üveg habfürdő jut eszembe, meg az ágy tíz órákor. – Nem mondtam meg neki, hogy lefekvés valójában nyolc órákor. Nem akartam túlságosan búbánatosnak hangzani.

- Te, hm...szóval arra gondoltam, talán elmehetnénk valahová. Holnap este elvihetnélek vacsorázni.

- Ne már, a kurva életbe!
- Ne már, a kurva életbe?
- Mi a baj?
- Mark, szükségtelen pártfogolnod engem, fölösleges eljátszanod, hogy érdekellek, mert a gyerekedet hordom, és az idődet se vesztegesd azzal, hogy megpróbálsz kedves lenni hozzám abban a reményben, hogy megpuhítasz, és majd úgy gondolkodom, mint te. Én nem akarok kapcsolatot, és nem akarok gyereket. És ezen az sem fog változtatni, ha elmegyek veled vacsorázni. Világos?

- Hogyne – Mark felállt, kemény volt az arca. – Tökéletesen világos. – Egyetlen további szó nélkül sarkon fordult és kiment az irodából. Én meg szarul éreztem magam. Már megint.

*

Délután Sam, a küldönc beugrott a belső postával.

- Hát ez jó nagynak tűnik – mondta pimasz vigyorral, s egy jókora, nehéz borítékot dobott az asztalomra.

Két üveg Badedast találtam benne egy cédula kíséretében.

„Nem próbállak pártfogolni, Maeve. Élvezd a fürdőt (ne legyen túl forró és semmi gin...). Mark”

Remek. Semmi „szeretettel”. Azt már nem tudtam volna lenyelni.

- Tudod, hogy az emberek beszélni fognak – mondtam két héttel később Marknak, amikor beleegyeztem, hogy találkozom vele egy italtra ebédidőben a bárban (Mark: fél üveg sör. Én: buborékos víz).

Mark nevetett.

- Azt fogják mondani, hogy viszonyunk van.

- Még mindig jobb, mintha azt mondanák, hogy gyerekünk van.

Mark felkapta a fejét.

- Valóban? Hajlandó vagy már beszélni róla?

- Még nem, de hamarosan. Nemsokára beszélhetünk róla... – és elhallgattam, mert Mark kivett valamit a hajamból. Csak egy szöszmöszt volt, mégis elgyengített a kollégákhoz képest túlságosan bensőséges mozdulat, és hirtelen ráébredtem, mennyire bizarr ez a helyzet.

Ott voltam én, egy olyan férfival, akit alig ismertem, viszont keféltam vele, ámbár röviden. Gőzöm nincs róla, kicsoda. Azt sem tudom, mit szeret és mit nem. Fogalmam sincs, lusta-e vagy sportos, magabiztos-e vagy félénk.

Mindazonáltal a gyermekét hordom.

Mindig is büszke voltam a jó emberismeretemre, és annyit megmondhattam volna, hogy Markot amolyan átlagos helyes srácnak tartanátok, az átlagosnál mutatósabb külsővel, vagyis tudom, hogy Mark voltaképpen nagyon is jóképű, még akkor is az, ha rám nincs hatással a külseje.

El tudtam képzelni, hogy egy nagy házban él (elvégre tudom, mennyit keresnek ezek az ügyvédek), szereti a művészetet, a könyveket és gyűjt valamit, talán újságban megjelent karikatúrákat, talán térképeket, de az életében minden jól szervezett, rendes, gyönyörűen „tálalt”.

Feltételeztem, hogy egy kisebb állami iskolába járt, és valamilyen hangszeren is tanult ott játszani, alighanem hegedülni. Aztán Bristolba vagy Durhambe ment, s miután megszerezte a diplomáját,

az első nagyobb vásárlása egy klasszikus sportkocsi volt: Triumph Stag vagy MGB.

- Miért mosolyogsz így rám? Most már komolyan a szájukra vesznek az emberek - Mark hangja elszakította gondolataim fonalát, és ráébredtem, hogy félmosollyal mereven bámulom őt, miközben megpróbálom kitalálni, kicsoda valójában.

- Elnézést. Én csupán... pusztán csak azon tűnődtem, milyen nevetséges ez a helyzet. Terhes vagyok a gyerekekkel, de semmit sem tudok rólad.

- Mondok én neked valamit - mosolygott Mark. - Nem akarlak pártfogolni, de miért nem jössz át vasárnap? Gyere el a házába, töltsd ott a napot. Derítsd ki - amolyan Scooby-Doos-kísértetiességgel a hangjában, amivel megnevettetett folytatta: - kicsoda vagyok valójában.

- Oké - vágom rá önmagamra is meglepve. - Ott leszek.

- Oké - Mark kiitta a sörét. - Helyes.

Aznap este, amikor beléptem a lakásomba, csörgött a telefon.

- Hogy vagy, kincsem? - Viv volt az.

- Jól vagyok. És te?

- Velem te ne törődj! Meghoztad már a döntést?

- Viv, mondtam már neked, hogy szólok, amint elhatározásra jutottam...jutottunk. Ne gyötörj, kérlek. - Csakhogy már közel tizenkét hetes voltam, ott tornyosult fölöttem a határidő, és még csak halogattam a dolgot. Hogy miért nem csináltattam meg, és kész? Mert nem akartam gondolni rá, hát azért. Minél kevesebbet beszélni róla. Vivvel vagy bárki mással. Még mindig abban reménykedtem, hogy elvetélek.

- Én aztán nem gyötörlek, csak ellenőrizni akartam, jól vagy-e. És arra gondoltam, talán fel szeretnél jönni vasárnap, és itt tölteni a napot.

- Nem megy, dolgom van.

- Dolgod van? Neked? Vasárnap? Ezt komolyan mondod?

Olyan hitetlenkedő volt a hangja, hogy elnevettem magam.

- Ha megmondom, hova megyek, ígérd meg, hogy nem jössz túlságosan izgalomba.

Viv visszafogta a lélegzetét.

- Ha most azt mondod, hogy Alain Bates-t méysz meginterjúvolni lehet, hogy öngyilkos leszek.

- Viv! Mark házába megyek. Ebédre.

Viv újra visszafogta a lélegzetét, ám ezúttal tudtam, hogy ez most komoly.

- Mark, úgymint az Apa Mark?

- Nem, Viv. Mark, úgymint az a férfi, aki teherbe ejtett.

Az Apa megszemélyesítette a dolgot. Nem tudtam úgy gondolni Markra, mint az Apára, azt pedig végképp nem szerettem volna, hogy Viv úgy gondoljon rá. Nem akartam a szükségesnél több fájdalmat okozni neki.

- Én is úgy értettem. - Viv nagyot sóhajtott, igyekezett megnyugodni, de hallottam a hangján, hogy mosolyog, kihallottam belőle a reményt, a várakozást. - Milyen csodálatos - élénk hangot próbált megütni. - Tehát tud főzni? - Ezzel arra utalt, hogy jó férj lesz belőle?

- Fogalmam sincs - feleltem -, de gyanítom, hogy nem szendvicset és chipset fog feltálatni.

- Semmi baj sincs a chipsszel, meg a szendviccsel - mondta gyorsan Viv. - Egy férfi, aki tud főzni nyereség. Nem létszükséglet.

- A férfi nem létszükséglet, és pont - mondtam határozottan. - Csak megpróbál rávenni, hogy megtartsam a babát.

- Gondolod, hogy lehetséges volna?

- Viv! Hányszor kell még neked elmondanom? Nem gondoltam meg magam. - Elbúcsúztunk, aztán percekig a semmibe meredtem, hiszen két héttel ezelőtt már meggondoltam magam. Két héttel ezelőtt úgy volt, hogy abortuszom lesz, és utána folytatom az életemet, mintha sosem történt volna meg. Most pedig nem tudom.

Mikor lopódzott belém a kétség? Egyáltalán hogyan gondolhatom, hogy van bármilyen alternatíva? Miért nem voltam képes egy új időpontot kérni az abortuszklinikán?

Min gondolkodom?

Vasárnap csikorgósan hideg az idő, vakítóan ragyog a jég-kék égen a napkorong, s mikor egy ilyen fantasztikus napon kinézel az ablakon, tudod, hogy hamarosan beköszönt a tavasz, és már nem is emlékszel, mi volt olyannyira lehangoló a télben.

*

Stella állandóan érdeklődik a hogylétem felől. Stella, aki félelmetesen rövid idő alatt félelmetesen közel került hozzám.

Itt volt tegnap délután. A West End-i bevásárló körútjáról hazafelé tartva beugrott megnézni, jól vagyok-e. Magával hozta az M&S élelmiszerosztályának a felét, és végül majdnem egész este nálam maradt.

Öntetekbe mártogattunk, és történeteket cseréltünk. Megosztottuk egymással a titkainkat. A lasagne felett nevtünk, és a Banoffee pie, a tejkaramellás banános piskóta fölött kötöttünk barátságot.

- Ez hiányzik nekem - mondta szomorkásan Stella, amikor mindketten az ujjainkkal töröltük ki a tálkákat, nehogy egy morzsányi banán vagy karamellkrém benne maradjon.

- Micsoda? Otthon maradni szombaton este, zabálni, mint egy disznó, és úgy érezni magad, mint egy partra vetett bálna?

- Nos, igen. Pontosan ez hiányzik - mindketten nevtünk. - De én az efféle női barátságról beszélek. A lánybarátság könnyedségét hiányolom. A kényelmet, hogy oda mehetsz valakihez, mint most, és nem kell aggódnod a külsődön, vagy amiatt, hogy mit beszélsz. Nem azt mondom, hogy te vagy a legjobb barátnóm...

- Lassan a testtel - figyelmeztettem, bár mosolyogtam, hiszen magam is pontosan ugyanezt éreztem.- Lesipuskás veszély.

- Határozottan nem vagy a legjobb barátnőm. Lesipuskás, igen – mintha megbántódott volna. – De hiányzik egy legjobb barátnő. Érted, mire gondolok.

- Nekem mindig az anyám volt legjobb barátnőm.

- Istenem, te ugratsz. Én utálok az anyámat, alig tudunk megmaradni ugyanabban a helységben.

- Az én anyám óriási. Komolyan ő a legjobb barátom. És azt hiszem, az egyetlen igazi barátnőm. Mármint közeli barátnő, mert azért vannak barátnőim – fűzöm hozzá gyorsan, bár ez valójában nem igaz -, viszont nincs bizalmasom, legalábbis itt Londonban nincs, és egészen ma estig nem fogtam fel, hogy nekem is mennyire hiányzik ez.

- Jó dolog nőnek lenni – nevetett a poharát felemelve Stella.

- A Testvériségre!

- A Testvériségre és a barátságra!

Mosolyogva mentem aludni, melegséggel és intimitással körülvéve, úgy éreztem, hogy a terhesség talán mégsem a legrosszabb dolog, ami valaha is történt velem. Úgy éreztem, hogy alapjában véve egyáltalán nem is olyan rossz az életem.

*

És ma ragyogóan süt a nap, én pedig jól érzem magam. Alig várom, hogy valami mást csináljak, még akkor is, ha nem vagyok egészen biztos benne, hogy milyen lesz a Markkal töltött nap. Mi van, ha semmi közös nincs bennünk? Mi van, ha nincs miről beszélgetnünk?

És akkor mi van? – dorgálom meg magam. Elvégre nem azt megyek ellenőrizni, hogy megfelelő partneranyag-e. Csak próbálom megismerni egy kicsit, mielőtt ő meg én meghozzuk életem legfontosabb döntését.

Ez minden.

*

- Könnyen idetaláltál? - Mark ajtót nyitott, és kacagnom kellett, mert kötény volt rajta. Nem viccelek, tényleg kötényt viselt, és nem volt hajlandó levenni, nekem pedig tetszett, hogy nincs zavarban egy ilyen röhejes ruhadarabtól, bár a tengerészkék-fekete csíkos minta férfias volt.

- Gyönyörű a házad - mondtam, és úgy tettem, mint aki nem veszi észre, hogy talán az egyik leghatalmasabb házban van, ahol valaha is járt. Úgy tettem, mintha nem volna rám nagy hatással a tágas, négyszögletes előcsarnok és az abból nyíló, néhány lépcsővel lejjebb lévő világos, levegős konyha. Úgy tettem, mintha én is egy ehhez hasonló házban éltem volna. Csak kisebbben. Sokkal, de sokkal kisebbben.

- Egy italt? - kérdezte Mark, s olyasmit töltött ki egy pohárba, ami nagyon hasonlított a répaléhoz.

- Ez undorítóan néz ki. Azt hiszem, kihagyom - grimaszolva szagoltam meg.

- Ez nem undorító, hanem finom. És illik a házad színéhez. Ez egy házilag készített mangó- és banánjoghurt. Finom és tápláló. Kóstold meg.

Megkóstoltam. Finom volt (és tápláló).

- Nyam, nyam. Valaminek határozottan ínycsiklandó az illata.- A tűzhelyen lévő edényeket vettem szemügyre, és konstatáltam, hogy az illat a sütőből jön. - Ki gondolta volna, hogy a London Daytime vállalati jogásza, szakács.

- Csupán egyetlen dolog van, amit egy kurva jó pernél is jobban élvezek. Amikor egy forró tűzhely fölött agyondolgozom magam. Tessék, foglalj helyet. - Kihúzott egy széket a konyhaasztalnál, én pedig hálásan az udvariasságáért, leültem.

- Látod, milyen gondoskodó vagyok? - Fogta a kabátom és kiment, hogy felakassza.

- Nem is rossz egy jogtanácsostól - nevettem rá, mikor apró falatokkal kínált. - Hogyan? Semmi olajos mag? - Nem bírtam visszafogni magam. Bekukkantottam a könyvekbe, amelyeket vett nekem, és tudtam, hogyha a terhes nő túlzásba viszi az olajos magvak

fogyasztását, a gyerekei komoly földimogyoró allergiával születhetnek. És tudtam, hogy ezt Mark is tudja.

- Hát, attól tartok, nincs itthon. De ugye nem vagy oda az olajos magvakért? - Mark olyan aggodalmasnak tűnt, olyan átlátszó volt, hogy nevetnem kellett.

- Nyugi - szűrcsöltem a gyümölcsjoghurtomat -, az elmúlt három hónapban egyetlen szem mogyorót sem ettem.

Mark megkönnyebbülten felsóhajtott.

Átmentem a nappaliba, megnéztem az itt-ott elhelyezett néhány fényképet, tanulmányoztam a könyvespolcát, taláломra megfogtam CD-lemezeket, és csak miközben visszaraktam őket a helyükre, ébredtem rá, hogy ha nem tudnám, hogy Julia csupán néhány héttel ezelőtt utazott el, azt hihettem volna, hogy Mark soha senkivel nem osztotta meg ezt a házat. Egyetlen jel sem utalt női kéz nyomára. Az égvilágon semmi.

A fényképek számomra ismeretlen embereket ábrázoltak. Julia még csak véletlenül sem szerepelt egyikén sem. A könyvek többnyire jogi kötetek voltak vagy életrajzok, esetleg ismeretterjesztő irodalom, ami szerintem tipikusan férfiakra jellemző olvasmány, és semmi olyat nem láttam, amit egy nő olvasott volna.

- Hogyan lehetséges, hogy semmi sincs itt Juliáról? - kérdeztem azon tűnődve, vajon még mindig túl fájdalmas-e Mark számára a dolog, vajon volt-e már lehetősége, hogy elrámoljon mindent.

Mark bejött a nappaliba és töltött még a gyümölcsjoghurtból.

- Tudom, hogy abszolút bizarrul hangzik, de a múlt héten én is éppen ezen morfondíroztam. És akkor rájöttem, hogy sosem volt semmi. Julia nem érezte itt otthon magát. Mindig úgy érezte, hogy a ház az enyém. Túl nagy volt a számára, és sosem vettem észre, hogy semmilyen kacata nem volt itt.

- Akkor miért vetted meg a házat?

- Én imádtam és *imádok* itt lenni, és gondolom, önző voltam. Tudtam, hogy Julia szerette a kis házat, szerette a kicsi, lakályos szobákat, de úgy gondoltam, majd csak hozzászokik ehhez. Azt hittem, hogy szükségszerűen bele fog szeretni. De most már tudom,

hogy mindig is nyomasztották a méretei. Fel tudod azt fogni, hogy amíg nem ment el, fel se tűnt nekem, hogy semmije sincs itt? Ennyire önző voltam.

- Nem hiszem, hogy ez önzés volna. Szerintem, ez csak azt bizonyítja, hogy mindketten más típusú emberek vagytok.

- Nos, mondj valami olyat, amit nem tudok. - Szomorúan mosolygott.

- Talán nem kéne megkérdeznem, és akkor sincs baj, ha azt mondod, semmi közöm hozzá, de mi lesz, ha Julia visszajön New Yorkból?

- Nem jön vissza.

- Tessék?

- Két napja felhívott, munkát ajánlottak neki a BCA-nél, és elfogadja.

- Jézus! Már szólt erről valakinek odabent?

- Nem, és kérlek, ne is beszélj róla senkinek.

- Dehogy! Egy mukkot se. - Alaposabban szemügyre vettem Markot. - És hogy érzed magad?

- Szomorú vagyok, mert véget ért a kapcsolatunk, ugyanakkor felszabadult is. Azt hiszem, mindennél inkább óriási megnyugvást érzek. Tudom, mit fogok a legjobban hiányolni abból, hogy kapcsolatban élek, de még ez is nevetséges, hiszen alig voltunk együtt. Különben meg legyen elég belőlem. - Láttam, egyre kínosabban érinti, hogy erről beszélünk. - Éhes vagy? Tüstént kész az ebéd.

*

Visszamentünk a konyhába, és nekiláttunk a korianderes sárgarépa levesnek forró, megpirított francia kenyérrel.

Halálosan éhes voltam, úgyhogy gyorsan bekanalaztam, majd hátradőlve már alig vártam a főfogást.

- Ez annyira finom - sóhajtoztam, és két pofára ettem a báránysültet ropogós sült krumplival és házi készítésű

borsmentamártással. - Azóta nem ettem ilyet, mióta eljöttem otthonról.

- Az elején Julia is mindig ezt mondta. Aztán, gondolom, beleunt.
- Megunni a sültet? Hát hülye ez?
- Megunta, hogy olyasvalakivel éljen, aki szeret otthon lenni.
- Jaj, ne. Sehol se olyan jó, mint az otthonodban.
- Most viszont te lepsz meg engem - Mark hitetlenkedve vonta fel a szemöldökét. - Te bulizós csaj vagy. Téged a karrier érdekel. A családi élet aligha a te stílusod.

- Éppenséggel azért annyira fontos számomra az otthon, mert olyan keményen dolgozom. Az utolsó dolog, amit munka után akarok, hogy elmenjek jópofizni. De csitt - suttogtam -, ki ne add a titkomat. Én ugyanis - folytattam - imádok egyedül otthon lenni, teljesen önző módon, nem alkalmazkodva senkihez. Te viszont teljesen más tészta vagy.

- Mit akarsz ezzel mondani?
- Egy szép napon, Mark, csodás feleséget faragsz majd valakiből.
- Csak akkor, ha vasalás nem szerepel a házassági szerződésben.
- Ó, ezzel azt akarod mondani, hogy abban nem vagy jó?
- Nem azt mondtam, hogy nem csinálom jól. Isten adta tehetségem van a vasaláshoz - mondta vigyorogva -, de ez az egyetlen dolog, amit rühellek, amiért fizetek, hogy megcsinálják helyettem.

- Egy takarítónővel meg egy kertésszel egyetemben, és Isten tudja, hányan segítenek még neked rendben tartani ezt a házat.

- Egy takarítónő, igen. Lizzy hetente kétszer jön. De kertészem nincsen. Láttad ezeket a kezeket? - kinyújtotta a kezét, és csakugyan gyönyörűek voltak. Nagy kezek. Erős kezek. Jaj! Képzeljétek csak el, mire képesek ezek a kezek (mintha elfelejtettem volna, mit tettek már). Beleborzongtam. Nem, Maeve. Más nem is hiányozna neked.

Még mindig az ujjait bámulva bólintottam.

- Alan Titchmarsh* keze sehol nincs az enyémhez képest. Az én ujjaim olyan zöldek, hogy kirügyeznek.

Elnevettem magam.

Ebéd után leroskadtam a mesésen puha kanapéra a nappaliban, Mark pedig tejhabot próbált a koffeinmentes capuccinómra varázsolni.

* A BBC kedvelt kertészeti szakembere.

Aztán felébredtem.

Tompák voltak a fények. Odakint már besötétedett, és egy pillanatig gőzöm sem volt, hol vagyok. Aztán megláttam Markot, velem szemközt ült a pamlagon a Sunday Times-ba temetkezve. A kandallóban ropogott a tűz, és gyorsan felültem, zavarban voltam, mert elaludtam, megrémített a tapintatlanság, meg a gondolat, hogy alvás közben esetleg összenyálaztam a párnáit.

Mark az újság széle fölött rám mosolygott.

- Jó reggelt, Csipkerózsika! Vagy inkább Duli-fuli?

Nem voltam visszamosolygós kedvemben. Tudom, hogy néz ki a hajam, miután elszundítottam egy szófán.

- Teát? - Hálásan bólintottam, s a szobából távozó Mark után nézve, szórakozottan azon járt az agyam, miként lehetséges, hogy egy ilyen pasast már évekkkel ezelőtt nem kapkodtak el.

No, nem mintha engem érdekelt volna. Én semmivel sem éreztem többet délután, mint délelőtt. Csodálatosan alakult a napom, és Mark minden volt, amit elképzeltem róla (azzal a különbséggel, hogy nem hegedülni tanult az iskolában, hanem klarinétozni, és az első kocsija nem MGB vagy Triumph Stag volt, hanem Jaguár), mindazonáltal úgy nem izgatott.

Egyvalamit azonban el kellett ismernem, miközben hazafelé vezetve harcoltam a fáradtság ellen: csodálatos, ha egész nap gondoskodnak az emberről. Még senki sem törődött velem így azelőtt. Természetesen Viv, de kétlem, hogy ő ide számítana.

Ja, és még valami. Beleegyeztem, hogy elmegyek ultrahangra.

Csak a biztonság kedvéért.

Még mindig nem vagyok egészen biztos benne, miért mentem bele, az ultrahang vizsgálatba. Fáradt voltam, hosszú nap állt mögöttem, és annyira kellemesen, olyan kényeztetve éreztem magam, hogy nem akartam egy vitával tönkretenni az egészet.

És lényegében láthattam, hogy Mark csodálatos apa lenne.

Ez segített.

Az a gyanúm, hogy sosem gondolkodtam még el a helyzet realitásán; csak az járt a fejemben, hogy a nyakamon van egy gyerek, és én nem akarom; hogy stresszes egyedülálló anya lennék, aki keservesen igyekszik búvészkedni a gyerekével, a hivatásával meg egy sor haszna-vehetetlen szeretővel.

Ám ez után a Marknál töltött nap után, miután láttam milyen, hol él, hogyan él, megértettem, hogy nem lennék egyedül, sőt mi több, azt is megértettem, hogy nem volna tisztességes őt megfosztanom attól, amit olyan nagyon akar.

Megoszthatnánk egy gyereken, gondoltam hazafelé menet. Esetleg Marknál lenne hét közben, nálam pedig a hétvégeken. Egy kislány képe fészkelte be magát a fejembe, aki rám hasonlít. Egy kislány, aki cuki Osh Kosh kezeslábasokat visel (az én gyerekem semmiképp sem fog fodros-bodros rózsaszín ruhácskákból járni), aki olyan édes és jó, hogy mindenki megáll és ránk mosolyog, és elcsodálkoznak, hogy a London Daytime Television vezetőjeként (ha már egyszer fantáziálsz, akkor nincs értelme félúton megállni)

hogyan voltam képes egy ilyen gyönyörű, jól nevelt kislányt is felnevelni.

Ő volna a tökéletes tartozék.

Nagy csizmában meg gyapjúsapkában járnánk le a parkba, és ellenállhatatlannak találnának minket a jó megjelenésű szingli férfiak. És talán egy kutyára is szükség lesz. Esetleg egy nyaralóra a tengerparton. Nem túl messze, Viv közelében valahol, csak játszánánk a fövényen, esténként pedig dr. Seuss-t olvasnánk a kandalló előtt.

Mindenre megtaníthatnám, amit én tudok. Figyelhetném, ahogy önálló kis személyyé serdül a saját gondolataival, a saját véleményével, és büszkén a háttérben maradnék, ahogy gyönyörű nővé fejlődik.

Hm. Egy *kicsi én* valóban nagyon csábító.

Úgyhogy amikor Mark szelíden szóba hozta, hogy nem volna rossz ötlet elmenni egy orvoshoz és bejelentkezni ultrahangra, beleegyeztem.

Mit árthat?

Ez még nem azt jelenti, hogy döntést hoztam.

Nem azt jelenti, hogy feltétlenül megtartom a bébit. Nem feltétlenül.

*

- Látják mozogni a lábat?

Egy asztalon fekszem, és forgatom a fejemet, hogy lássam a monitort, miközben a szonográfus, aki le nem veszi szemét a monitorról, a hasamon matat, és csak akkor hagyja abba, mikor lejegyzeteli a méreteket.

Mark mellett ülve a kezemet fogja, amit egyéb körülmények között talán rosszul viselnék, de jelen pillanatban határtalanul megnyugtató. Mindketten a monitort bámuljuk, és fogalmam sincs, miről beszél a szonográfus, mert nem látok mást, csak egy zöldes

alagutat, aztán hirtelen a szívem majd kiugrik a helyéből, és Markkal együtt eltátjuk a szánkat és megszorítjuk egymás kezét.

- Ó, Istenem! - suttogjuk egyszerre. - Látod ezt? - És váratlanul kivilágosodik a monitor. Egy piciny láb rúgkapál a levegőben, és a lábat követve már kezdjük kivenni egy baba alakját. Az én babámét. A mienkét. Egy bennem lévő életet.

Szentséges ég!

Gyorsan Mark felé fordulok, könnyes a szeme, és fülig ér a szája, és szótlánul egymásra vigyorgunk, majd máris visszkapjuk tekintetünket a képernyőre, nehogy elmulasszunk valamit.

- Látják a gerincét? - a szonográfus bal oldalt nyomja meg a hasamat, és egy pontra mutat a képernyőn, én pedig bólintok, hirtelenjében gombóc lesz a torkomban.

- Hoppá, mozog a baba - nevet a szonográfus, és döbbsen ámulattal figyelem, ahogy kinyúlik egy kar, és a bébi meggörbíti a hátát.

Elnevetem magam, és sírva fakadok.

- Ne aggódjék - mondja a szonográfus a markomba nyomva egy zsebkendőt a mellette lévő dobozból -, gyakran meghatódnak az elsőgyerekes szülők. Hihetetlen, igaz? Ő a *maguk* babája! - elnézően mosolyog rám. - Úgy tűnik, minden rendben van. Látják ott azt a kis vibrálást?

Apró vibrálás, alig észrevehető.

- Az a baba szívverése. Szép és erős. Most tizenhárom hetes és négy napos? Öt napos?

Bólintok. Pontosan tizenhárom hét és öt nap.

- Ebben a stádiumban elképesztően pontosak a mérések - magyarázza a szonográfus -, tehát a születés dátuma... - megfordul, hogy ellenőrizze, de Mark, meg én gyorsabbak vagyunk.

- Október 31..

- Kísérteties - mondja nevetve a nő, de én nem nevetek, mert pontosan ez az a pillanat, amikor tudom, hogy nincs visszaút. Ettől a perctől fogva visszavonhatatlanul megváltozik az életem.

A szonográfus még folytatja egy ideig, én megpróbálom követni a baba formáját, ám ahányszor megváltozik a kép, összefüggéstelen jeleket látok csupán, és egy idő után már nem nézem, hanem Markhoz fordulok.

- Jól vagy? - suttogja és megszorítja a kezemet.

Bólintok.

- És te?

- Azt hiszem, ez életem legnagyobb napja - feleli mosolyogva.

Visszamosolygok rá.

Nem kell megmondanom neki, hogy pontosan ugyanígy érzek.

*

Mark hazavisz, és tüstént a konyhába megy, hogy felmelegítsen nekem egy Heinz paradicsomkonzervet (joggal mondhatom, hogy kívánós vagyok?), én pedig egyenesen a gardróbszobába tartok és előveszem a *Books Etc.* műanyag zacskóját.

A Milyen ma a babám? 36. oldalán pontosan az áll, amit tudni akarok.

*

Isten hozott a második harmadban! Ha reggelente émelyegtél, az most alábbhagy, és kisebb a vetélés kockázata.

Keress fel az orvosodat, és beszéljétek meg, milyen óvintézkedéseket kell tenned annak érdekében, hogy elkerüld a szalmonella, a listeria és egyéb fertőzéseket, valamint milyen vizsgálatokat kell elvégeztetned, például toxoplazmosist.

Mi történik a babámmal?

Kifejlődnek a hangszálak és kialakul a hangdoboz. A baba belei már össze vannak göngyölődve a hasüregben, a máj epét választ ki, a hasnyálmirigy pedig inzulint termel. Es csak most kezdődnek a valóban izgalmas dolgok! A kicsi kéz és lábujjak már nem úszóhártyások többé, és elkezdődnek kialakulni a körömágyak.

- Mit csinálsz? - Mark egy csésze levest tesz az éjjeliszekrényre, aztán mellém ül az ágyra, hogy megnézze a könyvet. Egy darabig, némán üldögélünk, végül megérinti a karomat.

- Akkor most beszélhetünk erről? - kérdezi szelíden. Bólintok. - Hogy érzed magad?

- Félek.

- Akkor ez azt jelenti... - szünetet tart. - Akkor meg fogod... - felnéz rám, a szeme reménnyel teli - tartani ezt a babát?

- Naná, hogy megtartom. Ez egy bébi! Egy baba növekszik bennem, az isten szerelmére, láttam őt! Mark! - ránézek, és levegő után kapkodok, ahogy főbe kólint a teljes felismerés. - Nekünk gyerekünk lesz!

- Tudom - Mark nevetve átölel, és olyan erősen szorít magához, hogy nem kapok levegőt. - Hát nem kurvára*ihetetlen*?

*

Mark ott marad vacsorára. Bárcsak azt mondhatnám nektek, hogy a vasárnapi ebédjéhez hasonló gasztronómiai élményben részesítettem, de az az igazság, hogy curryt rendelünk az indiai étteremből. A mangó chutneyval azonban sikeresen én szolgállok.

Nagyon sokáig beszélgetünk. Legalábbis nagyon hosszú időnek tűnik, ám amikor végül jó éjszakát kívánunk egymásnak, és alaposan kifáradva bebújok az ágyamba, mielőtt elaludnék, rápillantok az órára: 21:22.

Hogy miről beszéltünk? A gyerekünkről. Az értékeinkről. A barátaink gyerekeiről meg arról, hogy mit szeretünk és mit nem a nevelési módszereikben, és mi hogyan csináljuk majd másként a sajátunkkal.

A logisztika nem esett szóba. Miként fog két ember közösen felnevelni egy gyereket, ha nincsenek együtt - bár ez valójában nem olyan nagy ügy. Nézzétek meg, az isten szerelmére az ország válási statisztikáját! Ha jól tudom, minden harmadik házasság válással végződik. Vagy még ennél is rosszabb az arány. Szinte teljesen

normális, hogy egyszülős családban nőnek fel a gyerekek, és a mi gyerekünk legalább nem lesz kitéve a szülei közti haragnak és szóváltásnak, mert mi eleve nem leszünk együtt.

Nos, éppen hogy csak.

Mariinak beteljesülhet az álma, hogy apa lesz, én pedig folytathatom a karrieremet, mint annak előtte.

- Csak azt nem tudom - mondtam, amikor belefáradtunk az ábrándozásba, hogy a frászba kéne beadnunk ezt az embereknek odabent.

- Hát igen, ez már nekem is megfordult a fejemben - sóhajtott Mark.

- Én mondtam Mike Jones-nak, hogy terhes vagyok, pusztán kíváncsi voltam a reakciójára, és majd szívszélütést kapott a szemem előtt.

- Tehát, ne mondjuk el senkinek.

- Ugyan, ezt nem mondhatod komolyan. Azt hiszed, nem fogják észrevenni?

Mark vállat vont.

- Még senkinek sem kell elmondanod. Nem látszik rajtad, és van még pár hetünk, hogy kidolgozzuk a legjobb módszert.

- Ezek szerint a részedről rendben van, ha tudják, hogy a te gyereked? - hüledeztem.

- Azt akarom, hogy az egész kurva világ megtudja, hogy az én gyerekem! Főleg, amikor mindenki tudott arról, hogy Julia meg én mennyit próbálkoztunk, és *vélelmezték*, hogy az én hibámból nem történt semmi. Nem csak el akarom mondani nekik, hanem egy egész tévésorozatot akarok megrendelni róla.

- Jó ötlet - álmélkodtam. - De nem grandiózus. Biztos, hogy egy egész sorozat eljut a legfelsőbb körökhöz? Mit szólnál egy harminc másodperces reklámhoz, amely közvetlenül a *Coronation Street* után kerül adásba egy teljes hétig? Az sokkal visszafogottabb.

Mark mosolygott, de nem igazán figyelt, és tudtam, merre járnak a gondolatai.

- Mark? Mi a baj? Julia igaz?

Mark szomorúan mosolygott.

- Olyan izgatott voltam, még csak eszembe se jutott. És gondolom, ha nem velem volt a gond, akkor kétségkívül Júliával, de még akkor is, ha az égvilágon semmi baj sincs, hogy a csudába fogadja majd ezt?

- Nézd, Mark, ha egy ideig senki más nem fog tudni róla, akkor Juliának sem kell. Ám amikor elkezdjük megmondani az embereknek, mindenképpen te legyél az, akitől először hallja. Annál nem tudok rosszabbat elképzelni, mint hogy valaki mástól tudja meg.

- Ezzel tisztában vagyok - felelte még mindig Julia fájdalomra gondolva Mark. - Én magam fogom megmondani neki.

*

Megszállott nőszemély vagyok.

És olyan, aki lassacskán elveszti az eszét.

Az úgy teszek, mintha ez a bébi nem is létezne állapotból, átestem az alig várom, hogy megmutathassam a pocakkezdeményemet, és mindenkinek elmondhassam, hogy nem dagi vagyok, hanem terhes állapotba.

Még mindig elővigyázatos vagyok a munkahelyen, óvatosságból nagy, bő ruhákat viselek, hogy eltakarja egyre növekvő pocakomat, viszont olyan veszettül beszélni akarok róla, hogy idegeneket szólítok le csupán azért, hogy valakivel megosszam a jó hírt.

- Elnézést, van ebből a szvetterből nagy méret, mert közel négyhónapos terhes vagyok, és hamarosan nem lesz semmi, ami rám jönne.

- Halló? Ön nem ismer engem, Maeve Robertson vagyok, Stella Lord barátnője. Ő ajánlotta, hogy magát hívjam fel, mert nem működik rendesen a központi fűtés, én pedig négyhónapos terhes vagyok, és kezdek fázós lenni, úgyhogy ki tudna esetleg még ma küldeni egy vízvezeték-szerelőt?

- Én avokádót, rákszirmot és koronázási csirkét* kérek. Furán hangzik, tudom, de négy és fél hónapos terhes vagyok, és halálosan kívánom a csirkesalátát, de rosszabb is lehetne. Ha-ha. Legalább nem

valami durva dologra vagyok kívánós, mint mondjuk a föld. Magának vannak gyerekei?

- Maga úgy néz ki, mint akinek már nincs sok ideje hátra. Hány hetes? Harminchat? Ó, szegénykém! Ez az első babája? Én még csak huszonkét hetes vagyok, és teljesen megvisel, úgyhogy el tudom képzelni, hogyan érezheti magát.

Sokáig ellenálltam a készítésnek, hogy kismamaruhákat vegyek, de már képtelen vagyok rá. Tizenhat hetesen egyenesen odahajtottam a Formes-hoz. Besétáltam, körülnéztem, és nem értettem, miért látok csupa szupersovány nőt. Az eladónők kénytelenek voltak párnát adni nekik, hogy a pulóverük alá dugva imitálják a terhességet.

- Ezek a nők valóban terhesek? - súgtam oda az egyik fiatalabb eladónőnek.

- Hát persze - suttogta vissza. - Azt hiszem, a hölgyek java része nagyon korán szeret eljönni hozzánk. A kismamaruha viselése gyakran a terhesség első igazi jele, és már alig várják, hogy elhencegjenek vele.

Megfordultam és pontosan azt láttam, amire az eladó utalt: egy modellszerűtlenekkel rendelkező nőt, aki szórakozottan böngészgetett az állványokon lógó ruhák között, empire vonalú kötényruhát viselt, ami alatt szemlátomást nagyobb hely volt, mint a Tower-híd.

* Coronation chicken: 1953-ban Erzsébet angol királynő megkoronázására készített csirkesaláta.

- És ön szeretne felpróbálni valamit? - tudakolta a pénztárpult mögül az eladónő. - Van párnák, ha óhajtja.

- Nem, köszönöm - feleltem leereszkedő mosollyal a kijárat felé indulva. Ám hazafelé menet legszívesebben felképelem volna magamat. Én, meg az én kurva nagy büszkeségem. Majd megveszek, hogy mindent felpróbáljak.

Mindenki, aki előtt felfedem a terhességemet, annyira kedves, és ettől még bizarrabbá válik, hogy épp a munkahelyemen nem fedhetem fel, ahol mindenki úgy kezel, mint mindig. A London Daytime Television-nél még mindig ugyanaz a régi Maeve Robertson vagyok, csak kövérebb. És feledékenyebb.

Nem tudom megmondani, mi aggaszt jobban: a tény, hogy engedély nélkül szabadságolta magát a memóriám, vagy az, hogy eltűnt a derekam.

Azt persze senki nem mondaná, hogy felszedtem néhány kilót, és nem hiszem, hogy bárki gyanakodna még, mindazonáltal annak kétségkívül tudatában vagyok, hogy amikor déltájban átmegyek a zsúfolt étkezdén, nemigen fürdök az elragadtatott pillantásokban, mint azelőtt.

- Esküszöl, hogy nem látszom debellának? - sustorgom Stellának, ahogy a reggeli műsor adásrendezője sétál el mellettünk, és rám mosolyog, ám nyomát sem látom benne a flörtölésnek.

Akarom, hogy Stella azt felelje, nem látszom kövérnek, terhesnek látszom. Azt akarom, hogy megerősítsen ebben. Engedélyt akarok, hogy elmondhassam mindenkinek.

- Esküszöm neked, hogy szexi vagy és dögös.

- Tehát nem látod a pocimat? - kidugom a hasamat, és nagyon szeretném, ha azt felelné, látja.

- Ez nem bébi - nevet Stella -, ez csak egy sajtos-hagymás baguette meg egy dupla nápolyi. - Én is nevetek. Még akkor is, ha nem ez a megfelelő válasz.

- Biztos vagy benne, hogy nem látszom dagadtnak? - kérdezem Markot a pamlagán heverve, miután megnéztük Lord Winston:

Az emberi test videóját, és megcsodáltuk az anyaméhben lévő bébiről szóló részt.

Vasárnap van. Mostanában együtt töltjük a vasárnapot, Mark meg én, és alkalmanként pár estét hét közben is. A vasárnap azonban szokássá vált: én átkocsizom a házához, ő fantasztikus ebédet főz, és egész nap tétlenül heverészek, miközben ő rohangál, akár egy töketlen kutya, hogy gyermeke anyja elégedett legyen.

Hamisítatlan és határtalan mennyei boldogság.

- Kérsz egy Bountyt? – tudakolja a délután közepén.
- Nyam, nyam – dűnnyögöm kéjesen a párnák kényelméből.
- Rendben. – Mark felkapja a zakóját – Csak kiugrom a garázshoz.

Van még szükséged valamire?

- Hát, nem bánnék egy kis koronázási csirkét.
- Még éhes vagy a marhasült után? – döbben meg.
- Nem vagyok éhes. Csak... úgy harapnék valamit.
- Csirkénk és majonézünk van, majd megnézem, tudok-e curryport szerezni.

- Óriási, kösz – és máris a tévére figyelek, rendszerint egy videóra, amelyet Mark hoz ki délutánra, és örülök, mert mindketten a régi sajtuszagú filmeket szeretjük: *Az élet csodaszép, Harvey, Van, akiforrón szereti, Elfújta a szél*. Sok vasárnap délután feledkeztünk bele egy letűnt kor fantáziavilágába.

Az elmúlt két héten ott maradtam éjszakára.

Na, ne röhögtessétek ki magatokat.

Természetesen, a vendégszobában.

*

És ez a legkülönösebb dolog. Attól a tényről eltekintve, hogy a gyermekét hordom, el sem tudom hinni, hogy Mark meg én valaha is szexeltünk. Időnként arra gondolok, hogy ez talán a szeplőtlen fogantatás esete, és csupán álmodtam azt az egész SoHo-beli estét.

Még Stellát is megkérdeztem, csak a biztonság kedvéért. Valóban ott voltam?

Mark a legjobb barátom lett. Hozzá fordulok elsőként, ha meg akarom osztani valakivel a híreket, ha el akarok menni este, vagy egyszerűen csak nevetni támad kedvem. Ő mindig ott van nekem; mindig állhatatos, megbízható, nyugodt, biztonságérzetet ad, kényelmet és szeretetet nyújt. Persze plátói értelemben.

Mivelhogy ő az utolsó ember a világon, akihez valaha is vonzódnék.

Tudom, azon az estén tetszett nekem. Ködös emlékeimben él, hogy fantasztikus szex volt, de még mindig alig hiszem el, hogy Mark volt az. *Mark*. Ugyanaz a Mark, aki velem szemben ülve ledöntött egy doboz kólát, és néhány másodpercenként illetlenül hangosan böfög.

- Malac – mondom mosolyogva.
- Istenem, tudom – grimaszt vág. – Az ügyvédek akkora disznók, hát nem?

- Nem minden ügyvéd, csak te.

Mark egy különösen hangosat böffent, és vigyorog.

- Bármelyik pasast kiválaszhattad volna a gyereked apjának, de te engem választottál.

- Bízz bennem – mondom. – Ha volna választásom, és előről kezdhethném az egészet, teljesen más sztori lenne.

Persze nem volna az, mert miközben a legkevésbé sem tetszik nekem, Viven kívül Mark lett a legkedvesebb számomra a világon, és el sem tudnék képzelni jobb embert, akivel felnevelhetem a gyermekemet. Tetszik az ötlet, hogy a gyerekem félig az enyém, félig Marké lesz. Őszintén mondom, el sem tudok képzelni jobb kombinációt. Na, legfeljebb engem és Steve McQueent természetesen, csak hogy ez nyilvánvalóan nincs benne a pakliban.

- Tudod, mi vagy te? – kérdem aznap délután, miközben Mark a padlón ülve egy Viktória korabeli lámpát bütyköl, amelyet egy bolhapiacon vettünk ma reggel (hajnali hatkor kezdődött az árusítás. Senkinek sem ajánlom). Te vagy a bátyám, aki sosem volt.

Mark grimaszt vág.

- Hát, ez igazán beteges. Undorító. Te vérfertőzéssel vádolsz engem?

- Ne légy nevetséges. Csak a mi nézőpontunkból szemlélve. A kapcsolatunkra értem. Nem hiszem, hogy valaha is éreztem magam olyan jól bárkivel, mint a családommal. Nos, így értem ezt. Tudod, hogy te vagy a legjobb barátom – fogalmam sincs, igazából mi jött rám, merta spontán érzelemkitörés nem igazán az én stílusom, de nem hiszem, hogy ezelőtt tudtam, mennyire fontos, hogy az embernek legyen valakije.

És itt most nem a „másik félre” gondolok. Csak valakire, akivel megoszthatom a problémáimat. Valakire, aki olyan, mint egy legjobb barát. Vagy egy fivér. Olyasvalakire, mint Mark.

Mark abbahagyja a bütykölést, és rám mosolyog.

- Ez a legszebb dolog, amit valaha is mondtál nekem.

- A francba - motyogom kinyitva a *Marie Claire*-t, és úgy teszek, mintha tüstént elmerülnék a filmkritikákban, mert ugyancsak zavarban vagyok, amiért ennyire kitárulkoztam. - Nem annak szántam.

- Dehogynem. És köszönöm. Olyan jó ezt hallani, és csak hogy tudd, én pontosan ugyanígy érzek irántad.

- Én vagyok a sosem volt bátyád?

- Dehogy, te vagy a kölönc kishúgom, akit sosem akartam. Jaj! - Fejbe csapom az összetekert *Marie Claire*-rel. Akkor Mark hátradől, és elgondolkodva néz rám. - Komolyan, Maeve, te igazán megváltoztál, amióta terhes vagy.

Felhorkanok.

- Mert te olyan jól ismertél azelőtt.

- Ehhez nem kellett, hogy jól ismerjelek. Elég volt rád néznom, hogy tudjam, mennyire kemény vagy. Most sokkal lágyabb lettél. Sebezhetőbb. Ha forszíroznád, azt mondanám, sokkal kedvesebb ember vagy.

- Tyúha - fintorogva visszafordulok a magazinhoz és lapozgatom.- Nem vagyok biztos benne, hogy ez annyira jó dolog. Már senki sem fél tőlem az irodában.

*

Ámbátor egy kicsit zavar, hogy már nincs akkora tekintélyem a munkahelyemen, titokban tetszik, amit Mark az imént mondott. Szeretem, ahogy jó érzéseket kelt bennem.

Titokban nagyon, de nagyon elégedett vagyok.

Kipattant a titok.

A hatodik hónapban piszkosul nehéz eltitkolni egy terhességet, és most mindenki azt mondja, ők már ősidők óta sejtették, csupán csak nem akartak semmit sem mondani, mert mi van, ha csak felszedtem néhány kilót.

Ennek dacára, az összes anyuka az állítja: ők tudták.

- Igen, igen - morogta ernyedten Mike Jones, amikor felmentem az irodájába, hogy megmondjam neki. Ezúttal komolyan. - Akkor most mondj valami olyat, amiről nem tudtam.

- Honnan tudod? - ő volt az első, akinek megmondtam, de még így is sokkolt.

- Üvöltöztél az emberekkel, minden látható ok nélkül sírva fakadtál. Többnyire úgy járkálsz, mint aki valami álomvilágban él, zabálsz, mint egy disznó, mégis az egyetlen hely, ahová felszedsz valamit, az a hasad, meg a... - vigyorogva megvonja a vállát. - Egy kibaszott idióta lettem volna, ha nem veszem észre, főleg, amikor meg is mondtad nekem.

- Eszerint nem tudtalak átverni a viccemmel?

- Engem nem lehet lóvá tenni. Tehát, itt van a két legfőbb kérdés.

Az első: mit fogsz tenni?

- Mármost hogy maradok-e?

Mike bólint.

- Imádom ezt a munkát, Mike. Mindent szeretek a London Daytime Television-nél, és nagyon jól emlékszem mindenre, amit az

állásinterjúmondtál arról, hogy a határ a csillagos ég. Én sosem akartam teherbe esni. Nem akartam gyereket, de most ez van, és úgy gondolom, minden rendben lesz. Mindazonáltal nem vagyok anyának való, és az utolsó dolog, amit akarok, hogy otthagyjam a munkámat

- Mike helyeslően biccent, én pedig folytatom: - Természetesen, kiveszem a három hónapos szülési szabadságot, de ennyi. Ragyogó támogatást kapok. A szavamat veheted, hogy visszajövök ide, hogy ott folytassam, ahol abbahagytam.

- Hisztérikus rohamok és könnyek?

- Ugyan már. Annak csupán hormonális oka volt. A bébi után a régi Maeve-t fogod visszakapni, és biztosíthatlak, hogy a *Szerelemrefel* eléri a hatmilliós nézettséget.

- Hatmillió? Ez jól hangzik. Biztos vagy ebben?

- Igen.

- Akkor még mindig itt van az a probléma, hogy mit csinálok a három hónap alatt, amíg te távol vagy.

- Ez nem gond. Stella Lord. Ő a válasz.

Mike érdeklődéssel néz rám.

- Stella mindenkinél keményebben dolgozik, mindenkinél okosabb és mindenkinél törekvőbb. Épp itt az ideje, hogy esélyt kapjon, hogy megmutassa, mit tud.

- És nem érzed magad fenyegetve? Mi van, ha annyira jó, hogy nem is akarjuk, hogy visszagyere?

- Szerencsére, ennek a veszélynek nem vagyok kitéve.

Ha bármi is, ez igaz volt.

Mindenesetre Stella az egyetlen, akiben megbízom, hogy átvegye a műsort, mialatt én távol vagyok. Ő az egyetlen, aki biztosítani fogja, hogy elérjék azt a nézettséget. Stellával a „vezetőülésben” elérhetem a hatmillió nézőt. Bízhatom benne, hogy ugyanazokat a döntéseket fogja meghozni, amiket én hoznék.

- Azt hiszem, mondtál valamit. Kérd meg Stellát, hogy nézzen be hozzám délután. Majd meglátom, neki mi a véleménye erről.

- Ki fog ugrani a bőréből.

- Ebben biztos vagyok. Szóval, itt az ideje a második kérdésnek.-
Tyúha, tudom, mi következik. - Egy kismadár azt csiripelte, hogy
pletykák keringenek rólad és Mark Simpsonról. Ki az apa?

- Mondhatom, hogy menj a picsába, semmi közöd hozzá?

- Nem. Kirúgnálak.

- Jó. Mark Simpson az apa.

Mike-nak leesett az álla.

- Baszki! Te ugratsz engem! - őszinte döbbenet ült ki az arcára.

- Mi van? Hiszen azt mondtad, hogy már csiripelték a madarak.

Ne nézz ilyen meglepetten.

- Csak ugrattalak, vicceltem a pletykáról. Pusztán láttalak
néhányszor, amint iszogatsz vele a bárban. A picsába! - hitetlenkedve
rázza a fejét. - Nem gondoltam volna, hogy a típusod.

Nem veszködöm azzal, hogy elmondjam neki: Mark nem a
típusom. Hogy megállapodást kötöttünk. Túlságosan bonyolult
elmagyarázni, és egyszerűbb, ha azt hiszik a munkahelyen, hogy
együtt vagyunk. Később még mindig mondhatjuk, hogy szétmentünk.

- Miért ne volna az én típusom? - Rám nem jellemző módon kicsit
kíváncsi vagyok.

- Nem kifejezetten Mr. Partibubus, vagy igen?

- Ezt csak azért mondd, mert ti ketten teljesen mások vagytok. Ez
még nem azt jelenti, hogy rossz ember.

- Dehogy, dehogy, félre ne érts. Nem arra gondolok, hogy rossz
ember. Szerintem jó pasi, csak nem gondoltam volna, hogy elég
izgalmas a számodra.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy szerinted unalmas?

Mike-ba szorult némi jóérzés, büntudatos képet vág.

- Nem unalmas, de nem is kihívás. Én azt hittem, te a kemény
fazonokat kedveled. Akik erőpróbát jelentenek. A tökök fickókat.

Gondolom, amilyen te vagy.

- Tulajdonképpen - mondom dacosan -, épp ez az, amit szeretek
benne. Ő a legállhatatosabb ember, akivel valaha is találkoztam. Olyan
biztonságot nyújt nekem, amiben még sosem volt részem, és

pontosan tudom, hányadán állok vele. Abszolút tisztességes. Pontban akkor telefonál, amikor mondja, hogy hívni fog, és pontosan azt teszi, amit mond. Nincsenek játszadozások, és még sosem voltam ennyire boldog egész életemben.

Mike éppolyan döbbenten néz rám, ahogyan én érzem magam.

Uramisten!

Honnan jött mindez?

*

- Nem tudtam ellenállni. Tudom, hogy csúnya dolog tőlem, tudom, hogy nem kellett volna, de egyszerűen képtelen voltam ellenállni.

- Viv igyekszik szabadkozó képet vágni, miközben egy hatalmas műanyag zacskót cipel be a nappaliba, ám mindeközben nem bírja letörölni arcáról a mosolyt, az izgatottságot, hogy nagymama.

- Viv! - megpróbálok szigorú lenni, de a szívem nem az. Már majd meghalok, hogy vásároljak a babának, Mark azonban nem engedi. Hirtelen úgy döntött, kemény lesz, és határozottan kijelentette, hogy amíg nem töltöm be a nyolcadik hónapot, egyikünk sem vehet semmit a gyerekszobába. Olyan nehéz volt elmenni a Baby Gap és a bámulatos alvóruhácskái mellett. Micsoda gyötrődés volt nem felugrani a John Lewis negyedik emeletére, és egy órát eltölteni takarónézegetéssel.

Tehát, amikor Viv büntudatosan kihúz egy falatnyi zöld overallt a hozzá való kabátkával, elalélok az izgalomtól, amikor pedig egy sárga-fehér csíkos alvóruhát varázsol elő, szinte elájulok az örömtől.

- Hát nem fantasztikusak? - kiált fel örömeiben. - Hát nem a leggyönyörűbb holmik, amiket valaha is láttál?

- Nem kicsik? - suttogom a pocakomat dörzsölgetve, ahogy a baba egy gyors rúgással tiltakozik a bordáim alatt.

- Rúg a kislány? - Viv mozdulatlanra mered, miközben én ugrálok, és a hasamat dörzsölöm, hogy lenyugtassam a bébit. Nem

azért, mintha fájdalmas lenne, de az ijedtségtől mindig alig kapok levegőt.

- Még nem biztos, hogy lány - mondom, bár szerintem az. Abszolút meggyőződésem, hogy ez a baba lány lesz. - És igen, rugdos.

- Megfoghatom a pocakodat? - kérdezi elragadtatással Viv és odajön mellém, a pocakomra teszi a kezét. - Ó! - sóhajt fel, amint rúg a baba, és mindketten szélesen elmosolyodunk.

- Ne bógj! - figyelmeztettem Vivet, mikor a szeme megtelik könnyel.

- Nem tehetek róla - mondja nevetve, miközben könnycseppek gördülnek végig az arcán. - Olyan hihetetlen. Ez az élet ajándéka.

- Annál is elképesztőbb, mert nem éreztél semmit. - Ahányszor csak Mark itt van, és a bébi rugdosni kezd, amint Mark a hasamra teszi a kezét, a baba abbahagyja.

- Mark hogy van? - kérdezi szeretettel anyám, örökösen érdeklődik kedvenc veje felől, holott még sosem találkozott vele. Különös ez, tudom, de nem látom szükségét, hogy találkozzanak. Még nem. Mark nem a fiúm, arról sincs szó, hogy anyám jóváhagyását kérjem, és különben is olyan ritkán látom Vivet, hogy amikor találkozunk, szeretem megtartani őt magamnak.

- Jól.

- Sokat vagytok együtt, igaz?

- Igen, azt hiszem.

- Nos...ti... szóval... amit akarok mondani... történt már valami?

- Viv! Ezerszer megmondtam neked. Ez nem olyan...

- De amit meséltél róla, olyan csodásan hangzik. És ragyog a szemed, amikor Markról beszélsz.

- Tudod mit? Ha olyan fészekrakós típus volnék, Mark volna az, akit keresnék. Ha partnert vagy férjet akarnék, pontosan Mark az a férfi, akit választanék. De Viv, te ismersz engem. Tudod, hogy allergiás vagyok az elkötelezettségre. Nem akarok férjet. Én karriert akarok.

- Az egyetlen dolog, amit tudok, hogy kezdesz olyan lenni, mint egy repedt hanglemez.

- Mi van? - vakkantom. Ha nem az anyám volna, elküldeném a picsába.

- Sajnálom kicsim. Még ha örökösen ezt hajtogatod is, drasztikusan megváltozott az életed. Megértenélek, ha még mindig az egyedülálló lány életét élnéd, felelősség nélkül, de Maeve, neked gyereked van. Sosem lesz már ugyanolyan az életed, és meg fognak változni a prioritásaid.

- Viv, egy gyereknek nem kell megváltoztatnia a dolgokat. Három hónap után visszamegyek dolgozni, és Mark meg én együtt neveljük a babát. Léteznek bölcsődék meg óvodák, amíg mi dolgozunk. Ez már nem úgy van, mint a te idődben. Most mindenki így csinálja. Sokkal jobb az anyának, ha dolgozik, mintha otthon marad. Az én életem nem fog annyira megváltozni, mint gondolnád.

Viv egy darabig nem szól, a „csak várd ki a végét, majd emlékeztetlek rá” arckifejezéssel az apró ruhácskákat simogatja.

- Jól van - mondja végül jelentőségteljesen - majd meglátjuk.

- Helyes - mondom, hogy az enyém legyen az utolsó szó. - Tehát ne kérdezz Markról abban a reményben, hogy összejövünk és boldogan élünk, míg meg nem halunk, mert én nagyon boldog vagyok egyedül, és nem akarok megállapodni. Világos?

- Világos.

- Jól van.

Még önmagam számára sem vagyok meggyőző.

Készítek Vivnek egy csésze teát, amúgy békepipa gyanánt, mert nem akarok veszekedni vele, hiszen olyan ritkán látom és annyira szeretem őt.

- Mutasd meg, mit vettél még - csipogom izgatottam magam felé húzva a táskát, ahogy Viv arca, bár vonakodva, felderül. - Ó, ezek a legkisebb zoknik, amiket valaha is láttam!

- És veled mi van, Mami? Hogy megy az élet? - Teljesen helyreállt a béke. - Úgy érzem, mostanság semmi másról nem esik szó, csak

rólam és a babáról. Az égvilágon semmit nem tudok rólad. Hogy mennek a dolgaid? Valami vad randevú?

- Úgy gondolom, a hozzám hasonló nagymamákhöz nem illenek a vad randevúk. - Mosolyog, és tudom, hogy megbocsátott.

- Ne nevettesd ki magad! Istenem, ha én fele ilyen jól fogok kinézni a te korodban, nagyon boldog leszek. Egyébként - közelebbről fürkészem őt - nagyon is fantasztikusan nézel ki. Csináltál valamit?

- Mire gondolsz? - néz rám ijedten.

- Nem csináltattál plasztikai műtétet, Viv?

- Maeve! Ne légy nevetséges! Honnan teremtenék elő pénzt ilyesmire? No, nem mintha nem jönne jól egy kis kollagén a szarkalábaimba.

- Szarkalábak? Hiszen épphogy csak vannak. És különben is, karakteressé teszik az arcodat. Ami pedig a pénzt illeti, ki tudja, talán kikapsz egy gazdag cukrosbácsit.

Oldalba bököm a könyökömmel, és nevetni kezd. És elpirul.

- Viv? - Döbbent vagyok, mert kétségkívül van valami, amit nem mond el nekem, és ez annyira nem jellemző Vivre, meg azon is kiakadok, hogy mennyire monomániás lettem, amióta terhes vagyok. Semmit sem kérdeztem Vivtől önmagáról. Semmit.

De most javítok a helyzeten.

- Na halljam, miért pirultál el?

Anyám felsóhajt és elmosolyodik.

- Tulajdonképpen találkozgatok egy csodálatos emberrel.

- Ez óriási! - átölelem őt. - Nem csoda, hogy ilyen fantasztikusan nézel ki. Biztos a szex az oka. Halljam, ki az?

- Hát itt a gond - feleli Viv, s ahogy felpillant rám, elkomolyodik.

- Nem vagyok egészen biztos benne, hogyan mondjam el neked, úgyhogy inkább kibököm. - Mély lélegzetet vesz. - Az apád.

Egy szót sem szólok, szóhoz sem jutok. Tátva marad a szám, csak ülök ott, és olyan érzésem van, mintha kiszorult volna belőlem a levegő. Hogy ez azért túlzás? Hát sajnálom, de úgy érzem magam, mintha főbe kólintottak volna egy kőtörő kalapáccsal.

- Maeve? Mondj már valamit. Kérlek – könyörög anyám.

Én meg csak rázom a fejem.

- Hogyan... ? Hogy... ? Miért... ? – Nem tudok mást kinyögni, mert olyan, mintha a feje tetejére állt volna a világom. Nem azért, mert apám rossz ember. Nem azért, mert apám abszolút nem illik anyámhoz. Nem azért, mert nem értem meg, hogy ennyi év különélés után megint összejöttek.

Hanem azért, mert valójában nem tudom, kicsoda.

Nos, azt tudom, hogy kicsoda, már amennyiben valószínűleg felismerném, ha elmenne mellettem az utcán, hiszen valamikor órákon keresztül nézegettem a fényképeit, a szívembe próbáltam vésni az arcát.

Ismerem a kézírását a születésnap képeslapokról és a születésnapomra küldött csekkekről. Sőt, talán a hangját is felismerném, bár csak nagyon ritkán emelte fel a telefont.

De ez már évekkal ezelőtt történt. Legalább tíz éve nem is hallottam felőle. Én állandóan megpróbáltam kapcsolatot keresni vele, ő azonban sosem volt elérhető. Végül felhagytam a próbálkozással.

Ő sem törte magát.

Néhanapján a szüleim felől érdeklődnek az emberek, és én úgy felelek, mintha csak anyám lenne, és szerencsére senki sem erőlteti a témát, túlságosan kínos olyan területre tévedni, aminek köze lehet a halálhoz.

Viv felsóhajt és beleszánt a hajába.

- Oly sok minden van, Maeve, amit te nem tudsz, annyi mindent nem mondtam el neked. Azt se tudom, hol kezdjem.

- El se hiszem, hogy eltitkoltad előlem.

- Nem tudtam, hogyan mondjam el neked – feleli szomorúan Viv.

- És mióta tart?

- Körülbelül hat hónapja. Ha tetszik, ha nem.

- Hogyan bírtad ki, hogy ne mond el nekem?

Anyám újra felsóhajt.

- Féltem. Nem tudtam, mit szólsz majd hozzá. És azt sem, hogy komoly-e a dolog.

- És az?

Rábólint.

- Hogy tehetted, Viv? Elhagyott bennünket! Faképnél hagyott téged, egyedül egy gyerekkel, és azóta sem törődött velem, velünk... Hogyan bocsáthattál meg neki?

- Maeve, ez nagyon-nagyon régen történt. Apád volt életem szerelme, de nem akart megállapodni. Amikor teherbe estem veled, ultimátumot adtam neki, és ő elfogadta, mert szeretett engem és nem akart elveszíteni, de nem állt készen, hogy felvállalja a feleséggel és gyerekkel járó felelősséget. Apád sosem volt rossz ember – folytatja -, és annak dacára, hogy feldúlt voltam, meg is értettem őt. A hetvenes években jártunk. Hozzánk, akik nem Londonban éltünk, késve érkezett el a hatvanas évek szabad szerelme. Minket csak 1972 körül ért el.

Viv felnevet, majd szomorúság suhan át az arcán.

- Tudod, Maeve, te vagy a legnagyobb bánata. Egyfolytában rólad beszél. Már vagy ezerszer végigbőgte a filmeket, amelyeket rólad csináltam. Megnézett minden fényképalbumot. Látni akar téged, hogy bocsánatot kérjen, hogy megmagyarázza.

- És honnan tudod, hogy nem fog újra otthagyni? – kérdezem keserűen.

- Onnan, hogy ötvenhat éves, és még mindig szeret – feleli röpké mosollyal Viv. – És onnan, hogy nekem sosem volt olyan jó senkivel, mint Michaellel. Még ma is ugyanolyan érzés.

- Hozzámész feleségül? – kérdezem hirtelen.

- Még nem kért meg. De már beszéltünk róla. Maeve jól vagy? – megfogja a kezemet. – Tudnod kell, hogy szeretem őt. Mindig is szerettem, és megváltozott. Mindketten mások lettünk, de az az erős... valamimég mindig megvan közöttünk.

- Mi volna az? Szíveskednél leírni?

- Michael mindig veszélyes volt – kuncog. – Mindig akkor éreztük magunkat a legjobban, amikor együtt voltunk, és mindig is úgy éreztem, hogy mindenki másnál jobban megért engem. Én is megértettem őt, a veszélyessége ellenére, jóllehet annak idején

kiborultam ettől. És mint kiderült, joggal. De mostanra lehiggadt. Kiegyensúlyozott. Állhatatos. Már nyoma sincs benne a veszélyességnek, és ő lett a támaszom. A legjobb barátom.

- És hajlandó vagy újra kompromisszumot kötni, hogy együtt élj valakivel? Hogy alkalmazkodj az életmódjához?

Viv vállat von.

- Nem olyan jó egyedül. Csodálatos volt, amíg felneveltelek és különböző férfiakkal jártam, de közel harminc évig éltem azt az életet. Túl hosszú idő. Belefáradtam, hogy mindent egyedül csináljak. Akarok valakit, aki foglalkozik a dolgokkal. Akarok valakit, aki bátran szembe tud szállni azokkal, akik bántani akarnak. Akarok valakit, aki felhívja a bankot, amikor sületlenség szerepel a kivonatomon. Akarok valakit, akivel mindezt megoszthatom. Meg tudod ezt érteni?

Bólintok. És meglepődöm.

Igen, meg tudom érteni.

Megszólal az ajtócsengő.

- Vársz valakit? - Viv leteszi a borospoharát, az ajtóhoz megy, hogy felvegye a kaputelefont, megkérdi, ki az, majd néhány másodpercig lenyomva tartja a berregőt.

Éppen lustálkodtunk, erőt próbáltunk gyűjteni, hogy elmenjünk vacsorázni, mert a semminél is kevesebb ennivaló van a házban (a szülésznő megölne, ha látná a mai ketonszintemet), és egyikünknek sincs kedve a házhoz szállított kajához.

- Gyorsan, gyorsan! - Viv szinte sistereg, belebújik a papucsába és kikapja a táskájából a szájfényét. - Sminkeld gyorsan ki magad, csináld meg a hajad.

- Mi van? Miről beszélsz? - Péntek este van, szabadnapot vettem ki, hogy Vivvel lehessenek, és az igazat megvallva túlságosan is boldog vagyok a smink nélküli arcommal meg a hátragereblyézett hajammal.

- Ki a franc az?

- Mark - feleli elragadtatással és izgatott várakozással Viv. - Igyekezz! - suttogja. - Csak nem akarod, hogy így lásson? - És Mark már kopog is az ajtón.

Viv riadt pillantást lövell felém, ahogy az ajtóhoz vitorlázom bolyhos Garfield papucsomban, és rávigyorgok, amikor elfordítom a kulcsot, hiszen Mark már majdnem minden elképzelhető állapotban látott, kivéve...Ó. Bocsi. Megismétlem. Minden elképzelhető állapotban. És nem bánja.

- Ez csak Mark - mondom gonoszul Vivre vigyorogva, és lábujjhegyre állva arcon csókolom Markot. - Milyen csodálatos meglepetés! Nincs köze véletlenül ahhoz, hogy történetesen megemlítettem a telefonban, hogy Viv lejön a hétvégére?

- Hmm - így Mark. - Ez mókásan hangzik, de már kezdtem azt hinni, hogy tudatosan tartasz távol anyádtól. Jó napot! - Vivre mosolyog, megrázza a kezét. - Mark vagyok, és legszívesebben azt mondanám, hogy túlságosan fiatal ahhoz, hogy Maeve mamája legyen. De ez szörnyen nyálasnak hangzana, úgyhogy nem mondom, mindazonáltal igaz.

Viv negédesen mosolyog. Én olyan hangot adok ki, mintha okádnék. Hármásban megyünk a Pizza Expressbe.

*

- Lenyűgöző! - Esküszöm, ha nem ismerném jobban, azt mondanám, anyám a kilencedik mennyországban lebeg. Én viszont a hetedikbenvagy a nyolcadikban, izgatottan, boldogan és elragadtatva, mert anyám és Mark találkozása ennyire jól sült el.

- Igyekezz! - Kezet mosok, és arra várok, hogy Viv újra felkenje a szájfényét, aztán kikapom a kezéből és a saját ajkamon is végighúzom egy gyors mozdulattal.

- Csak nem gondoltad meg magad? - Viv ravaszul rám mosolyog, előhalászik egy szemfestéket, és a kezembe adja.

- Egy kis erőfeszítés sosem árt - mondom védekezően. - Menjünk, Mark már azt hiszi, hogy magunkat is lehúztuk.

- Olyan jó ember - sóhajt fel Viv, miközben a lépcsőn felfelé visszaigyelekszünk az étterembe. - Olyan kedves, szolid és elragadó. És kétségtelenül imád téged.

- Én pedig őt - mondom komolyan az asztalok között manőverezve, ami a pocakom miatt nem megy egykönnyen. - A legjobb barátok vagyunk, és ennyi. Világos?

Viv somolyog magában.

- Viv? Érthető? Világos?

- A hölgy - motyogja Viv, miközben az asztalunkhoz érve kihúzza a székét, majd felém hajolva olyan hangosan folytatja, hogy csak én halljam - szerintem túl sokat tiltakozik. - Aztán Markra mosolyog (aki semmit sem hallott, vagy ha mégis, fogalma sem volt arról, hogy Viv miről beszélt), és kezébe veszi az étlapot. - Kér valaki desszertet?

Hármasban visszamegyünk a lakásba, és amint bedugom a zárba a kulcsot, zakatolni kezd a szívem, riadtan Vivhez fordulok, érzem, ahogy kifut arcomból a vér.

- Én kulcsra zártam az ajtót, igaz? Meg mernék rá esküdni, hogy kulcsra zártam.

Mark gyöngéden félretol és elveszi a kulcsomat.

- Ti ketten itt maradtok. Hadd nézzem meg, hogy minden rendben van-e. - Belöki az ajtót és belép, miközben Viv meg én egymáshoz bújunk attól rettegve, hogy kiraboltak. Az ajtó becsukódik, és pár perccel később Mark a homlokát ráncolva kitárja előttünk.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha bejöttök - mondja, és ahogy követjük őt a nappaliba, csak úgy kalapál a szívem, és arra gondolok, hogy mindjárt hányni fogok. Tudom, mire számíthatok. Felborított székek; kiürített fiókok; minden holmim szanaszét a földön. A francba! A nagymamám gyöngysora. Állandóan el akarom rejteni, de mégis az éjjeliszekrény fiókjában volt. Gondolatban villámleltárt csinállok a cuccaimról, és azon imádkozom, hogy csak a fülbevalót ne, azt Vivtől kaptam a huszonegyedik születésnapomra. No, nem mintha gyémántból lett volna, de az érzelmi értéke felbecsülhetetlen.

A kurva életbe! Nem vagyok biztos benne, hogy képes leszek kezelni ezt a helyzetet.

Belépünk a nappaliba, és levegő után kapkodva megállók. A szófán ugyanis tenyerébe temetett arccal, irdatlanul pocsék állapotban Fay ül, a lakás tulajdonosa. Akinek még hat hónapig nem kéne itt lennie.

- Azt hittem, Görögországban vagy - hallom a hangomat. - Tudom, talán ostobán hangzik a kérdésem, de mi a csudát csinálsz te itt?

Nem is volt annyira ostoba kérdés. Mint kiderült, Fay fülig beleesett egy nagydarab szőke ausztrálba, akivel Páros szigetén találkozott. Stu-nak hívták. „Internet-vállalkozó” volt (ezen a ponton még Mark is felvonta a szemöldökét), és Fay elhatározta, hogy vele fogja leélni az életét.

Megnézték Parost, aztán átruccantak Santorinire, ahol híret vették, hogy egy ausztrál bár üzletvezetője helyettesítőt keres. Minden idilli volt, zokogta Fay (ekkorra már itatta az egereket), reggelente együtt nézték a napfelkeltét a jövőjükéről beszélgetve.

Nagyszerű, fiatal csapat dolgozott a bárban, és hamarosan ez lett a hely a szigeten. Keményen dolgoztak, és annak dacára, hogy Fay tudta, nem fogják örökké ezt a bárta vezetni ezen a kis görög szigeten, úgy gondolta, megtalálta az igazi szerelmet, és bárhova elmenne, bármit megtenne érte.

Elhatározta, hogy a nyár végén visszamegy Sydney-be. Együtt élnek Stu-val, és majd csak talál magának munkát. Pincérkedik. Gyerekekre vigyáz. Bármit, csakhogy ott lehessen vele.

Amíg rajta nem kapta Stu-t az ágyban Paulával a nagyszerű, fiatal csapatból.

Ez szerda délután történt.

- Annyira sajnálom - zokogja az agyonhasznált zsebkendővel dörzsölve az orrát és a szemét. - Értesíteni kellett volna téged, de csak arra tudtam gondolni, hogy haza akarok jönni.

- Megértelek - mondom vigasztalón -, de mit fogsz csinálni? Hol fogsz lakni?

- Mit akarsz ezzel mondani? - Fay értetlenül néz rám, már kezdenek fölszáradni a könnyei.

- Ugye nem arra gondoltál, hogy egyenesen visszaköltözől ide?- Látom, hogy pontosan ezt gondolta. - Nem rúghatsz ki csak úgy egyszerűen, Fay. Igazán nagyon sajnálom a kudarcba fúlt vakációrománocodot - megrándul az arca, de mintha észre se venném -, de abban állapodtunk meg, hogy egy évig maradhatok, és eddig ez csak hat és fél hónap. Teljesen őszintén - folytatom - nincs hová mennem.

- Hát nekem sincs - mondja Fay. Feláll és keresztbe font karokkal követeli vissza a területét. - Nos, ez itt az én rohadt lakásom. Akkor mutasd meg nekem a bérleti szerződést. Mutasd meg, hol írtad alá a kipontozott vonalon, és mond azt, hogy egy évre kivetted ezt a lakást. Semmit sem írtunk alá, csak rokonszenvesek voltunk egymásnak...akkor... és vakon megbíztunk egymásban.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy így viselkedsz. Az isten szerelmére, nem látod, hogy terhes vagyok? - Ismét vészjóslóan működésbe akarnak lépni a hormonjaim, forró szűrást érzek a szemem mögött, ami azt jelenti, hogy mindjárt sírva fakadok.

- Én pedig azt nem tudom elhinni, hogy *te* így viselkedsz. Ehhez a terhességnek semmi köze. Visszataszítóan viselkedsz. Ez az én lakásom, és én vagyok az, aki megjártam a poklot.

- Oké - mondja Mark átvéve az irányítást. - Szemlátomást nem jutunk egyről a kettőre, és mindössze egy kis időre van szükségünk, hogy végiggondoljuk ezt a dolgot. Miért nem alszunk rá egyet, és beszéljük meg reggel?

- Rendben - mondja Fay. Megfordul és a hálószoba felé indul.

- És mit gondolsz, hova a francba mész? - Határozottan felé lépek és elállom az útját. Ha! Ilyen esetekben egy mesésen nagy pocak határozottan előnyödre válik.

Mark döbbenten néz.

- Maeve!

- Igen - Fay megpróbál farkasszemem nézni velem, de én állom a sarat. - *Maeve!*

- És én hol fogok aludni? - Vivre nézek erkölcsi támogatásért, és ő bizony bólogat.

- Azt hiszem, Maeve-nek igaza lehet.

- Miért nem jöttök át, és tölthetek az én házámban az éjszakát? - kérdezi Mark először rám, aztán Vivre nézve. - Mindketten.

- Szóba se jöhet - ingatom a fejem. - Szóba se jöhet, hogy itt hagyjam az összes holmimat a lakásban, amikor ő itt van. Honnan tudjam, hogy nem arra jövök vissza holnap, hogy mindenemet feldúlva talállok?

- Uramatyám! - Fay a plafonra mereszti a szemét, de én meg se moccanok. - Ebben az esetben - jelenti ki -, én pontosan ugyanígy érzek, és én sem megyek sehová.

- Nem viselkednénk felnőttek módjára, kérem? - mondja az éretlenségünkön teljesen megdöbbenve Mark, de engem nem izgat. Meg se moccanok.

- Én felnőtt vagyok - mondom ingerülten. - ő az, aki felelőtlenül viselkedik.

- Helyes. Akkor ehhez mit szólsz? Fay a hálósobában várakozik, mi pedig a nappaliban megbeszéljük, hogy mitévők legyünk, ily módon egyikőtök sincs abban a veszélyben, hogy a másik szemétre vágja a holmiját. - Tudom, hogy Mark szerint röhejesek vagyunk, de én akkor is hathónapos terhes vagyok. Hogy merészel Fay csak úgy visszajönni, és kidobni engem az utcára?

Ezt már akkor mondom, amikor Fay eltűnik a hálósobában, és bevágja maga mögött az ajtót, Mark pedig azt feleli, hogy egyetért velem, viszont Fay viselkedését is megérti, hiszen ha az embernek összetörik a szívét, az egyetlen hely, ahol lenni akar, az otthona, és ez az ő otthona.

- De attól még úgy gondolod, hogy nincs igaza?

- Igen - feleli hosszú szünet után Mark, jóllehet tudom, hogy valószínűleg nem ért egyet velem, és csak azért mondja, hogy

elégedett legyek, de nem igazán érdekel. – Igen, úgy gondolom, hogy nincs igaza. A lényeg mégis az, hogy más lakhely után kell nézned.

- Miért? – durcás képet vágok. – Miért nekem kell elmennem?

- Azért, mert ez az ő lakása, és hiába is próbálnád kiharcolni, nem győzhetsz, Maeve – mondja még szelídebben Mark. – A nagypapám mindig azt mondogatta, hogy bölcsen válasszam meg a csatáimat. Csupán a harc kedvéért nem harcolhatsz. Túl sok kemény munkával jár, ez pedig nem éri meg a harcot.

- Egyetértek – mondja Viv. Teljesen megfeledkeztem róla, hogy ott van.

- Akkor most mégis hová menjek? – Már igazán potyognak a könnyeim, és Viv meg Mark, mindketten lehajolnak, a hátamat dörzsölgetik és igyekeznek megnyugtatni. – Hat hónapos terhes vagyok – zokogom –, és ez az én otthonom, és most találnom kell egy ingatlanügynököt, és hetekig fog tartani, és pont most nem tudok foglalkozni ezzel. Kurvára nem tudok foglalkozni ezzel! – üvöltöm, hogy kimondjam, ami a szívemet nyomja, aztán sírok egy kicsit, nem igazán törődve azzal, hogy Viv és Mark a fejem fölött aggódó pillantásokat váltanak egymással.

- Maeve – szólal meg végül Mark –, nekem öt vendégszobám van, még egyik sem volt más, csak porfogó. És különben is nevetséges, hogy nem lakunk együtt, főleg amikor olyan sok szoba van a házban, és jön a baba. Már korábban is meg akartalak kérni rá, de nem szerettem volna, hogy félreérts, nem tudtam, hogyan reagálnál.

Kezdenek felszáradni a könnyeim.

- Maeve – folytatja Mark –, az én szempontomból Fay esetén felbukkanása hihetetlen fordulat. Ismered a házamat, majdnem olyan jól, mint én, és tudom, hogy jól érzed ott magad. – Ebben van valami. – Egyszerűen ésszerű volna, ha odaköltöznél. Mi a véleményed?

Hát persze, hogy ésszerű volna. Tökéletesen ésszerű. Csakhogy feladnám a függetlenségemet, a szabadságomat. Talán Mark elvárná, hogy főzni kezdjek neki, vagy kimossam a fürdőkádját. Már úgyis olyan komplikált ez a helyzet. Terhes vagyok attól a férfitől, aki a

legjobb barátom lett, és ha másfajta ember volnék, talán még bele is szerettem volna, de nem vagyok, következésképp nem szerettem bele. Talán éppen erre számít, ha beköltözöm hozzá? Talán be fog osonni éjszaka a vendégszobába, és egyébként is, komolyan gondolta, amit a vendégszobáról mondott? Lehet, hogy nem is olyan jó ötlet ez az egész, viszont imádom a házát, és otthon érzem magam benne. Voltaképp ott inkább vagyok otthon, mint itt, de valójában nem ez a lényeg...

Jézusom! Teljesen kidöglesztetem magamat.

- Nézd - mondja Mark még ha csak ideiglenesen is. Ha csupán felpakolod a holmidat, és egy pár hetet nálam töltesz, mialatt keresel valami mást. Ez hogy hangzik?

Ez tökéletesen hangzik.

- Rendben - mondom. Vivre nézek, aki úgy vigyorog, mint egy fakutya. - Ez nem jelent semmit - sziszegem, amint Mark eltűnik a konyhában, hogy szemeteszsákokat keressen, amelyekbe belerakhatom a holmimat. - Csak barátok vagyunk.

- Tudom - súgja vissza Viv -, de azt el kell ismerned, hogy átkozottul elragadó.

- Hát, igen. De mondj valami olyat, amit nem tudok.

*

- Mit csinálhatunk a szülés első szakaszában?

Mark, meg én birtokoljuk a legjobb helyet a szobában. Négy másik pár kényelmetlenül kuksol - hét hónapos terhesen minden kényelmetlen - a párnákon egy kopár szoba sarkaiban, miközben Mark meg én Tris, a szülésoktató mellett terpeszkedünk a babzsákokon, ami azt jelenti, hogy a szünetben mi vagyunk az elsők a sorban a teához és a teasüteményhez. (Valamikor régen ezek a dolgok a legkevésbé sem számítottak nekem. Hát nem elkészerítő, hogy egy fügés tekercs lett az estém fénypontja? Ha jól meggondolom, ne is válaszoljatok erre.).

Mark oldalba bök, hogy hajoljak közelebb, hogy a fülemben tudjon sügni.

- Nem ugyanezt kérdezte a múlt héten? - Bólintok és megvonom a vállam. Én is úgy emlékszem, hogy a szülés első stádiumáról beszélt a múlt héten, de ki tudja, talán ezen a héten megtudunk valami fantasztikusan érdekes dolgot, amit eddig eltitkolt előlünk.

- A mély légzés? - kérdezi az egyik leendő anyuka.

- Igen, ez jó ötlet - Tris lelkesen bólogat.

- Egy séta?

- Újabb jó ötlet.

- Egy forró ital?

- Ó, igen! Határozottan egy forró ital. Remek - Tris bátorítóan mosolyog.

- Tévénézés?

- Igen, nézhetünk esetleg tévét is.

- Olvasás?

- Abszolút! Jó ötlet!

- Elnézést - előre hajolok, Tris rám néz, a nap ötletét várja tőlem, de én meglehetősen zavarban vagyok. - Azt kérdezi, hogy mit tehetünk a szülés első szakaszában, hogy enyhítsük a fájdalmat, illetve elvonjuk a figyelmünket, vagy csupán azt kérdezi, hogy mit tehetünk?

- Csupán azt, hogy mit tehetünk - feleli örvendezve, mire Mark felhorkan, amivel kuncogást vált ki, én pedig megrökönyödve hátradőlök. Olyan ez, mintha azt kérdezném, mit csinálhatunk egy vasárnap reggel. Teljesen őszintén, egy örökkévalóságig sorolhatnánk a listát. És ez is ugyanaz. Tulajdonképpen erről szól az óra hátralévő része.

A születést megelőző tanfolyam nem egészen olyan, mint amire számítottam. No, nem mintha óriási elvárásaim lettek volna, de kétségkívül úgy gondoltam, hogy megtudhatom, miből választhatok, ezekre alapozva döntéseket hozhatok, és tisztában leszek azzal, hogy mire számíthatok. Idáig semmi olyat nem hallottam, amit már nem szedtem fel a könyvekből. Ó, azt viszont megtanultam, hogy

amennyiben epidurális érzéstelenítés vagy – isten bocsá' – császármetszés mellett döntenék, nagyon rossz ember vagyok, és egyenest a pokolra jutok.

- Az epidurális érzéstelenítésnek- mesélte a múlt héten fenyegetően halkán Tris – voltak olyan esetei, amikor – egészen suttogóra fogta a hangját – rossz irányba ment. – A többi pár felszisszent, ahogy sorban ránézett mindenkire, hogy biztos legyen benne, teljes figyelmet kap a horrorisztikus történet, amit kétségkívül elő fog adni nekünk. – Ismertem egy nőt, akin epidurális érzéstelenítést alkalmaztak, és – drámai hatásszünet – fölment.

- Miről beszél? – kérdezte valaki.

- Arról, hogy deréktől fölfelé nem érzett semmit, viszont deréktől lefelé az égvilágon mindent.

Valamennyien rémülten kapkodtak levegő után, engem kivéve. Én nagy szemeket meresztettem Markra, és azon tűnődtem, komolyan meg tudom-e játszani még néhány hétig, hogy odavagyok a természetes szülésért, a zümmögéssel és légzéssel megszüntetett fájdalomért, netán egy pinduri kábítással, ha valóban rémes lesz.

Távokról sem jut eszükbe, hogy választott császármetszést fontolgatok. Aligha fogják megtudni, ha élve akarok kikerülni innen. A legfőbb ok, amiért eljöttem, az volt, hogy találkozzam a környéken lakó olyan párokkal, akiknek ugyanakkor lesz gyerekük. Mindazonáltal meglehetősen sznob voltam, elkeseredetten igyekeztem bejutni a hampstead-i osztályba, mert egy kicsit aggódtam a Dartmouth Park-beli miatt, viszont az NCT-nek* egyáltalán nem volt.

- Tudom, a komputer szerint ez Gospel Oak – mondtam legfenségesebb hangon a telefonba -, de valójában mi a Hampstead Hide Streetről nyíló utcában lakunk. – Megért egy próbálkozást, ám most itt ülök egy hatalmas Dartmouth Park-i ház nappalijában.

És kedvesek az emberek. Nagyon rokonszenvesnek tűnik a többi pár is, de ez nem az én világom. No, nem mintha számítana,

merthogy amint a bébi megszületik, én egyenesen tűzök vissza dolgozni.

A pokolról alkotott elképzelésem? Egy helybéli kávézóban négy másik nővel ülök egy asztal körül, mindnyájan előkapjuk a cicinket, hogy megnyugtassuk bömbölő csecsemőinket, megosztjuk egymással a szülés történetét, és a babákról csevegünk, mert valójában semmi más közös nincs bennünk, viszont a magánynak az a természete, hogy még ez is jobb a semminél.

Én nem így gondolom.

Másrésről tudom, mennyire fontos megismerkedni a környékbeli anyukákkal, hiszen meg kell tudnom, hogy mennek a dolgok. Gőzöm sincs, hol vannak bébi-csoportok, bölcsődék vagy dajkák. Egy segítőhálózatot kell kialakítsak a környéken ezért vagyok itt.

- Még három hét, és vége a kurzusnak - suttogom Marknak, aki legalább annyira fölényeskedőnek és nevetségesnek találja a születés előtti tanfolyamot, mint én. - Légy kedves.

- Igyekszem - súgja vissza Mark, ám amikor valamennyien visszahúzzuk a cipőnket, és elköszönünk (minden héten le kell venni és

* The National Childbirth Trust

szépen sorba állítani a folyosón a cipőnket, én pedig minden héten átkozom magam, amiért nem egy ősrégi, márka nélküli tornacipőt veszek fel, és elrejttem a DKNY edzőcipőmet a fapad alá, mert valami azt súgja, hogy errefelé nem veszik jó néven a hangzatos címkéket), megkönnyebbülten felsóhajt.

- Nem hinném, hogy megy ez nekem - csóválja a fejét, miközben hazafelé gyalogolunk a Mansfield Road-on. - Úgy gondolom, a tanfolyam hátralévő részén nélkülem kéne megjelenned.

- Szóba se jöhet - belekarolok. - Továbbra is szépen eljössz, akár tetszik, akár nem. A lányod azt mondta nekem, hogy ragaszkodik a jelenlétedhez.

Mark szeretettel néz rám.

- Nem valószínű, hogy Baba azt mondta volna neked, hogy ragaszkodik a jelenlétemhez, ugyanis Baba nem beszél, másodszor is Baba fiú.

- Csak szeretnéd - horkanok föl, mert noha Mark azt mondta, hogy nem érdekli a bébi neme, csak egészséges legyen, tudom, hogy titokban fiút szeretne. Ahogyan én is azt mondom, hogy valójában nem érdekel, pedig titokban kislányt akarok. No, nem mintha kevésbé szeretnék egy kisfiút, csak egy pici lány különleges lenne.

- Nekem mindegy - feleli mosolyogva Mark, amikor befordulunk az utcánkba, és előveszi a kulcsait.

*

Estelle Road 205.

Szeretem ezt a házat. Mindent imádok benne. Ülök a munkahelyemen, és a percek számolom, amíg távozhatok és robogok haza, mert igen, jelen pillanatban ez az otthon.

Mark azt mondta, ideiglenes lesz, én pedig beköltöztem, és az agyamba véstem, hogy a következő hétfőn fel kell hívnom az ingatlanügynököt. De valahogy sosem jutottam hozzá.

Szeretem ennek a háznak az illatát, bár nem tudom megnevezni, mi az. Nem padlóviasz, sem levendula, és olyan romantikus illat sem, mint a liliomé. Viszont nem is olyan prózai, mint a Domestos. Talán csak a ház saját szaga. Az otthon illata.

Imádok szöszmötölni a konyhában Mark szakácskönyveivel. Mikor a liszt-vaj-cukor keveréket átrakom a robotgépbe, élvezettel nyalom le az ujjaimat, és úgy teszek, mintha én volnék a Házitündérek Istennője.

Ezt nevezik fészekrakásnak?

Imádok munkából visszafelé menet beugrani a virágüzletbe, nyalábszámra cipelek haza amarilliszt meg fehér rózsát, és a lehető legmutatósabbban próbálom elrendezni őket a házban mindenütt fellelhető vázákban.

Biztosan ez az, amit fészekrakásnak neveznek.

Imádok a szófa párnái közé süppedve a Coldplay zenéjére dobolni a dohányzóasztalon Garfieldba bujtatott lábaimmal, hogy jól indíthassam a bébit zenei téren. Mark állandóan azt hajtogatja, hogy a szakemberek szerint Mozartot és Beethovent kell játszani a magzatnak, nem pedig Coldplay-t és Travist, de legkevésbé sem akarok *kockafej* gyereket, mellesleg úgy tűnik, a babának tetszik.

Imádom a hálósobámat, majdnem olyan nagy, mint Marké, és szerencsére nyílik belőle egy kis fürdőszoba. Ám legeslegjobban mégis azt a szobát szeretem, ami majd a gyerekszoba lesz.

Most, hogy túljutottam a hetedik hónapra, hamarosan nekilátunk a dekorálásnak. Mark ugyan megpróbálta kötni az ebet a karóhoz, hogy várjunk a nyolcadik hónapig, de teljesen őszintén, még akkor is, ha a bébi úgy döntene, hogy most érkezik, piszkosul jó esélyeink lennének, és én már nem bírok tovább várni.

Imádom a halványpisztácia színt, amelyet választottunk, és a citromsárga bordűröket, a zöld pamutfüggönyöket, amelyeket majd megrendelünk, és a hatalmas Teddy mackó szőnyeget, amelyet a múlt hétvégén a West End-en láttam, és képtelen voltam ellenállni neki.

Annyira imádom ezt a házat, hogy sosem akarok elmenni innen. Persze, megfordult a fejemben, de jelen pillanatban működik a dolog. Mark szemlátomást legalább olyan jól érzi magát, mint én. Tetszik neki, hogy annyira boldog vagyok itt. Tetszik neki, hogy időnként vacsorát főzök, és szívből csinálom. Tetszik neki, hogy virágok vannak a házban és nőies illatok. Azt hiszem, még az is tetszik neki, ha mérges rám, amiért csipkés bugyikkal töltöm meg a mosógépet, amikor ő épp a pólóit akarná beletenni.

- Tudod, mi jár a fejemben? - kérdezte valamelyik péntek este, amikor megerőltettem magam, és épp befejeztük a sült csirkéből és barackos császármorzsaából álló vacsoránkat. - Nem hiszem, hogy valaha is felfogtam, mennyire magányos voltam, mielőtt ideköltöztél. Éveken keresztül. És már nem vagyok magányos többé.

Felhorkantam.

- Hogy is lehattél volna éveken keresztül magányos? Hiszen évekig Juliával éltél.

- Pontosan ez a lényeg. Sose gondoltam volna, hogy magányos lehetsz, amikor együtt élsz valakivel, most azonban úgy gondolom, hogy semmi sem lehet magányosabb, mint egy boldogtalan párkapcsolatban élni.

- Én vagyok tehát a mesebeli királylány, akit azért küldtek, hogy megmentesen téged az M&S készételektől meg a lyukas zokniktól.

- Miért, hajlandó vagy zoknit stoppolni? Mert éppenséggel van odafönt egy pár, amit kéne...

- Na, menj a...!

Felkapom a párnát, amelyen ül, és fejbe kólintom vele.

- Ha nem volnál terhes, én is fejbe vágnálak - mondja méltatlankodva.

- Ha nem volnék terhes, nem volnék itt, te pedig unalmas, vacak tésztát ennél vacsorára.

- Ezzel arra akarsz utalni, hogy én nem tudok főzni? - mondja megsértődve. - Mert akkor te is elmehetsz a... - és ezzel a fejemre önti a mangós joghurtitalomat.

- El se hiszem, hogy ezt tetted - teljesen meg vagyok döbbenve, tehetetlenül bámulok az ölembe, ahogy a narancsszínű folyadék a hajamról a hasamra csurog. - El sem hiszem, hogy ezt tetted.

Mark hátradől és keresztbefont karral, vigyorogva vár. Az ellentámadásomat várja, de túldöbbszent vagyok ahhoz, hogy bármit is tegyek. Egyszerűen sokkolt.

És aztán elfog a nevetés.

- Istenem, milyen röhejesen festesz. - Mark is nevet, annyira rázza a röhögés, hogy észre sem veszi, amikor belemarkolok a spenótba, illetve csak túlkésőn, és a spenót már szép lassan csúszik lefelé az orrán.

Jómagam kacagás közben megfordulok és rohanok kifelé a konyhából, mert most a bosszú az övé, és tudom, hogy nagyobb és fineszesebb lesz egy mangós joghurtitalnál. Olyan érzésem van, hogy talán a kávéfagylalthoz lesz köze, ami visszakerült ugyan a fagyasztóba, ám vészjóslóan lágú, mert hosszú ideig kint felejtettem a konyhapulton.

Hallom, hogy Mark fut utánam fölfelé a lépcsőn, én pedig visítva szaladok a gyerekszobába.

- Ne - mondom komolyan, és figyelmeztetően felemelem a kezem. - Ami elég, az elég, Mark. A gyerekszobában nem. Most lett kész.

- Később feltakaríthatod - dalolja lassan közeledve két nyitott jégkrémes dobozzal, meg egy széles vigyorral a képén. A francba! Megfeledkeztem a másik dobozról. - Enyém a bosszú.

- Neee! - visítok, ám kuncogok is, ahogy közelebb ér. - Mark, nem viccelek. Gondolj a *babára*.

- A *baba* szereti a kávéjégkrémet - feleli Mark, ami nem csoda, mert az elmúlt két hétben ezzel magyarázom, hogy miért kívánom hirtelen annyira a fagyaltot, amit a terhességem előtt utáltam.

Egy sarokba hátrálok, és már nincs hová menjek. Mark egy végső harci kiáltással elkap, és határtalan élvezettel mázolja a fagyaltot az arcomra, a hajamra, miközben megpróbálok kificánkolni a kezei közül, de mindhiába.

Végül feladom. Ahogy ő keni rám a fagyit, én levakarom magamról, és belétörlöm, amíg mindketten csupa maszatosak vagyunk. Veszettül röhögünk, mikor a legfurcsább dolog történik.

Mark arca centiméterekre van az enyémtől, és hirtelen meg akarom csókolni őt.

A száját nézem, és csak arra tudok gondolni, hogy nyalogatom, hogy ajka az enyémre tapad, nyelve a számban van, és ahogy elragad a vágy, már nem mosolygok, és Mark biztosan érzi, éreznie kell, mi megy végbe bennem, mert már ő sem nevet, a zihálásunk hallatszik csupán, és mélyen a szemembe néz.

- Azt hiszem - suttogom kissé oldalra hajtva a fejem, és egy icipicit közelebb az övéhez -, mindjárt kívánós leszek egy fagyira.

- Ez a hét legjobb ötlete a részedről - súgja vissza Mark, épp mikor ajka súrolja az enyémet.

- Nem - Stella levegő után kapkod, amikor elmondom neki, hogy végül összejöttünk Markkal. - Ezt nem mondd komolyan! Ez olyan, mint valami film.

Ez a szülési szabadságom előtti utolsó munkanapom, és eligazítom Stellát, aki átveszi a munkámat. Beugrottunk az étkezdébe teázni. Azt tudakolja, mi a csudától látszom olyan elégedettnek, én pedig lazán azt felelem, hogy biztosan a szex az oka.

Erre ő megkérdi, kivel, és alig bír magával, amikor megmondom neki.

- Tudtam! - rikkantja, miután magához tér a megrázkódtatásból.

- Tudtam, hogy ti ketten össze fogtok jönni. Annyira izgatott vagyok. És hogy érzed magad?

Hogy érzem magam?

Ha tudni akarjátok az igazat, teljesen másként, mint eddig bármikor. Megállapodottnak érzem magam, jól vagyok, és boldog. Izgulok a bébi miatt, a jövő miatt, és megkönnyebbülést meg hálát érzek azért, hogy nem egyedül fogom végigcsinálni.

És száz százalékgig nőnek érzem magam. Este ott fekszem az ágyban, Mark alszik már, és világméretű pocakomat simogatom abban a tudatban, hogy pontosan ez az, amire a testem „tervezve” lett. Abban a tudatban, hogy bármilyen magaslatokat érhetek is el a karrierem során, ez a legnagyobb dolog, amit valaha is elérhetek.

Figyelem Markot, miközben alszik. Gyakran nézem, ahogy a párnába szuszog, és nagy szeretetet érzek iránta, mert miközben sosem akartam elkötelezettséget, sosem akartam kapcsolatot, most, amikor- szándékom ellenére - párkapcsolatban élek, megértem, hogy miért keresik az emberek a „másik felüket”. Már értem, miről szól ez az egész.

Markkal ellentétben én sosem gondoltam, hogy magányos vagyok. Valószínűleg, nem is voltam az, mindazonáltal most sokkal egyszerűbb, sokkal élvezetesebb az élet, mert van kivel megosztanom. Megnyugtató ez a biztonság, s noha egyetlen másodpercig sem hittem, hogy Mark a „másik felem” (egyáltalán nem hiszek ebben az elméletben), hiszem, hogy gazdagabbá teszi az életemet, és ebben a pillanatban ez minden, ami számít.

- Remekül érzem magam - mondom Stellára mosolyogva. - Attól eltekintve, hogy harmincöt hetes vagyok, és már elegendem van. Kurvára elegendem van.

*

A múlt héten összefutottam egy ismerőssel, aki nevetve azt mondta, hogy mindenki, aki úgy gondolja, hogy a terhesség kilenc hónapig tart, téved. Valójában a terhesség nyolc hónapig és két évig tart, merthogy az utolsó hónap olyan végtelennek tűnően hosszú.

Emlékszem, olvastam Caroline Quintinrel készült interjút, alá a harmincadik héten spontán megszült, és egy tökéletesen egészséges bébit pottyantott ki. Ha ez elég jó Caroline Quintinnek, miért ne volna elég jó nekem.

- Gondolod, hogy ma este van az az este? - faggatom minden este Markot az ágyban, rendszerint szex után, ugyanis a hormonjaim szerencsére jó irányba kezdtek el működni, és szemlátomást csúcsokat döntöget a libidóm.

- Nem hinném - sóhajtja mindig Mark.

- Miért nem? - könyörgök felállva, hogy megmutassam neki, mennyivel lejjebb ment a baba. - Nézd, mennyire lent van.

Esküszöm, kikukucskál a bébi feje. – Mark pedig csak mosolyog és visszatemetkezik a könyvébe.

Még a szülésznő is kinevetett, amikor felkerestem a múlt héten.

- Attól még, hogy maga azt akarja, hogy korábban megtörténjen, még nem fog korábban megtörténni – mondta.

- De a bébi ugye határozottan lent van? – kérdeztem reménykedve.

- Hmm. Határozottan valamivel lejjebb van, mint a múlt héten.

- De sokkal jobb az emésztésem, és már jóval könnyebben lélegzem. Biztosan lejjebb ment. Egy kicsit sem tágultam, egy centit sem?

A szülésznő mosolygott.

- Ne aggódjék, majd eljön az ideje.

Azt nem is mondtam neki, hogy az *én* időm, már határozottan itt van.

*

- Szeretnék – Mike Jones, aki a szobában lévők feje fölött kiabál egy székről, amelyre azért mászott fel, hogy jobban hallják, felemeli a poharát – néhány szót szólni Maeve-ről, mielőtt itt hagy bennünket. – Általános éljenzés hallatszik a szobában, amiért nagyon is hálás vagyok, mert egyáltalán nem hiszem, hogy kiérdemeltem a szabadságot, lévén még egy éve sem dolgozom itt.

- Maeve nagyszerű munkát végzett, az utolsó pillanatban átvéve a stafétabotot az elődjétől, bár amikor azt mondtuk, „ott folytasd, ahol Julia abbahagyta” ezt a munkára értettük. – Újabb hosszas ováció az egybegyűltek részéről, miközben én morgok magamban, s egy nyájas mosollyal leplezem. – Amikor azt mondtuk, lépjen a nyomdokaiba, nem úgy értettük, hogy kapja el a fiúját, és essen teherbe. – Ezúttal hangosabb a tetszésnyilvánítás, és azon tűnődöm, meddig akar még elmenni Mike a politikai inkorrekttségben.

- Ssss, sss – csitítja le a tömeget. – De komolyan. Mindnyájan nagyon elégedettek vagyunk Maeve munkájával, és még ennél is

jobban örülünk annak, hogy alaptalanok voltak a Markkal kapcsolatos híresztelések – Markra néz, aki megerőltet egy kurta, feszes mosolyt. Mike Jones eleve nem tartozott a kedvenc kollégái közé. Tudom, hogy ez a beszéd teljesen kikészíti.

- Sok szerencsét akarunk kívánni a bébivel, és igyekezz vissza, mielőtt Stella... Hol vagy? – Stella elkiabálja magát a helység végéből, és magasra tartja a poharát. – Mielőtt Stella túlságosan jól érzi magát a várandósszékben. Nos, Stella?

- Mi van? – Stella vigyorog, és tudom, bármivel rukkoljon elő Mike, ő nagyon is tudja, hogyan kezelje.

- Ugye nem áll szándékodban a közeljövőben közölni velem, hogy várandós vagy?

- Menj a picsába, Mike! – kiabálja Stella, ami az este leghangosabb éljenzését váltja ki.

A nem éppen ildomos beszéd végeztével előhozzák az ajándékokat: egy kosarat, amelyben két Petit Bateau rugdalózó van, egy tarkán szőtt sárga pamutszövet tok azonos színű fésűvel meg kefével, egy szexi piros csipkebugyi – kétlem, hogy valaha is sikerül beleférnem -, meg egy mellbimbófertőtlenítő-spray a Boots-tól.

Pontosan az, amit mindig is akartam.

*

- Biztosan nem akarsz semmit? – kiabálja a konyhából Mark, ahol szorgosan készíti a vacsorát. – Teát, kekszet, bébit?

- Semmit – kiáltom vissza, miközben máshová helyezem a vázát, aztán hátralépek, hogy még egyszer szemügyre vegyem. – Vagyis a babát megkaphatom? Azonnal? Kérlek! – Hallom, hogy Mark nevet, és visszateszem a vázát a dohányzóasztalra.

Ma este mindennek tökéletesnek kell lennie. Viv és Michael feljöttek Londonba a hétvégére, és ma este itt vacsoráznak. És én nagyon izgatott vagyok.

Szerencsére szóba se került, hogy itt lakjanak. Ezt most nem tudnám kezelni. A mi utcánkban foglaltak szállást egy panzióban, és

nem tudom teljesen felfogni, hogy ma este anyám komoly barátjával találkozom, aki történetesen az apám.

- Tökéletes Jerry Springer* család lettetek - szellemeskedik Mark, bár szerintem ez nem vicces. - Már csak azt kell felfedeznetek, hogy én a bátyád vagyok, és garantáltan helyet kapunk a műsorban.

- Ha-ha. Hát most ezért főzhetsz.

- A te családod, miért nekem kell főzni?

* 1991. óta sugárzott amerikai talk-show

- Nos, mert ad 1: elfogadom bocsánatkérés gyanánt azért, amit az imént mondtál, és mert ad 2: te jobban főzöl, mint én.

- Elég lett volna az ad 2. - Mark nevet, és mosolyogva nézem, ahogy nyitogatja a konyhaszekrény ajtókat, ellenőrzi a köménymagot, a kardamomhüvelyeket, és tudom, mennyire imád másoknak főzni.

Felmegyek átöltözni - már megint. Eddig ötféleképpen öltöztem fel ma délután, ami igencsak jeles teljesítmény, figyelembe véve, hogy az egyetlen holmi, amit mostanság viselek, egy fekete sztretccsnadrág a Mothercare-től valamint három férfi szvetter a Marks and Spencertől. Hogy mi van azokkal a szexi rucikkal, amelyeket a terhesség alatt viseltem? A férfiingekkel? A feszes kardigánokkal, amelyek állítólag úgy nyúlnak, hogy kényelmesen elférjen bennük a pocak? Felejtsetek el! Hat hónapig tökéletesen jók voltak rám, aztán egyik napról a másikra nem ment rám semmi.

Mindazonáltal sikerült öt változatot találnom. Viseljem a fekete nadrágot magas sarkú cipővel, hogy egy kicsit karcsúbbnak tűnjek, vagy az förtelmesen nyolcvanas évekbeli lesz? Netán a szürke szvettert vegyem fel a fekete hosszúnadrághoz, vagy az nagyon színtelen? Mi lenne, ha beleprésem magam a barna sztretccsnaciba, amelyet az M and S-ben vettem, bár nem kismamanadrág, és feltételeztem, hogy elkísér a végéig, de igazából mit számít az, ha egy kicsit szűk, és nem tudom teljesen felhúzni a cipzárt? Az egyik szvetter tüstént ápol és eltakar.

Hogy miért számít annyira, mit gondol az apám? Természetesen, tudom rá a választ. Azért, mert a bennem lévő kislány még mindig a jóváhagyását akarja. Lehet, hogy tíz évvel ezelőtt az én döntésem volt, hogy teljesen kisétálok az életéből, de azt akarom, hogyha most meglát, legyen büszke rám. Azt akarom, hogy sikeresnek lásson és gyönyörűnek, amilyennek tudni akarja a lányát.

És egyáltalán nem akarom azt a képzetet kelteni benne, hogy kövér vagyok – innen ered az öltözködési dilemmám. Jóllehet, ahogy Mark korábban mondta, harmincnyolc és fél hetes terhesen bocsánatos bűn, ha testes az ember.

Én debellának érzem magam. Már úgy döcögök, ahogy a terhes nők szoktak: pocak kitolva, mindkét kéz a vesetájékot támasztja. Saját karikatúrámnak érzem magam, mégis így járok, hiszen ez az egyetlen módja, hogy biztonsággal egyensúlyban legyek.

Hogy mennyit híztam? Isten tudja. Meg a nővérek, a szülésznők és a szülészorvos, de szerencsére csak ők. Minden héten megmérnek, és minden héten, mielőtt még felállnék a mérlegre, hangosan bejelentem:

- Meg ne mondják, mennyi a súlyom. – Azt hiszem, mivel úgysem tehetek ellene semmit, nincs értelme tudnom, mert annak dacára, hogy a terhesség a legnagyobb kifogás, biztos vagyok benne, hogy förtelmesen érezném magam, ha többet szedtem volna fel a könyvekben tanácsolt mintegy tizenkettő-tizennégy kilónál. Jóllehet, piszkosul biztos vagyok abban, hogy kétszer ennyit szedtem föl, de tulajdonképpen nem érdekel.

O, Istenem! El se tudom hinni, hogy Viv az *apámmal* jön el.

*

- Viv, bámulatosan nézel ki! – Mark már ki is nyitotta a bejárati ajtót, amikor én még azzal vesződöm, hogy felálljak a pamlagra. – Maga biztosan Michael. – Hallom, amint mondja, és ahogy kilépek az előszobába, hevesen kezd dobogni a szívem.

Michael, az apám némán áll és engem néz, egy darabig egyikünk sem szólal meg. Pedig én készültem. Hűvös leszek, ámde udvarias, Michael-nek fogom szólítani, és úgy teszek, mint a pusztán anyám új barátja volna. Adandó alkalommal elutasítom a kérését, hogy újra az apám legyen. Elmondom neki, hogy annak köszönhetően, hogy elhagyott minket, hozzászoktam, hogy nincs apám, és most kifejezetten nincs rá szükségem. Azt mondom, hogy bár hajlandó vagyok elfogadni a kapcsolatát Vivvel, ha azt képzelte, hogy apalánya kapcsolat lesz közöttünk, akkor nagyot tévedett.

Ám mindez azelőtt volt, mielőtt megpillantottam őt.

Az előszobában álló, könnyes szemű, középkorú férfi láttán majd megszakad a szívem. Ez nem Viv barátja, nekem nem. Apa. Az én apukám.

- Apa! - tör föl belőlem a zokogás, és ő szélesre tárja a karját, én pedig már ott is csüngök a nyakában, és sosem akarok szabadulni az öleléséből.

Annyira ráz a zokogás, hogy észre se veszem, ő is együtt sír velem, és amikor végül szétválunk, Viv és Mark is már eltűnt a konyhában, én pedig ott maradok az apámmal.

- Hadd lássalak! - nevet a könnyein keresztül, ahogy kartávolságra eltol magától. - Hadd nézzem az én kislányomat.

- Aligha vagyok már a te kicsi lányod - mutatok a pocakomra, és mindketten mosolygunk, de azért én mégiscsak az ő kicsi lánya vagyok. Még mindig az ő kicsi lánya!

- Sajnálom - suttogja, s immár nem mosolyog -, oly sok év telt el, és én mindig gondoltam rád, és akartam írni vagy telefonálni, de...

- Csitt. Semmi baj. - Átkarolom, hogy vigasztaljam, mert hirtelenjében rendben van. Hirtelenjében tudom, hogy nem kell többé magammal cipelnem a múltat. Jó elengedni, továbblépni, és az egyetlen fontos dolog, hogy újra együtt vagyunk.

Bemegyünk a konyhába, hadd lássuk, mit csinálnak a többiek, és Viv a konyhaasztalnál szintén a szemét törölgeti. Viszont széles mosolyog, és tudom, hogy a legvadabb álmaiban sem számított arra, hogy ez valaha is megtörténik.

És az arcára nézve azt is pontosan tudom, mit gondol, mert nekem is épp az fordul meg a fejemben.

Újra család vagyunk.

*

Fantasztikus a vacsoraMark szórakoztató és elbűvölő; Viv Apa jelenlétében, teljesen kivirágzott, és Apa úgyszintén. Ő most éppen olyan, amilyennek mindig is akartam. Érdekes és érdeklődő. Okos és vicces, szerető és melegséget árasztó. Gyöngéden ugrat az első unokájával, és olyan érzést kelt bennem, hogy sokra tart, és biztonságban vagyok.

- Látod, mi történik? - fordul Vivhez. - Huszonkét évig egyedül hagylak veled, ő pedig fogja magát, és teherbe esik. Őszintén. Egy másodpercre sem bízhatok meg benned. - Melegség és humor van a hangjában, Viv pedig fülig szerelmes belé.

De azt is látom, hogy Apa viszonszereti. Olyan gyöngéd szeretettel figyeli, amikor Viv feláll leszedni az asztalt, hogy ha nem ismerném a történetüket, azt hinném, új házasok. Attól eltekintve, hogy túlon túl „otthonosan” viselkednek egymással, olyannyira, mintha örökkön-örökké együtt éltek volna. Mintha sosem lett volna senki más.

- Maeve, megkapom az áldásodat? - Viv épp a marokkói bárányragu maradványait dobja a szemétládjába.

- Hogyan? Tehát összeházasodtok? - Rettegtem ettől, most azonban el vagyok ragadtatva.

- Ez még nem azt jelenti. - Viv elpirul, és biztos vagyok benne, hogy hamarosan sor kerül rá, de anyámat ismerve, ő megvárja az első unokája érkezését. Vár, amíg lecsillapodnak az izgalmak, és majd csak utána jelenti be a maga dolgát. - Csak oda akartam kilyukadni, hogy örülsz ennek, igaz? Michael... az apád visszatért az életünkbe. Látod, mennyire megváltozott?

Leteszem a konyharuhát, és átölelem Vivet.

- Pontosán olyan, mint amilyen apát mindig is kívántam magamnak és pontosan az, akit mindig is reméltem, hogy megtalálsz.

Még mindig nem tudok magamhoz térni, hogy éppen ő az – és mindketten jót nevetünk, amikor olyan éles fájdalom nyilall a hasamba, hogy levegő után kapkodok.

- Mi az? – Viv riadtan kapja el a karom. – Maeve? Mi van?
- Nem tudom, semmi – kifújom a levegőt, és már nem is fáj.
- Talán csak a gyomrom. Túl sokat ettem.
- Biztosan jól vagy?
- Persze. – Rámosolygok, de azért aggódom. Ha terhes az ember, nem gyerekjáték a furcsa fájdalom. Egy ideig teszek-veszek a konyhában, kávéfőzőt főzök, lassan és óvatosan mozgok közben, hátha visszatér a fájdalom.

Viv aggodalmaskodva néz, amikor visszajövök az ebédlőbe és leülök, de biztatóan rámosolygok és felállok, hogy kitöltsem a kávéfőzőt.

És akkor összepisilem magam.

- A francba! – Gyorsan leülök, és máris elpirulok. Arra gondolok, hogy mindjárt elbőgöm magam. Hogy történhetett ez meg? Harminchárom éves vagyok, és talán ez a legzavarbaejtőbb dolog, ami valaha is megtörtént velem az életben.

- Mi az? Mi baj van? – mindhárman fölém hajolnak, én pedig csak arra tudok gondolni, hogy az anyukámat akarom.

Hál' istennek, hogy itt van.

- Mami – mondom siránkozva, és ő látja az arcomon, hogy csak vele akarok beszélni. A többiek kimennek, én pedig halálra váltan nézek Vivre. – Azt hiszem, bepisilem – suttogom szégyenkezve, anyám pedig elneveti magát.

- Kincsem, szerintem elment a fejezeted. – Sokat tudóan mosolyog és rávesz, hogy álljak fel, hadd ellenőrizhesse.

- Ez határozottan a fejezeted – mondja nevetve a székre mutatva.

- Tökéletesen tiszta és szagtalan. Drága lányom, eljött az idő. – És amint kimondja, olyasmit érzek, amit a kilenc hónap alatt egyszer sem.

Menstruációs fájdalmat.

Mark bedugja a fejét az ajtónyíláson.

- Minden rendben? – Viv vigyorog, én pedig visszamosolygok rá.

- Mark, itt az idő.

Mindazonáltal cseppet sem tűnik valóságosnak. Amikor kimondom ezeket a szavakat, olyan érzésem van, hogy ma este felmegyek és bebújok Mark mellé az ágyba, holnap pedig minden folytatódik a normális kerékvágásban.

- Minek az ideje? - értetlenkedik Mark, Viv pedig nevet.

- Úton van a bébi.

És Mark hirtelenjében magasabb fordulatszámra kapcsol.

- Szent ég! Jól vagy? Az összehúzódások hány percenként jönnek? A francba, elfelejtettem. Nyolc vagy ötpercenként? Ne mozogj, illetve mégse, járkálj és próbálj mélyeket lélegezni - és amikor végre abbahagyja, hogy levegőt vegyen, kitör belőlem a nevetés.

- Mark, lazíts! Jól vagyok. Az összehúzódás az semmi, olyan, akár a menstruációs fájdalom, mégis jobb volna telefonálni a kórházba, hiszen Tris figyelmeztette az osztályt a fertőzés veszélyére.

- Igen, igen, hívom a kórházat, máris telefonálok.

- Mark - Viv szelíden elveszi tőle a telefont -, majd inkább én.

- Minden rendben? - Apa jön be, és Viv elmondja neki. Meglepődött, és boldog vagyok, amikor látom, hogy fülig ér a szája. - Nagyszülők leszünk! - mondja, és oldalba böki Viv-et. - Ki gondolta volna?

*

- Mit mondanak? Mit mondanak? - Mark azt sem tudja, hova legyen izgalmában. Olyan, akár egy öregasszony és elfog a kísértés, hogy rászóljak, fogja már be, mert igazán kezd az idegeimre menni, főként, mert máskülönben olyan nyugodt, de tudom, hogy most nem kiabálhatok rá.

- Ssss - Viv megpróbál a szülésznőre figyelni. - Rendben. Igen. Tehát egy órán belül. Jó. Akkor találkozunk.

- Szóval? Szóval?

És valóban nem hiszem, hogy képes vagyok rá. Nem hiszem, hogy élve kikerülök ebből, olyan megsemmisítő és iszonyatos a fájdalom. Úgy érzem, mindjárt szétszakad a testem, és ebben a pillanatban nagyon jó alternatívának tűnik a halál.

Jaj ne! A picsába! Már megint jön...

- Gyerünk, Maeve... gyerünk, Maeve. Jó kislány, jó kislány. Remekül csinálja. Nagyot, nagyot nyom. Nagyot, nagyot nyom. Csak még egy nyomást - a szülésznő legfeljebb tizenkét évesnek látszik, üde arcú, nem visel jegygyűrűt, és olyan sovány, amilyenek ti szeretnétek lenni. Pokolian biztos, hogy ennek sosem volt gyereke, és kíváncsi vagyok, mi a nyavalyát képzeli, hogy mégis mit csinál, mert a vállamat dörzsölgeti és bátorít, miközben nyilvánvalóan halvány gőze sincs arról, hogy én mindjárt meghalok, hogy ez a fájdalom az elképzelhető legeslegborzalmasabb, hogy én nem gyereket fogok szülni, hanem egy hatalmas zsák krumplit.

- Ne érh hozzám! - sziszegek rá, amint újra alábbhagy a fájás, és Mark fölém hajol, hogy letörölje homlokomról a verítéket.

- Meg tudod csinálni - mondja Mark az ágyam melletti hadállásáról. Én minden méltóságérzetemről megfeledkezem, miközben az erőlködésemet nézi, ahogy olyan vörös leszek, akár egy frissen főtt rák.

*

- Na, még egy nyomás.

- NNNNNnnnnnnnnnnnnnnnnnnrrrrrrrrrrhhhhhhhhhh. BASSZA MEG! - sikoltom, majd még erősebben szorítom Mark kezét. - Viv! - zokogom. - Hol van Viv? Én ezt nem tudom...

- Dehogynem tudod. - Viv a folyosóról rohan be egyenesen az ágyamhoz, kisimítja arcomból az átnedvesedett hajszálakat, a homlokomat simogatja, miközben megpróbálok némi energiát összegyűjteni.

- Már itt vagyok - nyugtatgat.

- Nem megy - az anyukámra nézek, és kettő van belőle. Annyira fáradt vagyok, hogy kettős látásom van, és tudom, hogy már nem bírom tovább. Meggondoltam magam. Haza akarok menni. Azt akarom, hogy megszűnjön ez a fájdalom. Én nem akarom ezt a babát.

A szülésznő hirtelen a magzati monitorra pillant, és talán képzelődöm, de hirtelenjében óriásira tágul a szeme. Egy másodperccel később idősebb nő jelenik meg az ajtóban, a vezető szülésznő, aki egyenesen az ágyamhoz jön, és mozgatni kezdi a hasamon lévő hevedert. Ez figyeli a baba szívverését.

- Gyerünk, édes Maeve - unszol kedvesen, miközben fel-le mozgatja a hevedert, és figyelmesen nézi a monitort. Megpróbálok odalátni, hogy mit néz, de túlságosan kimerült vagyok és visszahanyatlak az ágyra. - Jó... - mondja kezét a csípőmre helyezve a szülésznő, és megpróbál óvatosan az oldalamra gördíteni. - A bébinék nem tetszik ez a testhelyzet, úgyhogy szépen át fogjuk gördíteni az oldalára. - Egy elefánt kecsességével mozdulok, és újabb fájás jön.

*

- NEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEem! - sikoltom, alig vagyok tudatában, hogy szinte néhány másodperc alatt megtelt a helyiség: a szülésznő, a vezető szülésznő, egy szülész orvos, meg egy gyermekgyógyász. Teljesen szürreális az egész, mintha valami buli folyna az ágyam körül. Suttognak, olyasmit hallok, hogy nem találják a baba szívverését. Látom a pánikot Mark szemében, de engem már semmi nem érdekel. A szülész orvos a két lábam közé ül, és üveges szemmel nézem, amint kecsesen felhúz egy pár latex-kesztyűt, pontosan úgy fest, mint aki egy nagyszabású zongora concerto előadására készül a Wigmore Hallban.

A doktor felmosolyog rám.

- Csak egy kis episiotomia* - mondja. - Cseppet sem fog fájni.

- Engem már nem érdekel. Én csak túl akarok lenni az egészen. Nemérdekelnek szikék vagy varratok. Még az sem izgat, ha a

legdurvább félelmem valóra válik, és olyasmit teszek, amit egykor iszonyúan megalázónak gondoltam volna, mondjuk, rászellentek a kezére. Nem érdekel. Szemernyi méltóságom sem maradt, és a tény, hogy egy idegen ember ül a csupasz, széttárt lábaim között, semmit sem jelent. Semmi nem lehet rosszabb ezeknél a fájásoknál.

* Gátmetszés (latinul)

Amikor egy újabb fájás jön, tudom, hogy valóban eljutottam a végére. Ez a legutolsó. Nem bírok ki többet.

Most a vezető szülésznő foglalja el a lábaim közt az orvos helyét.

- Gyerünk, Maeve, ez az. Jó kislány. Nagyot, nagyot nyom. Nagyot, nagyot nyom. Még egyszer. Már jön a gyerek. Látom a fejet. Itt jön a feje.

- Gyerünk, Maeve. Csak még egyet.

- Meg tudod csinálni, Maeve - visszhangozza Mark, én pedig minden erőmmel nyomok, sikoltok a fájdalomtól, mert tudom, hogy most, vagy meghalok.

*

- NNNNNNNNNNNNNNEEEEEHHHHHHHH.

Sam

Sam kiszáll négykerékű kocsijából (kifejezetten Gospel Oak legjobb utcáinak nehéz terepére vásárolták), felveszi George-ot a hátsó ülésről, majd miután a konyhában egy rugózó bébiszékben biztonságba helyezi a kicsit, ismét kimegy, hogy összeszedje, amit bevásárolt.

Biorépa, biokrumpli, biobrokkoli, biosajt, biocsirke. Chris már kérdezősködni kezdett, hogyan nőhetett háromszorosára a havi élelmiszerkiadás, mikor csak egy – immár öt és fél hónapos – picurka babával gyarapodott a család, aki alig eszik többet néhány évőkanálnyinál. Chris nem érti meg a bioélelmiszerek fontosságát, az árukról már nem is beszélve. A teljes őszinteség kedvéért, Sam sem fogja fel egészen a bioélelmiszerek jelentőségét, de úgy tűnik, mindenki ezt használja, és ha mindenki másnak a babája biotáplálékot eszik, akkor George is.

No, nem mintha Samnek, vagy akármelyik barátnőjének, bármi baja is származott volna abból, hogy kisbabaként nem bioélelmiszerekkel etették őket, de változnak az idők, s noha Sam zokon veszi, hogy a biokaja ennyire drága, pusztán óvatosságból nem hajlandó vállalni a kockázatot, hogy valami szörnyűség történjék, ha netalán „normális” ennivalót adna George-nak.

Végtére is George élete szerelme. A szeme fénye. Az élete értelme. Először nem érezte, nem „fogta” ezt az egész baba-mama kötődés-izét. Sosem értett a csecsemők nyelvén, sosem érezte nagyon jól

magát a közelükben, ám megnyugodott, amikor az összes barátnője azt mondta, hogy a sajátjával másként lesz.

Hát nem lett.

Három hónapig George hasfájós, bömbölő batyu volt. Ha nem aludt, bőgött. Ha nem kapott enni, bőgött. Igazság szerint csak akkor hagyta abba a bömbölést, amikor Sam a mellére szíjazta a kenguruban, és tett vele egy kört a környéken. Legalább letudom a testmozgást – gondolta ilyenkor a Heath-től egészen Kenwoodig sétálva.

Hanem ennyivel nem tudta le. Úgy sejtette, hogy a szoptatás az alakja visszanyerésének legtökéletesebb módja. Jószándékú barátnők elmondása szerint, ők hathetes szoptatás után belefértek a terhességük előtt viselt farmernadrágjukba.

Ugyanezek a jószándékú barátnők mondták azt is, hogy milyen fantasztikus volt a szoptatás, mivel annyit ehettél, amennyit csak akartál, és mégis fogytál.

Sam vad elszántsággal zabált. *Állandóan* éhes volt, legszívesebben egész nap boldogan legelt volna, és szinte egész éjjel is. Akár egy alvajáró, úgy jött le mindig a lépcsőn – George-ot a melléhez szorítva –, automatikusan kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, és kivette azt, ami elsőként a keze ügyébe akadt. Sajtszeleteket. Tömérdek tonhalsalátát. Különösen kedvelte a 98 százalékosan zsírmentes karamellás joghurtot, főleg azért, mert szándékosan nem vett tudomást arról, hogy 100 százalékos cukortartalommal pótolják az íz hiányát.

George születésekor Sam rögtön kilenc és fél kilót leadott. Nyolc hét szoptatás alatt visszahízta. Ráadásként valamivel többet is. Idomtalan, bő ruhákat hordott, és nem volt hajlandó aggódni a túlsúlya miatt.

Legalább nem bőg már úgy, ahogy korábban – gondolja, miközben mosolyogva nézi George-ot, aki a lábujjait próbálja megfogni. Napközben semmiképp. Három hónapos korában megszűnt a hasfájása, és amióta szilárd táplálékkal eteti (persze tudta, hogy várnia kellett volna, amíg betölti a négyhónapos kort, de George fejlett volt, erős és egészséges, és olyan nyilvánvalóan éhes, hogy

három és fél hónapos korában Sam így határozott), a kicsi szinte átalussza az éjszakát. Már amennyiben nem vesszük tekintetbe a felébredéseket: fél háromkor, háromkor, három óra húszkor és így tovább, egészen reggel hatig, amikor Sam megelégedi, bemegegy a gyerekszobába és felveszi őt.

Elvitte George-ot a gyermekklinikára, meg akarta nézetni azt az anyajegyet a nyakán, mert időnként pánikszerűen arra gondolt, hátha agyhártyagyulladás. Táska szemmel, lenyalt, zsíros hajjal ült a várószobában, és azon morfondírozott, hogy ő is éppolyan rémesen fest-e, mint a többi üres tekintetű, megviselt külsejű anyuka a helyiségben.

Egy nő elcsigázottan, a fejét ingatva nézett Samre, mikor a babája újra sírni kezdett, és az egész helyiségben máris rázendített a „vokál”. Nem értem azokat az embereket – gondolta George-ot ringatva-csitítgatva Sam -, akik ártanak a kicsinyüknek. Képtelen vagyok megérteni, hogy tehet bárki is ilyet. Most azonban, ebben a várószobában, miközben nem tudta elhallgattatni George-ot, rojtosra szagotott idegekkel megértette. És tudta, sose fog ilyet tenni, viszont azzal is tisztában volt, hogy lehet a szakadék szélére kerülni, és milyen kevés kell ahhoz, hogy átbillenj.

Belenyúlt a hatalmas, fekete táskába (a mérete és egy kövekkel megrakott kisebbfajta bőrönddel vetekedő súlya ellenére „pelenkatáska” külseje volt), és elővarázsolt egyet az alján csörgő mintegy tizennégy cumiból, hogy véget vessen George sírásának. Tüstént megtette a hatását.

Helytelenítő pillantás az elcsigázott nőtől, aki zavartalanul kigombolta a blúzát és felkészült a szoptatásra.

- Maga szerint – kérdezte könnyedén, a hangja semmit sem árult el -, a cumi jó?

- Életmentő – felelte védekezően Sam.

- Szerintem olyan rossz szokás. De tényleg. Nem aggódik amiatt, hogy később szopni fogja az ujját?

Nem, a kurva életbe. Kurvára semmi közöd hozzá. – Sam ezt akarta mondani. Nagyot nyelt és hallotta, amint könnyedén azt feleli:

- A legkevésbé sem.
- Néha azt kívánom, bárcsak Olivér hajlandó lenne elfogadni - mondta a nő meglehetősen rusnya babája fejét simogatva, aki élénken cuclizta a bal mellbimbóját. - De egyszerűen nem fogadja el, és talán nem is baj. - Elnézően mosolygott a babájára, szemlátomást hazudott.

- Ó, nyomja csak erősen, biztos vagyok benne, hogy sikerül beeróltetnie - felelte Sam, és talán egy kicsit túl hisztérikusan felnevetett. Ezzel elhallgattatta az asszonyt.

Az éjszaka azonban némi gondot okozott a cumi. George este héttől hajnali fél háromig úgy aludt, mint egy kisangyal, ám attól fogva, ahányszor csak a cumi kiesett a szájából, keserves sírásra fakadt. Durván tízpercenként.

Eleinte Chris és Sam váltották egymást. Hétféteken pedig Sam mindig füldugót használt, és hagyta, hogy Chris intézze az éjszakai szolgálatot, miközben ő megpróbálta behozni az alvásleamaradást, jóllehet ez valójában sosem működött. George sokkal hangosabban sírt annál, hogy két viaszgolyótól ne lehessen hallani (bár Sam még azt is megtette, amit a használati utasítás szerint sosem szabad: kétfelé törte az egyik füldugót, mindkét felet golyóvá gyúrta, és annyira feldugta a fülébe, amennyire csak lehetett). Sam tehát csak feküdt mereven, túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy megmozduljon, és úgy tett, mintha aludna.

Amolyan játék lett a dologból. Ki bírja tovább megjátszani magát? Mindig Sam veszített. Mindig ő kászálódott ki az ágyból, miközben azt sziszegte Chrisnek, hogy ez az ő kurva napja, meg hogy ebben a házban neki, Samnek kell mindent megcsinálnia, pedig annyira kimerült.

Már nem is veszekedtek emiatt. Samnek nem volt hozzá energiája. Egyszerűen felkelt, minden éjjel, fél háromkor és ahányszor csak kellett, míg végül elege lett, és vaksin lebotorkált a konyhába megmelegíteni a teát a cumisüvegben.

- Mit szólnál az alvás-tréninghez? - kérdezte egyik este Chris, miután egy gyerekes kollégájával beszélgetett, aki keresztülment

mindezen. – Vedd el tőle a cumit, és hagyd meghatározott ideig bőgni.

Ezen az éjszakán kipróbálták. Sam törökülésben ült az ágyon George üvöltését hallgatva, és vele együtt bőgött. Végül egy óra negyven perc elteltével felpattant.

– Én ezt nem bírom – magyarázta a rémült Chrisnek, amikor felkapta a hisztérikus, kivörösödött arcú George-ot és addig ringatta, míg meg nem nyugodott.

– Ez a legrosszabb, amit tehetél – mondta csöndesen Chris. – Most megtanítottad rá, hogyha elég sokáig üvölt, akkor a Mami végül idejön és felveszi.

– Menj a francba! – vágott vissza mérgesen Sam. – Ő az én babám, és szüksége van rám. George egy icipici bébi. Ez az egész alvástréningegy vicc, csupán elhagyatottnak és rémültnek érzik magukat tőle. Szegény babucim! Szegény George! Minden rendben. Itt a Mami. Itt van a Mami. Ssshhh. Többé nem hagyom, hogy sírjál, ezt megígérem. Ssssh... – Nem merte bevallani, de megvette a könyvet, és komolyan fontolgatta, hogy a hétvégén újra belevág.

*

– Vörös lencse és sajtos zöldséges egytál – motyogja önmagának a gyerekszakácskönyvet lapozgatva, miközben cumit dug George szájába, és elkezd kipakolni a bevásárolt holmikát is.

George kilöki a cumit és nyöszörögni kezd, mire Sam kinyit egy csomag sómentes bio-rizspogácsát, és a kicsi kezébe ad egyet. George rágcsálni kezd, Sam pedig megkönnyebbülten felsóhajtva szorgoskodni kezd a konyhában, egy újabb nagy adag ennivalót készít elő. Könyökével megtartva a szakácskönyv lapjait, lehajol a rizspogácsáért, amelyet George épp most ejtett le. Az öt másodperces szabály. Öt másodpercnél rövidebb ideig volt a pogácsa a földön, így hát visszadugja a baba szájába, és csak felsóhajt, amikor George újra kiköpi.

- Nem vagy éhes, drágám? Georgy? Rizspogácsa? Mmmm. Nyam, nyam, nyam. Nézd csak, a Mami szereti a rizspogácsát. - Sam rágcsálja egy kicsit, majd leharap egy falatot. - Nem? - George az anyja válla fölött a mikrohullámú készüléken álló digitális óra fényeit fürkészi.- Hát jó, akkor majd a Mami megeszi - és Sam vállat von, miközben a rizspogácsa egyetlen harapással eltűnik a szájában.

- Mami vöröslencse egytálat készít sajttal. Hogy ez milyen finom! Lehet-e bármi is finomabb ennél? A színe pedig vörös, igaz? - gügyögi Sam, miközben kinyitja a kamraszekrényt, és előveszi a hozzávalókat. - A postaláda is piros. A piros meleg szín, igaz?

George a legkevésbé sem mutat érdeklődést. Ez még magát Samet sem érdekli különösképpen, de olvasta valahol, hogy a legintelligensebb gyerekek azok, akikhez a születésüktől fogva állandóan beszélnek a szüleik, akiknek mindent elmagyaráznak a szülők.

Sam eltökélte, hogy a legjobb anya lesz. Azelőtt nem dúlt benne versenyszellem, voltaképp sosem ismerte a design-világ elkeseredett harcát, mert a kreativitása és a tehetsége révén mindig ragyogó teljesítményt nyújtott, most azonban újsütetű anyaként a fejébe vette, hogy mindent kifogástalanul csinál.

Máris szuperbábinek képzei George-ot. Fiam, a zseni - utal rá viccesen, ámbar füleljetek csak jobban a nevetésére, és hallani fogjátok, hogy hamis. *Georgénius*, gügyögi, miközben éjszaka ringatja, a *Hol van Foltos?*-t olvasva neki (a legjobb meggyőződése ellenére, mert igazából Kiplinggel akart indítani, de a *Hol van Foltos?* és a *Csirke Charlie* úgy hatott George-ra, ahogyan a *Kim* nem.)

- Szerintem nagyon is sokat fejlődött - mondja álszerénykedő pirulással, de katasztrofálisra sikerül. - Most már bármelyik pillanatban el fog indulni, nézzétek. - És minden szem George felé fordul, aki a hasán terpeszkedve emelgeti a fejét, boldogan nézelődik, ám távolról sem tart ott, hogy felálljon, nemhogy elinduljon.

- Én is korán kezdtem el járni? - kérdezte anyjától azon ritka alkalmak egyikén, amikor beugrott, hogy lássa első unokáját.

- Drágám, nem emlékszem. - Az anyja úgy nézett Samre, mintha bolond volna. - Milyen régen volt már. Arra emlékszem, hogy tüneményesen néztél ki az apró lófarkaddal - és elmosolyodott az emléken, miközben egy bébi törölkendőért nyúlt, s homlokát ráncolva felitatott egy kis böfifoltot a blúzáról.

- Hogy lehet, hogy nem emlékszel? - Sam megpróbálta leplezni csalódottságát. Tudta, hogy ő sosem fogja elfelejteni ezeket az éveket, mindig emlékezni fog George napi fejlődésére, de az anyjának ingerült lett a hangja, ahogy újfent előadta, hogy neki a családi üzletben kellett dolgoznia, nem volt más választása, csupán az utasításokat követte. Sam ejtette a témát.

- Ami engem illet, teszek rá - mondta aznap este Juliának, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy Chris falra mászott ezektől a késő esti távolsági beszélgetésektől. - George miatt azonban zokon veszem. Én már hozzászoktam, hogy csapnivaló anya, de feltételeztem, hogy az unokájába beleszeret.

Julia felsóhajtott.

- Szerintem kurvára furcsa, hogy nincs ott, és nem segít, és abszolút együtt érzek veled. De Sam, ő az anyád. Az anyád, akit sokkal jobban izgatnak a jótékonysági ebédek meg a kurva bridzs. Te hajtogatod folyton, hogy mennyire önző. Talán rosszul ítélted meg, amikor azt vártad, hogy teljesen megváltozzék.

- De George olyan gyönyörű. - Sam a könnyeivel küszködött, ahogy hátradőlve a szófán George egyik fényképét tanulmányozta a sok közül, amelyek minden elképzelhető helyen megtalálhatók a nappaliban. - Hogy létezik az, hogy nem akar együtt lenni vele?

- Gőzöm sincs. Én csak azt tudom, hogy ha Londonban volnék, ott lennék minden nap, és George még csak nem is a rokonom.

- A keresztgyerek majdnem olyan.

- Mintha nem tudnám. Bárcsak egy kicsit többet lehetnék vele, hogy keresztmamasabb legyek. Ahogy most állnak a dolgok, végül csak ajándékokat fogok küldeni neki New Yorkból.

- Tudod, nem csak azért kértelek fel keresztanyának, mert arra gondoltam, hogy drága ajándékokat veszel majd neki.

- Kurvára remélem, hogy nem. Mellesleg, ha így gondolkoztál volna, nem engem kérsz fel. Mert abból, amit a London Daytime Televi-sion fizetett nekem... - mindketten nevettek.

- De komolyra fordítva, Sam. Tudom, mire kértél fel. Azt várod el tőlem, hogy erkölcsi útmutatást adjak George-nak, és én legyek az, aki gondoskodik róla, ha... Isten ments...

- Igen, tudom. Pontosán ezért kértelek fel téged. De azt is szeretném, hogy George hozzád fordulhasson, amikor nagyobb lesz, hogy bármilyen kérdést feltehessen neked.

- Én pedig megtartom a jó szokásomat, hogy nemet mondjak - nevetett Julia. - Viszont, Sam... mondhatnék még valamit az anyáddal kapcsolatban... Az anyád, az az anyád, és nem fog megváltozni. Ezt biztosra veheted, és ne várj el tőle semmit.

- Tudom. Tudom. Csak még mindig olyan rohadtul fáj. Ennyi éven át azt hittem, sikerült eltemetnem minden fájdalmat, amit azért éltem át, mert nem volt velem, mert nem érdekelt, mert nem tudta, mit jelent anyának lenni, az isten szerelmére, és most itt van George, én pedig ugyanazt a neheztelést és haragot érzem, mint tíz évvel ezelőtt.

- Talán fontolóra kéne vened, hogy felkeress valakit.

- Szent Isten! - Sam felnevetett. - Mióta is vagy te pontosan New Yorkban? Néhány hete, és máris bevitted ezt a terápiabaromságot?

- Valójában nem hiszem, hogy baromság - felelte védekezően Julia.

- Bárcsak elmentem volna valakihez, amikor Markkal voltam! Évekkel korábban megadta volna a kezdő lökést.

- Hogy van Mark? - Samnek tétova a hangja. - Hallottál valamit?

- Semmit. Te találkoztál vele?

- Bármilyen meglepő, nem. - Azért meglepő, mert Mark mindössze néhány utcányira lakik tőle, ám Sam mindig is tudta, hogy bármennyire kedveli Markot (és igazán kedveli), ha ő és Julia szakítanak, választania kell, és ő Juliához lojális.

Julia hosszú szünet után szólalt meg.

- Azt hiszem, bármelyik nap megszülethet a baba.

- És te rendben vagy... ? - Természetesen beszéltek Maeve-ről. Sam és Bella, mindketten órákon keresztül hallgatták Julia zokogását. Egy hétig tartott. Egy hét sírás és fájdalom, aztán Julia azt állította, hogy túl van rajta. Kijelentette, hogy a könnyeket a sokknak tudja be, azt az életet siratta el, amilyenre valamikor vágyott, de a hét végére lezárta az ügyet. Legalábbis ezt mondta.

Bella és Sam először nem hittek neki. Hogy is hihették volna, hogy Julia, az a Julia, aki egy gügyögő bébi láttán nyüszített fájdalomában, aki képes volt órákat tölteni a Mothercare-ben pufók kezecskékről ábrándozva, az a Julia, aki meg volt győződve arról, hogy az ok, amiért képtelen teherbe esni, Mark volt, ilyen gyorsan képes továbblépni. Ilyen könnyedén. Viszonylag ilyen fájdalommentesen.

De Julia szemlátomást továbblépett. Még mindig nehezen fogadja el, hogy végül is talán vele van a baj, ám ahogy teltek-múltak a napok, egyre biztosabb volt abban, hogy jó döntést hozott. Ott volt, ahol lennie kellett, azt csinálta, amit tennie kellett.

- A döbbenetes az - szólalt meg végre Julia -, hogy azt hiszem, igazán jól vagyok. Olyan messzire azért nem mennék, hogy azt mondjam, örülök a boldogságának, de ha tavaly ilyenkor azt mondtad volna nekem, hogy Marknak attól a nőtől lesz gyereke, aki engem helyettesít a munkahelyemen... - mindketten nevetve horkantak fel a helyzet groteszk voltán, majd Julia folytatta: -, képen töröltelek volna, vagy visítottam volna a dühtől. De jól vagyok. És valójában...oh, Istenem... én vagyok az, aki kimondom ezt? Valójában megkönnyebbültem, hogy nem nekem lesz gyerekem.

- A gyerekek tehát nem szerepelnek a terveid között?

- Még nem. Úgy dolgozom, akár egy örült, minden este buli van. Reggelente lenyűgöző energiával ébredek. Sam, szinte a föld fölött lebegek New Yorkban, és imádok minden percet. Semmit sem akarok kevésbé ebben a pillanatban, mint hájas hasat, egy unalmas férjet, minden estét a tévé előtt tölteni, meg egy bömbölő gyereket, aki egész éjjel nem hagy aludni.

Sam szórakozottan simogatta meg a saját hájas hasát, és felsóhajtott.

- A francba! - mondta Julia. - Sajnálom, nem úgy gondoltam. Csak tudod, ez az egész háziasszonyosdi. Azt hittem, hogy olyan veszettül akarom. Férjet. Babát. Szép házat. És egyszerűen nem akarom. Úgy érzem, Mark mellett mindvégig halott voltam. Nem mintha ez nem az ő hibája volna. A kettőnké. Egyszerűen nem illettünk egymáshoz, és visszatekintve tudom, hogy az az ember nem én voltam, csupán a halvány árnyékom. Most erre az életvitelre van szükségem, és ha a jövőben megváltoznak a dolgok, majd akkor foglalkozom velük, amikor ott tartok.

Sam meg akarta kérdezni, vajon felfogta-e Julia, hogy talán nem is lehetnek gyerekei, de képtelen volt rá. Még nem. És ismeri a barátnőjét. Tudja, hogy akár a strucc, mélyen a homokba dugná a fejét, olyan mélyre temetné a félelmét, hogy ne kelljen szembenéznie vele.

- És a gyönyörűséges Jack?
- Még mindig találkozgatunk, de valójában csak barátokként.
- Barátok, akik alkalmanként netalántán prütykölnek?

Julia kuncogott.

- Könyörgöm, mondd meg, létezik másfajta barát is?
- Arra célzol, amikor jól néznek ki és szórakoztatóak, és olyan érzésed van, hogy te vagy a legjobb dolog a szeletelt kenyér feltalálása óta?

- Pontosan.
- Ha, ha. De te és Jack. Biztosan nem komoly az ügy?
- Biztosan nem. Nem állok készen rá, de Jack fantasztikus barát.
- És a szex?
- Az is fantasztikus! - nevetett Julia. - Ez nem is lehet kérdéses.

*

Sam bio-spenótleveleket dob egy tálba, és a sajtreszelőn tépelődik. Nyilvánvalóan tiszta, viszont kétségtelenül nem steril. Vesződjék most ezzel? Vacillál, azon tűnődik, történhet-e bármilyen szörnyűség, azt viszont tudja, hogy sose bocsátaná meg magának, ha történe

valami. Nagy sóhajtással – már megint – felteszi a vízforralót, majd tíz percre lobogó vízzel telt edénybe meríti a sajtreszelőt, hogy sterilizálja.

- Ez a kurva vizek háza! – dühöngött tegnap este, épp amikor Chris az előszobában ledobva a kabátját belépett. Sam felemelte a sterilizálóról a fedőt, s bármilyen gyorsan süllyesztette is a mosogatóba, az egész konyhapulton gőzölgő tócsaösvény csillogott. Ehhez hozzá kell számítani, hogy az elmúlt öt hónapban nem volt hajlandó a mikrohullámú készülékben hőkezelné a cumisüvegeket, hanem egy fazék, forrásban lévő vízben, következképp mindig minden munkafelület nedves volt. – Mást se csinálók – mondta elkeseredetten, immár tizenhatodszor letörölve aznap a tócsákat -, csak a kurva vizet itatom fel.

- Csodásan telt a napom, drágám, köszönöm. – Chris úgy döntött, elengedi a füle mellett neje megjegyzését. – Szörnyen fáradt vagyok, egész délután egyik tárgyalás volt a másik után a lehetséges árulerakattulajdonosokkal, de minő öröm hazajönni az én gyönyörű feleségemhez és a pazar házi koszthoz. – Előrehajolt, hogy megcsókolja, Sam azonban nem akart tudomást venni róla, mert már gyúlt benne a harag. Lélegezz mélyeket – mondogatta magában – egyre apróbb és apróbb darabokra vágva a petrezselymet. Csakhogy túl heves volt a haragja.

- Szellemeskedni, azt tudsz – torzsalkodott. – De nem te vagy egész nap bezárva ide egy bömbölő bébivel. Neked fogalmad sincs, milyen ez. Gőzöd sincs arról, hogy én milyen keményen dolgozom, és nincs semmi segítségem, te pedig berontasz ide, mint valami forgószél, és elvárod tőlem, hogy jókedvű legyek, miközben kibaszottul kimerült vagyok, és tele van a hócipóm. Torkig vagyok az egészszel!

- Mégis mit gondolsz, én mit művelek egész nap? Úgy viselkedsz, mintha azért mennék el minden nap itthonról, hogy buliba járjak. Nem te vagy az egyetlen, aki szenvedsz Sam, nem te vagy az egyetlen, aki leesik a lábáról – Chris úgy gondolta, tudja, min megy keresztül Sam, ám valójában csak kapiskálta a dolgot, annyira, amennyit egy

férfi felfoghat ebből. És mi a helyzet övele, az isten szerelmére? Rémálomszerű napja volt, lejárt a lábát, hogy megpróbáljon befejezni három asztalt meg egy kredencet, és akkor arra jön haza, hogy tudomást sem vesz róla, vagy üvöltözik vele a felesége, akire már alig lehet ráismerni.

Ámde Chris ezt másként értelmezte. Nem tudta megérteni, vajon Sam három hónapon keresztül miért volt képtelen felöltözni. Ez nem azért volt így, mert nem akart, vagy túl kimerült volt, hanem azért, mert George szüntelenül sírt. Egész álló nap. Csupán akkor hallgatott el, amikor Sam a karjába vette és fel-le járkált vele a lépcsőn, vagy a babakocsiban tolva megtett vele egy kört a Heathen. És Isten őrizz, ha netán megpróbált egy villámkáv érejeig megállni.

Sam igyekezett gondoskodni George-ról, igyekezett tisztán tartani a házat, kivasalni a ruhákat, bébiételt főzni George-nak és felnőtt kaját Chrisnek, ugyanakkor némileg megőrizni a józan eszét is.

Ám mindközül az egyedüllét volt a legrosszabb. Már arra sem emlékezett, milyen felszabadultnak lenni. Vagy vidámnak. Vagy szórakozni. Sőt arra is alig, hogy egyáltalán milyen elmenni otthonról.

- Te legalább elszabadulsz innen! - üvöltötte Sam. - Te legalább kijutsz ebből a kibaszott házból. Én egész nap ide vagyok bezárva, egy percem sincs önmagamra, és akkor te hazajössz, és vicceket eresztasz meg a házi kosztról. Mit gondolsz, milyen érzés ez nekem?

- Rendeljünk pizzát? - kérdezte reménykedve Chris. És bűnbánóan.

Hosszú szünet állt be, ahogy Sam érezte, szűnik a haragja. Ez egyszer megadja magát.

- De legyen rajta extra pepperoni - mondta zsörtölődve, miközben felvonszolta lábait a lépcsőn, hogy fürdővizet engedjen.

- Én negyvenhat órát vajúdtam. - Egy pirospozsgás arcú nő a térdén lovagoltatja mosolygós, duci kislányát. Sam igyekszik érdeklődést mutatni. - És végül megcsászároztak. Úgy volt, hogy vákuumot vagy fogót használnak, de hál' istennek, egyenesen a késhez folyamodtak.- Elégedett kuncogással nyúl egy újabb szelet répatorta után, és Sam tudja, hogy hamarosan őrá kerül a sor.

- És a te szülésed milyen volt? - Minden szem őrá szegeződik, neki pedig az jár a fejében, hogy felkaphatná-e George-ot a járókából, ahol két baba között beékelődve éppoly riadtan néz, mint a többiek, és kifutni innen.

Egy idegen család nappalijában Sam a körben ülő anyukák várakozó arcát pásztázza, és elmosolyodik.

- Teljesen rendben ment. - Az isten szerelmére, még sosem találkozott ezekkel a nőekkel. Az égvilágon semmi közük a szüléséhez, és mindentől eltekintve, halálra unja magát a folytonos ismételtetéstől. És egyébként is, George nem egyhetes, amikor talán még élvezte is volna, hogy beszélhet a szülés borzalmairól. Ez a gyerek már hathónapos. Mi a csudának kérdezzetik még őt erről? És őszintén, mi a frászt keres ő ebben a szobában, ezekkel a nőekkel, akiket még csak nem is ismer, és megjátssza, hogy mindannyiukban van valami közös, pusztán azért, mert egykorú gyerekeik vannak?

- Az UCH-ban voltál? - kérdezi az egyik nő, Sam pedig bólint, mielőtt felugrana (kiváló időzítés), hogy kimentse George-ot az egyik mellette lévő baba markából.

- Mondd, hogy leléphetünk - sítja egy puszival meg egy kis ölelgetéssel leplezve George fülébe, ő azonban jelét se adja annak, hogy hallotta volna. Sam beletörődő sóhajjal ismét leteszi hát a gyereket, és visszatér az anyák körébe.

*

A mama-baba csoport az utolsó menedék. Sam úgy gondolta, felkészült az anyaságra. Azt képzelte, boldogan csatangol majd az utcákon OshKosh B'Gosh-ba öltözött gyerekével, jóindulatúan rámosolyogva mindenkire, aki csak elhalad mellettük. A tökéletes anyuka a tökéletes babával.

Piknikeket képzelt el a Heathen, arról álmodozott, hogy a levegőbe dobálja a bébijét, aki (fiú vagy lány) ellenállhatatlanul kacag, és elragadtatással mereszti rá a szemét. Persze számított kimerültségre meg alváshiányra, és tudta, hogy egyáltalán nem lesz ideje önmagára (azt viszont el sem tudta volna képzelni, amit mostanság érez), ám a magányra és az unalomra nem készült fel.

A barátnőinek vagy nagyobb gyerekeik voltak, és szorgalmasan szállították őket az óvodába meg vissza és a babazsúrokra, vagy egyáltalán nem voltak gyerekeik.

- Fogsz találkozni emberekkel, ez nem gond - mondogatták a gyerekes barátnői. - Csatlakozz egy mama-baba csoporthoz. Vagy iratkozz be egy babamasszázs tanfolyamra, mindig egy csomó indul.

Eddig Sam mindegyiket messze elkerülte.

Látta őket a South End Green-i teázóban. Traccsoló anyukák babakocsival meg a resztlivel körülvéve, valamennyien fáradtnak, ámde boldognak tündek. Vagy Hampstead-ben, az elegánsabb asszonycsoportot, akik veszik a fáradságot, hogy kisminkeljék magukat, a Touche Éclat remek munkát végez, elkendőzi szemük alatt az árnyéket.

És Sam elment mellettük a Heathen is. Nők csoportjai gyülekeznek a One O'Clock Idub előtt, mindannyian elnézően mosolyognak Samre, ahogy elkullog mellettük a használtan vett babakocsival.

Kerülte őket, mert szörnyen félt az *anyuka-életformától*. Jóllehet tudatában volt, hogy az anyaság egy életen át tartó álom beteljesülése, és amint terhes lett, örömmel hagyta ott az állását, de rettegéssel töltötte el a gondolat, hogy főfoglalkozású anyuka legyen, vagy ami még rosszabb, aki csak ránéz, főállású anyukának gondolja. És ez zavarta. Sosem hitte volna, hogy így érez majd.

Látta, amint ez másokkal megtörténik. Egykor normális, intelligens, érdekes nők, akiknek saját hivatásuk, véleményük és határozott elveik voltak, korábbi önmaguk árnyékai lettek, amikor gyermekük született. Nem jutott idejük újságot olvasni, és még akkor is, ha hetente egyszer sikerült elkapniuk a híreket, nem volt energiájuk, hogy véleményt formáljanak a pillanatnyi történésekről. Mintha teljesen elveszett volna a rövidtávú memóriájuk. A beszélgetésük kizárólagosan a csecsemőkkel, gyerekekkel, gyermekgondozással kapcsolatos témákra szorítkozott, no meg arra, hogy pokoli nehéz becsületes segítséget találni.

- Olyan ítélkező lettél - mondta Chris, amikor megpróbálta elmagyarázni neki a félelmeit. - Honnan tudod, hogy ezek a nők, a te lekicsinylő szóhasználatod szerint: „együgyű anyukák”? Honnan tudod, hogy nem éppen olyanok, mint te magad vagy? Lehet, hogy hihetetlenül okosak, és hivatásuk is van. Csakhogy tudd, nem vagy különb náluk.

- Tudom - mentegetőzött máris Sam. Ingerült lett. Szégyellte magát. Mert tudta, hogy Chrisnek igaza van. Ellenben öt hónap elég volt abból, hogy egész álló nap önmagához beszéljen. Egyik reggel fancieslin arra gondolt - épp a falfestékekről locsogott a csöppet sem érdeklődő George-nak, meg arról, hogy a régi angol fehérret vagy az árpagyöngy fehérret használja-e -, hogy legalább előnyére szolgál a kicsinek, ha mindenfélét elmagyaráz neki. Ha ez így megy tovább, nem egyszerűen Georgénusz lesz, hanem a második Einstein. (Még akkor is, ha a konkrét szakterülete a zöldségpüré és a falfestékek.)

Tudta, hogy valaminek meg kell változnia, amikor George babakocsiját tolvaj meglátott egy nőt, aki valamivel előtte szintén egy babakocsit tolt az úton. Meggyorsítva lépteit, amíg már szinte futott,

Samnek végül sikerült a nő mellé érnie. Helyesnek tűnt. A bábija egykorú lehetett George-dzsal, és egyáltalán nem volt amolyan elcsigázott a tekintete. A babakocsi egy háromkerék-meghajtásos Snazzy, a nő edzőcipője pedig Adidas volt. Olyasvalakinek tűnt, akiből új barátnő lehet.

- Jó napot - köszöntötte mosolyogva és felvont szemöldökkel Sam, mintha azt mondta volna: „Istenem, micsoda rémálom. Bébik. Babakocsik. Sírás. Ügyeskedni, hogy az anyaság ellenére fiatal és trendi maradj. Te meg én ugyanabban a csónakban evezünk, biztosan sok közös van bennünk, miért ne sétálnánk együtt, és utána talán egy capuccino... Itt a telefonszámom, bármikor felhívhatsz, de komolyan, éjjel vagy nappal.”

- Jó napot - a nő óvatosan, kissé hűvösen visszamosolygott.

Sam zavartalanul folytatta.

- Remek babakocsi - kockáztatta meg kissé kifulladásra, hiszen többet mozgott az elmúlt két percben, mint az elmúlt tizenöt hónap alatt.

- Mi is gondolkodunk egy ilyenben. Milyennek találja?

- Nagyon könnyű - felelte a nő, amint Sam kifújta magát, és egymás mellett lépkedtek. - És egyszerű. Én imádom.

- Milyen gyönyörű - turbékolta Sam a novemberi hidegben a báránnyal betakart kislányra kandikálva. - Mennyi idős?

- Öthónapos - szünet. - A magáé?

- Már majdnem hathónapos. Hogy szalad az idő, alig tudom elhinni.

- Hm.

- Egyébként Sam vagyok, ő pedig George.

- Emma, ő pedig Chloe.

- A Heathre megy? Sétálhatnánk együtt, ha oda tart. Úgy értem, ha van kedve hozzá.

Emma megrázta a fejét.

- Mi valójában a South End Green-re megyünk. Be kell vásárolnom. Sajnálom, de örülök, hogy találkoztunk. - Mosolyogva befordult a gyerekkocsival a sarkon, Sam pedig egy ideig ácsorgott,

készítetést érzett rá, hogy utánaszaladjon, hogy azt mondja, neki is szüksége van egy s másra a boltból. Akkor ismét csatlakozhatna hozzájuk, de természetesen ez kétségbeesett lépésnek tünne, és Sam nem tűnhetett kétségbeesettnek.

- Örülök, hogy találkoztunk - kiáltotta, amint Emma és Chloe eltűnt a szeme elől. - Esetleg újra találkozunk?

Ez az utolsó mondat kérdésként hangzott, és Emma mosolyogva visszafordult, vállat vonva bólintott, majd továbbment. Sam csak állt ott, lassan arcába szökött a vér. Felismerte ezt a mosolyt. Ő szokott így mosolyogni, ha elhanyagolt külsejű, főállású anyukák próbálnak összebarátkozni vele. Az a mosoly azt közvetítette: Eszedbe se jusson, hogy a barátom lehetsz, mert én nem közületek való vagyok. Én jobb vagyok nálad. Te főfoglalkozású anyuka vagy, az én életemben viszont sokkal több történik, nekem nem csak a gyerekem jut. Te unatkozol, magányos vagy és elkeseredett, én azonban egyik sem (még akkor se, ha igen).

Sam lassan a borkereskedés kirakata felé fordította a fejét. Feszes, fekete elasztikus nadrág, egykor 14-es méret, de szinte biztosan kinyúlt, ha a végtelenségig nem is, de hozzávetőleg - Sam ettől retteget - 18-asra. Lapos sarkú, fekete csizma, az egyetlen kényelmes lábbelije, amelyben járni tud, bár kétségkívül nem divatbeszámolóba való. Közelebb tolva George-ot a kirakatüveghez, szemügyre vette az arcát, és összeráncolta a homlokát.

És már tudta, miért küldte felé Emma azt a feszes kis mosolyt, mielőtt elmenekült. Sam pontosan úgy nézett ki, mint azok a borzalmas nők, akiket ő maga elkerült. Ó, Istenem! Hát valóban ide jutott?

Ez igazából nem én vagyok - akarta kiáltani. Figyelj! Hadd mutassak fényképeket, megmutatom, hogy nézek ki valójában, hogy milyen voltam valamikor. Ámde a jelen mégiscsak ez az elkeserítő tükörképe volt a kirakatüvegben - és akkor tört meg végül a mama-baba klubokkal szembeni minden ellenállása.

Sam visszatér az anyukák körébe, és a kávéját iszogatja. Először találkozik velük, a többiek már két alkalommal jöttek össze, néhányan együtt voltak a kórházban, vagy a születés előtti foglalkozásokról ismerik egymást.

Sam amolyan kívülállónak érzi magát, e tényen az sem segít, hogy abban állapotok meg, minden héten valaki másnak a házában találkoznak. Érthetetlenül feszélyezetten ül egy olyan nőnek a kanapéján, akit most lát először, és tömi magába a répatortát, melynek elkészítésére valamelyik jelenlévő anyuka - elképesztő módon - időt tudott szakítani.

Rajta kívül négyen jöttek el. Natalie, a kislányával, Oliviával; Emily meg a fia, James; Sarah és a lánya, Laura valamint Penny és Lizzy.

- Hál' istennek, hogy jött még egy fiú - Emily nevetve Samhez hajol. - A múlt héten abszolút kisebbségben éreztem magam.

- Hát nem furcsa - mondja Sarah, akinél valamennyien ülnek -, hogy hány embernek született lánya az utóbbi időben? Úgy látszik, csak nektek, kettőtöknek van fiatok.

Mindenki egyetértően mormog.

- Szerencsés fiúk - mondja Natalie. - Jó lesz korán kioktatnom Olíviát a mókusokról meg a méhekről.

- Ez az ABC előtt vagy után lesz? - kérdi mosolyogva Penny.

- Az én lányom egy lángész - henceg büszkén, ragyogó szemmel Natalie.

- ABC? Még ebben az évben megírja az első regényét.

- Nagyszerű - kuncog Sam. - Már azt hittem, én vagyok az egyetlen, akinek zseni a gyereke.

- Á, dehogy - Natalie élénken rázza a fejét. - Mindnyájunknak géniusz a gyereke - a többi anyuka nevetve bólogat. - Voltaképpen ez nem afféle régi típusú mama-baba csoport, ez kifejezetten zseni gyerekekre alakult baba-mama csoport. Őszintén mondom, nézzétek csak meg a lányomat. Látjátok, milyen megnyerően lóg ki a nyelve? Ez valójában testbeszéd. Együtt tanultuk, és ezzel ő valójában azt mondja: Unatkozom, Mami. Miért kényszerítesz arra, hogy egy

játszószőnyegen feküdjek, amikor intellektuálisan sokkal magasabb szinten vagyok?

- Én legalább tudom, hogy a megfelelő helyen vagyok - jegyzi meg Sam.

- Ha már így szóba kerültek a *mókusok és a méhek...* - kockáztatja meg Sarah.

- Ajvé! - rikkantja energikusan Natalie, és Sam eldönti, hogy ez a nő tetszik neki. - Muszáj... ?

- Én csak kíváncsi vagyok, hogy mindannyian *csináltatok-e* már?

- Szex? - nevet fel Emily. - Hülyék vagytok?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy még mindig fáj? - Sam elborzadt. Kétség kívül a szex valahol nagyon hátul kullog az agyában, mindazonáltal persze mégiscsak sikerült összehozniuk Chrisszel, és bár első alkalommal igencsak furcsa volt, de fájdalmas semmiképp.

- Dehogy! Én arra célzok, nos, az isten szerelmére... Kinek hiányzik?

- Azt kell mondanom, hogy egyetértek - vág közbe Penny. - Már kezdek kifogyni a mentségekből, de az igazság az, hogy egyszerűen teljesen kivagyok, és aligha érzem szexinek magam megereszkedett cicikkel meg terebélyes hassal. Istenemre mondom, a szex a legutolsó, ami az eszembe jut. Amikor este bemászok az ágyba, semmi mást nem akarok, csak aludni.

- Én még egyszer sem szexeltem - közli Natalie. - Azt mondogatom Martinnak, hogy fáj a sebem. Micsoda áldás!

Sarah csodálkozó arcot vág.

- A sebed? Mintha azt mondtad volna, hogy császárral szültél.

- Hát aztán?

Mindnyájukból kitör a nevetés.

*

Sam nevet, ám szomorúan arra gondol, hogy milyen igaz. Ő és Chris bámulatos szexuális életet éltek, most inkább jobb nem

beszélni róla. Mindenki azt hajtogatta, hogy a házasságban majd megváltozik, de velük nem így történt. Egészen George születéséig hetente legalább háromszor szeretkeztek. Hogy azóta hányszor, azt egy kezén meg tudná számolni.

Egy partin látta meg Christ hat évvel ezelőtt. Majdnem mindenkit ismert ott, és jóllehet akkoriban férjre vadászott, úgy vélte, ez nem olyan buli lesz, ahol kikaphat magának egyet. Úgy volt, hogy Julia vele tart, de az utolsó pillanatban egy bűdös nátha miatt visszatáncolt, Sam pedig leakasztott két másik barátnőt, hogy ne kelljen egyedül besétálnia.

Remek estéje volt. Kissé divatjamúlt koktélokot ivott, ártatlanul flörtölt hasznavehetetlen pasikkal, és céltalanul töltötte az estét.

A buli vége felé a konyhában találta magát, lábát lógázva ült a pulton a mosógéppel szemben, és Tony – egyáltalán nem a típusa – erőlködésén nevetett, hogy beszédbe elegyedjék vele, amikor valami arra készítette, hogy a bejárat felé nézzen.

Épp nyílt az ajtó, és belépett rajta valaki, akitől Samnek, mondhatni, megállt a szívverése. Már nem mosolygott, amikor előrehajolt, hogy jobban láthassa. Semmi különös nem volt az illetőn. Átlagos magasság. Átlagos külső. Szép mosoly. Tipikus hímbarna bőrdzseki. Ám rakd össze mindezt, és Sam tudta, a kétség árnyéka sem fért hozzá, hogy ez a férfi fogja megváltoztatni az életét.

- Megszerzem magamnak – gondolta, bár sajnos fennhangon gondolkodott, miközben lehuppant a konyhapultról, s az elképedt Tonyt magára hagyva a konyhában, kiment, hogy találkozzék a sorsával.

- Sam vagyok – kezet nyújtott, amikor Chris ránézett, és mosoly terült szét az arcán. Épp a zakóját készült levenni, de félbehagyta a mozdulatot, hogy megrázza Sam kezét. Aztán el sem engedte.

- Chris.

- Akkor megyünk, Chris?

Chris már nem is vesződött azzal, hogy levegye a zakóját.

Egy Swiss Cottage-i szállodába mentek, másra nem is gondolhattak, ami olyan későig nyitva tart. Egy hatalmas plüss szófán ültek, és

mindenről beszélgettek. Minél többet beszéltek, Sam annál inkább tudta.

Chris hazafuvarozta, ő pedig hirtelen elköszönt és bement, még egy jó éjt, pusztit sem adott neki. Ennek ellenére tudta.

Másnap este Chris hat órakor telefonált. Sam ekkorra már elkapta Julia nátháját. Ágyban feküdt, baloldalán egy doboz papír zsebkendő, jobboldalán a televízió távirányítója, az éjjeliszekrényen pedig egy csésze langyos Lemsip.

- Mit csinálsz? - tudakolta Chris. - Féltékeny vagyok - mondta, miután Sam felvilágosította. - Bárcsak én is ott lehetnék, de el kell intéznem egy lezáratlan ügyet.

- És elmondod majd, mi az a lezáratlan ügy? - ugratta Sam.

- Hogyne. Jártam valakivel. De most már nem fogok járni vele. Viszont nem hiszem, hogy tisztességes volna ezt telefonon közölnöm, úgyhogy együtt vacsorázunk ma este, hogy elmondhassam neki.

- Rendben - felelte boldogan Sam, egy szemernyit sem kételkedve Chrisben, és nem is akart többet tudni erről a titokzatos lányról. Úgysem számít, most nem.

Negyed tizenkettőkor Chris újra felhívta.

- Mit csinálsz?

- Mégis mit gondolsz, mit csinálok? - nevetett Sam. - Még mindig az ágyban fekszem.

- Csodásan hangzik. Húsz perc múlva odaát vagyok.

Ott is volt. És el se ment többé.

Mindig elképesztő volt köztük a szex.

Különleges testi összhang volt ez, amihez függetlenül attól, hogy mi minden történt még azon a napon, ragaszkodtak. Sosem volt unalmas, nem vált rutinná sem. Az elejétől fogva tébolyító volt az érzés- ez mit sem változott, sőt most is az -, és szokásukká vált szexszel befejezni a napot.

Még amikor civakodtak, álékor is összebújtak elalvás előtt. Mostanság, a post-George korszakban, már a szex pusztá gondolata is kimerítőnek tűnt, és talán ez az egyik ok, amiért nem mentek olyan jól a dolgok. Sam és Chris számára a szeretkezés sosem volt pusztá

szex – a meghittségről szólt, a szerelemről, a bizalomról, ám amióta lefelé tendált a szexuális életük, egyik érzés sem volt már teljesen ugyanaz.

Sam egyre jobban elhidegült Christól. Úgy vélte, gőze sincs arról, hogy neki milyen az élete, mennyire csapdában érzi magát, milyen nehéz megőrizni a régi Samet, amikor térdig gázol a pelenkában. Chris jobbára ugyanezt érezte, de más okokból. Valahányszor hibázott valamelyikük, a neheztelés csak nőtt, és házas életük során először nem találtak rá a nap végén egymás iránti szerelmükre.

Sam még mindig elismerően nézte Christ, ha késő este egy szál fütyiben járkált a hálósobában, ám rendszerint neki már majd leragadt a szeme az álmoságtól, mire bebújt a takaró alá és elmotyogott egy jó éjt.

Tudta értékelni Chris testét, a fizikai jelenlétét, ám csak addig, amíg nem bitorolta az övét. Most semmiképp, amikor minden álma egy tisztességes, zavartalan éjszakai alvás volt. Még akkor sem, amikor szörnyen kívánta egy másik felnőtt közelségét, amikor leküzdötte a belső kényszert, hogy vadidegenek mellé szegődjék az utcán. És még ez sem volt elegendő ahhoz, hogy ismét a felszínre kerüljön mélyre süllyedt libidója.

*

Sam szomorúan megrázza a fejét, hogy visszahozza magát a jelenbe. Vissza ebbe a nappali szobába a maga csokoládébarna bársony ülőgarnitúrájával és állatmintás párnáival, amelyen öt nő ücsörög, miközben csecsemőik kényelmesen játszanak a földre leterített szőnyegeken.

- Istenem, már alig várom, hogy visszamenjek dolgozni – mondja Natalie. – Hát nem röhejes? Alig vártam, hogy eljöjjenek, hogy meglegyen a babám, most pedig majd megőrülök, hogy mást is lássak a nyavalyás HiPP bio bébiételüvegeken kívül.

- Na, mesélj csak – nevet Penny. – Tehát visszamész?

Natalie vállat von.

- Hat hónap szülési szabadságot kaptam.
- Hat hónap! – A hitetlenkedés kórusa tölti be a szobát.
- De nem az egész fizetett – nevet Natalie. – Még két hét, és visszamegyek. Tudjátok, komolyan úgy gondoltam, hogy fantasztikus leszek. Egész nyavalyás életemben arra vártam, hogy anya legyek, és az igazat megvallva, egyáltalán nem terveztem a visszatérést, de úgy érzem, mintha leállt volna az agyam. Istenem, rajongok Olíviáért, a világért sem cserélném el, de én képtelen vagyok erre az egésznapos anyaságra. Egyszerűen nem olyan fából faragtak. Szerintem, Penny, te utolérhetetlenül fantasztikus vagy, ám én képtelen lennék azt csinálni, amit te.

- Arra gondolsz, hogy otthon lenni és Lizzy-vel törődni, Natalie? Én pedig azt nem tudnám megtenni, amit te. No, nem arról van szó, mintha nekem nem hiányozna a munkám. Dehogynem hiányzik. Mégis könnyű volt feladnom, mert anyám sosem volt velem kiskoromban, és nem akarom, hogy Lizzynek ugyanezt kelljen megélnie. Tökéletesen megértem, hogy a nőknek szükségük van arra, hogy önálló személyiségként ismerjék el őket, ne csupán anyaként, nekem azonban volt részem az egyéni elismerésben, és most azt választottam, hogy anyaként ismerjenek el. Ennyi elég. Mindig rettegettem attól, hogy nem lesz elegendő számomra, mégis az.

Sam csodálattal néz Pennyre. Pontosan azt mondta ki, amit ő érez. Vagy talán pontosan azt, amit érezni akar, mert jóllehet mindent meg szeretne adni George-nak, ami a saját gyerekkorából hiányzott, mégis az a gyanúja, hogy neki is szüksége van az elismerésre. Ámbár abban reménykedik, hogy megváltozik ez a helyzet.

- Be kell vallanom, pokoli büntudatot érzek, mert nekem ez nem elég – mondja Natalie, majd elneveti magát. – Akkorát azért mégsem, hogy egész nap otthon tudnék maradni a gyerekekkel. Ezzel azt akarom mondani, hogy Olívia bámulatos, viszont most a hetem fénypontja egy mama-baba csoport. Hogy ez elszomorító? Bármilyen lehet, csak normális felnőtt társaság legyen.

- Kivéve, ha akkor is oda lyukadsz ki, hogy a babákról beszélgetsz – nevet Emily.

- Hát, igen – ismeri el Natalie. – De legalább ez beszélgetés.
- Te mivel foglalkoztál, Penny? – kíváncsiskodik Sam.
- Egy banknál dolgoztam.

Sam elképzeli Pennyt a Barclay's valamelyik főútvonalon lévő fiókjában. Olyan típusnak tűnik. Esetleg fiókvezető is volt, a kismamanadrág meg a bő, szürke tréningfelső dacára, talán még magasabbra tört.

- Melyik bankban?

Penny egy amerikai befektetési bankot nevez meg.

- Én voltam a konszolidációs és akvizíciós igazgató.

Sam majdnem infarktust kap.

Natalie, mint kiderül, egy óriási gyógyszerészeti cég marketingvezetője. Sarah elindította a saját internetes divatoldalát, amely olyannyira sikeres, hogy Sam rendszeresen olvassa a pénzügyi oldalakon. Emily óvónő.

- Tudom – nevet Sam arckifejezése láttán Natalie -, kissé vegyes társaság vagyunk. Nem igaz?

- De még mennyire – feleli Sam, szinte megsemmisülten a szégyentől, amiért kritizálta ezeket az embereket, amiért azt feltételezte, hogy nem létezik számukra más, csak a gyerekeik, és mert hibát talált ebben. – De még mennyire.

Chris hét előtt tíz perccel ér haza, húsz perccel az után, hogy Sam lefektette George-ot. Azért késik, mert megállt, hogy újabb jégkockatartókat vásároljon Samnek. Épp egy főzési örület kellős közepén van, óriási mennyiségű biokaját üt össze George-nak, és amint megfőzte, jégkockatartókban lefagyasztja.

Péntek este van, és kemény hét áll mögötte. George előtt, vagy, ahogy Chris gondolni szokott rá, *G. e.* mindig nagyon várta, a hétvégéket.

G. e. a péntek esték azt jelentették, hogy megcélozta a kocsmát a férfiakkal, a kézműves kollégákkal és a művészekkel, akikkel megosztottak a műhelyen. Ő mindig csak egy-két pohárra maradt velük, aztán Sammel találkozott, hogy együtt vacsorázzanak. Amikor fiatalabbak voltak, a West Endet vették célba, minden héten egy másik nyüzsgő-zsibongó éttermet próbáltak ki, utána hébe-hóba egy klubban folytatták, de az utóbbi néhány évben hajlamosak voltak leragadni valamelyik helybéli étteremben.

De a péntek esték azt jelentették, hogy pizza, curry vagy kínai kaja. Sokáig tartott a vacsora, egy palackbor fölött oldódtak fel, és flörtöltek abban a tudatban, hogy a péntek este tuti dolog, hogy bármilyen hosszú volt is az éjszaka, bármennyi energiájuk ment is rá, a szombat délelőtt java részét mély alvással fogják tölteni.

G. e. rengeteget jártak el vacsorázni. Nem drága helyekre, de jó környékbeli éttermekbe. Highgate-i kávézókba vagy olasz éttermekbe itt, Hampstead-ben. Vagy pedig Sam főzött. Chris

hazajött, ésamint kinyitotta a bejárati ajtót, Sam kísérletezésének csodás illata csapta meg az orrát.

Nem is volt jobb annál, mint Samet a konyhában találni. Chris ettől úgy érezte, hogy szeretik, kényeztetik, és igazán hazajött, mivel az édesanyja szintén jó szakács volt, és mindig étellel mutatta ki a szeretetét.

És Chris azt is verette, hogy az ismerőseik közül őket tartották az egyik legboldogabb házaspárnak. Nem tökéletes, sosem tökéletes, ám ha Samre nézett, még mindig azt a lányt látta, aki hat évvel ezelőtt hozzá csapódott azon a bulin; a csillogó szemű, kedves mosolyú lányt; a lányt, aki egy hét múlva tudta, hogy ő feleségül fogja venni.

Sam volt a legjobb barátja, és ami még ennél is jobb, a legeslegjobb szexpartner, akivel valaha is volt. És elvette feleségül! Jézusom! Hát ennél biztosan nem lehet jobb az élet.

Csakhogy ez – gondolja kedvetlenül, miközben a zárba tolja a kulcsot – G. e. volt. Most úgy érzi, hogy egy üvöltöző, síró, *bősz* boszorkányt vett feleségül. Az otthon töltött idő olyan, mintha tojásokon járna; óvatos, nehogy egy rossz lépést tegyen, amitől Sam sikítós dührohamot kap, és egyre inkább megkönnyebbül, amikor elmegy otthonról dolgozni.

Az egyetlen fénypont az otthonában George. *Georgénius*, gondolja mosolyogva. Az a csodálatos, dundi, mosolygós csöppség. Hús a húsból. A legtökéletesebb teremtés, akit valaha is látott. Chris belép a szobába, és George szeme felcsillan.

Nincs is nagyszerűbb érzés a világon annál, mikor egy vasárnap délután a kanapén ül, George a mellén szunyókál – meleg, puha, színtiszta szeretet.

Ritka, bensőséges pillanataikban Chris és Sam együtt ülnek az ágyban, és egymásra vigyorognak.

- Hát el tudod hinni, hogy ilyen csodálatos? – ujjong kezét összekulcsolva Sam, hogy ne törjön ki belőle az érzélem.

- Tudom. Egyszerűen lenyűgöző. – Chris a fejét csóválja, képtelen elhinni, hogy ilyen tökéletes gyereket nemzett.

- Lenyűgöző - visszhangozza Sam, és egymásra néznek, és a szemük megtelik könnyel.

Máskor a kiságy fölött néznek egymásra, mikor egy-egy oldalán állva a kicsiben gyönyörködnek, aki kezét-lábát szétvetve mélyen alszik.

- Mit gondolsz, mások is annyira szeretik a gyereket, ahogyan mi szeretjük George-ot? - suttogja ilyenkor Sam, és biztos benne, hogy az égvilágon senki sem szeretheti annyira a fiát, ahogyan ő szereti George-ot.

- Ebben nem vagyok biztos - sítja vissza Chris. - De kétlem.

George tökéletes. A kapcsolata Sammel viszont minden, csak aznem. Chris nem tudja biztosan, mi a baj, azt viszont igen, hogy valami határozottan nincs rendben. Úgy érzi, elhanyagolják. Elhagyták. A kutyának sem kell. Tudja, hogy nem szabadna így éreznie, hiszen végül is George elsőbbséget élvez, mindazonáltal képtelen megfékezni az érzéseit. Vannak alkalmak, amikor mindössze egy kedves szóra vágyik, egy szerelmes pillantásra, egy szerető puszira, de haraggal találja szemben magát. Kimerültséggel. Közömbösséggel.

Chris minden tőle telhetőt megpróbál. Már felajánlotta, hogy felkel George-hoz, és Sam időnként beleegyezik, de Chris valamiért nem olyan ügyes, és Sam végül minden alkalommal mérgesen megjelenik az ajtóban és elveszi tőle a kicsit. Ha nem az történne, hogy George az anyja karjában tüstént elhallgat, Chris dühöngene.

A fia lecsendesítésén kívül egyéb dolgok is vannak, amelyekben Chris a látszat szerint reménytelen eset. Nem tud tisztességesen elkészíteni egy cumisüvegnyi tápszert (túl kevés a por, avagy túl sok); a kellő hőmérsékletre felmelegíteni (vagy forró, vagy túl hideg); rendesen pelenkát cserélni (nem húzza meg elég szorosra); ügyesen megetetni őt („Az isten szerelmére, Chris, gyorsabbnak kell lenned, máskülönben üvölni fog!”), vagy megfürdetni a kicsit („És te melyik bolygón élsz?”).

Így aztán már fel sem ajánlja a segítségét, ám ezzel csak szítja a tüzet, hiszen Sam azt üvöltözi, hogy ő az egyetlen, aki bármit is csinál ebben a kurva házban. Hát, ez nem nyerő helyzet.

*

Egy alkalommal a régi szép napokat idéző, pazar illatok terjengtek a házban. Chris ismeri ezt az illatot, a vajban finoman párolódó hagyma szagát. S ahogy mérlegeli ezt a váratlan meglepetést, örül a szíve. Talán ma van az az éjszaka, amikor visszakapja a régi Samet? Vajon életre kelhetnek-e valamit a már elveszettnek tűnt varázslatból?

Belép a konyhába, és Samet a mosogató előtt találja.

- Szia, drágám! - puszit nyom a tarkójára. - George az ágyban van?

- Nagyon jól tudod, hogy háromnegyed hétkor megy aludni. Mégis, mit gondolsz, hol lehetne?

Chris úgy dönt, nem vesz tudomást a kurta-furcsa hangnemről. Már torkig van a veszekedéssel. Ma egyszerűen csak élvezni akarja az estét.

- Elaludt már? Bemehetek jó éjszakát kívánni neki?

- Nem. Sajnálom. Tudod milyen, amikor végre lefekszik. Ha meglát téged, üvölni fog, amikor otthagysz. Viszont reggel te ébresztheted.

- Jó, én fogom ébreszteni. Átjön holnap anyád?

- Aha - mondja Sam, és bólint. - Azt mondta, egész napra elviszi George-ot.

- Ez komoly? És kettesben maradunk? Csak te meg én? Szabadság?

- Tudom - Sam mosolyog, és egy pillanatra olyanok, mint a régi Sam és Chris, egy villanásnyira láthatják, milyen jól ki tudnak jönni egymással.

- Hát nem fantasztikus? Mit fogunk csinálni?

- Én tudom, mit szeretnék - Chris vigyorog, átkarolja Sam vállát, s ahogy közelebb húzza magához, beleszagol a nyakába.

- Jaj, Chris! - Sam bosszankodva eltolja magától.

- Mit akarsz azzal mondani, hogy: „Jaj, Chris?” Ezer éve volt.

Sam vitatkozni akar, hogy a múlt héten szeretkeztek, ámde tudja, hogy Chris azt válaszolná, számukra az bizony egy örökkévalóság, és nem áll oda hadakozni vele.

- Rendben - mondja, bár nem teljes szívvel, és arra gondol, hogy reggelig még kitalálhat egy fejfájást vagy menstruációt. - És attól eltekintve, mit fogunk csinálni?

Chris kimegy az előszobába felakasztani a kabátját.

- Mit szoktunk csinálni szombaton, *G. e?*

- Jézus! Már nem is emlékszem. Tényleg volt életünk *G. e?*

- Nem vagyok biztos benne, de mintha lennének itt fényképek, amelyek azt bizonyítják, hogy volt.

- Szóval, mit csináltunk? De komolyan.

- Bevásárlás.

- Az is előfordult - ért egyet Sam, s a Porto Bello-i kiruccanásaikra gondol. A régiségkereskedők utcájában kóboroltak a holmikat nézegetve, amelyeket nem engedhettek meg maguknak, hazafelé pedig megálltak egy capuccinóra és két süteményre a Golborne Roadon. Jóllehet, ez nem fordult elő olyan gyakran. Évente legfeljebb négyszer, ha utánagondol.

- Menjünk sétálni a Heathre? - javasolja Chris.

- Dehogy, az határozottan *post-George*. Mindig csak beszéltünk róla, hogy elmegyünk sétálni a Heathre, de azt hiszem, sosem vettük rá a fáradságot.

- Hát, szombat délelőttönként igazából sosem volt választási lehetőség. Mindig a szombat éjszakát hevertük ki.

- Igen. - És Sam emlékezik. Felidézi, ahogy késő délelőtt ébred, Chrishez bújik, s csókokkal borítva a hátát, ébresztgeti. Visszaidézi, ahogy Chris megfordul, és álomtól elnehezült karral magához húzza őt. Így szoktak feküdni egy darabig, aztán Chris kinyitotta a szemét, és még közelebb vonta őt egy csókra.

Gyönyörű, gyöngéd szeretkezések voltak. Utána Chris lezuhanyozott, ő beugrott a fürdőkádba, aztán mindig felhajtottak Highgate-be, és az All Bar One-ban ebédeltek. Délután, a környéken ógyelegve, rendszerint rábukkantak „ezt muszáj megvenni” dolgokra: könyvekre, bútordarabokra, harapnivalóra. Gyakran Julia és Mark is velük tartott, és meglehet, hogy nem valami jól jöttek ki egymással, de a négyes fogatuk mindig működött. Oly régóta ismerték már egymást, hogy afféle családnak számítottak. Bármit ki lehetett mondani, cenzúra nélkül.

Sam fájdalmasan döbben rá, mennyire hiányzik neki Julia. Amikor sok hónappal ezelőtt felhívta, hogy megmondja, New Yorkban marad, annyira izgatott és eleven volt, mint az a Julia, akit Sam megismert és már évek óta nem látott, hogy ő képtelen volt bevallani neki, mennyire szomorú, hogy milyen nehéz lesz az élete a barátnője nélkül.

Jóllehet, azt sem tudta volna elképzelni, mennyire megváltoztatja majd az életét George.

- Megmondom, mi lesz. - Chris visszajön a konyhába és az újságért nyúl. - Adok George-nak reggelit, te tovább alhatsz, és amikor anyád eljön George-ért, én visszabújok az ágyba még egy kis alvásra...- vigyorogva teszi hozzá: - vagy valamire, aztán pedig improvizálunk, hogy mit csináljunk a nap hátralévő részében.

- Istenem! - sóhajtja Sam. - Heverészni. Biztos vagy te ebben?- Nem kelek fel, dönti el. Nem megyek le a konyhába, hogy Chris tényleg jól csinálja-e a dolgokat, hogy meggyőződjek róla, George eleget eszik-e. A francba ezzel! Én aludni fogok, és ha George nyugösködni akar holnap reggel a kajával, akkor az, Chris gondja lesz. Nem az enyém.

- Szükséged van az alvásra, drágám. - A holnap délelőtti szex kilátása egy kettesben eltöltött nappal tetézve, feldobta Chris hangulatát. Hirtelenjében érzi, hogy szeret, és viszontszeretik.

- És mi ez az illat? Mit készítesz vacsorára?

- Ja, ez? Halpástétom.

- Nyam, nyam. Istenem, évek óta nem ettem. A gyerekkoromra emlékeztet. Ikrát is vettél?

Sam aggodalmas képet vág.

- Chris, ez nem neked lesz, hanem George-nak. Mármost kaphatsz belőle, ha akarsz, de pürésítve van.

A néhány másodperce még a fellegekben járó Chris kezd visszatérni a földre.

- Aha. Akkor mi mit eszünk?

- Hm - Sam keményen töri a fejét. - Van spenót és főtt krumpli, vagy prézlis-sajtos karfiol, vagy csirkeragu leves.

- És mindegyik pürésítve van?

Sam mentegetőzve vonogatja a vállát.

- Még mindig rendelhetünk curryt.

- Már megint?

- Én a hét minden napján tudnék curryt enni - állítja védekezően Sam, ami azért nem egészen felel meg a valóságnak, ám abból kiindulva, hogy a héten ez lesz a harmadik este, amikor curryt rendelnek, még igaz is lehet. - Megvetted a jégkockatartókat? - Közben Chris kimegy az előszobába és behozza a műanyag zacskót, Sam kihúzza a konnektorból a robotgépet, és készen áll, hogy kikanalazza belőle az ételt.

- Hat darab elég lesz?

- Elégnek kell lennie. Köszönöm, drágám - csókot dob Chrisnek, és teáskanalanként pottyantja bele a halpástétom pürét a jégkocka - tartókba.

*

Sam a gyerek sírására ébred. Valahol azt olvasta, hogy a mosolyogva ébredő baba magabiztos bébi, és bár George-nak az égvilágon semmi oka sincs a bizonytalanságra, amikor sírva ébred, mégpedig elég gyakran, Sam nem tud szabadulni ettől az idegekre menő kétségtől.

Csak éhes, gondolja a másik oldalára fordulva, amikor meghallja, hogy Chris sóhajtozva kikászálódik az ágyból.

- Lódd le a bébiőrt - motyogja, amikor Chris épp becsukni készül a hálószoobaajtót, mert tudja, hogy képtelen lesz visszaaludni, ha tovább hallja George sírását.

A füldugó után nyúl és begyömöszöli, hálás a hirtelen támadt csöndért, mert Chris ugyan magával vitte a bébiőrt, de ennek a kicsi, teraszos háznak olyan vékonyak a falai, hogy még mindig hallani lehet George távoli sírását.

Forgolódik az ágyban, érzi, hogy ébredezni kezd a teste. Nem fogok felébredni, szedi össze minden akaratát. Vissza fogok aludni. A teste minden porcikája kimerült, és megpróbál a tengerpartra gondolni, megnyugtató, türkizkék vízre, forró, fehér homokra, szelíden ringatózó függőágyakra, ám néhány másodperc múlva ismét George körül forog az agya.

Fekszik, minden egyes gondolatra éberebb. Remélem, eleget eszik-gondolja -, vajon mondtam Chrisnek, hogy adhat neki egyet a hűtőben lévő bébijoghurtokból? És mi van, ha George éppen finnyás, Chris pedig azt hiszi, hogy eleget evett, én viszont tudom, hogy nem, pusztán kitartónak kell lenned.

Hét óra huszonnyolc perckor ráébred, hogy semmi értelme ágyban maradnia. Tökéletesen ébren van, és nincs az a kincs, amiért vissza tudna aludni. Kimászik az ágyból, felveszi a köntösét, s közben azonmégelődik, hogy egész héten képtelen életet verni magába, most pedig milyen könnyen megy.

Chris meglepetten néz fel. És óvatosan. Tudja, hogy Sam őt ellenőrzi. Remekül érezték magukat George-dzsal, a kicsi abban a pillanatban abbahagyta a sírást, amint a szájába adta a cumisüveget, és attól eltekintve, hogy rengeteg banánmüzlit csinált (túl sok tejet öntött bele, és kénytelen volt egyre több port adni hozzá, hogy sűrűbb legyen, míg végül akkora tál banánmüzli lett, amellyel vidáman jól lehetne lakatni hat éhező bébit), minden nagyszerűen ment.

George épp megette a müzlit és nekilátott a bábijoghurtnak, amelyet Chris a hűtőben talált.

- Azt hittem, újra elalszol - fordul meg védekezően Chris, aki élvezi a George-dzsal töltött időt, elvégre sosincs vele kettesben. A munkájáról mesélt neki, meg arról, hogy mi mindent csinálnak majd együtt, amikor egy kicsit idősebb lesz. Mesélt neki a stresszről és a hajszáról, ami együtt jár azzal, ha saját szekrénygyártó üzlete van az embernek, és óva intette a kicsit attól, hogy a nyomdokaiba lépjen, ámbátor be kell vallani, nagyon büszke volna rá.

- George meg én úgy beszélgettünk, mint férfi a férfival - magyarázza Samnek, aki megkönnyebbülten látja, hogy mindkét fiú remekül van, ám ő ennek dacára teljesen felébredt. Össze-vissza csókolja George arcát, megszorogatja apró, dundi lábacskaikat. - Imádom ezeket a lábujjakat - mondja összeszorított foggal, nehogy beléjük harapjon, annyira ennivaló a fia. - Imádom ezeket a lábujjakat - dörmögi újra, amikor George boldogan mosolyog.

Sam friss vizet tölt a forralóba, bekapcsolja, majd két szelet kenyeret tesz a grillsütőbe.

- Nem tudtam elaludni, és abban a pillanatban, amikor úgy döntöttem, hogy felébredek, farkaséhes voltam. Kérsz pirítóst?

- Kösz, nem. Hánykor jön a mamád?

- Kilenc órát mondott - Sam megvajazza a pirítóst, és helyet foglal az asztalnál. - Mit szólsz ehhez a kurva időhöz? - Erősen veri az eső az ablakot.

- November Londonban, micsoda öröm! - Meglehet, hogy gúnyos Chris hangja, de már hozzászokott, hogy minden novembert, mindentelet Angliában töltsön. Talán ha jobban megy az üzlet... ám még nagyon sok időbe telik, amíg egzotikus nyaralásokra telik belőle.

- Csak úgy heverészttem az ágyban, és a tengerpartra gondoltam. Erre volna most szükségem, egy kis napsütésre. Egy igazi vakációra. Évek óta nem voltunk nyaralni.

- Tavasszal felmentünk Torquay-be - mentegetőzik Chris. - Aligha évekkkel ezelőtt volt.

- Nem - adja meg magát Sam. - Mégis úgy tűnik, mintha évekkézelőtt lett volna. Gondolod, hogy lesz még valaha is tisztességes vakációnk?

- Nemigen, hacsak nem maradhat George anyádnál, vagy nem veszünk fel segítséget.

- Nos, az első lehetőség egyszerűen kizárt. Ismerem anyámat, már a puszta gondolattól is infarktust kapna, hogy George nála töltsön egyetlen éjszakát, nemhogy egy egész vakációt.

- Igen, tudom. Már azt is alig hiszem el, hogy egy egész napra magával viszi - bólogat Chris. - Szerinted, felfogja, hogy meg kell őt etetnie? Jobb lesz, ha megmutatod neki, hogyan kell megmelegíteni egy cumisüveget, nehogy letörjön egy körme, és bepereljen miatta.

- Jaj, ugyan már! - Sam immár védekezik, elvégre tökéletesen érthető, ha őbírálja az anyját, hiszen gyalázatos anya, de ha Chris mondja ugyanezt, azt már nem tűri el. Neki csak az egyetértésével kell támogatnia Samet, amikor anyagyűlölő hangulatban van, egyébként pedig maradjon csöndben. - Annyira nem rossz az anyám.

Chris a hallgatás mellett dönt.

- És különben is - folytatja Sam -, amikor azt mondtad, hogy hozzunk segítséget, mégis mire gondoltál?

- Egy bébiszitterre vagy hasonlóra. Au pair*.

- De erről már akkor is beszéltünk, mielőtt még George megszületett. Nem akarok segítséget. Én magam, egyedül akarom csinálni. Meg tudom érteni azokat a nőket, akik ha dolgozniuk kell, átengedik a gyerekük nevelését valakinek, de addig, amíg itthon vagyok, nekem kell George-dzsal lennem, és senki mást nem akarok bevonni ebbe.

* Vizontszolgálat fejében (franciául)

- Tudom, tudom. - Chris már belefáradt ebbe az érvelésbe, még mindig nem tudta megérteni Sam ellenállását. - Az első öt év során alakul ki az egyénisége - szajkózza -, és a te anyád nem volt veled, és te nem fogod ugyanezt tenni a saját gyerekeddel. Pusztán arra

gondoltam, hogy talán másként látod most, hogy már megvan a gyerek.

- Mi van? Hirtelenjében úgy döntöttem, hogy nem vesződöm a saját gyerekem felnevelésével, és dadust veszek fel?

- Nem, nem így értettem. Csupán arra gondoltam, talán fontolóra veszel némi segítséget, valakit, aki a hét egy-két napján gondoskodik George-ról, pusztán azért, hogy egy kis levegőhöz juss. Elmehetnél ebédelni a barátnőiddel, megmasszíroztatni magad, bevásárolni, vagy amit csak akarsz. Egyszerűen megszabadulni egy kicsit ettől az egésztől, feltölteni a „telepeidet”, hogy ismét emberi lénynek érezd magad. Te vagy az, aki örökké engem vádolsz azzal, hogy elmenekülök előle. Örökösen azt mondod, hogy csapdában érzed magad, de ennek nem kéne így lennie, Sam. Nem muszáj minden egyes nap minden egyes percét George-dzsal töltened.

Chris mély lélegzetet vesz, majd folytatja:

- És mielőtt bármit is mondanál, a legtöbb nőnek, akit ismersz, az anyja segít. Eszem ágában sincs kritizálni az anyádat, de nem éppen az anyák legjobbika, és bár próbáltad leplezni, tudom, mennyire kiborít az érdektelensége. Tény, hogy túlságosan elfoglalja a saját élete, és túlságosan önző ahhoz, hogy igazi segítség lenne a számodra. Következésképp, te nem hasonlíthatod magad a többi nőhöz, mert neked egyáltalán *semmi* segítséged nincs. Én csak azt mondom, hogy nem kell büntudatot érezned, ha nem magad csinálsz mindent. George nem fog szenvedni, nem fog úgy felnőni, ahogyan te, és neheztelni az anyjára, amiért teljesen közömbös az élete iránt, ugyanis te nem vagy olyan.

Lassan beszél, hatásosan mondja ki a lényegét.

- Te nem az anyád vagy, Sam. Ha csak egy kicsit is hasonlítottál volna rá, először is sosem szerettem volna beléd. – Ez a mondat némi mosolyt csal Sam arcára. – A dolog lényege, hogy nyugodtan valld be, hogy nem megy egyedül. Semmi baj sincs azzal, ha egy kis gyöngeséget mutatsz, és segítséget kérsz. És szükséged van szabadidőre, Sam. Önmagad számára, az én számomra és kettőnk számára. A házasságunk érdekében.

Chris elhallgat, megdöbben, hogy milyen sokat beszélt, és még inkább a nyugalom, amivel sikerült végigmondania. Sam szintén elképedt, és ha őszinte akar lenni, a gondolat, hogy hetente egy-két napra átadja George-ot, áldásként hangzik. Igazság szerint, még életében nem érzett ekkora kísértést.

Csakhogy ígéretet tett George-nak. És ami még fontosabb, ígéretet tett önmagának. Ő lesz széles e világ legeslegjobb anyukája. És az egyetlen dolog, amiben teljesen biztos, hogy széles e világ legeslegjobb anyukája sosem adja ki „albérletbe” a gyermekét.

Még heti két alkalomra sem.

- A legistenibb alvóruhát vettem az én drága unokámnak - vitorlázik be Ópium illattal a nyomában Patrícia. - Hol van az én kis angyalom?

Sam mosolyogva adja oda George-ot az anyjának, aki apró csókokkal borítja el a kicsi arcát, ami megnevetteti a gyereket. Sam még nem látta anyjának ezt az oldalát, és melegséggel meg reménnyel tölti el a látvány. Talán rosszul ítélik meg őt. Abból, hogy valaki rossz anya, még nem szükségszerűen következik, hogy rossz nagymama lesz. Talán végül Patrícia „megtér”.

- És mit tervezel a mai napra? - mosolyog Sam, s anyja helytelenítő tekintetét érezve magán, beletúr a hajába. Patrícia a régi iskolából való, amely hisz abban, hogy mindig a legjobban kell kinézned, *mert sosem lehet tudni.*

- Az igazat megvallva, Sam, nem hiszem, hogy egész nap velem lehet. - Sam arcáról lehervad a mosoly, és elkapja Chris tekintetét, amelyből azt olvassa ki, hogy: „Ugye, én megmondtam.”

- De hiszen arról volt szó, hogy egész napra magaddal viszed.

- Tudom, drágám, de olyan hihetetlenül elfoglalt vagyok, és most változtak meg a dolgok. Persze, délelőtt elviszem egy órácskára, de délután bridzsparti lesz, és kiesett valaki, én pedig mondtam, hogy beszállnék negyediknek. Ne nézz rám így, Sam, elvégre nekem is van életem.

Sam a fogát csikorgatja.

- És a te életed sokkal fontosabb, mint az unokádé, nem igaz?
- Ne kezd el. Én annyit segítek, amennyit tudok. Bármennyire is szeretjük az unokánkat, nem várható el, hogy apád meg én mindennel felhagyjunk miattad.

- Még hogy szereted? Szinte alig ismered. - Sam ráébred, hogy semmi értelme ilyeneket mondania, de torkig van, és még akkor is, ha semmit nem ér el azzal, hogy kitölti rajta a mérget, muszáj kiadnia magából.

- Te miről beszélsz, Sam? Közölnöm kell veled, hogy erre nekem igazán nincs szükségem. Milliónyi teendőm volna ma délelőtt, de semmit sem csinálok, mert George-dzsal töltöm az időt, te pedig csak ahhoz értesz, hogy megpróbálsz büntudatot ébreszteni bennem. Nagyon sajnálom, hogy nem vagyok az a típus, aki a nap huszonnégy óráját az unokájával akarja tölteni, és nagyon sajnálom, hogy nekem is van életem, de én már csak ilyen vagyok, és így kell elfogadnod.

Chris méltatlankodó fejcsóválással kimegy a szobából. Réges-rég megtanulta már, hogy ne avatkozzék bele, de mindannyiszor borzadályal tölti el Sam anyjának ez a merő önzése. Az ő szülei Newcastleban élnek, ugyanabban a házban, amelyben ő nevelkedett, és havonta kétszer megpróbálnak lejönni Londonba, meglátogatni őt. Chris tisztában van vele, hogy ha nem volna ekkora távolság London és Newcastle között, minden nap benéznének a szülei. Akár minden este felajánlanák, hogy vigyáznak a babára, bármit megtennének, hogy imádott unokájukkal tölthessék az időt. Ő mindig tudta, hogy Patricia és Henry önzők, de sosem fogta fel, hogy mennyire egoisták. Máskülönben pedig mindenki, akivel G. e.beszélt azt mondta másképp lesz majd, miután a bébi megszületik.

- Az ember nem is gondolná, milyen csodálatos nagyszülőnek lenni - magyarázta egy hatéves tapasztalattal rendelkező nagymama.- Másféle szeretet, mint amit a saját gyerekeid iránt érzel. Nagyon, de nagyon erős. Azt hiszem, talán azért, mert ez a szeretet nem jár felelősséggel, szabadon odaadhatsz magadból mindent, teljes önfeledtséggel szerethetsz. Várj csak, és meglátod, amint a baba

megszületik, Sam szülei éppúgy bele fognak szeretni, mint mi mindannyian.

Hogy mekkorát tévedett!

No, nem mintha Chris különösképpen meglepődött volna, Sam azonban kiakadt. Kiborult, mert ő is abban a hitben volt, hogy Patricia most más lesz. Ő egész életében tűrte az egocentrikusságát, harcolt anyja fenntartás nélküli szeretetért, és csak akkor adta fel, akár egy reménytelen ügyet, amikor megismerte Christ, és hozzáment feleségül. Úgy döntött, saját családja lesz, és ez az a család, ami számít.

Sam azt hitte, ha szép lassan kivonja magát az anyja életéből, megoldja az ügyet. Noha régebben rendszeresen telefonált, beugrott meglátogatni a szüleit, kikérte anyja tanácsát a napi dilemmákban, George születése előtt ezt sikerült kéthetente egy alkalomra lecsökkentenie.

Annak idején megküzdött a fájdalommal, és most újra itt tart, csak hogy ezúttal rosszabb, mert a saját gyerekeről van szó. Sam képes volt együtt élni az anyjával, aki nem akart jelen lenni az ő életében, azt viszont képtelen elviselni, hogy a gyereke életének se akarjon részese lenni.

Chris óvatosan közelít Sam szüleinek témájához, akárha tojáshéjakon lépkedne, amelyeken szemlátomást egyre bizonytalanabb a járás. Igyekszik nem szólni, hogy nyugodtan eltűrje, mert ha kimondaná, amit igazán érez, kinyílnának a zsilipek, és a haragjának meg a gyűlöletének erős áradata biztosan még inkább eltávolítaná őt és Samet.

A legjobb, amit tehet, ha kimegy a szobából.

- Jól van - mondja Sam. - Nekem már nincs energiám veszekedni veled. Kimerült vagyok, heteken és heteken keresztül egész éjjel fent voltam, és azt hittem, ma visszamehetek az ágyba és behozhatok némi alvásrestanciát, de ha neked *bridzspartid* van - undorral köpte ki e szavakat -, akkor azt bizony meg kell értenem. Hány órára hozod vissza a gyereket?

A lányával cseppet sem törődve, Patricia az órájára pillant.

- Tizenegyre? Ha úgy jobb, akkor legyen féltizenkettő. Arra gondoltam, elvihetném sétálni.

- Remek - motyogja Sam. - Felmegyek és megfürdöm. Később találkozunk. - És már indul is fölfelé, megpróbálja visszatartani feltörő könnyeit, mert az egyetlen dolog, amiről tudja, hogy soha nem fogja megengedni magának, amit soha, de soha nem fog megtenni: hogy sírjon az anyja előtt, hogy kimutassa előtte, mennyire szomorú.

Egyetlen pozitívum mégiscsak csak van, legalábbis ami Samet illeti. Ha fürdesz, ha cumisüvegeket sterilizálsz, ha elmosogatod a Tommee Tippee tálakat, és megpróbálsz többé-kevésbé emberi módon kinézni, akkor az egy, maximum másfél órába a szex határozottan nem fér bele. Cefetül semmi remény rá.

*

- Ezt nem mondod komolyan. Neked és Chrisnek problémáitok vannak? - kérdezi őszinte döbbenettel a hangjában Julia.

- Ó, Istenem! Miért is mondtam el? - nyögi Sam a telefonba.

- Az isten szerelmére, Sam! A legjobb barátnőd vagyok. Ha nekem nem mondhatod el, akkor kinek?

- Nem úgy értettem, hanem arra gondolok, hogy ha fennhangon kimondom, akkor... nem is tudom. Akkor...valósággá válik. - Mély lélegzetet vesz: riadtan, egyszersmind megkönnyebbülten.

*

Tegnap este a változatosság kedvéért tévét néztek. Még mindig nem találtak bébiszittert, és Patricia vonakodásának köszönhetően, hogy vigyázzon a gyerekre, vagy egyáltalán bármit is kezdjen George- dzsal, szerencsésnek mondhatják magukat, ha havonta egyszer sikerül elszabadulniuk valahová. Amikor Chris szülei lejönnek, ők vigyáznak a gyerekre, máskülönben estéről-estére ugyanaz van műsoron: vacsora nyolckor, tévézés kilencig, Sam féltízkor felmegy lefeküdni, megesküszik Chrisnek, hogy nem fog azonnal elaludni,

hogy megvárja, amíg ő is ágyba bújik, aztán abban a pillanatban, amint a párnára hajtja a fejét, elalszik.

Tegnap este azonban tényleg valami nézhető ment a zajládában. Egy házasság összeomlásáról szóló kétrészes dráma. Sam lebilincselőnek és felkavarónak is találta. Kalapált a szíve, miközben nézte, alig mert lélegezni. Úgy kucorgott a szófán, hogy bármelyik öreg amatőr megérthette volna a testbeszédét – hagyj békén -, és pár percenként dühös pillantásokat vetett Chrisre, vajon tudja-e, felfogja-e, milyen találó ez a műsor, de Chris nem nézett rá.

Sam figyelte, mint válik a képernyőn egyre boldogtalanabbá a színésznő. A férje nem értette meg őt, elsodródtak egymástól, nem volt bennük semmi közös, és minél tovább nézte, annál jobban tudta. Ez az ő története.

Vajmi keveset aludt az éjjel. Forgott vele a világ, amikor felmászott a lépcsőn a hálósobába, tudván, hogy a házasságának vége.

- Jól vagy? – kérdezte az ajtóból aggodalmasan őt fürkésző Chris.

- Hm? Igen. Jól – Sam kerülte a tekintetét, s a karja alatt átbújva bement a fürdőszobába. – Csak fáradt vagyok.

Kiengedte a vizet, jóleső érzéssel ült be a forró, pezsgő vízbe, s a csap fölött megrepedt csempét nézve azon tűnődött, miért érzi magát ennyire szenvtelennek.

A házasságomnak vége – ez járt az agyában. – Miért nem izgat jobban? Levegőt vett, majd befogva az orrát a forró víz alá merült, örült a tompa csöndnek, azt kívánta, bárcsak örökké tartana!

Feljött a víz alól, és megeresztette a forró vizet, hogy elnyomja a televízió hangját, amelyet Chris bekapcsolt a hálósobában, és visszajátszotta házaséletük néhány részletét. Felidézte, milyen volt az elején, bár kétségkívül, már akkor is voltak figyelmeztető jelek, és hirtelen sokkoló világossággal ébredt rá, hogy nem a megfelelő férfihoz ment feleségül.

Nem elég ambiciózus – mondta róla az anyja. Egy szekrénykészítő?
„Samantha, ez olyasvalaki, akinek fizetünk egy kredencért, nem akihez *feleségül* megyünk” – felelte elborzadva, amikor Sam

bejelentette, hogy találkozott a férfival, akiről tudja, hogy ő lesz a férje.

Sam feldúlt volt és mindenre elszánt, hogy bebizonyítsa, az anyja tévedett. Még akkor is, amikor a fürdőkádban fekve végre ráébredt, hogy Patriciának volt igaza.

Merthogy Chrisnek szerepelnie kéne a belsőépítész magazinokban. Ezeket kellene kérnie a diófa öltözőasztalaiért meg a cseresznyefa ebédlőasztalaiért, amelyeket olyan gyorsan tud eladni a chelsea-i előkelőknek, amilyen gyorsan csak megcsinálja őket. Chris Martin nevét kellene elsőként kiejtenie minden lakberendezőnek, aki megéri a pénzét.

Ámde, hol van Chris Martin? Pontosan ott, gondolja szomorúan Sam, ahol hat évvel ezelőtt volt, amikor megismerte. Ugyanabban a wandsworth-i műhelyben, ugyanazokkal a küszködő bútorkészítőkkel, és ugyanazokat a kredenceket, öltözőasztalokat és pohárszékeket készíti.

Samnek kétsége sem volt afelől, hogy Chris gyönyörűen dolgozik. Kétsége sem volt afelől, hogy tehetséges. Ám a szépség és a tehetségemmit sem ér ambíció nélkül, s noha Chris évről-évre emeli kissé az árait, az üzlete csupán arra elég, hogy elevickéljenek.

Ennek nem szabadott volna megtörténnie – gondolta újra alámerülve, hogy leöblítse a sampont. Ő állítólag a férfiba szeretett bele, nem pedig a perspektíváiba.

Persze a kád vízben, valamint a szenvedésben, boldogtalanságban és keserűségben elmerülve Sam úgy ítélte meg, hogy pontosan ezt tette. Amikor a Chelsea-i Anyakönyvi Hivatalban feleségül ment hozzá, elfogadva őt jóban-rosszban, átkozottul biztos volt benne, hogy a *jóban* lesz a nyerő: Chrisnek csak egy jó asszony kellett a háta mögé. Csupán órá, Samre volt szüksége.

Talán – gondolta Sam -, az ő saját karrierje teremtette meg Chris számára az enyhítő körülményeket. Végére is a grafikus tervező világ élvonalában volt, mondhatni Nagy-Britannia összes háztartásában ott vannak a munkái, a fizetése pedig több mint elegendő volt mindhármuk számára.

Ez sosem tűnt olyan fontosnak, amikor dolgozott. Mindig is úgy képzelte, hogy egy bizonyos ponton Chris majd kamatoztatja a tehetségét, és ha többet kell várni erre, mint gondolta, voltaképpen nem számít, hiszen mindenük megvolt, amire szükségük lehetett. Ha gyerekük lesz, nos, akkor gondot okozhatna, de még úgyis megtalálják majd a módját, hogy megbirkózzanak a helyzettel.

És Sam komolyan így gondolta.

Amikor felfedezte, hogy terhes, leültek Chrisszel és megvizsgálták a pénzügyi helyzetüket. Megnézték, mennyit tudnak havonta félretenni, és úgy számították, hogy ha Sam nem megy vissza dolgozni (amit már elhatározott), bár nem lesz könnyű, valahogy kijönnek a pénzből – feltéve, hogy Sam talál valami szabadúszó munkát.

Beszélt tehát néhány design-tanácsadó céggel, ahol biztosították róla, hogy rengeteg munka lesz, amint úgy dönt, hogy újra dolgozni kezd. Valamennyien rettentően szerették volna, ha dolgozik nekik, és arra várnak, hogy amikor készen áll rá, felvegye velük a kapcsolatot.

Amennyiben úgy dönt, hogy készen áll. Az igazság az, hogy Sam még soha életében nem érzett kevesebb hajlandóságot – semmihez.

Ma este már beszélt erről Juliának, még mielőtt Chrisre terelődött a szó; mielőtt Sam bevallotta, hogy a házasságának vége. Beszélt Juliának a félelmeiről, arról hogy milyen nevetségesen érzi magát, elvárja Christől, hogy gondoskodják róluk, pedig mindig is rendíthetetlen feminista volt, de megvonta a vállát, és azt mondta, nem számított rá, hogy ilyen csodálatos az anyaság, sosem képzelte volna, hogy nem akar visszamenni, dolgozni.

Ámbátor meglehet, hogy Sam fél a visszatéréstől. Talán több is van ebben a puszta anyaságnál. Ha ezt bárki megértheti, akkor az Julia, aki mindenkinél jobban ismeri Samet, és aki megdöbbenően hallja barátnője félelmeit a házasságával kapcsolatban.

- Nem gondolod - kérdi óvatosan és némi bölcsességgel Julia, elvégre ő nem anyuka (bár a bébikkel kapcsolatos összes kiadott könyvet elolvasta) -, hogy esetleg szülés utáni depresszióban szenvedsz?

- Ez badarság. Mi az ördög mondatja ezt veled?

Julia arra gondol, hogy mennyire megváltozott a barátnője, mintha a fény elszökött volna az életéből. Az aggodalmakra gondol, amelyek szemlátomást egyfolytában gyötrik Samet a kisfiával kapcsolatban. Vonakodva bevallotta Juliának, hogy ahányszor csak lemegy George-dzal a lépcsőn, azt a rémképet látja maga előtt, hogy megbotlik és elejti a gyereket; amikor az utcán sétálnak, meggyőződése, hogy egy autó el fogja ütni őket; már nem is olvassa az újságokat, mert minden történet, amelynek egy bébi a szenvedőalánya, olyan érzés számára, mintha George-ot bántották volna, és azon kapja magát, hogy órákon keresztül bög gyerekek miatt, akik akár lehettek volna, de nem voltak George.

És Julia tudja, mennyire elszigetelt Sam, milyen nagyon vágyik társaságra, mindazonáltal mennyire nehéz számára elhagyni a házat. Mindent tud erről, azt viszont mégsem tudja, hogyan beszéljen róla anélkül, hogy kockára tenné a barátságukat, mivel Sam nincs abban az állapotban, hogy meghallgassa.

- Csupán arra gondolok, hogy ebben a pillanatban olyan vagy, mintha nem lennél önmagad. Mintha egy kicsit magad alatt lennél. Azt hiszem, fel kéne keresned egy orvost.

- Egyáltalán nem - vakkantja Sam, ahogyan Julia számított rá.

- Van egy fantasztikus bábim, és abszolút jól vagyok. Az egyetlen problémám Chris, és bár nincs szándékomban most rögtön otthagyni, nem hinném, hogy ez a házasság megéri az év végét.

- Tényleg annyira boldogtalan vagy? - Julia hangjából szomorúság árad.

- Julia, neked halvány fogalmad sincs erről. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen magányos vagy ennyire boldogtalan lehetek egy másik emberrel. Az egyetlen dolog, ami a folytatásra készlet, hogy

bármikor el lehet válni – rezignáltnan felsóhajt. – Ez már csak a megfelelő pillanat kérdése.

És aztán néma csend. Julia nem tudja, mi mást mondhatna még.

Senki sem tudja jobban, mit jelent, ha nem ismerik fel a tehetségedet, mint Chris. Sam talán azt képzei, hogy mérhetetlenül boldogan tesz-vesz, eldolgozgat a diófa berakásos konzolasztalokon, amelyeknek hetekbe telik az elkészítése, és gyakorlatilag bagóért adja el őket, de Chris pontosan tudja, mit csinál.

Ismeri a menő üzlet természetét. Tudja, mit jelent egy magasabb piaci szegmensbe kerülni, ismeri a nagyobb áruházakkal köthető vonzó üzleteket, tudja, mit jelent felvenni egy csapatot, és kevesebb idő alatt többet termelni.

Az évek során figyelte, amint a kortársai java része éppen ezt műveli. Egyikük kiszállt a szekrénykészítésből, hogy masszív strandasztalokat gyártson – egyszerű modell, praktikus, egy parányi tanyasi nosztalgiával -, olyan csúnyák, mint a bűn, legalábbis Chris szemével nézve, jóllehet jelenleg is kaphatóak a Habitat mindegyik üzletében. Ha Chris nem volna ennyire bútorsznob, Sam tavaly meg is vett volna egy ilyen asztalt a januári kiárusításon.

Chris mindig is tudta magáról, hogy tehetséges. Sokkal több figyelmet fordít a részletekre, mint a legtöbb kortársa, a bútorai sokkal szebbek, mint a többieké együttevve, mégis ő a legkevésbé sikeres. És egészen a legutóbbi időkgig ez meg is felelt neki.

Ugyanis Chris tisztában van a siker árával. Tudja, hogy reggel kilenckor megérkezni a műhelybe, és legeslegkésőbb este félhétkor távozni, nem éppen célszerű, ha nagyra tör az ember. Tudja, hogy

teljesen elfelejtheti az ágyban töltött szombat délelőttiöket a gyönyörű feleségével, ha nagyra tör az ember.

Ha az a szándékod, hogy menő legyél, akkor csak a cél számít – hogy nagyra törsz. A siker lesz a feleséged, az anyád és a gyereked, vajmi kevés hely marad bármi másra.

Látta, miként történt ez meg számtalan emberrel. Úgy kezdik, mint ő, imádják a kemény munka minden percét, szenvednek, amikor egy bútordarab eladásra kerül, egy-két napba is beletelik, mire túlteszik magukat egy részük elvesztésén. Ám, amikor beköszönt a hírnév és a vagyon, nincs helye érzelmeknek. Nincsen idő szeretettel megsimogatni a simára égetett mahagóni lábakat. Nincs helye a bútorkészítés igazi mesterségének, amit szeretsz.

És nincs hely a család számára.

Chris imádja a családját. Szereti az anyját, az apját, a két testvérét (a három fiú közül ő a középső gyerek, de nyoma sincs benne a középső gyerekeket oly sokszor gyötrő kétségbeesett váagnak, hogy észrevegyék, hogy szeressék), és mindennél jobban imádja Samet és George-ot.

És még George születése előtt úgy döntött, hogy Samet helyezi az első helyre. Elhatározta, hogy minden nap vele költi el a reggelijét, és minden este hét órára hazaér.

Azt választotta, hogy nem vállal el sok megrendelést, így még kiélheti a munkaszünetét, és nem tölti minden szabadidejét azzal, hogy a rendelések teljesítése miatt aggódjék.

Chris felsóhajt, miközben kezébe vesz egy maroknyi vattát, óvatosan két csepp lenolajat csöppent rá, majd egyenletes, érzékeny mozdulatokkal nyolcasokat kezd leírni egy nagy cseresznyefa doboz fedelén. Föl és le. Körbe és körbe, francia polírozás, míg előbukkan a fa gazdag, ragyogó szépsége.

De jobban szereti a családjával eltölteni az időt.

Ámbár, mostanában nem annyira biztos ebben. Egyre több rendelést fogadott el, a teljesítőképessége szélső határáig hajtva magát. Egyre hosszabb és hosszabb ideig dolgozott, hogy teljesíteni tudja a bútorai iránt támadt igényeket. Egyre inkább megbarátkozik a

gondolattal, hogy többhasábos képes tudósítás jelenjen meg róla a *Worldof Interiors*-ban. A pokolba is! Mások ölnének egy ilyen lehetőségért.

És fokozatosan kezd ráébredni, hogy nincs hely, amelyet otthonnak nevezhet. Nincs, amikor az otthona küzdőtérre változott. Ahol üvöltenek. Ahol felemelik a hangjukat. Amikor úgy érzi - ezt már Samnek is mondta mintha örökké tojáshéjakon lépkedne a saját házában. Amikor úgy tűnik, semmi sem jó, amit mond vagy csinál, és minden szava vagy tette fagyos tekintetet vagy elkeseredett sóhajt vált ki a feleségéből.

Megpróbál jó férj és jó apa lenni, de főleg az utóbbi időben kezd olyan érzése lenni, hogy nem az. Nem lehet jó férj, máskülönben Sam nem bána vele ilyen lekezelően, és nyilvánvalóan nem jó apa, máskülönben Sam nem lépne közbe, és nem venné el tőle George-ot, amikor csak lehetőség adódik rá.

Egy ideig arra gondolt, hogy így van rendjén. Hogy ugyanez történik minden újdonsült szülővel, miután hazaviszik a bébit. A hormonok számlájára írta a dolgot. Ez csak azért ironikus, mert mindenki azt hajtogatta, mekkora mázlista, hogy Samnek ilyen szép terhessége volt, hogy boldog volt, kivirágzott és szerette az életet.

Chrisnek már az is megfordult a fejében, hogy most fizet meg ezért, mindazonáltal tudta, hogy majd csak elmúlik.

- Az isten szerelmére, Chris! Túl laza a pelenka - mondta rendszerint Sam méltatlankodva, miközben eltolta őt az útból, és nagy sóhajtozással meg gesztikulálással az öltöztető asztal elé állt.

- Az isten szerelmére, Chris! Túlforró a víz! - Sam mindannyiszor eltolta őt az útból a konyhában, és nagy sóhajtozások közepette bedugta a cumisüveget a mélyhűtőbe.

Ő ilyenkor némán utat engedett, s mivel feltételezte, hogy inkább hátramoszdító, mintsem segítség, kiment a szobából, azután pár perccel később, amikor újságot olvasott a nappaliban, Sam üvöltözésének céltáblája lett, mivelhogy soha nem segít semmit.

És ez egyre rosszabb lett.

Nem az üvöltözés. Az legalább csökkent némiképp, ámde rosszkezd és ingerültség ülte meg a házat. Minél több időt töltött otthon Chris ezekben a napokban, annál rosszabbul érezte magát.

Többnyire szomorúság felhőzte be az életét. Samre nézett, és képtelen volt megérteni, mi történt vele, velük. George-ra nézett, erre a gyönyörű, csodálatos teremtésre, és tudta, hogy a közös örömnek, amit a létezése és minden egyes mozdulata vált ki belőlük, közelebb kellene hoznia, nem pedig még jobban eltávolítania őket egymástól.

Az egyetlen hely, ahol még szabadon lélegezhet, ahol ellazulhat, az a műhelye. Ami pedig újra megtalált munkamániájának jutalmait illeti- a magazin érdeklődése, a megemelkedett rendelésállomány, az állandóan csörgő telefon - teljesen őszintén olyasvalami, ami nélkül nagyon jól meglenne.

*

- Szervusz, szívem - Chrisnek sikerül melegséget varázsolni a hangjába, miközben Jill Marsh, egy régi és kedves ügyfele biztatóan mosolyog rá az asztal túloldaláról. - Jövő vasárnapra mindnyájan meg vagyunk hívva Jillhez és Danhez teára. Lily csak néhány hónappal idősebb George-nál, és Jill úgy gondolja, a gyerekek játszhatnának, mi pedig megnézhetnénk az ebédlőasztalt az igazi otthonában.

Sam sosem találkozott még Jill Marshsai, ellenben Christől hallott már felőle. Tudja, hogy nagyjából egykorúak, viszont Jill nagyon vidáman megél a férje jövedelméből (valami menő újságíró). Sam tudja, hogy Jill, amikor-bűntudata van, amiért nem dolgozik, belekontárkodik a belsőépítészetbe, valamint hogy Highgate-ben él egy gótikus házban, amelyet rendszeresen bemutatnak a *Homes and Gardens*-ben.

És Sam azt is tudja, hogy Chris és Jill mindig is barátok voltak. Jill szereti azt mesélni, hogy ő fedezte fel, mely kijelentést csupán az a tény cáfol meg, hogy Chris közel sincs ott, ahol lehetne, már amennyiben nem áldozza fel a karrierjét a családjáért. Jill azonban

jóval befolyásosabb, mint Chris többi kliense együttvéve, és számos utóbbi rendelés valóban neki köszönhető.

Jill mindig is találkozni akart Sammel. És Sam mindig is találkozni akart Jillel. De valahogy mindig közbejött valami, és amikor szinte egy időben voltak terhesek, Chris hozta-vitte az üzeneteiket, a tanácsaikat és a vicces történeteiket.

Egyszer még telefonon is beszéltek, és Sam érezte, hogy kedvelni fogja Jillt, hogy akár barátnők is lehetnek. Ez közvetlenül Sam szülése előtt történt, és Jill nevetve azt mondta, hogy hónapokig semmi értelme bármit is beírni a naptárba, de majd Sam hívja fel, amikor már készek a társasági életre, és akkor majd összejönnek.

Hét és fél hónap telt el azóta, Sam pedig még mindig nem áll kész a társasági életre. Chris azonban igen. Bármire, ami némi normalitást visz a kapcsolatukba, hogy visszakapjanak valamennyit a régi életükből.

Chris csak mostanság kezdi felfogni a *bébi-elszigeteltség* hatásait. Csak most kezdi felfogni, mennyire pusztító, ha a hét minden estéjét televíziózással töltik, aztán meg elmennek aludni. Milyen lélekörlő minden estét egy olyan partnerrel tölteni, aki szemlátomást nem szereti túlságosan az embert.

Chrisnek hiányzik a társasági élet. Hiányzik, hogy kipattanjon az agyából az ötlet, hogy elmegy egy moziba. És miközben a világot sem adná oda George-ot, azzal is tisztában van, hogy valaminek meg kell változnia, és az egyetlen dolog, amire ebben a pillanatban gondolni tud az az, hogy megpróbálja kikényszeríteni Samet a valós világba.

Minél inkább elszigeteli magát, annál zárkózottabb és tüskésebb, s csak akkor vannak derűs pillanatai, ha a régi életére emlékeztetik: amikor Julia telefonál, és a kacagása legyöngyözik hozzá a lépcsőntermészetellenesen harsány és vidám, hiszen oly ritkán hallja mostanában. És amikor elfelejti gyűlölni őt, és nyúlfarknyi időkre úgy dönt, hogy még mindig ő, Chris az a férfi, akihez feleségül ment, akit szeret.

És ma Jill besétált az irodájába, Jill, aki látszólag semmit sem változott, aki a tizennégy hónapos Lily édesanyja, aki kedves, szellemes és olyan elbűvölő, mint mindig.

Jill egy friss fuvallat.

- Oké. - Sam elfogadja a meghívást, mert képtelen megfelelő kifogást találni. No, nem azért vonakodik, mintha nem szeretne már találkozni Jill-lel, hanem azért, mert annyira nem érzi szalonképesnek magát. Hét és fél hónap elmúltával a terhesség kezd kissé gyöngye ürügyként hangzani a tízkilónyi túlsúlyára. Legnagyobb döbbenetére és utálkozására a haja fele eltűnt a lefolyóban, mindazonáltal nem volt hajlandó levágatni - a lányra való emlékeztetőként, aki George előtt volt, a lányra, aki ismét lenni akart -, ragaszkodott a hosszú fürtjeihez.

Leteszi a telefont, s azon tűnődik, vajon lehetséges-e egyetlen hét alatt öt-nyolc kilót leadni, és sikerül-e belepréselnie magát egy tizenhatos méretbe a Warehousenál, avagy képes lesz-e új életet lehelni a kismamanadrágjába, amely már veszélyesen vékonyodik belül a combrészen.

Chris is lerakja a kagylót, és közli a jó hírt Jill-lel, alá izgatottan csapja össze a tenyerét.

- Már alig várom, hogy találkozzam Sammel. El se tudom hinni, hogy ennyi éven keresztül hallottunk egymásról, és most végre átjönnek hozzánk. És találkozni fogok a tündéri kis George-dzsal. Mondja, ugye mindennél jobban szereti őt?

Aznap először csillan fel Chris szeme, amikor George-ra gondol, és Jill csak ekkor figyel fel a különbségre, ekkor veszi észre, hogy máskülönben mennyire kedvetlen.

- Jól van, Chris?

- Persze. - Szakmai kapcsolatban vannak, potenciálisan egy igazi barátság kezdetén, mindazonáltal semmiképp sem ismeri elég jól Jillt ahhoz, hogy a bizalmába avassa. Ámbár talán most más a helyzet.

- Áruljon el nekem valamit - böki ki végül, mert nem tudja megállni, ahogy érdeklődéssel fürkészi ezt a nőt, akinek a lánya mindössze hat hónappal idősebb George-nál, ő pedig mesésen néz ki,

éppen úgy, mint mindig, vagy még jobban. Valahogy lágyabb lett. – Hogyan sikerül ilyen fantasztikusan kinéznie, amikor kisbabája van, hogyan sikerül ilyen jól megbirkózni a dologgal, hogy pontosan ugyanaz maradt, aki annak előtte volt?

– Hogyan? – kérdezi kedvesen Jill. Jólesik a hízélgés, de aggódik is. Chris csak megvonja a vállát, és mosolyog. – Az első néhány hónap elképzelhetetlen volt – mondja lassan Jill, miközben megpróbálja kihámozni a férfi arckifejezéséből, hogy milyen hangnemet üssön meg, mit mondjon, amitől jobban érezné magát. Chris nagyon is érdeklődő, így aztán reméli, hogy helyes vágányon halad, mert ez nem olyasvalami, amit bárkinek bevall az ember. – Kimerült voltam. Rosszkezdű. Magányos. Elkecsereedett.

– És hogy tudott kimászni belőle? – szakítja félbe Chris. Most akarja hallani az összes választ, azonnali orvosságot akar a saját boldogtalanságára, a saját rosszkezdvére, a saját magányára és dühére.

Jill vállat von.

– Nem tudnám pontosan megnevezni, mikor történt. Azt hiszem, talán nyolc vagy kilenc hónap után, lassan kezdtek jobban menni a dolgok. Éreztem, hogy már nem vagyok annyira fáradt, olyan dühös, és mivel emberibbnek éreztem magam, elkezdtem eljárni otthonról. Segített, hogy Lily akkor már átaludta az éjszakát, viszont eljutottam arra a pontra is, amikor már képtelen voltam mindent egymagam elvégezni. Felvettem egy részidős segítséget, és hetente két és fél napra visszakaptam az életemet. Imádom Lilyt, ő a legcsodálatosabb dolog az életemben, de gondolnom kellett önmagamra is.

– Épp ezt próbáltam elmagyarázni Samnek – mondja szomorúan Chris.

– Ugyanezen megy keresztül?

– Pontosan. Már nem ugyanaz az ember, mint akit feleségül vettem, hanem olyasvalaki, aki elhatározta, hogy ő lesz a *tökéletes* anya, és nem akar segítséget. No, nem mintha megengedhetnénk magunknak – horkan fel.

– Nos, minden megváltozhat, ha kijön az a magazinriport.

- Tudom, de itt többről van szó. Sam olyan nagyon megváltozott. Már sosem mosolyog, nem látszik boldognak. Maga is ilyen volt? Ennyire megváltozott?

- Azt nem állítanám, hogy boldogtalan voltam, de hozzászokni az anyasághoz kétségkívül hónapokba telik. Bárcsak azt mondhatnám, hogy egy szép napon történt valami, és az volt a fordulópont, de valójában nem történt semmi meghatározható vagy drámai esemény. Egy reggel fölkeltem és könnyűnek éreztem magam. Olyan volt, mintha valamiféle köd vett volna körül, ami hirtelenjében eltűnt, és újra volt energiám, és vidám voltam, és azóta napról-napra egy jobban és jobban vagyok.

Chris felsóhajt.

- Bárcsak ez történne Sammel is!

- Nincsenek barátnői, akik hasonló cipőben járnak? - kérdezi kedvesen Jill.

- Nincsenek. Ez is hozzátartozik a problémához. Egész nap otthon van George-dzsal, amikor pedig elmegy otthonról, akkor a Heathen sétál, de bárhol van is, mindig nagyon magányos. Megpróbálkozott a mama-baba csoportokkal, de gondja volt...

- Hát, ezt tökéletesen megértem - nevet Jill.

- De közben senkivel sem találkozik. Mindkét legjobb barátnője most New Yorkban él, és tudom, mennyire magányos, hogy milyen nagyon vágyik olyan barátnőkre, akiknek hasonló korú babájuk van, viszont semmit sem tesz azért, hogy meg is találja őket.

- Talán nem megy neki - Jill megvonja a vállát. - Talán kissé depressziós, és túl kell jutnia ezen. De el fog múlni. Ígérem magának, elmúlik.

- Valóban?

- Igen. És ha mégsem, mindnyájan átjönnek hozzánk jövő vasárnap, és tudom, hogy Sam meg én jól kijövünk majd egymással, és barátnők leszünk.

- És kérdezhetnék még valamit? - mondja hálás mosollyal Chris.

- Danre is hatással volt? A köd, amit említett. Komoly hatással volt a házasságukra?

Jill szünetet tart, elbizonytalanodik, vajon mit akar Chris hallani, bár biztosan megkönnyebbül, ha meghallja az igazságot.

- Nem. Határozottan rögzös út volt, de arra sosem gondoltam, hogy kiszállok. - Bátorítóan mosolyog, arra számít, hogy Chris fellélegzik. Minden kétséget kizáróan pontosan azt mondta, amit a férfinak hallania kellett.

- És mi a helyzet Dannel? - kérdezi Chris, arcán még mindig ott ül az aggodalom. - Ő igen?

*

- Tényleg rendesen nézek ki? - Jill és Dan házának küszöbénél Sam másodjára súgja oda a kérdést Chrisnek. Lejjebb rángatja fenekén a fekete tunikaszabású kardigánt (istennek hála a bokros bűnöket leplező tunikákért), hasztalanul igyekszik összehúzni az elejét, végül szorosra fogja magán indián pokróckabátját, hogy palástolja a súlyát.

Chris a csípőjére emeli George-ot, amikor nyílik az ajtó, és egy kicsi lány néz fel rájuk kíváncsi tekintettel. Mögötte a mosolygó Dan áll, aki szelíden félrevonva a gyereket az útból, betessékeli őket.

- Chris, örülök, hogy látlak! - Régebben találkoztak már néhányszor. - Ő Lily. Ön pedig biztosan Sam. És a jóvágású George. Kerüljetek beljebb!

Sam kezét nyújt, ám Dan lehajol, arcon csókolja, s a vállát átkarolva kalauzolja őt végig az előszobán.

És mikor a férfi a vállára teszi a kezét, valami meghökkentő dolog történik Sammel. Olyasmit érez, amit már nagyon régóta nem. Arcába szőlők a vér, bizsereg az ágyéka, s ez tüstént izgalomba hozza. Röhejes vagyok - gondolja. - Egy viszonylag vonzó pasi figyelmes és kedves hozzám, pusztán szívélyes vendéglátóként viselkedve átfogja a vállamat, nekem meg egy éve először orgazmusom lesz.

- Sam! - Jill bukkan elő a konyhából, és melegen átöleli Samet. ő örömmel viszonozza az ölelést, pedig utálni akarja Jillt, gyűlölni akarja, mert karcsú, boldog és elegáns, mert gyönyörű otthona és

szexi férje van, de képtelen rá. – Annyira, de annyira jó találkozni veled. Gyere, csüccs le, amíg felforralom a vizet. Észrevetted a férjed keze munkáját az előszobában?

Jill tovább pezseg, Sam pedig megpróbál lépést tartani vele.

– És idebent is, nézd csak! Hát nem ravasz? Hogy te milyen szerencsés vagy! És meg kell mondanom neked, hogy ahhoz képest, hogy egy... hét és fél hónapos? – Sam bólint. – Egy hét és fél hónapos gyerek mellett bámulatosan nézel ki. Hogy a csudába csinálod ezt?

Bárki más szájából Sam talán megkérdőjelezte volna ezt a megállapítást. Szinte biztosan azt feltételezte volna, hogy gúnyolódik, de Jill is keresztülment ezen, és tudja mi az, amit hallania kell, amikor még kövérnek és kimerültnek érzi magát. Csupa őszinteség a hangja, és látja, hogy miközben beszél, Sam lassan megnyílik.

– Te viccelsz – Sam nevet, de őszinte a mosolya. – Óriási vagyok, nézd! Drabális!

– Dehogy – feleli Jill. – Fantasztikusan nézel ki.

– És akkor te? Lily tizennégy hónapos, te pedig úgy festesz, mintha épp most léptél volna le a kifutóról.

– Tudtam, hogy szeretni foglak. – Jill megszorítja Sam karját, és a konyhába megy elkészíteni a teát.

– Mit csináljak George-dzsal? – Chris leteszi a kicsit a földre, ahol úgy ül, akár egy kövér kis babzsák, előredőlve vizsgálgatja a perzsaszőnyeg mintáit. Az egyik oldalára huppan, majd hasra fordul, egyre közelebb és közelebb viszi arcát a mintához, aztán lassan kinyitja a száját, és megpróbálja megenni az egyik különösen étvágygerjesztő vörös csigavonalat.

– Jaj, George! – Sam felnyalábolja, és össze-vissza csókolja a babát. – Te falánk kis majom. – És Chris mosolyog, ahogy nézi őket. Azt észrevette, hogy Jill rögtön megnyugtatta Samet, és amikor ilyenek látja őt, az a régi szép időkre emlékezteti.

– Chris! – szól ki Jill a konyhából. – Jöjjön és nézze meg az asztalt. Idebent van.

Sam a pamlag szélére telepszik, amikor Dan visszamegy a szobába. Behúzza a gyomrát, aztán arra gondolva, milyen nevetséges, kiengedi a levegőt. Végtére is férjes asszony, arról nem is beszélve, hogy anyuka, és túlsúlyos.

Újra behúzza a hasát.

Dan lehuppan mellé a pamlagra, lábát fölteszi a dohányzóasztalra, és Sam ugyancsak tudatában van a közelségének. A férfi lába véletlenül súrolja a combját, de úgy tűnik, nem vette észre.

Sam azonban csakis erre tud gondolni.

- Lily, az életem napsugara - sóhajt fel Dan lustán elnyújtózva, egyik karját a pamlag támláján nyugtatva -, de mit nem adnék egy azonnali vakációért.

- Istenem, meséljen erről - mondja Sam olyan hangon, ami még önmagának is túl magabiztosan hangzik. Közben azt gondolja: Tűnés innen! Nem tudok megbirkózni egy ilyen veszélyesen vonzó pasival, ha ennyire közel van hozzám, és cikis gondolatokat juttat az eszembe. Mégse menj. Maradj, hogy emlékeztess erre az érzésre, hogy eszembe juttasd, még nem vagyok túl öreg és unalmas a szenvedélyhez, hogy még megtörténhet velem.

- Rendben. - Dan szó szerint véve Sam szavait, mosolyogva feléje fordul. - Ebben a pillanatban pálmák közé kifeszített függőágyban szeretnék heverészni egy karib-tengeri lakatlan szigeten.

- És bikinis pincérnő hozná ki a rumpuncsot? - Sam mosolyog, élvezzi a csevegést, élvezzi a hamis bensőséget, amit a beszélgetés ilyen fonala hoz létre.

- Jó ötlet - nevet fel Dan. - És mi a helyzet magával?

- Fehér homok. Türkizkék víz. Hőség, hőség, hőség. Bikinit viselnék, végre az összes terhességi túlsúlyom nélkül - ezt valójában nem is akarta mondani, de muszáj tudatnia a férfival, hogy nem mindig így nézett ki -, és lehúteném magam a habokban.

- Ha ez terhességi túlsúly, akkor meg kéne tartania - mondja Dan, és jöllehet Sam tudja, csak kedves akar lenni hozzá, valahogy mégis többet remél, azt reméli, talán flörtöl vele a férfi. - Jól áll magának.

Sam elpirul.

- És ti ketten miben mesterkedtek? - Jill jön be a nappaliba egy tálcán teával, aprósüteménnyel és tortával, Sam pedig tüstént úgy dönt, hogy egyikből sem fogyaszt.

- Semmi különöset - Dan ismét kinyújtózik, Sam pedig igyekszik leplezni pirulását. - Csak működött a fantáziánk. Titeket ez úgysem érdekelné.

Chris felvonja a szemöldökét. Egy szót sem szól.

Chris el van ragadtatva. Az elmúlt hónapok morózus Samje az utóbbi néhány napban teljesen átalakult. Akkor kezdődött, amikor teára mentek Jillhez és Danhez, ahol Sam szemlátomást fürdött Jill kedvességében, bár Chris előre tudta, hogy így lesz.

Remekül érezték magukat négyesben, abban maradtak, hogy hamarosan újra összejönnek, Dan közös vacsorát és mozit javasolt az egyik estére. Azt mondta, kapott néhány jegyet a *Számkivetett* elővetítésére Tom Hanksszel. Chris gyorsan Samre sandított, arra számított, hogy azt csinálja, amit mindig is szokott, és azon az alapon, hogy nem tudna megbízni egy bébiszitterben, aki vigyázna Georgera, visszautasítja a meghívást, ám legnagyobb meglepetésére Sam lelkesen bólogatott.

Hazafelé menet olyan volt, mintha valaki visszahozta volna az életbe: élénk, beszédes, és nevetett. Mégpedig spontán. Háromszor is! Chris szeretettel nézte őt, és minden haragja elpárolgott. Amikor pedig hazaértek, megfürdették és lefektették George-ot, Sam a gyerek születése óta először szexet kezdeményezett.

És nem csupán kezdeményezte, hanem olyan volt, akár egy vadállat. Semmi sem volt elég neki. Mindig Chris irányított, ám egyszer csak Sam felüvöltött a vágytól, és olyan pozíciókba csavarta ki a testét, amilyenekről ő még csak nem is hallott.

Kibaszottul jó volt.

Ám Chris aligha tudhatta, hogy miközben Sam az ő ajkát csókolta, Danre gondolt. Miközben felnyögött a boldogságtól, ahogy a

balmellbimbóját nyalogatta, ő Dant képzelte a helyébe. Miközben a hasát simogatta a nyelvével, ő Danról álmodozott.

Behunyta a szemét, egész testét átadta a szenvedélynek, épp csak annyira volt magánál, hogy ne mondja ki hangosan Dan nevét, de minden nyögésnél, minden kéjes borzongásnál őt képzelte el olyan szenvedélyt élve át, amiről azt gondolta, már nem létezik a számára többé.

Aztán, amikor Chris aludni tért, Sam pedig nyitott szemmel a plafonra meredve feküdt az ágyban, a fantáziálásba feledkezett arról, hogy Dan halálosan beleszeret, elhagyja Jillt és Lilyt. Ő, Dan és George pedig boldogan élnek, míg meg nem halnak... Ki tudja, talán még Jill és Chris is összejöhetne... Történtek már furcsa dolgok...

Sam minden lehetőséget végigvett, minden végkifejletet átgondolt, miközben Chris ott forgolódott mellette az ágyban, és amikor hajnali két óra tájban végül elaludt, mosoly ült az arcán.

*

A következő néhány napban Dan körül forogtak Sam gondolatai. Valami különös módon, az újra megtalált szenvedély lehetővé tette számára, hogy kedvesebb legyen Chrishez. Immár beletörődik, hogy nem a megfelelő férfihoz ment hozzá. Ez nem Chris hibája, egyszerűen nem kellett volna így történnie, és ennek tudatában képes kedvesen, udvariasan bánni vele, mert végtére is Chris nem tudja, hogy ő, Sam csak a megfelelő időre vár.

Dan természetesen ugyanígy érez. Sam órákon keresztül elmélkedik azon a délutánon, sorra vesz minden pillantást, minden nevetést, minden mozdulatot. Emlékszel rá, hogy puszival fogadott? Ez természetesen nagyon is bizalmas gesztus, kizárólag azoknak a nőknek tartogatja, akiket különösen lenyűgözőnek talál.

Emlékszel, hogyan ült le melléd combját a tiédhez súrolva? Mi ez, ha nem jelzés? Emlékszel, hogyan mondta, hogy jól áll neked a súlyod? A súlyod! Jól áll neked! Úgy tetszettél neki, amilyen vagy! Ez

kimondottan flörtölés. Sam mosolyog, melegség járja át a testét. Dan határozottan flörtölt vele, és határozottan ugyanúgy érez.

Valahol arra számít, hogy felhívja a férfi, és csalódott, ha csöng a telefon, s valaki más az. Valahányszor a csörgés megtöri a csendet, Sam felpattan. Valahányszor csak felveszi a kagylót, habozik, mielőtt beleszólna, mert azt akarja, hogy érzéki és kihívó legyen a hangja.

- Halló! - dorombolja, mikor ma délelőtt megcsörren a telefon. Azon imádkozik, hogy Dan legyen az, azért fohászkodik, hogy legalább olyan sokat gondoljon őrá, amennyit ő gondol a férfirra.

- Halló, én vagyok. Mi a baj? - Chris az.
- Nincs semmi baj, miért?
- Olyan harcsa a hangod. Mintha nem is te lennél.
- És mégis ki más lehetnék?
- Hogy őszinte legyek, kicsit olyan volt a hangod, mint a nyúlnak a Caramac csokinyuszi reklámban.

Sam arca mosolyra húzódik. Pontosan ezt a hatást akarta elérni.

- Tényleg? - hangja maga az ártatlanság. - Milyen izgalmas. Majd gyakorolni fogok, és többször lesz ilyen a hangom.

- Hm. Nagyon érdekesen hangzik - Chris mosolyog, s arra gondol, milyen volt az ő pazar, szexi kis felesége az ágyban a minap. - Váratlanul szép teljesítményekre sarkallhatsz.

- Minden rendben? - Sam már a rendes hangján beszél. Nem akarja bátorítani Chris buja gondolatait a délelőtt kellős közepén.

- Aha, épp most beszéltem Jill-lel. Vasárnap este negyed hétre szólnak a *Számkivetettre* a jegyek, ami azt jelenti, hogy utána elmehetünk vacsorázni. Jill a Montanát javasolta.

- Remek! - A lelkesedés visszatér Sam hangjába, máris azt tervezi, hogy mit vesz fel. - Remekül hangzik.

- És abszolút biztos vagy benne, hogy anyád nem fog előállni az egyik műsorszámával, nem jelenti be, hogy elfoglalt azon az estén?

- Igen. Megeskettem rá. Biztosan vigyázni fog a gyerekre, de tizenegyre vissza kell érünk.

- Tizenegyre? - Chris hosszan füttyent. - Hát az egy kicsit későn van, nem?

Sam elmosolyodik.

- Pillanatnyilag a nyolc óra kurvára későnek tűnik a háztartásunkban.

- Örülök, hogy te mondtad, nem én.

- Miért? Rendszerint te szoktad mondani. Mi a különbség?

- A különbség az, hogy amikor én mondom, rám förmedsz, hogy nem értem meg, mennyire fáradt vagy.

- Hát nem is - vágja tüskésen Sam, de Chris nem engedi felhúzni magát.

- Most igazán nem kéne vitatkoznunk.

Sam dúl-fúl magában egy kicsit, de bármilyen nehéz is kitérnie egy igazán jó veszekedés elől, ezúttal megadja magát. Végére, vannak ennél fontosabb dolgok is.

Mint például az, hogy mit vegyen fel az ember, amikor azzal a férfival találkozik, akiről kiderülhet, hogy élete szerelme?

*

Fekete nadrág (még mindig a terhességből visszamaradt, de megteszi).

Burgundivörös gyúrt bársonytunika, de meglepően előnyös és mélyen kivágott, hogy megmutassa a pazar dekoltázst (új vétel).

Fekete magas sarkú csizma, mert nagyon is szükségem van arra a néhány plusz centiméterre (új vétel).

Hogy mit kell még tenned, mielőtt találkozol a férfival, akiről kiderülhet, hogy életed szerelme?

Időpontot kérsz a fodrásztól, és végre könnyes búcsút mondasz hosszú, szőke fürtjeidnek, amelyek olyan jól szolgáltak a húszas éveidben, mikor a hajad dús volt és fényes, ám most, hogy gyereked született, töredezett lett és zsíros, és kezd amolyan tyúk, aki csirkének akarja mutatni magát látszatot kelteni.

Eltolod a pici fiadat a tornateremhez és beadod a gyermekmegőrzőbe, aztán ocsmányul sokat fizetsz egy éves tagságért. Fizetheted havonta is, akkor leemelik a folyószámládról, és

amennyiben hathét után nem jársz tovább - ami biztosan bekövetkezik -, megszűnik a fizetési kötelezettséged. Ámde ha egy összegben fizeted ki, olyan lelkiismeret-furdalásod lesz, hogy életed végéig minden áldott nap odajársz.

Kérsz egy időpontot a tornaterem szépségszalonjában. Úgy határozol, gyantáztatod a lábad, epiláltatod a bajuszodat, és ha már belevágtál, kérsz egy teljes Clarins kezelést. Némi büntudatot érzel, amikor a kozmetikus rád mosolyogva azt mondja, hogy örömet fogsz szerezni a férjednek, és egy pillanatra kísértésbe jössz, hogy elmondj neki mindent - hát nem sokkal egyszerűbb egy idegent a bizalmadba avatni, és nincs valami megnyugtató egy fehér köpenyes nőben? -, de sikerül csöndben maradnod, nem beszélsz életed szerelméről.

Elhajtasz Camden Townba a Sainsbury'shez, és feltankolsz Weight Watchers* emblémával ellátott Heinz készételekből, Go Ahead karamellás csokoládéból, 98 százalékos zsírtmentes karamellás rizslepenyből, és „Túl jó, hogy igaz legyen” szeletelt sajtból. Mire a kasszához érsz, ráébredsz, hogy nem kellett volna három szelet karamellás csokit beburkolnod, miközben a polcok között tolod a bevásárlókocsit. Úgyhogy vonakodva visszateszed a sajtot meg a rizslepenyt, és a gyümölcsosztályra mész, ahol virtuóz módon grapefruitra és almára cseréled a finomságokat.

Végigsétálsz a hampstead-i High Streeten a divattervezőket átkozva, akik manapság sokkal szűkmarkúbban bánnak az anyagokkal (az ki van zárva, hogy tizenhatosnál nagyobb legyen a méreted). - Ó, semmiképp. Csak azok a kurva tervezők próbálják arra ösztökélni az egyszálbelűeket, hogy ott vásároljanak. Végül a tökéletes magas sarkú csizmával vigasztalódsz (Nine West), és még jobban érzed magad a szédületes toptól, amelyen mindenütt ott szerepel a neved, és kiderül, hogy tökéletes a mérete.

Felhívod a legjobb barátnődet, akiből New York-i bulibubus lett, és elkeseredett üzeneteket hagysz a rögzítőjén, könyörögsz, hogy hívjon föl, mert el kell mondanod neki valamit, különben szétrobbansz.

Mikor a legjobb barátnőd nem hív vissza, előhúzkod a régi telefonkönyvedet a fiókból és átlapozod, hogy találj valakit, bárkit,

hogymondhasd, milyen szerencse ért. Ám rádöbben, mennyire nem volna illendő csak úgy rácsörögni valakire, akivel hónapok óta nem beszéltél, és rázúdítani a reménytelenül boldogtalan házasságodról, meg az újra megtalált boldogságodról szóló mesédet.

Így hát felnyalábolod a gyereket (ismét), beteszed a babakocsiba, Green felé tolod a Mansfield Road-on, leparkolod egy kávéházban közvetlenül az ajtó mellett (odakint is leülhetnél, de egy borongós,

* Nemzetközileg elterjedt súlykontroll program

nedves koradecemberi napon nem esik jól a teraszon megivott capuccino, bármilyen forró legyen is a csésze). Aztán beülteted a kisfiadat egy magas gyerekszékbe, adsz neki egy cumisüveg gyümölcslet meg egy csökkentett cukortartalmú pirított piskótát, hogy nyugton maradjon, és átadod magad az álmodozásnak.

*

- Elnézést, szabad ez a hely? - magas nő szakítja félbe Sam ábrándozását, a mellén lévő kenguruban alig látható, aprócska újszülöttel, aki valószínűleg mélyen aludt.

Sam a nőre mosolyogva bólint, bár nem igazán akarja, hogy megzavarják a köreit. Ma semmiképp. Még akkor sem, ha ebben reménykedett az elmúlt néhány hónapban? Végére is nem egy környékbeli barátnőre vágyott, akinek kisgyereke van? Olyasvalakire, aki úgy néz ki, mint ez a nő? Miért éppen ma kellett ennek megtörténnie, amikor annyi dolog jár az agyában, amikor boldog, hogy egyedül üldögélhet itt mindenféléről ábrándozva.

- Nagyon irigy vagyok - a nő mosolyogva foglal helyet, miközben hozzáértően kicsatolja a kengurut és kihámozza a citromsárga kezeslábasból az alvó bébit. George-ra mutat, aki boldogan csámcsogja a pirított piskótát, gügyörészik, és minden arcot megnéz magának a helységben. - Mi még az egész-éjszaka-bömbölés fázisban vagyunk,

és már alig várom, hogy kivehessem őt ebből a nyavalyás kenguruból és beültethessem egy gyerekszékbe.

Sam, aki tisztán emlékszik ezekre a napokra George-dzsal, melegen a nőre mosolyog.

- Az sem csupa móka és kacagás. Az én fiam már ott tart, hogy mászni kezd, és egy pillanatra sem hagyhatom majd őt magára.

Odajön a pincér.

- Nekem egy cappuccino lesz – mondja a nő. A pincér kérdően Samre pillant, aki ugyanazt rendeli, kissé türelmetlenül, mert alig várja, hogy többet tudjon meg erről a nőről.

- Olyan ismerősnek tűnik – mondja. – A környéken lakik?

- Igen, az Estelle Road-on. És maga?

- Az Oak Village-en.

- Istenem, az csodálatos. Teljesen odavagyok azokért a csokoládésdoboz házakért. Belülről is olyan elragadóak?

- Elragadó – nevet Sam. – A mérete azonban nem írhatók a javára.

- Nos, igen. Ezt meg tudom érteni. A mi házuk amolyan unalmas, régi viktoriánus épület, belül azonban óriási. Jaj, nem hangzott ez rémesen? Tulajdonképpen azelőtt a barátom háza volt, úgyhogy még megengedhetem magamnak az ámuldozást, ha a méreteiről esik szó. Valószínűleg, csak azért tűnök ismerősnek, mert környékbeli vagyok. Jézusom, az egyetlen dolog, ami pillanatnyilag segít megőrizni a józan eszemet, hogy kijövök a házból, és négyórás sétákat teszek. Bármit megcsinálok, amivel egy darabig el tudom hallgattatni ezt a kisangyalt.

Sam nevet a nő őszinteségén.

- Nem tudom. Nekem olyan érzésem van, mintha valahol máshol találkoztunk volna... És mennyi idős a maga kisangyala... Ugye, kislány?

- Aha. Ó, Poppy. Hét hetes. A magáé?

- George, már majdnem nyolc hónapos.

- A University College kórházban született?

- Persze. A magáé?

- Úgyszintén. Arról volt szó, hogy a távolabbiba megyünk, de aztán hallottam, hogy volt némi gondjuk a személyzettel.

- Én is ugyanezt hallottam - mormogja egyetértően Sam. - Valaki, akit ismerek, császárral szült, és huszonnégy órán keresztül még csak rá sem néztek. Végül a barátja cserélte le az ágyneműjét, és hozott neki ennivalót otthonról. El tudja ezt képzelni?

- Ezt én is hallottam. - A nő elneveti magát. - Egy barátnőmnek a barátnőjével történt. Azt hiszem, Eleanornak hívták.

- Dehogy - feleli vigyorogva Sam -, ennek Jane volt a neve.

- Gondolja, hogy ez is amolyan szájról-szájra terjedő történeté válik? - nevet a nő.

- Nem tudom, de a városi legendák rendszerint valami szörnyen zavarba ejtő dologról szólnak, mint például elájulsz, miután a fiúd szüleinek a fürdőszobájában belepisiltél a csapba.

- Ó, Istenem! Emlékszem erre. Az én kedvencem mindig az a lány volt, aki a melegház tetejére guggolt, miközben a barátja szülei épp ebédeltek.

Mindketten nevetnek.

- Ez tényleg megtörtént! - makacskodik vicces komolysággal Sam.

- Ó, valóban? Csak nem...maga volt? - és mindketten újra nevetnek.

- Hát nem furcsa, hogy ezekben a történetekben mindig ott vannak egy barát szülei? - kérdezi a nő. - Egyébként is, ki az ördög találja ki ezeket?

- Ki az ördög tudja?

- És ki az ördögöt érdekel? - Egymásra nevetnek, mindketten érzik, hogy ez több egyszerű véletlennél, sorsszerűen találkoztak ezen a délutánon, és e véletlen találkozás egy fontos barátság kezdete lesz.

Talán nem tudnak sok mindent egymásról - még egymás nevét sem -, mindazonáltal Sam már látja, hogy talán rátalált az *ULB*-jére- az Új Legjobb Barátnő -, és bár nem egészen olyan, mint Julia (aki naponta hiányzik Samnek), nagyon is hasonló hozzá.

- Sam vagyok - mondja abban a tudatban, hogy nincs már a homlokára írva az elkeseredettség, hogy ez a nő nem fog rémülten elrohanni a felkínált barátsága elől.

- Örülök, hogy találkoztunk, Sam. - A nő a kezét nyújtja, és Sam határozottan megrázza a felé nyújtott kezét. - Maeve vagyok.

*

- Ezt képtelen vagyok *elhinni* - panaszozza Chrisnek, mikor hazaér a munkából. - Úgy értem, mégis mit kellett volna mondanom? - Csupán azért, mert Chris nem a lelki társa, és mert kissé elcseszte a házasságát azzal, hogy nem a megfelelő férfihoz ment feleségül, az még nem azt jelenti, hogy nem lehetnek barátok, és Sam már viszkedett, hogy pletykálhasson valakivel.

Chrisen kívül csupán Juliában és Bellában bízhatott, és ebben a kérdésben Julia nyilvánvalóan nem lehet alternatíva. Akkor csodálatos választás volna, ha Sam utálná Maeve-t, és képes volna felhívni Juliát, hogy elújságolja neki, a találkozást a rémséges Maevevel: És hallgass ide, micsoda egy ribanc, istenemre mondom olyan ronda, csúnya, mint az *ördög* - ám semmi ilyesmit nem mondhatott.

Bellának elmesélhette volna, csakhogy Bella és Julia most gyakorlatilag sülve-főve együtt vannak, és a hármás barátsággal mindig az abaj, hogy nem számít, milyen jók a szándékaitok, egyvalaki változatlanul kimarad, és sajnos a földrajznak köszönhetően, ez a valaki most történetesen Sam. Bellát viszont nem fogja beavatni ebbe a dologba, mert igen nagy esély van rá, hogy mindent ki fog tálalni Juliának. Akárhogy is, a titoktartás sosem volt Bella erőssége.

- Megmondtad neki, hogy tudod kicsoda?

- Ó, Istenem! - horkan fel Sam. - Olyan szörnyű volt. Meg akartam mondani neki, mert annyira helyes, de csak kissé elsápadtam, meg elakadt a hangom, és amikor megkérdezte, mi baj, azt feleltem, hogy csak egy kis hóhullám.

- Erre mit mondott?
- Megkérdezte, terhes vagyok-e?
- És te mit feleltél?
- Azt mondtam, nem valószínű, hacsak nem a szentlélektől.

Chris megfogja Sam kezét, és legcsábítóbb mosolyával néz a szemébe.

- Hát, ez azért nem egészen igaz. Elvégre mi történt valamelyik este? És ha van hozzá kedved, most már bármikor bemutatathatunk egy ráadást.

- Ne butáskodj. - Sam úgy rázza le magáról Chris kezét, mintha egy pimasz kölyök volna. - A lényeg az, hogy szörnyen érzem magam. Mégis mit fogok mondani Juliának?

- Mért kéne bármit is mondanod neki? - Chris hangja keményebb, sértette Sam viselkedése, az állandó elutasítás.

- Julia a legjobb barátnőm.

- De hiszen ez csak egy nő, akivel egy kávéházban összeakadtál - mondja ingerülten Chris. - Nem értem, miért vagy ennyire kibukva miatta. Mi ebben olyan nagydolog?

Sam felsóhajt.

- Az a nagydolog, Chris, hogy tetszett nekem ez a nő. Azt hittem, barátnők lehetünk.

- Még mindig azok lehettek.

- De mit mondok majd Juliának?

- Miért mondanál bármit is Juliának?

- Azért, mert ő a legjobb barátnőm.

Chris már nem tudja leplezni ingerültségét.

- Mitől vagy úgy beijedve? Az isten szerelmére, Sam! Hónapokon keresztül azért nyavalyogtál, hogy mennyire magányos vagy, hogy milyen unalmas álló nap egy bébivel foglalkozni, meg hogy mennyire hiányzik neked Julia, mert most nincs kebelbarátnőd, és csak most jöttél rá, mennyire hiányzik számodra egy jó barát, és amikor végre találkozol valakivel, alá esetleg az új legjobb barátnőd lehetne, hagynád az egészet a csudába, mert be vagy tojva attól, hogy mit mondana rá a régi legjobb barátnőd. Hány éves vagy, Sam? Hat?

És talán, de csak talán – folytatja Chris, mert már nem bírja többé magában tartani – jól érzed magad egyedül. Talán azért unatkoztál és voltál magányos, mert egyszerűbb sajnálni önmagadat, amikor színtelen az életed, és könnyű másokkal sajnáltatni magadat. Sokkal egyszerűbb, mint összeszedni magad, elmenni itthonról, és emberekkel találkozni.

- Te szemét! – sziszegi Sam. – Neked fogalmad sincs arról, milyen az életem. Gőzöd sincs róla, mert te minden nap elmész. Nem neked kell elvégezni az összes házimunkát, vigyázni George-ra, főzni, ugyan-akkor élni az életed. Hogy mersz engem azzal vádolni, hogy én egy... egy *áldozat* vagyok – szinte kiköpi a szót -, amikor nem voltál a helyemben. Hogy merészeled... – Sam olyan mérges, hogy a könnyeivel küszködik. Dühös és megalázott, mert természetesen tudja, hogy Chrisnek igaza van.

- *Áldozat* – Chris csócsálja a szót, majd a másik szobába indul újságot olvasni, hogy megpróbálja lenyugodni, hogy úgy tegyen, mintha ez a házasság sokkal jobb volna annál, mint amilyen. – Érdekesen megválasztott szó, és még érdekesebb, mert te magad mondtad. Ezen valóban eltöprenghetsz. – Épp kilép az ajtón, mikor egy Emma Bridgewater csésze repül a feje felé, majd hatalmas csattanással az ajtófélfának vágódva kékes-fehér porcelándarabkákra robban szét.

- Hm, okos – mondja nyugodtan, kifejezéstelen arccal Chris, egyenesen Samre nézve, aki sírva áll a konyhában, képtelen elhinni azt, amit éppen tett. – És ettől mindketten sokkal jobban fogjuk érezni magunkat. – Csak úgy csöpög a gúny a hangjából, amikor becsukja az ajtót.

Este Sam egy szót sem szól Chrishez. Felmegy, fürdővizet enged, és arra gondol, milyen szerencsés, hogy megtalálta Dant, mennyire elviselhetetlen volna ez az egész, ha nem találkozik a sorsával.

Tizenegy évesen, amikor magányos volt és megnemértett, az oktalan tizenkettő-tizennyolc éves korszak küszöbén kitalált magának egy képzeletbeli barátot. Tudta, hogy nevetséges az ő korában, végtére is ez amolyan ötéveseknek való dolog,

mindazonáltal megnyugtatta, ha arra gondolt, hogy van valaki, aki igazán szereti őt, aki még akkor is bátorítja, ha a szülei ráüvöltenek, és azt mondják, hogy nem *komplett*.

A képzeletbeli barát – Jed volt a neve – testesítette meg azt a szeretetet, amire Sam mindig is vágyott. Valahol Sting és Adam Ant keresztezése volt. Szűk farmernadrágot és bakancsot viselt, rövid, tüskés haja volt, és legalább annyira utálta a szüleit, mint ő.

Sam tökéletes biztonságban és védelemben érezte magát, amikor Jed vele volt. Olyan részletekig kidolgozott, olyan eleven fantáziálásokat szőtt, hogy néha valóságosnak gondolta azokat, és szerepelt bennük Jed iránta érzett szerelme, és az is, amit ő Jed iránt érzett.

A fürdőkádban fekvé, egy boldogtalan házasság kelepcejében, amellyel csak úgy képes megbirkózni, ha „kikapcsol”, meg sem fordul a fejében, hogy huszonkét évvel később pontosan ugyanazt csinálja.

Noha indignáltan felhorkanna, hogy képtelenség, hogy is *lehetne* ez ugyanolyan, elvégre *Danvalóságos*. Dan nem egy képzeletbeli barát. Ő az a férfi, akivel hat évvel ezelőtt találkoznia kellett volna, akihez hozzá kellett volna mennie feleségül. Nézd csupán azt, hogy milyen érzést váltott ki belőle, mikor a combja a férfiéhoz ért. Nézd csak meg, hogyan foglalja le minden éber gondolatát.

Ez csakis az igazi lehet.

Minél közelebb araszol a hét a vasárnap estéhez, Sam annál inkább elidőzik a gondolaton, hogy barátként sokkal jobban kijöttek volna Chrisszel.

Most ébred rá, hogy mindig is ez volt a baj a kapcsolatukkal. A fantasztikus szexen kívül a múltban (jóllehet arra egyre nehezebb visszaemlékezni), az ok, amiért szinte rögtön tudta, hogy Chris az a férfi, akihez feleségül megy – legalábbis, amiért úgy gondolta, hogy tudja – az volt, hogy annyira bensőségesen érezte magát vele.

Az elejétől fogva érezte, hogy Chrisnek bármit elmondhat. Elmesélheti neki a legsúlyosabb, legsötétebb titkait, és ő meg fogja érteni. Felidézi a legelső estét, amikor találkoztak és elmentek a szállodába, aztán órákon át beszélgettek, felidézi, hogy mennyit beszéltek mind-ketten, hogy hirtelenjében annyi mondanivalójuk akadt, hogy nem tudták elég gyorsan kimondani a szavakat.

Az igazság az, ezt most megérti, hogy annak a legelső estének a végére úgy érezte, mintha egész életében ismerte volna Christ. És ebben a tekintetben semmi sem változott. Persze, voltak rossz passzban is, és nem jöttek ki olyan jól egymással, mint valamikor, szemlátomást nem értették meg egymást úgy, ahogy régen, de alapvetően még mindig barátok voltak, és csak most, amikor megérezte a szenvedély ízét, fogja fel, hogy miről mondott le.

Az izgalomról mondott le.

Az estéről mondott le, amikor tükön ült a telefon csörgésére várva – bár ez a várakozás többnyire kegyetlen dolog volt –, az olyan ritkaalkalmakkor, amikor az aktuális pasi aktuálisan telefonált, rátett egy lapáttal az eufórikus magaslatokra.

És lemondott a kihívásról.

Chris sosem jelentett kihívást. Egyszerűen, amolyan szomszéd srác típus volt. Kellemes külsejű, laza, alkalmazkodó, jó humorú. Sosem rendelkezett azokkal a tulajdonságokkal, amik Danben megvannak. Nem volt szexis és csábító, titokzatos és veszélyes. Danre gondol, és beleborzong.

Ha úgy érzed, hogy egész életedben ismertél valakit, még nem indokolja, hogy feleségül menj hozzá, gondolja bánatosan. Pedig tudnia kellett volna. Miért is nem hallgatott Bellára, aki azt mondta, hogy csak akkor fog megállapodni, ha találkozik a mesebeli királyfival, aki leveszi őt a lábáról.

És nézd csak meg Bellát – gondolja Sam. Lehet, hogy harmincnégy évesen még szingli, de micsoda élete van! Minden este más bárba meg buliba jár. Titokzatos és veszélyes pasikkal cseveg, olyanokkal, mint Dan, és vad szexet él át idegen hálósobákban. Sőt, Julia is ugyanezt teszi. Akkor ő miért kötött ki az unalmas házasságnál? Miért evezett be a kertvárosi házasság és háztartás horrorjába? Ha megtehetné, mindent megváltoztatna az életében, George-ot kivéve. George-ot, akire elég ránéznie, és máris elolvad a szíve. Szélesen a gyerekre mosolyog és felveszi őt egy kis kényeztetésre, de George mérgesen nyafog, amiért elvitték jelenlegi kedvenc játékától, a porszívó műanyagcsövétől. Sam megszorongatja a kicsit, majd visszateszi a padlóra, ahol hálásan nekiesik a műanyagcsőnek.

És Sam tudja, hogy ez az, amiért nem tett még semmit.

George miatt.

Ezért nem volt képes leülni Chrisszel és beszélni vele arról, hogy külön akar válni, hogy egy kis teret akar magának.

Bármennyire is meg van győződve arról, hogy nem a megfelelő férfival házasodott össze, Sam nem tud csak úgy egyszerűen elsétálni, nem, amikor Chris legalább annyira rajong George-ért, mint ő, nem,

amikor Chris veszi fel őt reggelente a hétféteken és elénekli neki a „szeretlek” dalt a *Barnie*-ből, mielőtt leviszi és megreggelizteti. Nem, amikor Chrisnek felcsillan a szeme, ha Sam azzal szórakoztatja, hogy mit csinált George napközben.

Hogy is vehetné el George-ot az apjától? És vajon milyen hatással lenne George-ra, ha elvált szülők gyereke volna? Nem akarja, hogy ide-oda cipeljék, nem akarja, hogy a nyár felét vele, a másik felét pedig Chrisszel töltse. Azt akarja, hogy George a lehető legjobb nevelést kapja, amit csak adni tud neki, ez pedig azt jelenti, hogy a Mamival és a Papival van. Együtt.

Hát ez az, amiért semmit sem mondhat. Még nem. Akkor sem, ha tisztában van vele, hogy egy gyerek nem ok az együtt maradásra. Olyan szülőkkel élni, akik egy megkeseredett és ingerült családban maradnak együtt kétségkívül rosszabb, mint két külön házban, amelyet szeretet és nevetés tölt be.

George nem ok arra, hogy együtt maradjanak, ám még nem tudja rászánni magát, hogy bármit is tegyen az ügyben. Valamikor régen, amikor boldogtalan volt vagy lehangolt, netán elkeseredett, mindig azt mondta: „Ez is elmúlik majd” -, de ennek most már nyolc hónapja és, még mindig nem múlt el. Valahol még mindig optimista, még azt gondolja, hogy talán rendbe jön minden – bár ez még azelőtt volt, mielőtt Dan újra felébresztette benne azokat az érzéseket.

Ámbár, ha őszinte akar lenni, azokat az érzéseket Mr. Brennan, a nőgyógyásza kavarta fel, jóllehet az csak egy röhejes belezúgás volt, ami szinte *kötelező*, ha történetesen, nos, férfi a nőgyógyászod. Mr. Brennanról nem ábrándozott hosszan, a részletekben elmélyedő olyan fantáziálással semmiképp, aminek komoly valóságalapja volt, következésképp valósággá is válhatott volna. A Mr. Brennan-féle fantáziálások a közelébe sem jöhetnek azoknak, amiket Danról elképzelsz.

Sam tudatában van annak, hogy ha nem találkozik Dannel, simán leélhetné az egész életét Chrisszel. Végére is, amit nem ismersz, nem hiányozhat. Talán nagyon is boldogan végigmafláskodta volna az

életét, esetleg még több gyereket szült volna, és sosem ismerte volna meg, mit jelent az igazi szenvedély.

Ám most, hogy találkozott Dannel, csupán egy dologban abszolút biztos: ez az egész csupán idő kérdése.

*

- Nagyon kicsípted magad a mozihoz - Chris szemlátomást meglepődött, amikor Sam lesétált a lépcsőn.

Patricia kidugta a fejét a konyhából, ahol éppen George-ot etette, és mosolyogva felvonta a szemöldökét.

- Drágám, csak nem sminket látok? Milyen csodálatos, hogy ismét emberi külsőd van. - Sam az anyjára mordult, majd kitipegett az előszobába a táskájáért.

- Anya, legkésőbb hétkor ágyba kell mennie. Nem később, rendben? Ne engedd fennmaradni csak azért, hogy játssz vele, mert túlságosan elfárad, és akkor elszabadul a pokol.

- Drágám, csináltam már ilyet azelőtt is, hisz tudod. Ne aggódj. Ti csak menjetek, és érezzétek jól magatokat.

- Rendben, de ha felébred... nem szabadna felébrednie, rendesen átalussza az éjszakát. De ha mégis felébredne, adhatsz neki egy kis tejet, ott van a cumisüveg a hűtőben. Illetve, csak vizet adj neki. Jaj, Istenem! Vizet vagy tejet? Nem akarom, hogy beteg legyen, de azt hiszem, éppen ugrásszerűen gyarapodik, és mindig nagyon éhesnek tűnik. Talán mégis egy kis tejet adjál neki...

- Csak menjetek - türelmetlenkedett Patricia. - George rendben lesz. Én is rendben leszek. Magam is anya vagyok, hagyd abba az aggodalmaskodást. Nem mondhatni, hogy veled rossz munkát végeztem. Vagy igen?

- Ez csakugyan vitatható - motyogta Chris a bajusza alatt, amikor Patricia csúnya pillantást lövellt felé.

- Oké, megyünk - mondta Sam, és rajtaütésszerűen puszikkal árasztotta el George-ot. - Viszlát, Kismaki. Mami imád téged, légy jó fiú. Aludj jól!

- Menjünk már - morogta az órájára pillantva Chris. - El fogunk késni.

*

És most, a lesötétített moziban ülve, Sam már megint vészesen tudatában van annak, hogy Dan combja finoman az övéhez súrlódik.

Szinte rosszul volt attól, hogy újra látja, rettegett, hogy úgy viselkedik majd, akár egy tizenhat éves csitri, és képtelen lesz a férfi szemébe nézni, és szörnyen magabiztosnak érezte magát, amikor odalépett hozzájuk, hogy üdvözölje őket.

Jill megcsókolta és melegen megszorongatta őt, Sam pedig ugyanezt várva Danhez fordult, ám ő mindkét karjával átölelte és azt súgta a fülébe: „Szervusz, gyönyörűm”. Sam egész este ki sem bontakozott volna az öleléséből. Dan olyan nagy volt, magas és erős, ő pedig úgy érezte magát a karjaiban, akár egy kislány a megmentője karjában. Vonakodva elhúzódott és gyorsan Jill felé fordult, ki tudja, hátha gyanít valamit, és hadd nyugodjon meg, ő nem akarja, hogy tudjon róla. Még nem.

- Elkéstünk? - kérdezte mosolyogva abban a reményben, hogy zihálásával sikerül érzékeltetnie a tényt, miszerint nagyon siettek.

- Á, dehogy. Mi jöttünk korán - Jill belekarolt, és együtt indultak az előcsarnokba. - Olyan jó, hogy újra látlak.

Dan feladata lett a pattogatott kukorica. Sam imádja a kukoricát, mégis visszautasította, nehogy mohónak gondolja őt, és amikor Dan visszatért három nagy adaggal, Jill, Chris és a maga számára, cinkosan odasúgta, hogy megoszthatnak az övén, és Sam a férfi figyelmének reflektorfényében fürödve kitüntetettnek és különlegesnek érezte magát.

Elsőként araszolt végig a szűk folyosón, nem tudta ki lépked közvetlenül mögötte, de imádkozott, hogy Dan legyen az. Kérlek, Istenem- fohászkozott -, ha Dan és én egymásnak vagyunk teremtve, kérlek, ültessd őt mellém. Kérlek, adj nekem egy jelet, hogy ő is ugyanígy érez.

Végigprézelte magát a különböző lábak előtt, mire elért a székéhez, és majd kiugrott a bőréből örömeiben, amikor megfordulva Dant találta közvetlenül maga mögött. Köszönöm, Istenem! – gondolta. – Most már tudom.

Úgy tesz, mintha teljesen lenyűgözné Tom Hanks alakítása, pedig semmi másra nem tud gondolni, csak arra, hogy Dan combja az övéhez ér, és képtelen mást tenni, mint az időzítésre figyelni, hogy mikor dézsmálja meg a férfi kukoricásvödrét, hogy „véletlenül” összeérjen a kezük, majd egymás felé fordulva mentegetőző mosolyt küldjenek a másik felé.

Csakhogy azok a pillantások, azok az intim pillantások többet mondanak egy mentegetőzésnél. Sam szinte lélegzetvisszafojtva várja, hogy Dan tegyen valamit, hogy kimutassa felé az érzelmeit. Ahányszor csak a kukoricáért nyúl, arra számít, hogy szelíden megsimogatja a kezét, akárcsak egy ujját, és amikor nem teszi meg, Sam tudja, hogy legalább annyira bizonytalan, mint ő maga.

Fontolóra veszi, hogy ő kezdeményezzen, ám tudja, még túl korai volna, és még akkor is, ha teljes mértékben biztos Dan vonzalmában – mi másért ölelgette volna őt olyan melegen –, abban már nem annyira biztos, hogy a férfi is ugyanúgy végiggondolta a dolgot. No, nem mintha bármi kétsége volna az érzelmeit illetően, csupán arról van szó, hogy úgy véli, Dan nincs hajszálnyira ugyanazon a helyen. Még nincs.

Ez csupán idő kérdése.

*

- Hát nem ez volt a legcsodálatosabb film, amit valaha is láttatok?
- Jill kipirult, izgatott, már alig várja, hogy a filmről beszélgethessen.
- Hihetetlen volt – ért egyet vele Chris. – Annyira realista, engem a *Titanicra* emlékeztetett. A valóság-hűsége és a nagysága. Te mit gondolsz, Sam?

- Én azt gondolom - Sam az égre mereszti szemét -, hogy ez volt a legunalmasabb film, amit valaha is láttam. Ha csak másfél órát tartott volna, talán jobban élvezem, mert akadtak benne olyan pillanatok, amelyek tényleg bejöttek nekem. Viszont három órán keresztül? Könyörgöm. Alig bírtam ébren tartani magam.

- Nem is tudnék jobban egyet érteni - nevet Dan. - Azt hiszem, ez a legvontatottabb film, amit valaha is volt szerencsétlenségem látni.

- Hát nektek, kettőtöknek kétségkívül nincs ízlésetek - jegyzi meg mosolyogva Jill, Samet pedig valami melegség járja át, amiért őrá és Danre, mint „kettőtöknek” -re utalt.

Külön hajtanak az étteremhez, Sam és Chris csöndben. Sam mosolyogva bámul ki az ablakon és Danre gondol. Chris időnként rápillant, azon tűnődik, jól van-e, és hogy miért látszik olyan távolinak, de ma este határozottan vidámabb, és ő egyetlen rossz lépéssel sem akarja megkockáztatni Sam haragját.

Helyet foglalnak az étteremben. Chablist rendelnek Jillnek és Chrisnek, bordóit Dan és Sam számra, aki egyre izgatottabbá válik, amint felismeri, hogy milyen sok közös vonás van bennük Dannel.

- Hál' istennek, hogy rátok találtunk! - mondja Jill, amikor Sam előadja, hogy jobban szereti a vörösbort. - Dan állandóan nyöszörög, hogy fehéret kell innia, és vagy mindkettőn rendelünk egy-egy üveggel, és otthagyjuk a felét, ami merő pénzkidobás, vagy kimérve rendelünk rossz minőségű házi bort.

- Én már arra sem emlékszem, mikor mentünk el utoljára valahova - mondja Sam, titkos üzenetet küldve ezzel Dannek, tudatván vele, hogy a házassága közel sem olyan jó, mint amilyennek látszik. - Arról már nem is beszélek, hogy mikor ittunk utoljára bort.

- És ez kinek a hibája? - A szavak és az arckifejezés ártatlan, de Chris torkig van azzal, hogy mindenért ő legyen a hibás. Szerencsére, Sam annyira jó hangulatban van, hogy nem kapja be a csalit.

- Valószínűleg az én hibám. Annyira fáradt vagyok, amióta George megszületett, hogy attól tartottam, teljesen kiüt egyetlen pohár bor.

- Akkor légy óvatos - mondja mosolyogva Dan, és félretolja Sam poharát. - Nem akarjuk, hogy az asztalra borulva elaludj.

- Ne butáskodj! - Sam kacag, és játékosan megüti Dant. - Ma este teli vagyok energiával, semmi esély rá, hogy elaludjak.

- Helyes - jegyzi meg Jill -, mert mindnyájan élvezni fogjuk ezt az estét, főleg, ha alig mozdultok ki otthonról. Nekem hónapokba telt, amíg rábíztam valakire Lilyt, és amikor a fejembe vettem, hogy igazán újra élni akarom az életemet, és nem minden állásra jelentkező tehet kárt a gyerekemben, képtelenek voltunk bárkit is találni. Nektek van állandó bébiszitteretek?

- Sam anyja - veti közbe Chris -, aki annyira rendszertelen, amennyire csak lehet. Ma este talán a... Mennyi is? Harmadik? Negyedik alkalom, hogy vigyáz a gyerekekre?

- Az én anyám tulajdonképpen *az antianya* - mondja szomorúan Sam. - Mindenki azt mondogatta, hogy nagymamának majd másmilyen lesz, és teljesen bele fog szeretni az unokájába, de már nyolc hónap eltelt, és még mindig arra várunk, hogy ez megtörténjék.

- Dan anyja pontosan ugyanilyen - bólogat Jill. - Ez egy kurva közhely, de az égvilágon semmi más nem érdekli, csak az a rohadt tenisz.

- Az anyámnál ez a bridzs. - Sam megvonja a vállát, ismerős a képlet.

- Legfeljebb kéthetente egyszer látja Lilyt - folytatja Jill aztán meg felhív, és mindenféle röhejes dolgokat mond, hogy én rossz menyee vagyok, és az egyetlen ok, amiért nem tölti az idejét Lilyvel, abban leli magyarázatát, hogy én annyira elfoglalt vagyok, és nem akar félbeszakítani engem - Jill felemeli hangját, ahogy egyre jobban izgalomba hozza a téma.

- Ugyan már, Jill. Nyugi. - Dan látja, hogy a felesége hergeli magát.

- Sajnálom, csak olyan dühös lettem. A piszok anyósom. Semmivel sem tudok a kedvében járni. Azt hiszem, végül kénytelen leszek ezt elfogadni.

- Tudod, hogy ennek semmi köze hozzád - mondja Dan. - Anyám pusztán egy boldogtalan asszony, és ennyi. Már sosem fog megváltozni.

- Én is pontosan ezt próbálom megmagyarázni Samnek - replikázik Chris - ő azonban továbbra is megpróbál az anyja kedvében járni, talán abban reménykedik, hogy egy reggel fölkel, és hirtelenjében amolyan csodálatos melegszívű, ősz hajú, kontyos nagymamatípusává válik. Csakhogy ez sosem fog megtörténni.

- Ez biztosan valami női dolog. Tudom, én mindenkit próbálok megváltoztatni, vagy legalábbis remélem, hogy majd megváltoznak.

- Az is lehet, hogy csak zsarnok vagy - nevet Chris.

- Ó, igen - Dan sokat mondóan néz rá. - Fura, hogy ezt neked kell kimondanod.

- Mi is annak a darabnak a címe? - nevet Sam. - *Szeretlek, tökéletes, vagy na, változz meg*. Mi is ezt csináljuk, hát nem?

- Ez az, amit ti ketten csináltok - mondja Chris. - Nem hinném, hogy mindenki ezt teszi.

- Ugyan haver - Dan a fejét rázza. - Az összes nő ezt csinálja. Amikor megismered őket, megjátsszák az édes kis ártatlant, aztán amint feleségül veszed őket, ilyen örült nőkké változnak.

- Lenyűgöző - kacag Jill. - Ha legközelebb vacsorázni megyünk, figyelmeztess, hogy hagyjalak otthon. - Felvonja a szemöldökét. - Azt szokták mondani, mielőtt megházasodsz, nézd meg a barátait, mert sokat elárul valakiről a társasága, és én biztos vagyok benne, hogy az anyja is sokat elárul egy férfiről. Talán egy kicsit jobban meg kellett volna gondolnom a dolgot.

Dan kezd mérges lenni, és Jill meghátrál.

- Bocsi, bocsi, nem gondoltam komolyan, drágám. Csak felhúztalak egy kicsit - megpuszítja Dan arcát, aki láthatóan lecsillapodik, Sam viszont úgy érzi, mindjárt elsírja magát ettől a családias jelenettől.

- Ki kell mennem a mosdóba - mondja, és szinte szalad a mosdóba. Megáll a tükör előtt, egy örökkévalóságig nézi magát, az agya teljesen üres, majd elárasztják a gondolatok.

Mégis, mit gondolsz? Ő egy boldog férj. Miért nem toltta el magától Jillt, amikor meg akarta csókolni őt? De hiszen a felesége, az isten szerelmére! Ez még nem jelenti azt, hogy Dan nem gondol rád. Nem jelenti azt, hogy nem akarja, hogy te megcsókold. Nézd csak meg, mennyi közös van bennetek. Gondolj arra, hogy a combja a tiedet súrolta. Gondolj arra, hogyan bulizta ki, hogy melletted üljön a moziban. Igen, Dan határozottan ugyanígy érez őiránta.

Nyugodtan, mosollyal az arcán sétál vissza az asztalhoz, derűs nyugalma helyreállt.

*

Ha a következő húsz másodpercben nem látok piros színű autót, Dan szeret engem.

Ha a következő sarokig minden repedést elkerülök a járdán, Dan és én együttfogunk élni.

Ha George legalább másfél órát alszik, most Dan is énrám gondol.

*

Ez már kezd röhejes lenni.

Az elmúlt három napban Sam kizárólag Danre tudott csak gondolni. Reggel George sírására ébred, felveszi őt, beülteti a gyerekszékbe, s közben szinte bódultan Danre gondol.

Ábrándosan Weetabix-et kanalaz a kicsi szájába és az arcára, miközben Danre gondol.

Fel-le tologatja George-ot a Heathen, s közben mindvégig a jövőjéről fantáziál Dannel.

Sam most még biztosabb benne, mint azelőtt. Láta abból, ahogyan rámosolygott, ahogy intenzíven órá koncentrált, amikor beszélt.

Jill és Chris végül lelkes társalgásba merültek a belsőépítészetről, Jill tanácsokat adott Chrisnek a marketinget és PR-t illetően, Sam pedig, és tudta, hogy így lesz, végül Dannel csevegett.

A férfi mélyen a szemébe nézett, és halkán – mások hallótávolságán kívül – egymás után tette föl neki a kérdéseket. A gyerekkoráról kérdezte, az anyjáról, a könnyes tinédzser évekről. Kérdezte a munkájáról, a céljairól, a félelmeiről, és mindenekfölött Chrisről. Hogyan találkoztak, mit gondol, vajon jól választott-e?

Dan kérdései sokkal intimebb voltak annál, mint amit olyasvalakitől várhat el az ember, akivel mindössze kétszer találkozott. És ahogyan feltette a kérdéseit, ahogyan Samre koncentrált, amíg mindenki más eltűnt a helységben, felvillanyozta, izgalomba hozta és kimerítette őt. Főként a házasságával kapcsolatos kérdések.

Sam érezte, hogy Dan mindent megpróbál megtudni róla, hogy egészen a lelkébe lásson. És nyilván azért csinálja ezt, mert ő is tudja, hogy Sam az élete szerelme. De óvatosan kellett játszania. Nem mondhatta el Dannek, hogy romokban van a házassága, Chris jelenlétében semmiképp, és még nem, de kurta mondatokkal, rezignált vállrángatással, egy-egy vonakodó válaszával a tudomására hozhatta.

Nem hibáztathatta Christ, egyetlen rossz szót sem szólhatott rá, már csak azért sem, mert önmagára sem vethetett rossz fényt, ám mindennél jobban szerette volna, hogy ő is föltegye ugyanezeket a kérdéseket Dannek, hogy a férfi végszavazzon neki. Ha Dan azt mondta volna, hogy házasságának vége, akkor ő egyetért, és ugyanazt mondja. Ha azt mondta volna, hogy szerette Jillt, de többé már nem szerelmes belé, ő erre azt mondhatta volna, hogy ugyanígy érez. Ha Dan azt mondta volna, hogy fontolgatja, elhagyja Jillt, Sam mondhatta volna, hogy ő is épp ezen töri a fejét.

Ám ahányszor csak fel akart tenni neki egy kérdést, Dan mindig előrukkolt egy másikkal, és csupán mikor már hazafelé indultak, akkor ébredt rá, hogy az este végén éppoly keveset tud Danról, mint amennyit az elején tudott.

Dan viszont gyakorlatilag mindent tud őróla.

Ennek így kellett történnie, mert Dan szeret engem – gondolja Huggies pelenkákat dobálva a bevásárlókocsiba Sam, miközben

George boldogan gurgulázik a babaülésben. Sam felnéz, és tudja, hogy Dan biztosan szereti, ha előbb érik el a folyosó végét annál a piros esőkabátos öregasszonynál, aki arrafelé csoszog. Már-már ki akar lépni, amikor rádöbben, mennyire nevetséges.

Dan szereti őt.

Többé nem kell efféle játékokat játszania.

- Halló, Sam? - George a gyerekszéken ülve megpróbál előrehajolni, miközben Sam a tálcát igyekszik elrakni, hogy ebédet adjon neki.

- Tartsad, csak tartsd - kiabálja, ahogy egy pillanatra ledobja a telefont, hogy megigazgassa a biztonsági hevedereket. - Gyerünk, Kispipi. Légy jó fiú és edd meg a Mami finom házi halpogácsáját. Nyam, nyam, nyam. Nagyon finom. - George szájába kanalazza az ételt, s közben felveszi a kagylót. - Nagyon sajnálom - mondja a mikrofonba, miközben újabb morzsákra szedett halfasírtot lapátol George nyitott szájába, aki úgy várja az ételt, mint egy kis feketeterigó.

- Halló!

- Tehát finom a halpogácsád?

- Igazi lakoma - feleli Sam, és megpróbálja elhelyezni a nagyon is ismerős hangot. - És ki az, aki tudni akarja?

- El se hiszem, hogy nem tudod, amikor csak tegnap beszéltünk.

- Tegnap? Tegnap vasárnap volt. - Sam azon tűnődik, beszélt-e tegnap valakivel, de nem. Teljesen üres az agya. - Tegnap?

- Sam, Dan vagyok.

Sam leejti a kanalat, ami szerencsére nem csinál zajt, lévén narancs és türkiz színű gumiból készült, George pedig méltatlankodva nyávog a következő kanál étel után.

- Dan, hogy vagy mindig? - Sam, arra gondol, hogy a Caramac csokinyuszi hangját használja, de már túl késő. Most már röhejesen hangzana, és átkozza magát, amiért ennyire felkészületlen, amiért

Dannek amolyan anyucisnak kell hallania őt a csábító szex-szírén helyett. De akkor is felhívta! Végre valóra váltak a kívánságai, és Dan telefonált.

- Én remekül vagyok. Rosszkor hívlak?

Mintha Dan bármikor is rosszkor hívhatná.

- Egyáltalán nem.

- Figyelj, nagyon remélem, hogy nem tartod pofátlanságnak, de Jillnek jövő pénteken lesz a születésnapja és az egyik ötletem az, hogy megajándékoznám egy festménnyel vagy rajzzal a házunkról, mert annyira szereti, és tudom, hogy grafikus vagy, tehát arra gondoltam, talán ismersz valakit, aki csinál ilyesmit.

- Én is megcsinálhatom - bökte ki gondolkodás nélkül Sam.

- Valóban? - öröm és megkönnyebbülés csendült ki Dan hangjából. Tudta! Sam tudta, hogy ez csak kifogás, hogy újra láthassa őt! - Meg akartam kérdezni tőled, de biztos voltam benne, hogy nemet mondasz. Istenem, ez fantasztikus! De hihetetlenül rövid a határidő, két hét múlva lesz a születésnapja. Meg tudod addig csinálni?

- Nem gond. George az egyetlen dolog, amivel mostanában foglalkozom.

- Ugyan, ugyan. Most *tudom*, hogy hazudsz. És mi a helyzet a finom, házi készítésű halpogácsával? Az is biztosan lefoglal.

- Ó, igen - nevet Sam. - Már majd megfeledkeztem róla. Látod, milyen izgalmas az életem? Babagondozás és főzőcskézés.

- Jill csak úgy tesz, mintha főzne. Mindössze négy recept van, amit tökéletesen elkészít, és ennyi. Csak azt tudom mondani, hogy a férjed piszkosul szerencsés ember.

Sam majd kicsattan a büszkeségtől.

- Hízélgéssel mindent elérsz.

- Ajaj - nevet Dan -, egy magamfajta pasasnak igazán nem szabadna ilyet mondanod.

Sam elpirul. Ez komoly flörtölés. Olyasvalami, amit évek óta nem engedett meg magának. Utoljára nem sokkal Chris előtt. És ami még fontosabb, *Dannel* flörtöl. Vagyis inkább Dan flörtöl vele.

Ami egyáltalában nem ugyanaz.

Sam megpróbál valami hasonlóan flörtölőt, okosat vagy szellemeset kigondolni, de egyszerűen nem találja a szavakat. Sokkal gyorsabban történik ez az egész, mint amire számított, és noha megrészegül az örömtől, egyszersmind felkészületlen is, és taktikát változtat, hogy egy számára kényelmesebb mederbe terelje vissza a beszélgetést.

- És mit kellene csinálnom a házról? Van esetleg fényképed, amiről dolgozhatnék?

- Még korábban készítettem néhány felvételt. Mit szólnál hozzá, ha még ma bedobnám neked? Otthon vagy?

Ó, Istenem! A haját meg kell mosni. A házat ki kell takarítani. Vásárolnia kell. George-ot el kell vinnie sétálni.

- Egész délután itthon vagyok, később jobb volna nekem.

- Mit szólnál a négy órához? Jövök teára. Sam nem tudja levakarni a mosolyt az arcáról.

- A négy remekül hangzik. Ha biztos vagy benne.

- Persze, hogy biztos vagyok. Én hozom a képeket, te pedig *crumpet**-et sütsz nekem.

- Ha-ha-ha. Szerencsés leszel, ha kapsz két szem állott Farley's piskótát.

- Emiatt ne aggódj, bőven elég, amit otthon kapok. Később találkozunk - és letette a kagylót.

*

Háromnegyed kettőkor megszólal a csengő. A francba! Sam a kádban van, arcán pakolással, a töredezett hajvégei csatakosak a kondicionálótól, George pedig mélyen alszik a szobájában. Kikászálódik a kádból, maga köré kap egy törölközőt, és lerohan a lépcsőn, víz csöpög a szőnyegre, ahogy kinyitja az ajtót. És ki áll a küszöb előtt? Maeve meg Poppy.

- Ó - Maeve sajnálkozva elmosolyodik -, hát nyilván nem a legjobb időben jöttünk át.

Bármikor máskor Sam a holdon lenne örömeiben, csak ma nem. Nem, amikor George bármelyik pillanatban felébredhet, ő pedig kihasználja az időt, mialatt a gyerek alszik, hogy elkészüljön.

És bár tudja, hogy Dan csak viccelt a crumpet-et illetően, ő meg akarja mutatni neki, hogyan lehetséges szexinek, gyönyörűnek, csodálatos anyának és bámulatos feleségnek is lenni. Úgy tervezi, hogy miután alaposan kitakarítja a házat, összedob egy gyors banános kenyeret.

* Tojás nélkül, élesztővel készített tészta, amelyet serpenyőben sütnek ki, és melegen, megvajazva tálalnak.

- Jaj, Istenem! - nyögi Sam. - Olyan boldogan behívnálak, de délután lesz egy megbeszélésem, és el kell készülnöm, mielőtt George felébred. Egyébként jól vagytok?

- Remekül - mosolyog Maeve. - Poppy egy tünemény, én pedig unatkozom, és erre jártunk, úgyhogy arra gondoltam, benézek hozzád, de ne aggódj. Majd legközelebb - megfordul, és indulni készül.

- Ne, várj! - Sam gyors számítást végez. Ha Dan négyre jön, rögtön odaadja a fényképeket, aztán beszélgetnek, aztán pedig... ó, Jézus! Mi van, ha történik valami? Nem, határozza el tüstént. A legtöbb, ami ma történhet, egy csók - már a gondolatára is beleremeg az ágyéka. Nem fogok lefeküdni vele, ebben a házban nem, és még nem, mondja magában határozottan. Csak egy csók. És öt órakor George uzsonnázik, hatkor George fürdik, tehát bármi történjék is, akkorra Dan már elmegy, viszont még akkor sem marad időm, hogy Maeve-vel foglalkozzam.

És szabad nekem egyáltalán találkozni Maeve-vel? Neki fogalma sincs a Julia-kapcsolatról, de olyan kedves! Ő lehetne az új kebelbarátnóm! Ó, Istenem! Mitévő legyek?

- Mit csinálsz holnap délelőtt?

- Ugyanazt, mint mindig – feleli Maeve. – Kószálok az utcákon és megkörnyékezek minden kellemes külsejű anyát, aki a barátnőm lehetne.

Sam nevet.

- Gyere át holnap kávéra. Fél tíz?

Maeve grimaszt vág.

- Az én anygalkám tízig szundikál. A francba! Olyan ciki, hogy mindent a kicsi alvásához kell igazítani.

- Semmi gond. Mit szólnál a fél tizenegyhez?

- Tökéletes. Akkor találkozunk.

*

Három óra harmincnégy percre Sam elkészül. A ház ragyog, minden felület tökéletesen fénylik, a konyhaasztalon egy vázában rózsza illatozik.

Sam új farmernadrágot visel egy hosszú kardigánnal, amely takarja a csípőjén és a combján a végre eltűnőben lévő terhességi „párnákat” – nem nagy kunaszt, mert az újra megtalált szerelem szinte nullára csökkentette az étvágyát.

A sminkje kevés és diszkrét, csak nagyon közelről észrevehető.

Az előszobában, a radiátor fölötti polcon vanília illatú gyertya ég, a konyhában ínycsiklandozó a banános kenyér illata, a nappaliban álló asztalt pedig levendulás bútorfényel törölte át.

Sam az égvilágon minden trükköt bedobott. Ha egy ingatlanügynök ma délután próbálná eladni a házat, valószínűleg ajánlatháború törne ki.

Kényelmesen ringatja magát a gyerekszobában lévő hintaszékben George-ot nézve, aki egy zenélő játékot püföl, ám most alig tűnik fel Samnek az egyébként szörnyen irritáló géphang – amerikai orrhangon azt nyafogja: *Kutyus. Cicus. Hello bébi!*

Négy óra előtt öt perccel megszólal a telefon. Dan az.

- Nagyon sajnálom – mondja, bár nem hangzik különösképpen bocsánatkérőnek, inkább nagyon sietősnek. – Közbejött valami, és ki

kellett mennem egy munkára. Egész nap távol leszek, úgyhogy hazafelé jövet majd bedobom a képeket a postaládádba. Rendben van?

- Persze - feleli élénken Sam, sikeresen leplezve csalódottságát, a hirtelen támadt elkeseredést. - Tökéletesen rendben van. Egy csöppet se aggódj.

Leteszi a telefont és visszatartja a könnyeit. Ez röhejes. Persze, nem arról van szó, hogy Dan nem szereti őt, ez olyasvalami, ami nem rajta múlik. Majd holnap telefonál. Találni fog, egy újabb kifogást, mert Sam végül is rájött, hogy ez pusztán csak kifogás. Hiszen át sem kellett volna jönnie, tépelődik, és kissé jobb kedvre derül. Postán is elküldhette volna a képeket, vagy bedobhatta volna egyik este, amikor Chris is itthon van. Dan azonban *meghívatta* magát teára, hogy velem töltsen az időt. Ez elkerülhetetlen volt, gondolja George-ot szemlélve. Majd ki fog találni valami mást.

És neki is találnia kell valami mást, ami leköti a gondolatait. Dan bérmentesen beköltözött a fejébe, és noha többnyire élvezzi a jelenlétét, kimerítőnek is találja. Úgy dönt, hogy ma délután elszakad tőle, nem fog rá gondolni.

Felhívja Maeve-t.

- Micsoda meglepetés! Ma hülyére untam magam. - Maeve betolja a babakocsit az előszobába, kiemeli Poppyt, és azzal a magabiztossággal sétál be a konyhába, ami az újsütetű anyukák sajátja egymás jelenlétében. Úgy viselkednek egymás házában, mintha a sajátjuk volna, nyitogatják a konyhaszekrényajtókat és kiszolgálják magukat partedlivel, cumisüveggel, meg baba törlőkendővel. Olyan otthonosan érzik magukat idegenek lakásában, ami a ritka alkalmakkor, amikor jelen vannak, sokkolja a férjeket.

- Milyen durva! - szokták odasúgni a férjek, mikor az újsütetű anyuka megkockáztatja, hogy az egész családot, a férjet is beleértve, elhozza vasárnapi teára. - Képzeld el, az összes konyhaszekrény-ajtót kinyitogatta. Nem kellett volna előbb megkérdeznie? Senki sem tanított jó modort ennek a nőnek?

És az új anyukák csak vállat vonnak, mert ők megértik ezt, mégpedig úgy, ahogyan a férjük soha.

Maeve tehát bejön a konyhába, mögötte Sammel, és örömmel kiált fel a konyha sarkába suvasztott bébiszék láttán, amelybe szakértő mozdulatokkal beszíjazza Poppyt, és egy játékrudat (a szék mellett találta a földön) ráz meg a kicsi fölött, hogy lenyugtassa és szórakoztassa őt.

- Megkínálhatlak valamivel? – kérdi Sam, és felteszi a vízforralót.

- Poppynak nincs szüksége valamire? Töménytelen tápszerem van. George olyan allergiás volt, hogy a piacon kapható összes márkát ki kellett próbálnom, úgyhogy bármit is akarsz, nekem van.

Maeve felvonja a szemöldökét.

- Amtamil?

- Van.

- Szójatej?

- Persze, hogy van.

- Aha, és... Nanny?

- Természetesen Nanny is van. Egyedül a kecsketejes tápszer volt az, amit az én szegény laktózérzékeny kisbabám megihatott.

Maeve grimaszt vág.

- Honnan tudod, hogy laktózérzékeny?

320

- Minden mástól szörnyű ekcéma jött ki rajta.

- Aha – mondja grimaszt vágva Maeve.

- Miért?

- Nem tudom megérteni, hogy a mi generációnkból miért nem volt senki laktózérzékeny, manapság pedig hirtelenjében minden második gyerek laktózérzékeny vagy allergiás, vagy mit tudom én.

Sam félreérti Maeve-t, aki határozottan meg van győződve arról, hogy a laktózérzékenység pusztán a neurotikus anya képzeletében él.

- Szerintem biztosan sokkal több adalékanyagot használnak manapság – mondja Sam. – Bárcsak ne tennék, bárcsak normális tápszert adhatnék George-nak!

- Ez épp olyan, mint azok a nyavalyás bioizék - folytatja Maeve, és már dől belőle a szó. - Mi sosem kaptunk bioételt, igaz? És mi bajunk lett? Semmi. Képtelen vagyok megérteni, mi a fenének kell háromszor annyit kiadni a bioélelmiszerért.

- Jaj, Istenem - nyög fel Sam. - Tudod mit? Kurvára egyetértek veled, de nézz ide - kitarja a hűtőszekrény ajtaját, és int Maeve-nek, hogy vessen rá egy pillantást. Biotej. Biosajt. Biokenyér. Biozöldségek.

- Hát nem röhejes? Én pontosan ugyanazt gondolom, mégis ezt veszem, mert mindenki más is.

- Bocsi, bocsi! - Maeve egyre feszélyezettebben érzi magát. Fogalma sem volt arról, hogy Sam is azok közé a nők közé tartozik, Sam aki annyira... *normálisnak* tűnt. - Meg se kellett volna szólalnom. Én, meg az a nagy pofám.

- Ki kellett mondanod, és igazad van. Tehát, mit szeretnél inni? -

Sam kinyitja a szekrényajtót, és amikor nem kap választ, hátrafordul. Maeve a mélyhűtő előtt áll, az ajtó kitarva, ő pedig zavartnak és kissé döbbentnek látszik.

- Sam, tudom, hogy hülye a kérdés, de miért van begyömöszölve hárommillió jégtartó tálca a mélyhűtődbe?

Sam nevetésben tör ki.

- Nem jeget tartok benne. Olvastam egy ragyogó cikket, amely arról szólt, hogy jégtartókban kell lefagyasztanod a bábiknek készített ételeket. Ez óriási. Minden alkalommal, amikor főzök, csak kiürítek kettőt-hármat, olyan egyszerű.

- De, Sam - mondja Maeve, és bár ugyancsak igyekszik visszafojtani a nevetését, képtelen rá -, amikor megfagytak, miért nem teszed át mélyhűtő zacskóba ahelyett, hogy egyre több jégkockatartót veszel?

- Te ugratsz engem - Sam belesápad, ahogy az egymásra rakott, lefagyasztott bébiételes tálcákra mered, amelyekből annyi van a mélyhűtőben, hogy egy milliméternyi szabad hely sem maradt benne. - Ezt senki sem mondta nekem.

- Jaj, Istenem, nagyon sajnálom! - Maeve hangosan kacag. - Csak azért nevetek, mert én pontosan ugyanezt tettem volna, de láttam valakit, aki ezt csinálta. Biztosan ezreket költöttél azokra a kurva jégkockatartókra.

Sam vigyorog, kezdi belátni, mekkora hülyeséget csinált.

- Ezreket azért nem, de több százat biztosan. Istenem, én egy idióta vagyok. El se tudom hinni, hogy ez nem jutott eszembe.

- Akkor hát nem én vagyok az egyetlen, akinek a szülés óta összezsugorodott az agya?

- Persze, hogy nem. Pedig már azt hittem, elég jól leplezem. Szóval, mit iszol? - Visszamegy a konyhaszekrényhez. - Kamilla? Alma és csipkebogyó? Menta? - Maeve elképedt arcára néz és felnevet. - Vicceltem - mondja. - Teát vagy kávé?

- Teát mondanék, de nem bízom meg benned, és egyébként is szükségem van némi koffeinre, úgyhogy inkább kávé csinálj. Erős legyen. Két kanállal, meg tejjel.

- Két kanállal? Biztos vagy benne?

- Aha, be kell hoznom a kéthavi lemaradást, amikor egy cseppet sem ihattam. Úgyhogy... - Maeve körülnéz a konyhában. - Ez épp olyan gyönyörű, mint gyanítottam. De ami a lényeg, mintha azt mondtad volna, hogy nincs segítség.

- Nincs is.

- Te ugratsz engem. Kissé rosszul érzem magam. Hogy a pokolba tudod egymagad ilyen tökéletesen rendben tartani ezt a helyet? Ezt senki sem csinálja - közelebbről fürkészi Samet. - Te afféle *Staffordifeleség* vagy, vagy mi a csuda?

- Bízz bennem - nevet Sam. - A legkevésbé sem. Volt ez a megbeszélésem... - Ekkor ébred rá, hogy szinte teljesen megfélekezett Danról. Magában tarthatja az igazságot, de teljes egészében nem hazudhat, egy új barátnőnek semmiképp. - Ez a barátom titokban megkért, hogy rajzoljam le a házat a felesége születésnapjára, és annyira szégyelltem, hogy úgy nézett ki a ház, mint amit bombatalálat ért, hogy egy alapos villámtakarítást

rendeztem ma délután. Ha ettől jobban érzed magad, megesküszöm, hogy ez a ház sosem néz így ki.

- Jól van. Ettől egy kicsit valóban jobban érzem magam. Ezek szerint rajzolsz?

- Grafikus tervező voltam.

- És most?

- Most anyuka vagyok, akinek három hónap után vissza kellett volna mennie dolgozni, de már évek óta nem éreztem jól magam a cégnél, és egyszerűen képtelen voltam visszamenni. Úgyhogy most főállású anyuka vagyok, aki egy vasat sem keres, és valamiféle munkát kell találnia, hogy ne veszítse el az ép elméjét, de közben neheztel a férjére, amiért nem képes úgy gondoskodni róla, ahogyan szeretné. Olyan anyuka vagyok, akinek valószínűleg valami nagyon okos dolgot kell kitalálnia.

- Nem kerülgeted a forró kását - kacag Maeve. - Ha ez bármennyire is megvigasztal, megértelek.

- Te visszamész dolgozni?

- Hát kéne. És Poppy előtt úgy is gondoltam, hogy mindenképpen visszamegyek, úgy gondoltam, hogy begyepesednék, ha nem volnék a munkahelyi környezetben, viszont most nem tudom, hogy ott tudnám-e hagyni a kicsit. Ez a kurva háromhónapos határidő itt lóg a fejem felett, és alig hiszem, hogy ezt én mondom, de az igazság az, hogy fura mód kielégít az anyaszerep - felsóhajt. - Éveket töltöttem a karrierem építésével, és pont, amikor kezdtem eljutni valahova, terhes lettem. Úgy gondoltam, Poppy ideiglenes fellobbanás lesz, de egyszerűen nem hiányzik a munka adrenalinja. Úgy gondolom, boldog vagyok itthon, Poppyval.

Egy pillanatnyi gondolkodás után Maeve még hozzáteszi:

- A televíziónál dolgoztam.

- Tudom. - Találkozik a tekintetük, és Sam tudja, hogy vallania kell. -Jaj, Istenem! Kérlek, esküdj meg rá, hogy nem rohansz el, ha elmondom, honnan tudom.

- Esküszöm, hogy legalább tíz percig tart, amire elrohanok, mivel rá kell adnom Poppyra a kezeslábasát, és újra be kell őt kötnöm a

babakocsiba – természetesen viccel, de kíváncsi. Honnan tudhatja Sam, hogy a tévénél dolgozott.

Sam nyöszörög. Annyira szereti Maeve-t. Nagyszerűen érzi magát vele. Tudja, hogy nagyon jó barátnők lehetnének. Viszont azt is tudja, hogy megvan rá az esély, hogy még azelőtt félbeszakítja őt, mielőtt igazán belevágna.

- Ismered a barátodat?

- *Markot?* Igen, nagyon is jól.

- És ismered az ex-barátnőjét?

- Juliát? Igen. Nem annyira jól – mondja lassabban Maeve, mintha derengene neki valami.

- Julia, nos, igen... Hogy is mondjam el... – Sam viaskodik magával.– ... ő a legjobb barátnőm.

- Ó! – Maeve hátradől a székén. – Akkor ez azt jelenti, hogy igencsak nagy problémád van velem, és örülten utálsz, és pusztán azért hívtál át, hogy kivehess néhány szálat a hajamból, amikor nem figyelek, és vudubabát csinálj, ha elmentem?

Sam akaratlanul is elneveti magát.

- Arra gondoltam, hogy neked okoz ez nagy gondot – mondja.

- Mert én még mindig beszélek Juliával, rengeteget beszélünk, és egyszerűen nem akarom, hogy rosszul süljenek el a dolgok.

Maeve gondolkodik egy darabig, mielőtt válaszolna.

- Ha jól értem, Julia és Mark évek óta hihetetlenül boldogtalanok voltak egymással, és mindketten tévesen azt képzelték, hogy egy gyerek megjavíthatja a kapcsolatukat?

Sam rábólint.

- És Julia most New Yorkban él, valójában piszkosul jól érzi magát, minden este más férfival jár szórakozni, amolyan *Szex és New York* módra?

Sam rábólint.

- És tudom, hogy nehéz lehetett neki, amikor először hallott Mark-ról és rólam... És Poppyről – Sam már majdnem rábólint, de gyorsan észreveszi magát. Nem akar hűtlen lenni Juliához. –

Szerintem mostmár valószínűleg nem neheztel különösebben.

Hacsak nem járok teljesen rossz nyomon.

- Nem, azt mondanám, hogy többé-kevésbé összefoglaltad.

- Tehát, azt tervezed, hogy felhívod Juliát, és mindent elmondasz neki rólam?

- Hát, nem. Valójában nem így tervezem. Még nem tudom, mit fogok mondani neki rólad.

Maeve megfogja Sam kezét, hangja hirtelen mély őszinteségről árulkodik.

- Akkor miért nem találkozzatunk egy ideig, hogy meglássuk, hogyan működik?

Sam mosolyog, csupa megkönnyebbülés.

- De ez nem egy kapcsolat? - mondja óvatosan.

- Határozottan nem az - mosolyog Maeve. - Csak összejövünk.

Senkinek sem kell tudnia róla. Ja, és még valami. Semmi *NYSZM*.

- *NYSZM*?

- Nyilvános Szeretet Megnyilvánulás.

- Akkor barátnőm - mondja Sam, ahogy cinkosan összemosolyogva megrázzák egymás kezét -, megállapodtunk.

*

Egy órával később még mindig a konyhaasztalnál ülnek, amikor megszólal a csengő. Sam felpattan, hogy ajtót nyisson, és Dan áll a küszöbön. Sam szíve a torkában dobog, Dan pedig csak mosolyog azzal a szexi mosolyával, és mentegetőzve előadja, hogy egy Londonban turnézó amerikai rockszttárral ment interjút készíteni, akinek rossz tapasztalata volt az éppen eléje beosztott bulvársajtóossal, következésképp nem áll szóba több újságíróval.

- Kinek csináltad volna? - Sam annyira odavan, hogy alig kap levegőt.

- A *Telegraph*-nak. Épp most beszéltem a szerkesztővel. A hírességek hóbortos hisztériáiról fogok cikket írni helyette. Persze csípős lesz.

- Persze.
- Amikor kudarcba fulladnak a sztorik, a szabadúszó firkász kapható egy kis játékra. Tehát, itt vagyok.

- Egy kis játékra? – Samnek, bár szuggesztív pózban, egyik kezét a csípőjére téve áll az ajtónyílásban, óhatatlanul eszébe jut, hogy Maeve a konyhában van, és hirtelenjében azt kívánja, bárcsak elmenne, bárcsak máshol lenne, és nem ott!

- Mi ez a pazar illat? – Dan nem veszi a lapot, Sam pedig puff lesz, de aztán arra gondol, hogy a korábbi telefonbeszélgetésük során ő sem vette, és tudja, hogy Dan csak ezt fizeti most vissza.

Megbocsátja neki.

- Házi banános kenyér. – Sam mosolyogva utat enged a férfinak. – Itt van egy barátnőm. Kerülj beljebb, ismerkedj meg vele.

Maeve tetőtől talpig alaposan szemrevételezi Dant. Ismeri az efféle pasikat. De sokszor feküdt le ilyen férfiakkal. Csapodár és veszélyes, úgyhogy (Sam legnagyobb megkönnyebbülésére) hűvösen köszönti, majd csöndesen ülve azt figyeli, miként változik meg Sam a férfi jelenlétében.

Olyan pasi ez – gondolja, miközben Dan hosszú lábait kinyújtóztatva hátradől a széken, Sam pedig sűrög-forog körülötte -, aki jól érzi magát a bőrében. Talán túlságosan is jól. Elvárja, hogy mindenki szeresse, Maeve viszont sosem szívlelte ezt a típust. Szeretkezni velük, azt igen. Szeretni őket, azt nem.

Ellenben kétségkívül veszedelmesen vonzó a pasas.

Sam pedig, ehhez sem fér kétség, rávetődött a horogra, a zsinórra meg a nehezékre.

Nem csoda hát, hogy ennyit vesződött a házzal, és banános kenyeret sütött.

Dan miatt volt mindez.

Dan megeszi a banános kenyeret, bőségesen elárasztja Samet dicséretekkel, aki szinte a karjába olvad, majd Maeve-hez fordul és hatásos, lefegyverző kérdésekkel ostromolja őt. Kicsoda, hol lakik, mivel foglalkozik, mennyi idős Poppy, és milyen szülés volt.

Ezen a ponton Maeve-nek, aki már amúgy is feszélyezve érzi magát ebben a helyzetben, feltűnik, hogy Samet nagyon is elcsüggeszti Dan őiránta tanúsított figyelme. Nem szállok be ebbe a játékba, gondolja, és indulni készül.

Erőltetett mosollyal megrázza Dan kezét és megöleli Samet. Tudja, hogy Sam veszélyes terepre tévedt ezzel az emberrel. Miként azt is, hogy elvakítja a vonzereje, képtelen meglátni, milyen ártalmas lehet rá nézve, hogy mindent kockára tehet egy röpke viszony kedvéért.

Ám ami még ennél is fontosabb, a pasas szemlátomást nem érez ugyanígy Sam iránt. Kedvére van az érdeklődése, szereti bátorítani, ám az ő számára ez csupán játék, és a legtöbb, amire elkötelezi magát, egy közönséges kis viszony.

Vajon eléggé ismeri Samet ahhoz, hogy megmondja neki? – tűnődik Maeve. És ha igen, mégis, mi a csudát fog mondani?

- Tudod, hogy ez hogy hangzik? - Julia már korábban is hallotta ilyennek Sam hangját. Bárkinél jobban ismeri őt, és tudja, hogy Sam mindig az elérhetetlen után vetette magát. Julia ott volt, amikor élete legutóbbi szerelméről kiderült, hogy a legnagyobb szar volt az életében.

- Ez már megint olyan Paulósan hangzik.

Paulo az edzőtermi instruktora volt. A csoportban mindenki elájult a százkilencven centis olasztól, akibe minden második lány bele is szeretett, ám egyik sem volt annyira belesve vagy olyan komolyan, mint Sam.

Ő minden egyes alkalommal megjelent, biztosította magának a helyet az első sorban, és hamarosan a nyilvánvaló kedvencé avanszált. Paulo mindig azt mondta a többieknek, hogy Samet figyeljék, helyeslően bólogatott felé, kacsintott és mosolygott, és edzés után halkán beszélgetett vele.

Sam olyan volt, mint egy eszement.

Ahogy később viccelődött ezen, a dolog egyetlen előnye az volt, hogy soha életében nem sikerült olyan soványnak lennie.

Minden idejét az edzőteremben töltötte. Hamarosan azt javasolta, hogy kávézzanak együtt, aztán igyanak valamit edzés után. Sam teljesen odavolt, amikor Paulo igent mondott, ám Julia szüntelenül óvatosságra intette, mondván, hogy olyan pasi, akinek arra van szüksége, hogy bálványozzák a nők, aki csak azért bátorítja Samet, hogy a saját egóját táplálja, de valójában nem érdekli őt Sam.

Aztán egy este végül elcsábította a férfit. Borzalmas volt a szex. Még csak nem is izgalmas. Paulo utána rögtön felöltözött és távozott, Sam pedig megkönnyebbülve feküdt az ágyban, amiért elment, és azon tűnődött, hol romlott el ilyen förtelmesen ez az egész.

Sam nem tudta azonnal felfogni, de idővel ráébredt, hogy Juliának volt igaza. Még azon sem lepődött meg, amikor később kiderült, hogy Paulónak hosszú évek óta barátnője van és két gyereke.

Az viszont igenis meglepte, hogy pont most hallja a nevét, amikor Juliával beszél telefonon, amikor végre megnyílt és mindent elmondott neki. Tudta, hogy majd helyteleníti, hogy nem fogja teljesen megérteni, ám ezt azért nem várta tőle.

- Paulo? Ő egyáltalán nem olyan, mint Paulo! Hogy mondhatasz ilyet, amikor még csak nem is találkoztál vele?

- Épp most mondtad, hogy Dan tulajdonképpen boldog házasember...

- Azt nem mondtam, hogy boldog - szakítja félbe dühösen Sam.

- Nem, viszont még mindig a feleségével van, és úgy tűnik, vele is marad... Elvégre megbízott egy kép elkészítésével a születésnapjára, tehát nem valószínű, hogy a jövő héten megjelennek a válóperes bíróságon.

- Hát aztán? Ez még nem azt jelenti, hogy boldogok.

- Nem, viszont *együtt vannak*. Akárhogy is, házas ember, boldog vagy sem, és ennek ellenére nyilvánvaló jeleket küld *neked*, hogy ki akar kezdeni veled. A neje meg a te férjed szeme láttára flörtöl veled. Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Sam, de nem hiszem, hogy tisztességes ember ilyesmit művel.

Sam hitetlenkedve horkan fel.

- Tisztességes emberek? Egyszerűen röhejes vagy. És mi van, ha nekem van igazam? Mi van, ha Dan hozzám hasonlóan tudja, hogy nem a megfelelő személlyel házasodott össze és egyszerűen nem bír magával, amikor ott vagyok?

- Sam - mondja szelíden Julia -, ha erről volna szó, ha valóban azt hinné, hogy nem a megfelelő embert vette el, és csőbe húzták egy gyerekkel, még akkor se tenne neked ilyen megjegyzéseket, nem

bátorítana úgy, ahogy bátorít. Az egész dolog Paulóra hajaz. Egy szörnyen bizonytalan pasasra emlékeztet, aki nős és elfogadhatóan boldog, viszont vagy állandóan nőügyei vannak, mert szexfüggő, és azzal próbálja igazolni magát, hogy szereti a feleségét meg a gyereket, a viszonyai pedig csak fizikai szükségletet elégítenek ki, avagy egy szörnyen bizonytalan pasas, aki sosem fogja megcsalni a feleségét, viszont szereti tudni, hogyha akarná, megtehetné, és minden nőt szédít, aki a legcsekélyebb érdeklődést mutatja iránta. Akármelyik legyen is, nem tudom megérteni, hogyan lesz ennek boldog vége. Ha valóban kíváncsi vagy a véleményemre, hát szerintem ez egy újabb Paulo-ligás szerelem, és a pasinak semmi más nem áll szándékában, mint az imádatodban fürödni.

- Tudtam, hogy nem szabadna elmondanom neked - mondja harciasan Sam. - Tudtam, hogy úgysem fogod megérteni.

- Majd én megmondom neked mi az, amit nem értek meg, Sam. Azt nem értem meg, hogy egyáltalán miből gondolod, hogy Chris nem a megfelelő férfi számodra, amikor hat éve együtt vagytok, és ő csodálatos hozzád, te pedig annak ellenére, amit most összehordasz, szereted őt. Szerintem az egyetlen ok, amiért annyira kielégítetlennek érzed magad, hogy valamilyen szülés utáni depresszióban szenvedtél, boldogtalan vagy, és keresel valamit vagy valakit, akit hibáztathatsz érte, és mert Chris van hozzád a legközelebb, ő kapja a szemrehányást.

Sam már ott tart, hogy leteszi a kagylót, sőt lecsapja dühében, de akkor úgy dönt, hogy neki is volna néhány keresetlen szava Juliához, és megpróbálja félbeszakítani őt.

- Még nem fejeztem be - mondja Julia. - Ha most otthagysz Christ, azt egész életedben bánni fogod. Azt hittem, kezdesz jobban lenni. Azt képzeltem, azért hallottalak az elmúlt hetekben inkább a régi Samnek, mert visszanyertél a régi energiádból, és sikerült kirángatnod magad ebből, és most rá kell döbbernem, hogy csak valami ravasz fickó miatt van. Sam, te férjnél vagy. Neked gyereked van... Mikor fogsz végre felelősséget vállalni az életedért?

Sam meg sem várja a drámai hatásszünetet. Lecsapja a kagylót, és kitör belőle a zokogás.

Öt perccel később Chris telefonál.

- Mi a baj?

- Semmi - szipogja, képtelen elmondani neki az igazat. - Csak egy kicsit „hormonálisan” érzem magam.

Chris már nem is kérdez többet, igencsak járatos a hormonok okozta hirtelen sírógörcsökben.

- Szegény szerelmem. Hozzak neked haza valamit?

- Nem. Jól leszek.

- Figyelj. Jill épp most telefonált, hogy összejöhetnénk, én pedig arra gondoltam, hogy a bébiszitterhelyzet miatt nekünk kellene áthívni őket vacsorára. Mondjuk, ezzel köszönnénk meg az ő teameghívásukat. Mit szólsz hozzá?

- Igen - vágja rá tüstént Sam. - Nagyszerű ötlet. Jövő pénteken lesz Jill születésnapja, úgyhogy mit gondolsz a jövő vasárnapról? Semmi flancosat - mondja máris egy lakomát tervezve, amely még inkább lenyűgözi Dant -, csak egy laza vacsorát.

- Óriási. Visszahívom Jillt és megmondom neki. Tudod, annyira jó újra a régi Samet hallani. Olyan boldog vagyok, hogy újra el akarsz járni otthonról, hogy megint kezdünk találkozni emberekkel.

- Csupán Jill-lel és Dannel.

- Azért ez mégis csak egy kezdet. És komolyan, azt hiszem, hogy ez a Maeve jó hatással van rád. Csak most kezdem felfogni, milyen nehéz lehetett neked Julia nélkül. Más ember lettél, amióta talákoztál vele.

- Valóban? - Sam magában nevet az irónián, elvégre természetesen Dan miatt van az egész, de milyen jól jön, hogy Maeve durván éppen akkor lépett az életébe.

- Igen, és volna is egy ötletem. Mit szólnál hozzá, ha Maeve-t és Markot is meghívnanánk. Mark biztosan jól megértené magát Jill-lel és Dannel, persze Maeve-t nem ismerem. Mit gondolsz, működne? Vagy- habozik - túlságosan kínos lenne számodra Maeve-t és Markot egy párként látni?

- Szerintem ez ragyogó ötlet! Maeve itt volt a minap, amikor Dan beugrott, és úgy láttam, megértik egymást. - Tudja, hogy ez nem éppen igaz, és Maeve nem úgy nézett ki, mint aki jól fogadja Dant, de ez nem lesz annyira feltűnő, ha mind a hatan együtt lesznek.

Talán a Juliával folytatott mai telefonbeszélgetés előtt kínosan érezte volna magát, ha együtt látja Maeve-t és Markot, úgy érezte volna, hogy valahol elárulja Juliát, most viszont már nem.

Most úgy dönt, hogy minden lehetséges módon Maeve foglalja el Julia helyét.

*

Hál' istennek, vasárnap van.

Hétfőn, kedden és szerda délelőtt befejezte a Dan és Jill házáról készülő festményt. Szerda délután csatlakozott Maeve-hez a One O' Clock klubban a Heathen, aztán Maeve-nél töltötték a délutánt, a nappaliban ücsörögtek a padlón, Poppy a hintaszékében feküdt, George pedig kúszott-mászott.

Sam úgy gondolta, furán fogja érezni magát, amikor belép Julia házába abban a tudatban, hogy ő már nem lakik ott, ám a kezdeti félelem után látta, hogy Maeve sokkal inkább otthon van benne, mint Julia volt. Maeve minden szobát megtöltött könyvekkel, festményekkel és virágokkal - igazi otthonná varázsolva egy kopár házat.

A ház, azóta kelt életre, amióta Maeve beköltözött, és Sam először értette meg, mire gondolt Julia, amikor azt mondta, hogy sosem érezte itt otthonosan magát, hogy mindig feszélyezte a mérete. A ház impozáns volt, ám Maeve lakályossá tette, a maga képére formálta.

Az idegenkedés, amire Sam számított, mindössze öt percig, ha tartott. Öt perc alatt végigjárta a szobákat, némán emlékezve a régi szép időkre, s azon elmélkedve, miért olyan szomorú.

Meghívta őket vasárnap estére, megjegyezte, hogy tudja, Maeve nincs oda Danért, viszont Jill tündéri, és egyébként is szeretné, ha

Maeve mindkettejünkkel amúgy igazán találkozna, mert akkor biztosan megváltozna a véleménye Danról.

No, meg azt is akarta, hogy találkozzék Chrisszel. Akkor majd Maeve biztosan meg fogja érteni, miért olyan biztos abban, hogy nem működik a házasságuk. És ha Maeve lesz az új kebelbarátnője, egyértelműen támogatnia kell Samet, amikor beüt a mennykő.

Maeve teljesen odavolt, azonnal fel is hívta Markot a munkahelyén. Mark ragaszkodott hozzá, hogy beszéljen Sammel, aki az ismerős és kedves hang hallatán majdnem elsírta magát, s ahogy lassan helyére tette a kagylót, érezte, hogy biztonságban van és szeretik.

Jill felhívta és megkérdezte, van-e szüksége valamire, ha Sam akarja, készíthet pudingot vagy egy előételt, aztán *Bread-and-butter* pudingot ajánlott, nevetve igazolta, amit Dan mondott: ez volt az egyetlen puding, amelyet el tudott készíteni, ezt viszont fantasztikusan csinálta.

Jill hívása után Sam egy kicsit elszomorodott. Ha nem éppen azt tervezné, hogy ellopja a férjét, szinte biztosan Jill lenne a barátnője. Sam kedveli Jillt, de nem viszi túlzásba. Kedves vele ömlengés nélkül. Meg kell tartania a három lépés távolságot, máskülönben sosem lesz képes megszökni a férjével.

*

Most, ma este, egy negyed óra múlva mindenki megérkezik. A lazac a pácban, a zöldségek felkarikázva és felkockázva, az olívás *ciabatta** csak arra vár, hogy felmelegítse a sütőben.

Chris gondosan egymásra helyezi a borospalackokat a hűtőszekrényben és ellenőrzi a „hosszú” italokhoz szükséges készletét. Tonik? Pipa. Szóda? Pipa. Narancslé? Pipa. Limonádé? Pipa. Már alig várja ezt a feladatot, szinte el is felejtette, mennyire élvezte a társasági életet, milyen gyakran csinálták ezt Sammel *G. e.*

Elismerően mosolyog a konyhába belépő Samre. Gyönggyel kivarrt sötétzöld felsőt visel, amely eltakarja gyorsan karcsúsodó csípőjét, és szexisen suhogó ferde szabású, földig érő szoknyát.

- Fantasztikusan nézel ki! - Arcon csókolja Samet, és át akarja ölelni, de Sam mosolyogva otthagyja, úgy tesz, mintha a konyhapulton lévő lazacot ellenőrizné. Természetesen nem Chris kedvéért vette a ruhát, mindazonáltal fontos, hogy tetszik neki, mert így még szexisebbnek érzi magát, mint amikor először állt meg ma este a tükör előtt.

Megszólal a csengő. Chris indul ajtót nyitni, a nyomában lépkedő Samnek már majd kiugrik a szíve a várakozástól, idegességében kapkodva szedi a levegőt.

Ahogy nyílik az ajtó, Jill fintort vág, és mentegetőzni kezd.

* Megvajazott kenyérből tejjel, tojással, fahéjjal és mazsolával készült édesség.

** Olasz kenyérféleség.

- Nem tudtuk, mitévők legyünk - mondja kezében a pudinggal, és az apja nyakát átfogó, pizsamába öltöztetett Lillyre mutat, akinek majd leragad a szeme az álmoságtól. - A nyavalyás babiszitter akkor telefonált, mikor már nálunk kellett volna lennie, hogy megfájdult a feje, és nem tud átjönni. Fogalmunk sem volt, mit csináljunk, úgyhogy áthoztuk az utazóágyat. Itt kell valahol lefektetnünk Lillyt, olyan nagyon sajnálom.

- Emiatt ne aggódj - tereli be őket Sam. - De nem lesz gond veled, amikor majd hazaviszitek?

- Nem valószínű - grimaszol Jill -, de mit tehetnénk? Mindig igazi rémálom, amikor nem a napi rutin szerint történik minden, de remélhetőleg hazafelé újra elalszik a kocsiban, és egyenesen be tudjuk tenni az ágyába. Igazán sajnálom, hogy így történt. Hova állíthatjuk az ágyát?

Jill, Dan és Sam lábujjhegyen felóvakodik az emeletre, és George szobája előtt széthajtogatják az utazóágyat.

- Nem akarom őt betenni George szobájába - suttogja Jill -, nem szeretném felébreszteni a gyereket, viszont idekint kellemes, meg elég sötét is van.

- És a bébiőr?
- Nem érdekes, mi már nem használjuk. Meghalljuk, ha sírna.
- Rendben, de azért hadd nyissam ki résnyire George ajtaját. Csak a biztonság kedvéért.

- Igazán nincs szükség erre.
- Így jobban érzem magam. - Sam halkán résnyire nyitja a gyerekszoba ajtaját.

Jill lefekteti Lilyt. Dan Sam után indul a sötét lépcsőházban, félúton vannak, mikor a vállára teszi a kezét. Mindketten megállnak, Samet rosszullét környékezi, mert tudja, hogy ez az a pillanat, amire várt. Amikor valóra válnak az álmái.

Megfordul, s akár egy álomban, lassítva történik minden. Dan feje lassan az övé felé mozdul, ő pedig mozdulatlanul, lehunyt szemmel, fejét kissé oldalra hajtva áll. Puha csók érinti ajka szélét. Nem moccan, várja a folytatást...

- Csak meg akartam köszönni neked - súgja Dan. - A képet. Csodaszép.

- Ó, köszönöm - bújja Sam, s immár nyitott szemmel vár a többi csókra.

- Komolyan mondom. Hihetetlenül tehetséges vagy.
- Hízélgéssel - mondja Sam, és mosoly játszik az ajkán - mindent elérsz.

- Lefogadom, hogy minden fiúnak ezt mondog - ugratja halkán Dan.

Hát ez az. A felhívás táncra, aminek Sam nem tud ellenállni. Többé már nem.

- Dehogy - súgja mélyen a férfi szemébe nézve -, csak neked.
- Minden rendben? - szólal meg mögöttük Jill, aki lefelé jön a lépcsőn, s még a suttogása is vidámra sikeredik. Sam dühös, egyszersmind zavarban van. És ha meghallotta? Ha meglátta? Nem. Kizárt dolog. Egy házasságtörő férj látványától nem volna ilyen jókedvű.

- Persze, drágám - feleli Dan. - Épp azt mondtam Samnek, hogy hihetetlenül tehetséges.

Jill a szája elé kapja a kezét.

- El sem hiszem, hogy egy mukkot sem mondtam. Sam! Imádom, imádom, imádom! Elképesztő vagy! A legszebb születésnap ajándék, amit valaha is kaptam, és hihetetlen, hogy te festetted. Nagyon köszönöm! - Átöleli Samet, aki vonakodva megpaskolja Jill hátát, és alig várja, hogy kiszabaduljon az ölelésből.

- Láthatod, mekkora sikert arattál - mondja mosolyogva Dan, Sam pedig Jill válla fölött visszamosolyog rá, amikor újra megszólal az ajtócsengő, és mindhárman elindulnak lefelé a lépcsőn.

- Istenem, de jó látni téged! - Sam felmosolyog Markra, és szeretettel öleli meg a férfit. - Hiányoztál nekünk.

Mark vállat von.

- És? Nem hívtatok fel... Nem írtatok... Mégis mire kellett volna gondolnom?

- Furdal a lelkiismeret - mondja Sam, és csakugyan így érez.

- Hát ne furdaljon - feleli kedvesen Mark. - Tudom, milyen az, amikor egy kapcsolat véget ér. Tulajdonképpen nem kéne állást foglalnod, de nehéz nem kiállni valaki mellett. És különben is, mindig Julia legjobb barátnője voltál. Mellé kellett állnod, még akkor is, ha...- játékosan oldalba böki Samet - ha valójában én voltam az, akivel fenn akartad tartani a barátságot.

- Bújjatok be! Ismerjétek meg a barátainkat. - Sam belekarol Markba, és Chris meg Maeve mögött bemennek a nappaliba.

*

A nők irányítják a csevegést. Jill bébiszitter-rémálma újabb gyermekgondozási horrorhistóriákhoz vezet, a férfiak élvezettel hallgatják, csupán mogyoróropogtatással meg az újratöltött poharakba csörgedező italok hangjával zavarva meg a történeteket.

Aztán helyet cserélve egy csoportba verődnek, hogy közös témát találjanak, a vasárnapi rangadóval kezdik, majd áttérnek a bébiőrült hitvesekre, s fokozatosan felfedve gyöngédebb oldalukat, összevetik tapasztalataikat, és dicshimnuszokat zengnek az apaság örömeiről.

Maeve és Jill rögtön megtalálják a közös hangot. Sam minden tőle telhetőt megtesz, hogy lazítson és beszálljon a társalgásba, ám miközben velük csacsog, tudatában van, hogy Dan vele szemközt ül. Szándékosan nem próbálja elkapni a tekintetét, viszont egyfolytában úgy tesz, mintha Chrisre nézne, s visszafelé fordulva pillantása átsiklik Danen, hátha összeakad a szemük, hátha válhatnak egy titkos mosolyt.

Még mindig ég a szája sarka, ahol megcsókolta. Igyekszik Jillre és Maeve-re koncentrálni, ám örökösen visszakalandozik a csókhoz, hogy mégis mi történt volna, ha Jill nem lép közbe, meddig jutottak volna a sötét lépcsőházban, ha kis híján nem kapják rajta őket.

- Drágám, asztalhoz ülhetnénk? - Chris remekül érzi magát a nyájas házigazda szerepében, ő vezeti a sort az ebédlőasztalhoz, jelöli ki a vendégek helyét.

Ha Dan szeret, rám mosolyog, mielőtt helyet foglal.

- Mark, kérlek, ülj Jill bal oldalára, te pedig Dan a jobbára, Sam mellé.

Dan ránéz Samre és elmosolyodik.

Köszönöm, Istenem! Ígérem, hamarosan elmegyek a templomba.

*

Nagyon sikeres az este. Maeve még mindig bizonytalan Dant illetően, azt viszont látja, hogy Sam tekintete mindenhová követi a férfit, szinte kizárólag őrá fókuszál a figyelme..

Vacsora közben egyszer csak leejti a szalvétáját, meg van győződve róla, hogy Dan kezét Sam combján látja majd az asztal alatt, de némi mászás után kiderül, hogy téved.

Ez meglepetésként éri. Bár Chris ennél is jobban meglepte. Sam flörtölése Dannel, a vágya, hogy továbblépjenek annyira nyilvánvaló, hogy Maeve azt feltételezte, valami alapvetően nem stimmel a férjével. Biztosan arrogáns. Ellenszenves. Nincs benne semmi vonzó.

Nem számított Chrisre, nem számított erre a „rendes srác” típusra, miként az sem kerülte el a figyelmét, hogy milyen gyakran pillant

Samre - szerelem, reménykedés és némi zavar sugárzik a tekintetéből.

Szemlátomást szereti a feleségét, nyilvánvalóan bántja, hogy nem érdeklődik iránta. Maeve úgy dönt, teszteli a helyzetet, megpróbál rájönni, mit tud Chris arról, hogy Sam egyre jobban bele van zúgva Danbe, hogy egyáltalán sejt-e valamit. Megvárja, amíg Jill mély beszélgetésbe elegyedik Markkal, Sam pedig elmélyül Dan imádatában, majd odafordul Chrishez.

- Tehát Jill és Dan. Milyen régóta ismeritek őket?
- Jillt már évezredek óta a munkámon keresztül. De házaspárként csak nemrégiben járunk össze.
- Hm. Jill tüneményes.
- Ugye? Nagyon örülök, hogy jól megértitek egymást.
- És Dan? Mesélj róla valamit.
- Remek fickó - mondja Chris, ábrázata merő ártatlanság. - Ők ketten a föld sója.

Maeve nem forszírozza tovább a dolgot.

*

- Ki kér pudingot? Jill *bread-and-butter* pudingot készített - mondja jókedvűen Chris, mikor elfogy a lazac, és kicsit leül a beszélgetés.

Helyeslő mormogás az asztal körül, így Maeve összegyűjt néhány tányért és Sam után megy a konyhába.

- Nem bánod, ha felszaladunk és megnézzük Lilly-t? - Jill dugja be a fejét az ajtón.

- Dehogy - Sam megerőltet egy mosolyt, Jill és Dan pedig eltűnnek a lépcsőn.

Mark és Chris leszedik az utolsó tányérokat, és a lányok után mennek a konyhába.

- Olyan jó, hogy látlak, pajtás - mondja Chris. - Nagyon hiányoztál. Kaptam egy üveg jófajta bordóit, különleges alkalomra

tartogattam, és azt hiszem, a ma este éppen olyan. Egy Fonseca 1987-es évjárat. Na, mit szólsz hozzá?

- A mai határozottan olyan este - feleli Mark. - Odalent van a borospincédben? - Mindketten nevetnek a szakállas viccükön. Chris mindig a borospincéjének nevezte a poros, nedves pincét, melynek egyik sarkában régi, roskatag IKEA borospolc állt. Mark igazi borospincéjét, amelyben több száz ritka és neves bor kapott helyet, egymás közt csak ramaty borospolcként emlegették.

- Jössz? - Chris kinyitja az ajtót, és lefelé indul.

- Egy pillanat, és ott vagyok - Mark odaviszi a tányérokat a mosogatóhoz, lehajol és megpuszítja Maeve nyakát.

Sam látja a pusztit és elmosolyodik. Markot és Juliát sosem látta így. Sosem látta köztük a szeretet megnyilvánulását, pedig milyen biztató, életigenlő azt látni, hogy két ember ennyire boldog lehet, ennyire szeretheti egymást.

Neki is ebben lesz része Dannel. Számára is ezt tartogatja a jövő.

- Szörnyű vagy... - recsegős hang tölti be a konyhát, és mindhárman felugranak, ám nevetnek, amikor meglátják az ablakpárkányon álló bébiórt. Sam odaindul, hogy kikapcsolja. Végére is nem illik hallgatózni. Még félúton sincs a készülékhez, amikor Jill hangja folytatja:

- Az a szegény Sam teljesen beléd van esve, te pedig bátorítod, te kis pizsok.

Mindhárman megdermednek.

- Tudom. - Ez Dan hangja. Heherésző és szánakozó. - A szegény tehénnek szapora orgazmusa van, ahányszor csak rám néz.

- Jaj, ne légy már ilyen gonosz! Szerintem nagyon édes.

- Csak azért találod annak, mert így néz ki. Ha száznyolcvan centis volna és dögös, nem tartanád olyan aranyosnak - mindketten kuncognak.

Sam úgy érzi, mindjárt elhányja magát. Ki akarja kapcsolni a készüléket, ám képtelen megmozdulni - földbe gyökerezett a lába, sóbálványá meredt.

- Ez igaz, de légy jó fiú. Hagyd abba, ne hülyítsd a szerencsétlent. Tisztában vagyok vele, hogy ez a kedvenc sportod, de az a rajongó kölyökkutya tekintete már nekem is kezd túl sok lenni.

- Tudom, annyira szájalmas. Valld csak be, hogy féltékeny vagy - mondja évődve Dan. - Gyere ide!

A csókolózás hangja kibillenti Samet a tehetetlenségéből. Lepakcsolja a bébiórt, és ahogy megfordul, Maeve és Mark döbönt arcával találkozik a tekintete.

- Elnézést - suttogja, miközben menekül ki a helységből -, azt hiszem, hányni fogok.

Legalább Chris nem hallotta.

Sam mindenesetre ezt szajkózta magának. Újra,
meg újra.

*

Az est hátralévő része, nem nagy meglepetésre, rémséges volt. Jill és Dan lejöttek és Chris kivételével mindenkit sápadtan és reszketve találtak. Sam még csak rájuk sem bírt nézni, és néhány perc múlva hirtelen támadt migrénre hivatkozva visszavonult az ágyába, ahol embriópozícióba görnyedve feküdt, annyira elborította a szégyen és a megaláztatás, hogy csak nyögdécselni volt képes.

Jill nagyon hamar felfogta, mi történt. Bement a konyhába, hogy megkérdezze Maeve-t, hogy van Sam és azonnal kiszúrta a kikapcsolt bébiőrt. Szemlátomást elsápadt, Maeve-hez fordult és vékony hangon azt kérdezte:

- A bébiőr... ? - többet is akart volna mondani, ám Maeve acélkemény tekintete visszatorpantotta.

- Igen - mondta Maeve -, a bébiőr. - Mereven nézett Jillre, aki megfordult és súgott valamit Dannek. Néhány perccel később elbúcsúztak Maeve-től és Marktól, nem tudtak a szemükbe nézni, felnyalábolták a szörnyen fáradt és boldogtalan Lilyt, és távoztak.

Az egyetlen, akinek gőze sem volt a történetekről, az Chris.

- Mi történt? - kérdezte közvetlenül Jill és Dan távozása után. - Én csináltam valami rosszat, vagy te voltál az, Mark? Megsértettük őket? Elijesztettük? - a régi évődő stílusban beszélt, de a vigyorgása most csak egy vállrándítást és fejcsóválást váltott ki Markból, semmi többet.

Nem sokkal később Mark és Maeve is elmentek.

Chris csöndben összerámolt, majd miután végzett, felvitt egy csésze teát és három Nurofen Pluszt Samnek. A hálószoza ajtaja előtt tétovázott, a nyögdecselését hallgatta, majd lábujjhegyen bement és leült az ágyra.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Sam hátát simogatva. - Tényleg annyira rossz?

- Rettenetes - nyögött fel Sam.

És bőgni kezdett.

Chris gyöngéden masszírozta a hátát, lassan, ütemes körökben járt a keze, amíg Sam zokogása egyenetlen csuklássá szelídült. Olyannyira szégyellte magát, hogy alig tudott Chrisre nézni.

Ami pedig Christ illeti, tudta, hogy történik valami. Lehet, hogy fásult volt, de vak nem. Annak ellenére, amit mindenki gondolt, igenis észrevette, hogyan tündöklik Sam, amikor Dan a közelében van, és tisztában volt azzal, hogy valami titkos, kamaszos érzelmet táplál iránta. Csakhogy hitt a házasságában, hitt Samben, és tudta, hogy majd elmúlik.

Miként azt is tudta, hogy valaminek történnie kellett. Sejtette, de nem akart a tényleges eseményekkel foglalkozni. Elég volt látnia, hogy azon az estén szinte biztosan vége lett Sam rajongásának. Bármi volt is az, elmúlt. Hirtelen és végérvényesen.

Vége volt.

És Chrisnek csak ez az egy számított.

*

Sam nem alszik túl sokat azon az éjszakán. A változatosság kedvéért. Ám ahelyett, hogy ébren fekvé Danról fantáziálna, a

hangját hallja, a megvető szavait újra, meg újra. Igyekszik mindenféle másra koncentrálni, hogy kiszorítsa az agyából, ám ez a hang egyre csak visszakúszik.

A szegény tehénnek szapora orgazmusa van, ahányszor csak rám néz. Jaj, Istenem! Jaj, Istenem! Sam összekuporodva remeg, fizikailag is gyötri a szégyen, amiért ekkorát tévedett, amiért idióta módon bebeszélte magának, hogy Dan nem csupán szédíti, hanem többet akar tőle.

És ami még rosszabb, Dan meglátta, hogy kicsoda ő valójában. Szexisnek, csábos idomúnak és dögösnek képzelte magát, Dan pedig nevetségesnek tartotta.

A szegény téhén.

Sam rettegett, hogy annak lássák az emberek, aminek Dan is tartja: kövér, kertvárosi feleségnek. Egy nevetséges állatfajtnak. Tudta, mit gondol róla: egy vicc, egy nulla, röhejes liba.

Szánalmas.

Ez életem legszörnyűbb éjszakája – gondolja Sam. – Ezt sosem fogom kiheverni. Sosem leszek képes Maeve és Mark szemébe nézni. Sosem fogom túltenni magam ezen.

Hajnali négykor Chris halkán horkolni kezd. Sam felül az ágyban, figyeli őt – nézi, ahogy a horkolás ritmusára mozog a teste, ahogy finoman megemelkedik és ereszkedik a mellkasa -, és várja az iszonyodást.

Az elmúlt néhány hónapban ébren heverve várta a horkolását. Azért, hogy Chris alátámassza az ingerültségét, a haragját. Rásziszegett, hogy kuss legyen, és gyűlölte, amiért nem ő az a férfi, akihez feleségül kellett volna mennie.

Ma éjjel is arra számít, hogy ott érzi majd a torkában ezeket az érzéseket, olyanok akár az epe, ám megdöbbenve tapasztalja, hogy sehol semmi. Hiszen ez Chris... és könnyek szöknek Sam szemébe. Nézd a testét, olyan jól ismered, hogy behunyt szemmel megtalálasz rajta minden kis anyajegyét. Nézd a sűrű, göndör haját, tengernyi ember közt is felismernéd.

Az ismerős volta, a biztonságérzet, az hogy szinte olyan jól ismeri ezt az embert, mint önnönmagát, megrendítő érzés, és sírás fojtogatja Sam torkát.

Ó, Istenem! Döbbenet csóválja a fejét. Mégis mit képzeltem? Mit tettem?

*

- Chris? - suttogja és megérinti a férfit.
- Bocs - motyogja az oldalára fordulva Chris, annyira megszokta már, hogy hajnaltájt nyüszögetik, hogy automatikusan csinálja.

Sam a könnyei közt mosolyogva befészkelte magát a férje mögé, és átöleli őt.

- Mmm - motyogja csupán egy pillanatra kisodródva az álomból Chris.

- Szeretlek - suttogja Sam, és az este borzalmi lassacskán kezdenek kikúszni a szobából. Szorosabban öleli Chris, kapaszkodik belé, hiszen ő az, akire igazán számíthat, aki mindig törődni fog vele, aki mindig megvédi őt.

A férjem - gondolja beletúrva orrát Chris hajába és mélyen beszívva az illatát, hál' istennek, hogy ő nem hallotta, hogy nem tud róla.

A gyerekeim apja.

A férfi, akit szeretek.

*

Három nappal később megjelenik Maeve. Hiába hagyott üzeneteket Sam rögzítőjén, nem hívta őt vissza, így aztán kivárta a szerinte megfelelő időt, mert mindenképpen találkozni akart vele még karácsony előtt.

- Előbb telefonálnom kellett volna - mondja kicipzárázva Poppy overálját -, de arra gondoltam, hogy esetleg kiötölsz valami kifogást, hogy ne jöjjenek át, én pedig aggódtam, szóval... tudod. Hogyan... -

látszik, hogy kínban van, Sam azonban nevet, ahogy becsukja mögöttük az ajtót.

- Jól vagyok - mondja. - Kávét?

Miközben követi Samet az előszobán át a konyhába, Maeve aggódik Sam iménti magánszáma miatt. Végtére is ott volt aznap este. Hallotta. Csak elképzelni tudja azt a megaláztatást, amit át kellett élnie.

Sam szorgoskodik a kávékészítéssel, Maeve pedig beülteti Poppyt a bétiszékbe, és csak akkor fordul Samhez, miután beszíjazta és megnyugtatta a gyereket.

- Sam? Jól vagy? Igazán? Arra gondolok, hogy én is hallottam azt vasárnap este. Borzalmas volt, és halálra váltam volna, ha velem történik meg, és engem, tudod, nem izgat, én megértem... Csak aggódtam miattad.

Sam két csésze kávéval és kínos vigyorral ül le az asztalhoz.

- Még csak gondolni se tudok rá - vallja be, mert minden alkalommal úgy érzem, mindjárt kidobom a taccsot.

- El kell mondanom neked, hogy szerintem totál faszfej a pasas. Mindig is így vélekedtem róla, ezt tudod. Amikor itt találkoztam vele, arra gondoltam, hogy egy seggfej, és észreveszed, hogy teljesen magába akar bolondítani...

- Stop! - Sam felemeli a kezét, mert az egyetlen dolog, amivel nem tud megbirkózni, ha újra hallja, hogyan szédítette Dan azt a szegény, szánalmas Samet.

- Félreértesz - mondja teljesen őszintén Maeve. - Én arra gondolok, hogy vonzódott hozzád! Nyilvánvalóan tetszettél neki.

- Ugyan már - Sam felsóhajt, és megszorítja Maeve karját. - Tudom, hogy nem tetszettem neki, és semmi baj, fölösleges azért ezt mondanod, hogy én jobban érzem magam. Azt hiszem, a legrosszabb, hogy tök hülyének érzem magam. Az elmúlt néhány hetet azzal töltöttem, hogy majd megvesztem érte, bebeszéltem magamnak, hogy nem a megfelelő férfihoz mentem feleségül, és Dan lesz az, aki majd boldoggá tesz holtomiglan-holtodiglan, pedig egy ostoba, kamaszos fellángolás volt az egész, amit túl messzire vittem

és... – könnyörgő tekintettel néz Maeve-re. – És férjnél vagyok, a kurva életbe is. Nekem nem szabadna pasikba beleesnem. Mégis, mi a picسا ez az egész?

- Honnan a picسából tudjam? – Maeve vállat von, és mindketten nevetnek.

- Azon az éjszakán órákon át ezen töprengtem – mondja feszélyezetten Sam. – És tudod, amikor hozzámentem Chrishez, arra gondoltam, hogy soha nem nézek többé más férfira. És nem is néztem. Hat éven keresztül a legkevésbé sem érdekelt senki. De azt hiszem, olyan kövérnek, rondának és színtelennek éreztem magam, Dan pedig látszólag érdeklődött irántam és a tény, hogy bárkit érdekelhetek, egyenest a fejembe szállt, és minden szempontból felfújtam a dolgot.

- Továbbá – folytatja szelíden Maeve -, az hogy házasságban élsz, vagy mint az én esetemben, élettársi kapcsolatban, még nem azt jelenti, hogy nem kedvelhetsz meg többé embereket.

- Tényleg? Ezzel azt akarod mondani, hogy te is vonzódasz másokhoz? Még akkor is, ha itt van neked Mark?

- Nem mindig, de az biztos, hogy elszórakoztatom magam a fantáziálgatással. Elvégre ez rajtad múlik, nem igaz? Súlyozom, hogy mim van, és mit veszíthetek el. Sosem gondoltam volna, hogy a vad szex és erkölcstelen férfiak helyett egy állandó partnert és egy gyermeket választok. Ám most, hogy az enyém Mark és Poppy, nem hagynám, hogy ezt bármi is veszélybe sodorja.

Sam elgondolkodva bólogat.

- Igazad van. Én csak azon az éjszakán jöttem rá erre. Dan kellett ahhoz, hogy igazán értékeljem azt, ami az enyém. Annyira igazad van. Meg kellett volna maradnom a fantáziálásnál ahelyett, hogy lehetséges valósággá fújjam fel a dolgot.

- Nem tehetél róla. Elcsavarta a fejed. Szarul érezted magad a bőrödben, ő pedig lecsapott erre.

- Nem tett ilyet, vagy igen?

- De még mennyire. Ezt használta ki a strici.

Sam felsóhajt.

- Olyan hülye voltam.
- Tehát, mi a helyzet Chrisszel? Nos, talán nem a legjobb időzítés ezt elmondanom, de szerintem elragadó.

- Elragadó bizony - mosolyog Sam. - azt hiszem, hétfő reggel hajnali fél ötig megfeledkeztem arról, hogy mennyire az. Jaj, Istenem!

- grimaszt vág. - Juliának volt igaza.

- Miben volt igaza?

- Nemrégiben azt mondta, hogy szerinte szülés utáni depresszióban szenvedtem, és annak dacára, hogy valószínűleg nem volt súlyos, esküszöm, úgy éreztem, mintha valami ködben éltem volna az elmúlt néhány hónapban. Rühelltem az életemet, rühelltem a házasságomat, rühelltem Christ. Az egyetlen dolog, amit nem utáltam, George volt, az egyetlen jó és tökéletes, viszont meg voltam győződve arról, hogy a házasságomnak vége, hogy minden szép és jó volna, ha nem Chrisszel lennék.

- És ez most megváltozott?

- Olyan érzésem van, mintha befordultam volna egy utcasarkon.

Az a mérhetetlen megalázottság - beleborzong az emlékébe - nos...

Mindent megkérdőjeleztetett velem. Azt hiszem, pontosan úgy volt, ahogy épp most leírtad, de az én esetemben nem azt súlyoztam, hogy mit veszíthetnék el, hanem újraértékeltem, és rádöbbsentem, mennyire hálásnak kéne lennem.

- Egyik napról a másikra sikerült kiiktatnod a gyűlöletet? - Maeve kissé hitetlenkedik, viszont kíváncsi is. Sam úgy ragyog, amilyennek még sosem látta őt.

- Tudom. Örültségnek hangzik. De olyan, mintha vége lenne az egésznek. A búskomorságnak. A Chris iránt érzett haragnak Nem is Chrisről szólt ez, hanem rólam, és még csak abban sem vagyok biztos, hogy rólam. Valójában azt hiszem, egyfajta *kémia* lehetett. És talán nem is szűnt meg, lehet, hogy ez csak ideiglenes nyugalom, de olyan jó újra szeretni Christ, jó boldogan, pozitívan ébredni reggelente.

- Sosem vettem észre - mondja Maeve. - Bárcsak elmondtad volna!

- Senkinek sem beszéltem erről. Nem tudtam. Olyan sokáig tartott, hogy ez tűnt normálisnak. Már el is felejtettem, hogy másmilyen is lehet az élet.

Maeve elneveti magát.

- Vagyis az igazat megvallva, köszönetet kell mondanod Dannek, amiért helyrepopozta a házasságodat, és visszakaptad az egészségedet. A helyedben küldenék neki egy üdvözlőlapot. A csudába is, miért nem egy virágcsokrot?

- Menj a picsába! – nevet Sam.

- Menj te a picsába – vág vissza Maeve, gyorsan Poppy fülére téve a kezét. – És szíveskednél nem káromkodni a gyerekek előtt?

*

Chris visszakapta a feleségét. Az életét. Amikor hazajön, egy mosolygós Samet talál, azt a Samet, akit mindig is szeretett. Figyelmes, szerető, sugárzó, és ezúttal Chris tudja, hogy nem egy idegen miatt.

Hacsak Maeve-t nem számítjuk ide, aki több tekintetben is Julia nyomdokaiba lépett.

Sam elhatározta, nem fogja felhívni Juliát, ahhoz túlságosan büszke volt, túlságosan önérzetes. Eltelt egy hét. Azután kettő. Aztán mármajdnem két hónap, és Sam ki volt akadva. Hiányzott neki Julia. Ott volt persze Maeve, ám Julia mindent tudott róla, ismerte a történetét, a múltját. És ez azért nem egy és ugyanaz. Sam megpróbálta felhívni őt, sokszor vette fel a kagylót, elkezdett tárcsázni, ám a büszkesége mindig megakadályozta abban, hogy megteremtse a kapcsolatot, hogy magyarázkodnia kelljen.

Egyik este régi fényképeket nézegetett, sok évre visszanyúló képeket, amelyek róla és Juliáról készültek, s a büszkeségét lenyelve felvette a telefont és megvárta a csörgést.

- Rémesen viselkedtem – vágott egyenesen a közepébe. – Igazad volt, én pedig tévedtem, és meg kell bocsátanod nekem, mert nagyon hiányzol, és nem akarlak elveszíteni.

- Te is hiányzol nekem - mondta Julia, és mindketten mosolyogtak a könnyeiken keresztül. - Egyébként - folytatta Julia - tudom, milyen egy házsártos vénasszony vagy, de azért a végén mindig megjön az eszed.

Sokáig beszélgettek. Sam mesélt Chrisről, arról, hogy miként került ki az alagútból a fényre, és Julia cseppet sem hangzott meglepettnek.

- Jól van, jól van - motyogta Sam. - Tudom, hogy ebben is igazad volt, de elég belőlem, mi van veled? Milyen a vad és erkölcstelen szerelmi életed?

- Ami azt illeti - felelte meghunyászkodva Julia -, nem is annyira vad és erkölcstelen.

Sam alig kapott levegőt.

- Csak nem találoztál valakivel?
- Nem valakivel. Jack az. Már megint.
- Ó - felelte érdektelenül Sam. - Ezúttal mennyi ideje?
- Nem, nem. Most egészen más. Exkluzívan találkozunk egymással.

- Jaj, Istenem, ez annyira amerikai!
- Persze, hogy az - nevetett Julia. - De ez legalább... szép.
- Ha szép, akkor jó. Mi szeretjük a szépet.
- Aha, elég mókás, de így van - felelte álmodozva Julia.
- Helyes - Sam mély lélegzetet vesz. - Mivel látom, hogy ilyen jó passzban vagy, nekem is el kell mondanom valamit.

- Mit? - kérdezte hirtelen aggodalmaskodva Julia.
- Ismered Maeve-t?
- Mármint a vörös hajú Maeve-t, Mark barátnőjét? Mark gyerekének anyját?

- Aha.
- Mi van vele?
- Barátkozgatok vele.
- És?
- Hát, csak kínban voltam miatta. Akartam, hogy tudj róla.
- Jaj, az isten szerelmére! Már azt hittem, valami szörnyű dolgot fogsz mondani. Miért éreznéd kínosan magad emiatt? Én mindössze

kétszer találkoztam vele réges-régen, és nagyon helyes. Abszolút megértem, miért barátkozol vele.

Sam megkönnyebbülten sóhajt.

- Csak nem akartam, hogy elhanyagolva érezd magad, vagy hasonló.

- Elhanyagolva? Mennyire barátkoztatok össze? Remélem, nem a Legújabb Kebelbarátnőd.

- Ne légy nevetséges - mondja Sam, mert úgy véli, már eleget mondott egy alkalomra. - Épp csak olyasvalaki, akivel alkalmanként elkávézgatok, ez minden.

- Akkor rendben van.

*

Szükségtelen elmondani Juliának a teljes igazságot. Szükségtelen elmondani, hogy Maeve gyakorlatilag Sam bizalmasa, lelki társa, testvére lett. Hogy ő volt az, aki segítette kirángatni az önsajnálatházából.

Ők négyen - Maeve, Poppy, Sam és George - elválaszthatatlanok lettek. Maeve születésnapjára Sam meglepetést készített. Titokban lekapta Poppyt, és egy finom és gyönyörű rajzot adott neki a kislányáról, amelyet egyszerű fa képkeretbe rakott, ám kézzel apró masnikat és pillangókat festett rá.

Maeve mindenkinek megmutatta a képet, Sam pedig másoknak is készített hasonlót. Először csak szórakozásból, hogy elfoglalja magát valamivel, amikor George alszik, ám Maeve megszidta, amiért nincs benne több üzleti szellem, és leültette őt, és kikalkuláltak egy árat.

Ötvenöt font!

Sam levegő után kapkodott az összeg láttán. Soha, senki nem fog ennyit fizetni, mondta, ám tévedett, és gyorsan igen sok megrendelést kapott.

- Megmondtam, hogy soha többé nem kell beülnöd egy irodába - jegyezte meg Maeve, amikor Sam azon panaszkodott, hogy belefulladás a bébi rajzokba. Mindazonáltal szerette csinálni, keresett

is vele, és a konyhaasztalnál tudott rajzolni, miközben George ott mászott körülötte a földön.

*

- Boldog születésnapot, drágám - Chris szájon csókolja Samet, a társaság többi tagjai, Maeve és Mark pedig ujjonganak hozzá.

- Boldog születésnapot! - visszhangozzák, összecsendülnek a pezsgőspoharak, és áthajolnak az asztalon, hogy arcon csókolják Samet.

Szépen felöltöztek és elmentek szórakozni. Úgy istenigazából. Nem a helyi pizzeriába, hanem a Holland Parkba, a Belvedere-be. Egy étterem különleges alkalmakra. Egy étterem, ahol különlegesnek érzed magad.

És valóban különlegesnek érzik magukat. Sam térdig érő sifonszoknyát és camisole topot visel, fülében egy pár tökéletes gyémántfüggőt- Chris születésnapi ajándékát -, Maeve-en pedig egy szűk, csináltatott sötétrózsaszín kosztüm van, vörös haját elegáns kontyba fésülte.

Sam a pezsgőjét szopogatva mosolyog.

- Harmincnégy. Egy egész év az utolsó születésnapom óta. Tíznél is többnek tűnik.

- Nem vagyok meglepve, gondolj csak bele, mi minden történt ebben az évben - jegyzi meg Chris.

- *Georgénusz!* - vágja rá egyszerre Sam és Chris, hangjukból árad a szeretet.

- Elképesztő - csóválja a fejét Sam. - Elképesztő, mennyit változhat egy év alatt az ember élete.

- Csak gondolj bele - mondja Chris tavaly ilyenkor... Mennyi is... Nyolc hónapos terhes voltál? Akkora, mint egy kisebbfajta bálna...

- Na, menj a picsába! - Sam játékosan meglegyinti őt, és csak azért tud mosolyogni ezen, mert végre megszabadult a súlyfölslegtől, és legnagyobb örömére (bár nem Chrisére) a melle még kisebb, mint amikor terhes lett.

- Jól van, jól van. Egy kis delfinnel kiegyezel?
- Jobban hangzik - vigyorog Sam.
- Egy kisebbfajta delfin, aki úgy védte a Gaviscont, mintha pezsgő volna...
- Talált - Sam felemelte a poharát.
- ... és még fogalmunk sem volt arról, hogy a baba fiú lesz-e, vagy lány.
- Az élet *George előtt* - Sam hitetlenkedve rázza a fejét. - El se tudom hinni, hogy volt életünk George előtt. Micsoda egy év!
- Ismerem az érzést - mosolyog Maeve, amikor Mark átöleli és megcsókolja a halántékát. - Az élet a gyerekek előtt. Távoli álom.
- De a világért sem cserélném el az életemet. Semmiért nem cserélném el.
- Még Christ sem? - kérdi nevetve Mark.
- Christ főleg nem - Sam mosolyogva a férje felé fordul és cuppanós csókot ad nevető ajkára. - Szeretlek - suttogja a fülébe.
- Én is téged - sítja vissza Chris.
- A francba! - Sam a táskájáért nyúl és kotorászni kezd benne, amikor megszólal a mobiltelefonja, és rosszalló pillantásokat lövellnek rá a többi asztaltól. Muszáj bekapcsolva tartanom, magyarázná, mert egy bébi van odahaza, és elérhetőnek kell lennem vészhelyzetben, de természetesen nem mondhatja el az egész étteremnek, és természetesen nem találja a telefont. - A francba! - megfordítja a táskát, kiüríti az egész tartalmát a földre, felkapja és kipattintja a mobilt, jó gyorsan, hogy lássa, otthonról hívják-e, amikor felvillan a szám.
- Halló! - egy pillanatra visszatartja a lélegzetét, azon imádkozik, hogy ne a bétiszitter legyen, azon imádkozik, hogy ne legyen semmi baj.
- Boldog születésnapot, boldog születésnapot, boldog születésnapot, dráááaga Sam! Boldog születésnapot! Szörnyen sajnálom, hogy nem hívtalak korábban - trillázik Julia. - Egész délelőtt külsőben forgattam. Hogyvagy? Megzavartalak? Valami kétségbeejtően flancos

étteremben vagytok és meg akartak lincselni, mert be volt kapcsolva a mobilod?

- Nem - kacag Sam -, illetve majdnem. Várj egy pillanatra, kimegyek - hátratulja a székét, elnézést kérően megvonja a vállát a többiek felé, és gyorsan kimegy.

Csodás tavaszi este van. Még csak április, de meleg, a tulipánok és a nárciszok már virágoznak a parkban, mindjárt itt a nyár.

- Hihetetlen - nevet Julia a telefonba. - Hihetetlen, mi minden történt tavalyóta.

- Bizony, mi is épp erről beszéltünk.

- Sajnálom, hogy nem lehetek ott veled, de vettem neked ajándékot. A múlt héten fel is akartam adni, de mégsem tettem, úgyhogy ma délután küldtem el, viszont van még valami, egy másfajta ajándék is. Illetve, nem is igazán ajándék, inkább meg kell, kérjelek valamire - Julia idegesnek hangzik, ami csöppet sem jellemző rá.

- Nem tudom megígérni, hogy igent mondok, de bármit kérhetsz, amit csak akarsz.

- Jól van - Julia mély lélegzetet vesz. - Leszel keresztanya?

- Mi van?

- Leszel keresztanya? - ismétli meg a kérdést és egyre izgatottabb a hangja.

- Azt akarod mondani, hogy... csaknem... azt mondod...? - Sam nem akarja kimondani, mert biztos valami félreértés van, hiszen ez nem lehetséges.

- Igen! Terhes vagyok. Hát el tudod ezt hinni?

- Jack?

- Hát persze, hogy Jack.

- De hogyan?

- Gőzöm sincs. Azt hittem, hogy bekaptam valami förtelmes gyomorfertőzést, mert állandóan hánytam, végül elmentem az orvoshoz, és amikor azt mondta, hogy szerinte terhes vagyok, azt feleltem, hogy ez nevetséges, sőt, lehetetlen.

- Nem értem.

- Én sem, és az orvos sem. Mindazonáltal gyakran megtörténik az ilyesmi. Annyira teherbe akarsz esni, hogy a stressz megakadályozhatja a fogamzást, és az orvos azt mondja, hogy rengeteg nőt látott, mind amilyen én vagyok, aki abban a pillanatban teherbe esik, amint nem gondol rá.

- És hány hetes vagy?

- Hat. Tizenkét hetes koromig nem akartam elmondani senkinek, de ha a legjobb barátnőmnek nem mondhatom el, akkor kinek?

- Ó, Istenem! - rikkantja Sam. - Ez a legeslegszebb születésnap ajándék, amit valaha is kaptam az életemben. - Tehát, leszel? - nevet Julia.

- Mi leszek?

- Leszel keresztanya?

- Naná, hogy leszek keresztanya! - kiabálja Sam, amint kicsordulnak a könnyei. - Én leszek a világ legeslegjobb keresztmamája.

Jane Green

Nők városa

Egy kis hancúrozás, némi romantika, egy bizarr szerelmi háromszög, a gyermekvállalás örömei és szívfájdalma, kínos, zavarba ejtő jelenetek, amelyekről megborzongsz, dőlsz a nevetéstől, vagy könny szökik a szemedbe. Amikor pedig minden a helyére kerül, meghökkensz, hogy milyen őrült fordulatokat hozhat az élet.

Juliának, a sikeres producernek látszólag eszményi az élete. A felszín alatt azonban mégsem annyira tökéletes. Kapcsolata helyrehozására úgy véli, egy bébi a válasz. Megszállottan teherbe akar esni, az eszement termékenységi rítusig minden ötletet kipróbál – mindhiába. Vajon egy váratlan amerikai utazás – a *Szex és New York* típusú életvitel, a vonzó férfiak, a városlüktető energiája – segít neki megtalálni azt, amire valóban szüksége van?

Sam, a tehetséges grafikus bolondul a kicsi fiáért, azonban viszolyog a „főállású anyuka” életformától. A magányosságra, az unalomra, a szülés utáni depresszióra nem készítette fel senki. Vajon a férje, aki imádja őt, hogyan boldogul megváltozott feleségével? Lehet, hogy Sam számára egy új barátnő elképesztően szexi férje a megoldás?

Maeve, amolyan dögös-vörös férfifaló. Mindeni a karrier. Remekül lavírozik a munkahelyi politikában, tudja, melyik főnökkel hasznos a szex – és kiütést kap az érzelmi elkötelezettségtől. Egy bébi a legkevésbé sem szerepel a terveiben. Ám amikor életében először úgy elragadja a szenvedély, hogy nem védekezik... Maeve igencsak meglepően reagál a váratlan terhességre.

Őszinte, szellemes, érzelmes komédia, amelyből akár magadra is ismerhetsz...